ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 35

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΕΝΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ *

Εἶναι πάντοτε διδακτικὴ ἡ ἱστορία εἰς τοὺς θέλοντας νὰ διδαχθῶσι καὶ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ δημιουργίας νέου τινὸς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παλαιοῦ. Ἡ νέα ἐποχή, ἥτις ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἔτι ὁριστικώτερον ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν ἀνοίγεται τῇ Ἐκκλησίᾳ Κ]πόλεως, ἔχει ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὴν ἐποχήν, ἥτις εἶχεν ἀνοιχθῇ τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν. Ἔπρεπε τότε ἐν συναφείᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρελθόντος νὰ δημιουργηθῇ τοιοῦτόν τι νέον, ὥστε μάλιστα μὲν νὰ διαφυλαχθῇ, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ βελτιωθῇ πως τὸ περισωθέν, τὸ ἐκτεθειμένον εἰς παντοίους κινδύνους ἐν τῇ νέᾳ καταστάσει τῶν πραγμάτων. Εἶναι βεβαίως πολὺ διάφορος ἐκείνης ἡ νῦν παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων. Πλὴν ἔχει καὶ αὕτη τοὺς ἰδίους κινδύνους, κινδύνους ἄλλης φύσεως, ἀπειλούσης ἐπίσης τὸ περισωθὲν καὶ ἐπιβάλλοντας ἐπιτακτικῶς οἷς ἀνήκει τὸ μέγα καθῆκον, νὰ φροντίζωσι πρῶτον μὲν περὶ τῆς ἀλωβήτου διαφυλάξεως τοῦ περισωθέντος καὶ παραδοθέντος αὐτοῖς ἀπὸ τῆς παλαιᾶς καὶ ἐνδόξου κληρονομίας, ἔπειτα δὲ περὶ τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ ἐν οἷς χρήζει καὶ εἶναι δεκτικὸν βελτιώσεως εἴτε κατ' ἔντασιν εἴτε κατ' ἔκτασιν. Συναίσθησιν τοῦ μεγάλου τούτου καθήκοντος καὶ θέλησιν ἀγαθὴν βεβαίως ἔχουσι τὰ ὑγιαίνοντα παρ' ἡμῖν στοιχεῖα τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, κλήρου τε καὶ λαοῦ, ὑπάρχουσι δὲ καὶ οἱ σύμβουλοι ἔχοντες τὸ παλαιὸν σύνθημα, «ἄμμες δ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρωνες». Πλὴν δὲν παρέλκει οὐδὲ εἰς αὐτοὺς ἀνάμνησίς τις καὶ ἀνασκό-

* Κατὰ Μαλισέβσκην.

πησις τῶν πρὶν ὑπὸ ἀναλόγους περιστάσεις πεπραγμένων, ὅπως ἀρυσθῶσι καὶ ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀναγκαιοῦντα μαθήματα πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ὑπαγορεύσεων τοῦ ἰδίου καθήκοντος, τῆς ἰδίας ἀγαθῆς διαθέσεως καὶ τῆς ἰδίας φιλοτιμίας.

Ἓν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» (ἀριθ. 30) ἐγένετο μνεία Ρώσου τινὸς καθηγητοῦ, τοῦ Μαλισέβσκη, ἐν μακρῷ περὶ Μελετίου τοῦ Πηγᾶ συγγραφῇ, ἐξετάσαντος προ πεντηκονταετίας μετά τινος θέρμης καὶ συμπαθείας πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου μέχρι τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων τοῦ ιϛ' αἰῶνος. Κατὰ τὰς ἔκτοτε γενομένας ἐρεύνας, συμπληρώσεις ἢ ἐπανορθώσεις κρινόμενον ἔχει βεβαίως καὶ τὸ πόνημα τοῦ Μαλισέβσκη ἀστοχίας τινὰς ἐν τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὰ καθ' ἕκαστα, εἰς λεπτομερείας τινὰς ἢ κρίσεις περὶ προσώπων τινων ἢ πραγμάτων, καὶ μάλιστα ἐν οἷς ποιεῖται λόγον περὶ τῶν τότε μοναχῶν ἢ κληρικῶν τοῦ Πατριαρχείου καὶ Τραπεζουντίων· παρὰ τὰς ἐπιφυλάξεις ὅμως ταύτας, ἡ καθ' ὅλου ἔκθεσις καὶ ἐκτίμησις τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τῶν πρώτων ἐκείνων γενεῶν μετὰ τὴν ἅλωσιν εἶναι τοιαύτη, ὥστε πολλὰ καὶ σήμερον δύνανται νὰ ἀναγνωσθῶσι μετὰ ἀσφαλείας καὶ καρποφορίας ὑπὸ τῶν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐνδιαφερομένων περὶ τῆς ἱστορίας τῶν χαλεπῶν ἐκείνων ἡμερῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους καὶ ὑπὲρ τῆς προσηκούσης κατευθύνσεως καὶ χρησιμοποιήσεως τῶν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς παράγουσι προσουσῶν πνευματικῶν δυνάμεων πρὸς τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον ρύθμισιν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων.

Μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν καταστροφὴν τῆς κθ' Μαΐου 1453, μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῆς ἑλληνικῆς καὶ ὀρθοδόξου χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ κράτους τουρκικοῦ καὶ μωαμεθανικοῦ, μετὰ τὴν παρὰ πάντων ἐγκατάλειψιν δὲν ὑπελείπετο, λέγει, ἄλλο τι, ἢ ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτῶν δυνάμεσι νὰ ζητήσωσι τὴν ἀπὸ τοῦ παντελοῦς ὀλέθρου σωτηρίαν αὐτῶν οἱ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας πεπτωκότες Ἕλληνες.

Τῶν δυνάμεων τούτων, ἑξακολουθεῖ, πρωτίστη ἦτο ἡ δύναμις τῆς θρησκείας καὶ τῆς πίστεως, ἥτις ὡς κεκρυμμένη ἐν τῷ βάθει καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ ἀπρόσιτος ὑπάρχουσα ἀπέβη νῦν ὁ πρώτιστος φύλαξ τῆς πνευματικῆς ἀνεξαρτησίας τε καὶ ἑνότητος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ αὐτοῦ καὶ διασπορᾷ. Ἐδείχθη δὲ ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως ταύτης ἐν τούτῳ μάλιστα, ὅτι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ μωαμεθανισμὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὴν τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῇ ἀπωτέρω Ἀνατολῇ, ἔνθα μόνον τῇδε κἀκεῖσε διεσώθησαν μικραί τινες ἀγέλαι πιστῶν ὥς τινες ὀάσεις ἐν μέσῳ τῶν πνιγηρῶν ἐρήμων τοῦ ἰσλαμισμοῦ. Καθὼς δὲ πάλαι οἱ ἐν πίστει πρόγονοι αὐτῶν ἐν τῇ ἀπωτέρω Ἀνατολῇ, οὕτω καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες οὐκ ὀλίγους προσήνεγκον γενναίους ἀθλητὰς εἰς τὸν βωμὸν τῆς πίστεως καὶ ἔχουσι τὰ **νεώτερα αὐτῶν διδακτικὰ μαρτυρολόγια**. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡμῖν ὁ λόγος οὐχὶ περὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ δυσδιοράτων τῆς πνευματικῆς ταύτης δυνάμεως ἐνεργειῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ὁρατῆς καὶ συνήθους ἐκδηλώσεως τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διαρκοῦς αὐτῆς ὑπάρξεως καὶ ἐνεργείας. Τὸ μὲν κράτος ἔπεπεν, ἡ Ἐκκλησία ὅμως διεσώθη διαφυλάττουσα τὸ ἀνεξάρτητον καὶ ἀκριβῶς διαγεγραμμένον αὐτῆς σύστημα, ἱκανὸν νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἡ ὁρατὴ ἔκφρασις τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἑνότητος τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ. Οἱ ναοὶ καὶ ἐπισκοπαί, αἱ ἐνορίαι καὶ αἱ ἐπαρχίαι παρίστων τὸν κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν αὐτοῦ σύνδεσμον, ὁ δὲ ἀνώτατος τῆς Ἐκκλησίας πρωθιεράρχης, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, οὗτινος ἡ ἐξουσία πρὸ πολλοῦ ἤδη ἦτο πολλῷ εὐρυτέρα

τῆς τῶν βασιλέων, ὑπῆρξεν ἡ μόνη κεφαλὴ καὶ ὁ μόνος ἀντιπρόσωπος τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐκείνης ἑνότητος. Οὕτω δὲ οἱ Ἕλληνες, ἐὰν ὡς ἄγκυραν σωτηρίας ὤφειλον πάσῃ δυνάμει νὰ διακρατῶσι τὴν ἱερὰν αὐτῶν πίστιν, ἔπρεπε καὶ πάσῃ δυνάμει νὰ διαφυλάττωσι τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ὡς ἱερόν τι κειμήλιον ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικόν. Τοιαύτη δὲ φροντὶς ἐπεβάλλετο μάλιστα τῷ οἰκουμενικῷ πατριαρχείῳ, καθὸ κέντρῳ καὶ ἀντιπροσώπῳ τῶν προνομίων συμπάσης τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο δὴ ὑπῆρξεν ἓν τῶν πρωτίστων καθηκόντων τοῦ τε ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ τῶν Ἑλλήνων βίου κατὰ τὴν θλιβερὰν ταύτην ἀπὸ τῆς ἁλώσεως περίοδον, καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ ἄνευ σφοδρῶν ἀγώνων. Τίνες οἱ ἀγῶνες οὗτοι καὶ πῶς οἱ Ἕλληνες ἐξεπλήρωσαν καθόλου τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς καθῆκον, ταῦτα ἐξετάζει ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ ἐπακολουθούσῃ συντόμῳ ἐκθέσει τῆς ἱστορίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἁλώσεως μέχρι τοῦ 80οῦ ἔτους τῆς ιϛ' ἑκατονταετηρίδος.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΟΜΙΛΙΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Λεχθεῖσα τῇ 2|15 Αὐγούστου 1920 ἐν τῷ ἐν Μαγκεστρίᾳ τῆς Ἀγγλίας ἱ. ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Κἦν με φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω, ἄχρις ἐπισπείσω σοι τράγε, θυομένῳ.

Οἱ γνωρισθέντες μὲ τὴν ἑλληνικήν μας φιλολογίαν θὰ συνήντησαν ἴσως εἰς τὸν δρόμον των τὸ προφητικὸν τοῦτο τῶν προγόνων μας δίστιχον. Εἷς ἀναιδὴς τράγος κατατρώγει τὰ φύλλα μιᾶς ἀμπέλου· καὶ ἡ οὕτως ἀπογυμνουμένη ἄμπελος λέγει πρὸς τὸ βουλιμιῶν τετράποδον: «Καὶ ἂν μέχρι ρίζης μὲ φάγῃς, ὦ τράγε, ἀλλ' ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ φύλλα μου θὰ ἀναθάλουν καὶ θὰ στολισθῶ καὶ πάλιν μὲ τὸν ἐρυθρόν μου καρπόν. Καὶ σὺ μὲν τότε θὰ ἀσπαίρῃς αἱμόφυρτος ἐπὶ δωμοῦ τινος ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ θύτου, ὁ δὲ ἐκ τῶν καρπῶν μου προελθὼν οἶνος θὰ πίπτῃ ἐπάνω σου σταγὼν πρὸς σταγόνα ὡς σπονδὴ ἱερά.»

Ὁ τράγος ἐπροφήτευσε τὸν Τοῦρκον, τὴν Ἑλλάδα δὲ τὸ ἀμπελόκλημα. Κατέφαγεν ὁ ἄγριος μονιὸς καὶ ἠρήμωσε τὴν θαλερὰν φυτείαν τοῦ Ὑψίστου καὶ ὑπὸ τὴν ἀκαλαίσθητον πτέρναν του δὲν ἔμεινε τίποτε ὄρθιον. Ἀλλ' ὑπελείφθη ἀρκετὸς χυμὸς εἰς τὰ μυστικὰ σπλάγχνα τοῦ ἀπανθρώπως τυραννοκρατηθέντος γένους καὶ ἀπὸ τὸν χυμὸν τοῦτον κεραυνοὶ καὶ τρικυμίαι ἐξέσπασαν, ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν ὁποίων ἐξεψύχησε τὸ ἀσιανὸν τετράποδον. Καὶ τοῦτο μὲν κεῖται ἤδη ἐκπνέον τὰ λοίσθια ἐπὶ τοῦ δωμοῦ τῆς θείας δικαιοσύνης, ἡ δ' εὐκληματήσασα ἑλληνικὴ ἄμπελος ἐπιχέει ἐπ' αὐτοῦ σταγόνα πρὸς σταγόνα τὰς ἐκδικητρίας σπονδάς.

Καὶ παριστάμεθα ἡμεῖς σήμερον εἰς τὴν λύσιν τῆς μεγάλης καὶ γιγαντώδους τραγῳδίας ἧς ἡ μὲν πρώτη πρᾶξις θέατρον ἔσχε τὴν Ἑπτάλοφον βασιλίδα τῶν πόλεων καὶ πρωταθλητὴν Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον, ἡ δὲ δευτέρα ἐπαίχθη ἐπὶ τῆς Στερεᾶς, τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν περὶ αὐτὰς σαπφειρίνων νήσων, τρίτη δὲ καὶ τελευταία πρᾶξις προϊοῦσα ἐκτυλίσσεται τὸ ἁλυσίδωμα τοῦ «κοκκίνου θηρίου» καὶ ὁ κατασυντριμμὸς τοῦ βαρβάρου καὶ ἅρπαγος. Καὶ βλέπομεν λοιπὸν ἡμεῖς σήμερον καὶ ἑνωτιζόμεθα ὅσα αἰῶνες πολυστενάκτων μαρτυρίων «ἐπεθύμησαν ἰδεῖν καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι καὶ οὐκ ἤκουσαν.» Μακαρία τῷ ὄντι ἡ ἐποχὴ ἣν διερχόμεθα καὶ μακάριοι ἡμεῖς, εἰς τοὺς χρόνους τῶν ὁποίων ἐπέπρωτο τοιαῦτα μεγάλα καὶ ἔξαισια καὶ ἔνδοξα νὰ τερατουργήσῃ τοῦ Ὑψίστου ἡ παναλκὴς δεξιά. Νῦν εὔκαιρον νὰ ψάλωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ᾆσμα, ὅπερ ἔψαλλον οἱ περὶ τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην ὅτε εἰσήρχοντο θριαμβευταὶ εἰς τὸ ἐλεύθερον Ναύπλιον:

Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται.
Γίοι δὲ φωτὸς οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
Νῦν εὐλογείτω συντόνως τὸν Αἴτιον
ἡ πρὶν τάλαινα τῶν ἐθνῶν παγκληρία.

«Ἄμμες ποκ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι!» ἐτραγῴδουν οἱ γέροντες τῆς ἀρχαίας Σπάρτης χορεύοντες τὸν πυρρίχιόν των. «Ἄμμες δὲ γ' ἐσμὲν, αἱ δὲ λῆς πεῖραν λαβὲ» ἀνταπήντων χορεύοντες καὶ οἱ ἀκμαῖοι νέοι. «Ἄμμες δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες» συνεπήχουν τολμηρῶς καὶ οἱ παῖδες. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων χορευτικῶν ἀντιφωνήσεων τὴν μεμψίμοιρον μόνην καὶ γεροντικὴν ἄφινον μέχρι πρό τινος τὰ ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως μεμαραμμένα χείλη μας καὶ τὰ περασμένα μεγαλεῖά μας κλαίοντες ἐδιηγούμεθα, τὸ ἀποιχόμενον παρελθόν, τὰς προγονικὰς μεγαλοπραξίας. Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐσαρώθη ἀνεπιστρεπεὶ καὶ τὸ «ἄμμες δὲ γ' ΕΣΜΕΝ, αἱ δὲ λῆς πεῖραν λαβὲ» ἀλαλάζομεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες σήμερον ἐν ὑπερηφάνῳ συγκινήσει.

Δὲν φοβούμεθα κανένα πλέον, παρὰ τὸν Θεὸν καὶ μόνον. Ἡ ζωτικότης τῆς φυλῆς μας ἀπεδείχθη ἀκμαιοτάτη. Τὰ τρόπαια τοῦ Σαραντα-πόρου, τοῦ Κιλκίς, τῆς Ἔλλης, τῆς Σμύρνης, τοῦ Ἀϊδινίου, τῆς Προύσης, τῆς Ἀδριανουπόλεως δύνανται ἄνευ οὐδενὸς ἐρυθήματος νὰ ἀντιπαραβληθοῦν πρὸς τὰ τρόπαια τῆς Σαλαμῖνος καὶ τοῦ Μαραθῶνος. Ὁ ἥλιος σύρει καὶ αὔθις τὸ ἅρμά του πλησιφαὲς καὶ αἰγλῆεν ὕπερθεν τῆς ἱοστεφάνου χώρας. Καθὼς τὴν κλασικήν μας ἱστορίαν διεδέχθη μετὰ τὰς ρωμαϊκὰς κατακτήσεις ἡ ἑλληνοβυζαντινή, οὕτω καὶ τὴν ἑλληνοβυζαντινὴν διαδέχεται μετὰ τὸ τουρκικὸν «δδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» ἡ νεοελληνική μας ἱστορία, διαπλάτους διανοίγουσα τοὺς ὁρίζοντάς της εἰς δημιουργίαν νέας ἰδεολογίας, νέας τέχνης, νέου πολιτισμοῦ ἀνὰ τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου. Εἶπαν ἀθάνατα καὶ ἀγήρω τὰ ὀνόματα τῶν ἀθορύβων τῆς νέας ταύτης ἑλληνικῆς ζυμώσεως συντελεστῶν! Αἰώνια μύρα στακτῆς καὶ κασσίας ἂς διαχύνῃ εἰς τὰς ψαχὰς τῶν ἐπιγιγνομένων τὸ μνημόσυνον τῶν γενναίων μαχητῶν τῆς Μακεδονίας, Θράκης καὶ Μικρασίας, οἵτινες ἀπέθανον σωματικῶς αὐτοί, διὰ νὰ παρασκευάσουν εὐτυχεστέραν ὕπαρξιν διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν!

Τὸ ἔργον μας ἀκόμη δὲν συνεπληρώθη. Ἡ Μικρασία, καθὼς καὶ πρὸ τῶν προσφάτων μικρασιατικῶν μας ἀγώνων ἐκήρυξε ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, θὰ ἀπαιτήσῃ ἀκόμη πολέμους μακρούς· καὶ ὁ δείζως Διγενῆς Ἀκρίτας τῶν μεσαιωνικῶν μας θρύλλων πλέον ἢ ἅπαξ εἰς τὰς γαλακτορρόους πεδιάδας της καὶ τὰ ἱστορικὰ ὕψη της θὰ ξιφουλκήσῃ. Περιπλέον ἡ Ἑπτάλοφος, ὁ πολυτιμότερος ἀδάμας τῆς προγονικῆς μας κληρονομίας, παρὰ τὸν Βόσπορον ὡς Ἀνδρομέδα ἀλυσίδετος προσμένει δακρυρροοῦσα τὸν Περσέα της. Τὸ ζήτημα ἐν τούτοις ἦτο πῶς νὰ φθάσῃ «εἰς μέτρον ἡλικίας» τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ πῶς νὰ ἀναδειχθῇ ὥριμον εἰς δρᾶσιν, εἰς ἡρωϊσμὸν, εἰς μεγαλουργίαν, εἰς ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν, εἰς ζωοποιὸν ἐπὶ τὸ μέλλον του πίστιν· τὰ δὲ ἐπίλοιπα ὡς φυσικὴ συνέπεια τῆς συντελεσθείσης ἀνδρότητος θὰ ἐπακολουθήσουν. Ὁ Θεός, ὁ ἐλεήσας ἡμᾶς, καὶ στομώσας τὰς μαχαίρας ἡμῶν, καὶ τὰ στήθη τῶν μαχητῶν ἡμῶν ἀλκῆς πληρώσας, καὶ τὸν κατάλληλον νοῦν καταπέμψας ἐν τῇ καταλλήλῳ ὥρᾳ ὅπως ὁδηγήσῃ τὸ πλήρωμα εἰς σωτηρίους νομάς, Αὐτὸς ἂς μας ἐνισχύῃ ἄνωθεν ἵνα ἀμωμήτως τηρήσωμεν τὴν παρακαταθήκην καὶ βαδίσωμεν ἀπαρασαλεύτως καὶ πεποιθότως ἐπὶ τὴν νέαν ἡμῶν εὐγενῆ σταδιοδρομίαν.

ὦ ἡ μεγαλυνθεῖσα Πατρίς!

Ζήτω ὁ γενναῖος καὶ δαφνοστεφὴς Ἑλληνικὸς στρατός μας!

Ζήτω ὁ μέγας ἐθνικὸς πηδαλιοῦχός μας!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 34 ἀριθμοῦ)

Ε.

§ 15. Τόρα κατ' ἄλλο σύστημα προβαίνω εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν σειρᾶς ὀνοματοθεσιῶν, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρμου τοῦ **Μέλανος κόλπου** (Σάρου) καὶ βαίνων παραλίως πρὸς τὰ Μακεδονικὰ σύνορα.

Μετὰ τὴν Θρᾳκικὴν Χερσόνησον, περὶ ἧς τὰ χρήσιμα ἀνωτέρω ὑπέδειξα, ἀπὸ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ (**Καβὰκ τσάϊ**) ἐφ' οὗ ἡ γέφυρα **Καβὰκ κιοπρού**, καὶ ἐπ' ἀριστερᾷ τὸ χωρίον **Καβὰκ**, Β—ΒΔ τῆς Λυσιμαχίας, ὅπου εὐτελῆ λείψανα τῆς πάλαι **Ἀῤῥοδισιάδος**,

Ἀῤῥοδισιὰς, ἢ **Ἀῤῥοδίτης πόλις** κατὰ Στ. Βυζάντιον, ἣν ὁ Ἰουστινιανὸς ἐρύματι ὀχυρωτάτῳ περιεβάλλετο (περὶ Κτισμ. 302 ἔκδ. Λιψίας 1). Εἶτα κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῶν παραλίων πρὸς Δ. ἀπαντᾷ ἀμέσως ἡ παρ' ἀρχαίοις **Κύπασις** (ὁ κ:—ίτης) ἀντικρὺ εἰς τὰ **Ξηρονήσια** τοῦ κόλπου, σημειουμένη ἐν τῷ μεγάλῳ χάρτῃ τοῦ *Kiepert* (ἔκδ. 1902—1906) ὀρθότερον ἢ ἐν τοῖς Λεξικοῖς, ὡς π.χ. ἐν τῷ τοῦ *Bichof-Moeller* **Γεωγραφικῷ** (*Golha*), ἐν ᾧ τοποθετεῖται οὐχὶ μακρὰν (*unfern*) τῆς Καλλιπόλεως, καὶ ἐν τῷ τοῦ Γαζῆ καὶ ἀλλαχοῦ 2), ἴσως ὑπὸ τὸ **Καδίκιοϊ** πρὸς τὸ Χαδζὶ τσεσμὲ τοῦ τουρκικοῦ χάρτου, εἶτα παρακαμπτομένου τοῦ ἀκρ. **Ἰδριδζὶ** παρὰ *Kiepert*, 3) **Οὔρουνδζε μπουρνοὺ** δὲ τουρκιστὶ (ἔκδ. 1303) σημειοῦται ἡ **Κῶβρυς** (—ύτης τὸ ἐθνικὸν) 4), ἡ **Δέρις**, περὶ ἧς εἶπον. Μετὰ ταῦτα παρακάμπτεται τὸ **Σαρπηδόνιον** ἀκρ. (**Σαρπηδών, Κρέμια**) τὸ τελευταῖον πρὸς τὴν Θρᾴκην ὅριον τοῦ Μέλανος κόλπου, ὅθεν εἰσπλέει τις εἰς τὰ ὕδατα τοῦ τε **Κόλπου τῆς Αἴνου**, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἶπον, καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἔβρου, ὅστις κλείει τό τε πεδίον καὶ τὴν π: **Δορίσκον** 5) (**Τοῦσλα** κατὰ τὸν *Pape* καὶ **Ρουμδζὶκ** ἡ πεδιὰς) προβαίνων εἰς τὸ Δεδέαγατς. Πρὸς Α τούτου τοποθετεῖται ἡ πόλις **Τέμπυρα** (ἡ:) ἐντεῦθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

Ἔτι περαιτέρω ἀπαντῶμεν τὴν **Ζώνην** ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν μέσῳ τῆς χώρας τῶν Κικόνων (**Ζωναῖος** τὸ ἐθνικὸν, **Ζωναῖον ὄρος**), καὶ πέραν τοῦ ἀκρωτ. **Σερρείου** 6), τοῦ πρὸς τὴν **Παλαιόπολιν** τῆς Σαμοθράκης καταντικρὺ νεύοντος τὴν Μεσαμβρίαν, τὴν **Στρύμην** (**-ήσιος-αῖος**), (πρβλ. καὶ τὴν λ: **Στρυμὼν**) περὶ ὧν εἶπον ἐν § 12.

§ 16. Παρατρέχων τὰ πρὸς Α. νότια μέρη τῆς Θρᾴκης τὰ περὶ τὸν Ἀθύραν καὶ τὸ Ῥήγιον προαύλια καὶ τὰ τῆς Κ]πόλεως προάστεια καὶ στρέφων πρὸς τὴν διαρρεομένην ὑπὸ τοῦ Ἔβρου καὶ τῶν ἀριστερόθεν συμβαλλόντων αὐτῷ 7) χώραν τὴν εἰς Ἀδριανοῦ χωροῦσαν σημειοῦμαι τὰ κατὰ τὴν ἀπὸ Περίνθου ἢ Ση-

---

1) Ἄλλη **Ἀφροδισιὰς** ἐν τῇ Καρίᾳ, ἡ κατὰ τὴν βυζαντιακὴν συνήθειαν μετονομασθεῖσα **Σταυρόπολις** μετὰ τὴν Ε' Οἰκουμ. Σύνοδον μητροπ: Σταυρουπολιτῶν· ὅρα καὶ Gelzer.

2) Κάλλιον παρὰ Στ. Βυζαντίῳ «πόλις περὶ Ἑλλησποντον». Γράφω ὅ,τι εἶχον εὑρημένα. Οἱ ἁρμόδιοι ἂς ἐξελέγχωσι καὶ κανονίζωσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν. Αὐστριακοῦ ἐπιτελείου φύλλον τῶν μερῶν τούτων δὲν ἔχω·

3) **Ἰμπριδζὶ** τουρκ. εἶναι χωρίον παρὰ λιμνοθάλασσάν τινα **εἰς ἀπόστασιν ὡραίαν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.**

4) **Ἡρῳδιαν.** Α, 237. Διὰ τὰς πόλεις ὅρα καὶ χάρτην τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ Kiepert- Ζαφειροπούλου.

5) Ἐν τῷ τελευταίῳ χάρτῃ τῆς «Μεγάλη μας Ἑλλάδος» τοῦ κ. Σαλιβέρου φέρεται Σαρπηδωνία ἄκρα (Παξοί), ὡς καὶ ἐν τῷ τοῦ κ. Σαρρῆ.

6) Δὲν ἀναγράφεται ἐν ταῖς χάρταις Σαλιβέρου καὶ Σαρρῆ, καίτοι χῶρος ὑπάρχει· ὅρα Στ. Βυζάντιον.

7) Ἡρόδ. Δ, 89 κ. ἑ. **Τέαρος** λέγεται **ὑπὸ τῶν περιοίκων εἶναι ποταμῶν ἄριστος, τά τε ἄλλα εἰς ἄκεσιν φέροντα καὶ δὴ καὶ ἀνδράσι καὶ ἵπποισι ψώρην ἀκέσασθαι· εἰσὶ δὲ αἱ πηγαὶ αὐτοῦ δυῶν δέουσαι τεσσαράκοντα, ἐκ πέτρης τῆς αὐτῆς ῥέουσαι· καὶ αἱ μὲν αὐτέων εἰσὶ ψυχραί, αἱ δὲ θερμαί. Ὁδὸς δ' ἐπ' αὐτὰς**

λυβρίας ὁμαλῶς πρὸς τὰ ΒΔ μέρη. Ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ, ἥτις καὶ πέραν τῆς Ἀδριανοῦ καὶ τῆς Φιλίππου ἀκολουθεῖ ἁπανταχῇ ἡ **Τσουρουλὸς** (Τσορλοῦ)· εἶτα ἡ **Δρουζιπάρα**, ἧς ἡ τοποθεσία κατέχει τὸ κέντρον τῆς χ: τῶν Ὀδρυσῶν, ὧν τὸ κράτος ἐξετείνετο εἴς τε τὸν Εὔξεινον καὶ τὸν Ἑλλήσποντον (Θουκυδ. Β. 97). Ἡ Δρ(ο)υσιπάρα, ἡ καὶ **Δριζίπαρος**, ἡ **Δριζιπέρα** κατὰ Σιμοκάτταν, ὠνομάσθη καὶ **ἅγιος Ἀλέξανδρος Ζουπαρῶν**, ἢ ἁπλῶς **ἅγιος Ἀλέξανδρος** (Θεοφ. ἔκδ. *de Boor*), ἕνεκα τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἐπιτοπίου ἁγίου πολὺ γνωστῆς κατὰ τὸν Ἰουστινιάνειον αἰῶνα, ὡς εἰθίζετο κατὰ τὸν μέσον ἰδίᾳ Μεσαίωνα παρ' ἡμῖν, ἰδίως δ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῇ Μικρᾷ κατὰ παραδείγματα πολλά 8). Ἐπὶ Μαυρικίου κατεστράφη, κατ' αὐτὴν δὲ καὶ παρ' αὐτὴν ἀνεδείχθη καὶ ὡς ἐπισκοπὴ ἡ Μεσήνη 9) χωρίον νῦν παρὰ τὸ Καριοτιράν. Ὁ Δριζιπάρων μεταξὺ τῶν αὐτοκεφάλων ἐπισκοπῶν. Ἱστορίαν τῆς πόλεως ἔχει ὁ *Jirecek* εἰς τὸ βιβλίον αὐτοῦ *Heeresstr. v. Belgrad, Constantinopel*, (1877, Πράγα)

Εἶτα κατὰ τὴν αὐτὴν πρὸς Δ γραμμὴν καὶ διεύθυνσιν **Βεργούλη**, (Βεργούλιον, παρὰ Κεδρηνῷ, ἐνῷ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα περὶ αὐτῆς) ἡ πρότερον ὑπὸ τῶν Οὔννων εἶτα δὲ κατὰ τὸ 1206 ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καταστραφεῖσα. Εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀρκαδίου ὀνομασθεῖσα **Ἀρκαδιούπολις**, οὕτως καὶ παρὰ τῷ Ἐδρισὶ ἀναφερομένη, ἕδρα ἀρχιεπισκοπῆς, νῦν **Λουλὲ-Βουργάζ**.

Βουρτό(ύ)διζος, κατὰ τὸν *Oberhummer* γράφοντα ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ *Pauly-Wissowa*, ὁ *Jirecek* τοποθετεῖ αὐτὴν παρὰ τὸν **Τεκὲ-δερὲ** (Κοντάδεστον), ἄρα παρὰ τὸ **Κούλελι**, ὁ δὲ *Kiepert* παρὰ τὸν **Βογιοὺκ-δερὲ** ἐπὶ τοῦ **Ἐσκὶ-βαβᾶ** (οὕτω ὀρθότερον καὶ οὐχὶ Βαβᾶ-Ἐσκί). Ἐπιτραπήτω μοι ἵνα ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ **Κάστρου Βουρδίζου**.

Οὐστό(ύ)διζος, ἡ σημερ. **Χάβζα**, ἡ ἀπὸ Κωνσταντίνου **Νίκη** (—αι) διὰ τὰς ἐναντίον τοῦ Λικινίου νίκας. Τῷ 369 ἐνταῦθα συνῆλθον οἱ ἀρειανίζοντες ἐπίσκοποι ἵν' ἀνταποδώσωσι τὰ ἴσα διὰ τὰς κατ' αὐτῶν ἀποφάσεις τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Συνόδου· διὸ καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς Νίκης εἰς Νίκαιαν ἐπλάτυναν 10). Ὅρα ὅμως καὶ χάρτην *Kiepert XVII* διὰ τὴν τάξιν τῶν δύο τούτων ὀνομασιῶν (Νίκαι, Νίκαια).

Νίκαια, καὶ

Οὐστούδαμα 11) ἡ Ὀρεστιάς, Ἀδριανοῦ πόλις, ἡ πρωτ. τοῦ Αἱμιμόντου.

ΣΤ.

§ 17. Μὴ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν γνωστῶν, γνωστοτάτων ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἑλληνικῶν πολισμάτων τῆς ἰδιαιτέρως διαφερούσης ἡμῖν Θράκης, τῶν τε ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου καὶ ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἐπισυνάπτω πρόχειρά τινα περὶ τῶν μεσογείων πόλεων ἢ κωμῶν κατὰ τὴν ἀπ' Α πρὸς Δ διεύθυνοιν, δι' ἣν παρακαλεῖται ὁ ἐπιεικὴς ἀναγνώστης ἵνα παρακολουθήσῃ χάρτην ἐπειδὴ τυπογραφικοὶ λόγοι δὲν ἐπιτρέπουσιν ἐμοὶ σημειάσεις πλείονας.

(ἀκολουθεῖ)

ἔστιν ἴση ἐξ Ἡραίου τε πόλιος τῆς παρὰ Περίνθῳ καὶ ἐξ Ἀπολλωνίης τῆς ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, δυῶν ἡμερέων ἑκατέρη. Ἐκδιδοῖ δὲ ὁ Τέαρος εἰς τὸν **Κοντάδεσδον** ποταμόν, ὁ δὲ Κοντάδεσδος εἰς τὸν **Ἀγριάνην**, ὁ δὲ Ἀγριάνης ἐς τὸν **Ἔβρον**, ὁ δὲ ἐς θάλασσαν τὴν παρ' Αἶνῳ πόλιν. Ὑπάρχει γεωγραφικωτέρα ἐν τῇ ἁπλότητι αὐτῆς περιγραφὴ καὶ σαφεστέρα· ὅρα κατωτέρω καὶ περὶ τὸν **Ἀρτίσκον**, καὶ αὐτοῦ ἀριστερὰ συμβάλλοντος.

8) Ramsay, Hist. G. of Asia Minor σ. 220... influence of religion on nomenclature in Byzantine time...

9) Χάρτης ὁλλανδιστὶ (ἔκδ. 1854) δεικνύει τὸ Misini εἰς **ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τοῦ Καριστὰν** (sic).

10) Τὴν πληροφορίαν ταύτην παρέλαβον ἐν καιρῷ ἐκ τοῦ Jirecek σ. 49, Heersstr. v. Belgrad nach C. 1877, Πράγα. Δὲν ἐξήλεγξα.

11) Ἐσημείωσεν ὁ Kiepert ἐν τῷ χάρτῃ XVII. Κατάληξις-**δάμα** ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **δόμος**.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΟ LANCING COLLEGE

ΕΠΙΒΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΤΗ

Τὸ Lancing College ἐφιλοξένησε χθὲς διακεκριμένον ἐπισκέπτην ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σεβ. Φιλαρέτου ἀρχιεπισκόπου Διυμοτείχου ἐλθόντος εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐπὶ κεφαλῆς ἀποστολῆς πεμφθείσης ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κ|πόλεως εἰς τὸ ἐν Λάμπεθ Συνέδριον. Ἐπωφελεῖται τῆς περιστάσεως ὁ Σεβασμιώτατος πρὸς σπουδὴν τῶν διαφόρων καθιδρυμάτων καὶ φάσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ βίου κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονήν του. τὸ δὲ Lancing College εἶχε τὴν μεγίστην τιμὴν νὰ τῷ, συσταθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας ὡς ὑπόδειγμα κάλλιστον δημοσίου Ἀγγλικῆς σχολῆς.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Διυμοτείχου ἔφθασεν ὀλίγα λεπτὰ μετὰ μεσημβρίαν παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς ἀποστολῆς, τοῦ πατρὸς Καλλινίκου καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κομνηνοῦ καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Σχολάρχου, ὅπου περιεβλήθη τὰ ἀρχιερατικά του ἄμφια. Οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ μαθηταὶ ἐν τῷ μεταξὺ συνηθροίσθησαν ἐν τῷ ναῷ τῆς σχολῆς, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποίου περιέμενεν ὁ ἐπίσκοπος τῆς Lewes (Λιοῦες) φέρων μίτραν καὶ φελώνην χρυσοπόρφυρον, καθὼς καὶ οἱ Ἑταῖροι (=ἔφοροι) ἐν φελώναις κυανολεύκοις μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν ψαλλόντων.

Τὰ ἄμφια τοῦ ἀρχιεπισκόπου

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος προϋχώρησε πρὸς τὸν ναὸν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου αἰδ. H. T. Bowlby καὶ ἄλλων μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κολλεγίους Εφερε τὸ ὑψηλὸν κυλινδρικὸν μαῦρον τῆς κεφαλῆκάλυμμα μετὰ τοῦ κυματίζοντος τῆς Ἀνατ. Ἐκκλησίας ἐπανωκαλυμμαυχίου καὶ ἦτο περιβεβλημένος μεγαλοπρεπῆ μεταξοπόρφυρον μανδύαν μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς φερομένης ὑπὸ τοῦ κ. Quintin Riley, υἱοῦ τοῦ κ. Athelstan Riley (καὶ μαθητοῦ τῆς σχολῆς). Ἀπὸ τὸν μανδύαν ἐξηρτῶντο ἀργυροῖ κωδωνίσκοι, μουσικὸν καὶ ἐμμελῆ ἦχον ἀναδίδοντες. Ἡ Σεβασμιότης του ἐκράτει ἐπίσης καὶ τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον. Ἀφιχθεὶς εἰς τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πύλην ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Λιοῦες, ἀσπασθέντος τὸν διακεκριμένον ἐπισκέπτην ἐν φιλήματι κατὰ τὸν ἀποστολικὸν τρόπον εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς. Ὁ χορὸς τότε ἀνέμελψεν ἑλληνιστὶ τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» χαιρετισμὸν ψαλέντα ἐπὶ Σερβικῆς μελῳδίας καὶ προϋχώρησεν εἰς τὸ ἔνδον ἐν τάξει μέλπων τὸ Gives Apostolorum εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του ἐκκλησιαστικὴν ἁρμονίαν.

Ἡ συνάθροισις.

Τῆς λιτανείας προηγεῖτο Σταυρός, φερόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Crewley, καὶ δύο ἀκολούθων: τοῦ Lea καὶ τοῦ Ford, φερόντων λαμπάδας· ἐτελείωνε δὲ μὲ τὸν ἐπίσκ. Λιοῦες καὶ τὸν (Ἕλληνα) ἀρχιεπίσκοπον. Οἱ ἔφοροι, οἱ συλλιτανεύοντες ἦσαν ὁ Dr Sanderson, ὁ κ. Baker, ὁ κ. Bales, ὁ κ. Edwardes, ὁ κ. Gibbs, ὁ κ. Athelstan Riley καὶ ὁ κ. Wyatt. Τὰς ράβδους καὶ τὰ σκῆπτρα ἔφερον ὁ κ. Fox. πρωτόσχολος τῆς ὅλης σχολῆς καὶ ὁ κ. Hidler πρωτεύων ἐν τῇ XI τάξει. Γενόμενοι δὲ ἔνδον τοῦ κιγκλιδώματος τῶν ἁδύτων κατέλαβον ὅ τε ἐπίσκοπος καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὰς οἰκείας θέσεις παρὰ τὸ θυσιαστήριον, ἀποτελοῦντες ἀληθῶς σύμπλεγμα γραφικὸν ἐν τῷ ἀμφιεσμῷ αὐτῶν.

Ἡ ἀκολουθία

Ἡ ἐπακολουθήσασα βραχεῖα ἀκολουθία διεξήχθη ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ ἐπισκόπου Λιοῦες. Ἦτο ἀκολουθία πρὸς δεξίωσιν ἐπισκόπου εἰδική. Ἤρχισε μὲ τὸ «Κύριε ἐλέησον» καὶ μὲ τὴν Κυριακὴν προσευχήν, καὶ ἐσυνεχίσθη μὲ βραχείας προσευχὰς καὶ ὑμνῳδίας. Ἐπιβλητικώτατα δὲ ἦσαν αἱ ἀνδρικαὶ φωναὶ κατὰ τὴν ψαλμῳδίαν δύο στίχων τοῦ ὕμνου «ὦ σεῖς σκοποὶ καὶ ἅγιοι» τῶν συνοδευθέντων ὑπὸ πενταπλοῦ Ἀλληλούϊα. Ἐπερατώθη ἡ ὅλη ἀκολουθία δι' ἀρχιερατικῆς εὐλογίας δοθείσης ἑλληνιστὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἑλλην. Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Μετὰ ταῦτα ἡ Σεβασμιότης του ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Λιοῦες καὶ τοῦ Σχολάρχου πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦ ἱδρυτοῦ Κάνωνος Woodsward καθὼς καὶ πρὸς ἄλλα μέρη τοῦ κτιρίου ἀξιοθέατα, γευματίσας μετὰ τοῦ Σχολάρχου καὶ τῶν Ἐφόρων.

Εἰς τὸν κῆπον

Τὴν μεταμεσημβρίαν ἐδόθη garden party (=δεξίωσις ἐν τῷ κήπῳ) ὑπὸ τοῦ ἐπισκ. Λιοῦες καὶ τῶν Ἐφόρων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἕλληνος ἀρχιεπισκόπου, εἰς ὃ πλείονες τῶν 300 προσκεκλημένων προσεκλήθησαν. Τὸ πρόγραμμα τῆς δεξιώσεως περιεῖχε τὰς γυμναστικὰ ἀσκήσεις καθὼς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκλεκτῶν τεμαχίων ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν συνηνωμένων μουσικῶν χορῶν τῶν Κολλεγίων τοῦ Lancing καὶ τῶν Ardingly.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Lancing μεταβαίνων εἰς τὸ θεολογικὸν Κολλέγιον τοῦ Chichester, ὅπου θὰ γείνῃ δεκτὸς τὴν πρωΐαν ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ ἐν Chichester Καθολικοῦ ναοῦ.

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος Sussex Daily News 16 Ἰουλίου 1920

Ἕλλην ἀρχιεπίσκοπος ἐν *Chichester*. Ἀξιομνημόνευτος Ἀκολουθία ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ.

Ἐπίσκεψις εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

Μέγα ἐνδιαφέρον ἐξηγέρθη ὑπὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἕλληνος ἀρχιεπισκόπου Φιλαρέτου καὶ τῆς συνοδείας του εἰς Chichester. Φιλοξενηθεὶς ἐν τῇ θεολ. Σχολῇ τοῦ Chichester ὁ Σεβασμιώτατος ἔλαβε μέρος χθὲς τὸ πρωῒ εἰς βραχεῖαν ἀλλ' ἀξιομνημόνευτον ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν ἐν τῇ Καθέδρᾳ, ἥτις ὑπερεπληρώθη ἐκκλησιαζομένων. Ὁ Σεβασμιώτατος καὶ οἱ συνοδοί του ἠκολουθοῦντο κατὰ τὴν εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν μετάβασίν των ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου τοῦ θεολογ. Κολλεγίου αἰδ. H. L. Pass, τοῦ τακτικοῦ καπελλάνου τοῦ Κολλεγίου αἰδ. R. C. Dalby καὶ τῶν ἱεροσπουδαστῶν.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις ἔφερε τὸ ὑψηλὸν μελανὸν κάλυμμα καὶ ἐπικάλυμμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν πλούσιον μεταξοπόρφυρον μανδύαν μὲ μακρὰν οὐρὰν, ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ Δ. πύλῃ ὑπὸ τοῦ Κάνωνος Jones, ἀνταλλάξαντος μετ' αὐτοῦ τὸν ἀποστολικὸν ἀσπασμὸν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν, ὁ δὲ χορὸς ἔψαλε τὸ «καλῶς ὥρισας» εἰς γλῶσσαν ἑλληνικὴν ἐπὶ σερβικῆς μελῳδίας. Ἡ ἀκολουθία τότε κατηυθύνθη πρὸς τὸ κεντρικὸν θυσιαστήριον, ἐνῷ ὁ ἐλάσσων Κάνων Gillman καὶ εἷς θεολόγος σπουδαστὴς ἔψαλλον τὸ «Cives Apostolorum» εἰς ἰσχυροὺς καὶ καθαροὺς τόνους. Προηγεῖτο ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ λάβαρον τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ. Μεταξὺ τῶν παρόντων κληρικῶν, τῶν τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἄμφια ἠμφιεσμένων διεκρίνοντο ὁ ἐλάσσων Κάνων Nicholatts καὶ ὁ Shaw Pearce Deedes καὶ ὁ Teesdale. Ὁ Κάνων Jones ἦτο ἠμφιεσμένος ἐν λαμπρᾷ ἐρυθρᾷ φελώνῃ, καθὼς καὶ ὁ Κάνων Deane. Τὸ ἱερὸν βῆμα ἦτο πεφωταγωγημένον, φῶτα δὲ ἦσαν τεθειμένα καὶ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης. Ὁ Κάνων Jones ὡδήγησε τὸν ἕλληνα ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὸν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ θρόνον του, ὅπου καὶ ἡ ἀκολουθία του προσῆλθεν ἐν κύκλῳ περιλαμβάνουσα καὶ τὸν Πατέρα Καλλίνικον. Ὁ κλῆρος τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ κατέλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τοῦ ἱεροῦ ἔχων ἀπέναντί του τὸν χορὸν ἀντιμέτωπον.

Ὁ Κάνων Jones ἀπήγγειλε τότε τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης καθὼς καὶ καταλλήλους προσευχὰς ἐπὶ τῇ περιστάσει ὑπὲρ τοῦ ἕλληνος ἀρχιεπισκόπου, ὅστις κατὰ τὸ πέρας τῆς Ἀκολουθίας προβὰς εἰς τὸ μέσον τοῦ βήματος ηὐλόγησεν ἑλληνιστὶ τὸ ἐκκλησίασμα. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Κάνων Jones ὡδήγησε τὴν Σεβασμιότητά του εἰς τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ ναοῦ καὶ τὴν βιβλιοθήκην, ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν μεγάλην του εὐχαρίστησιν δι' ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε.

(Ἐκ τοῦ Sussex Daily News τῆς 17 Ἰουλίου 1920).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΟΡΤΗ. — Τῇ κυριακῇ, ἀγομένης τῆς ὀνοματικῆς ἑορτῆς τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου, τὰς εὐχὰς καὶ συγχαρητικὰς προσρήσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡρμήνευσε τῷ ἔξοχ. ὑπάτῳ ἁρμοστῇ τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐθ. Κανελλοπούλῳ ἀπὸ μέρους τοῦ σεβ. τοποτηρητοῦ ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος.

Σχέσεις ἐθνῶν. — Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο ὁ σεβ. τοποτηρητὴς τὸν σοφλγ. τοποτηρητὴν τῆς Ἀρχιεπαβινείας καὶ συνεχάρη αὐτῷ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου παρ' ἰσραηλίταις ἔτους.

Ἑλληνισμὸς Πόντου.—Ὑπὸ τῶν δύο ὁ οἰκητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων, λαβόντων ὑπ' ὄψιν τὰς περὶ τοῦ γνωστοῦ ζητήματος τοῦ Πόντου συνετὰς ἐνεργείας τοῦ σεβ. μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου, ἐπιδοκιμασθείσας ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων, ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια αὐτῶν, ἐπὶ τῇ λελογισμένῃ διαχειρίσει τοῦ ἐθνικοῦ καὶ πολιτικοῦ τούτου ζητήματος.

Ἐκκλησίαι Θράκης.—Ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Κωνσταντῖνος Κοηδάκης.— Ἀνεχώρησαν ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, προσκληθέντες, οἱ σεβασμ. γέροντες Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ κ. Γρηγόριος Καλλίδης, καὶ Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος Βαρβάκης—ἀνῆλθεν, ἐπ' ἀδείᾳ συνοδικῇ, εἰς 40 Ἐκκλησίας πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς γενετείρας, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Μελισσηνὸς Χριστοδούλου.

Κανονικὴ ἄδεια. — Συνοδικῶς ἐχορηγήθη ἄδεια μεταβ σεως εἰς Ἀθήνας μὲν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σμύρνης κ. Χρυσοστόμῳ, εἰς Παρισίους δὲ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ, διὰ λόγους ὑγιείας.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή.—Τῇ τρίτῃ, 1 σεπτεμβρίου, ὁ σεβ. τοποτηρητὴς ἐτέλεσε τὸν ἁγιασμὸν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῇ, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, προσφωνήσας δεόντως τὴν πυκνὴν δμήγυριν καὶ συστήσας τὸν νέον τῆς σχολῆς διευθυντὴν αἰδεσ. καθηγητὴν πρωτοπρεσβύτερον κ. Ἀλέξ. Ζῶτον, καταλληλον εἰσιτήριον ἀπαγγείλαντα λόγον. Εἰς τὴν τελετὴν παρίσταντο οἱ σεβ. Πισιδείας, Φιλιππουπόλεως, Διδυμοτείχου Ἀγκύρας, Σηλυβρίας, 40 Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως.

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 36

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρατ τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η
ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝ ΑΥΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον ἀμερικανικὸν περιοδικὸν The Orient ἀναδημοσιεῦον εἰς τὸ ὑπὸ ἡμερομ. 25 Αὐγούστου ν. ἡ. φύλλον του τὸ ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» τῆς 1 Αὐγούστου 1920 δημοσιευθὲν ἄρθρον περὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπάγεται τὰς ἀκολούθους σημειώσεις, ἃς ἐρανίζεται ἐκ τοῦ περὶ Κων]πόλεως ἔργου τοῦ καθηγητοῦ Edwin A. Grosvenor· αἱ σημειώσεις αὗται ἔχουσιν οὕτω:

Ὁ καθηγητὴς Edwin A. Grosvenor ἐν τῷ ἀξιομνημονεύτῳ του ἔργῳ περὶ Κων]πόλεως λέγει ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα, ὁμιλῶν περὶ τῆς δδελυρᾶς βεβηλώσεως τῆς ἐκκλησίας Ἁ. Σοφίας ὑπὸ τῶν λαφυραγωγῶν τῆς δ' Σταυροφορίας ἐν ἔτει 1204, ὅτι ὁ Πάπας Ἰνοκέντιος [ὁ Γ', ἐπετίμησε τοὺς σταυροφόρους μὲ πικροτάτας λέξεις καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία θὰ ἔβλεπεν ἐν τοῖς Λατίνοις μόνον προδοσίαν καὶ ἔργα σκότους . . . . . τῇ 12 Δεκεμβρίου 1452 Κωνσταντῖνος ὁ ΙΓ' ἐκήρυξεν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ τὴν ἕνωσιν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπισήμου ἀποδοχῆς τῶν διδασκαλιῶν καὶ τοῦ πρωτείου τῆς Ρώμης. Ὁ Καρδινάλιος Ἰσίδωρος, ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα Νικολάου τοῦ Ε', ἱερούργησεν ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς Ὀρθοδόξου ἐφαίνετο πλήρης.

Συνεπείᾳ τοῦ γεγονότος τούτου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐθεώρησαν ἀποστασίαν καὶ ἱεροσυλίαν, ὁ καθεδρικὸς Ναὸς ἐθεωρήθη ὡς βεβηλωθεὶς καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ μέχρις οὗ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἁλώσεως ὑπερεπλήρωσε καὶ πάλιν αὐτὸν ἐν ἀλλόφρονι ἀπελπισίᾳ· οὐδὲν παθητικώτερον κατὰ τὴν μακρὰν καὶ τεταραγμένην ἱστορίαν τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὴν νύκτα τὴν πρὸ τῆς ἐνδόξου της πτώσεως· τῇ 28 Μαΐου 1453 μίαν

ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ Κωνσταντῖνος ἦλθεν ἔτι ἅπαξ εἰς τὴν Ἁγ. Σοφίαν, ἡ θεία Κοινωνία μετεδόθη, ἀλλ' ὑπὸ χειρῶν καθολικῶν, εἰς αὐτὸν καὶ τὸν στρατόν του ὡς εἰς θνήσκοντας . . . . . Ὁ καθηγητὴς Grosvenor παραθέτει ἐπίσης τὴν δημώδη ἱστορίαν: —κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦλαοῦ, ἕλλην ἱερεὺς ἐτέλει τὴν λειτουργίαν, ὅτε ὁ γαυριῶν (ἁλαλάζων) στρατὸς τοῦ Σουλτάνου εἰσώρμια διὰ τῶν πυλῶν. Κρατῶν τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας ὁ ἱερεὺς ἀπεσύρθη εἰς ἓν ἀπόκρυφον δωμάτιον, καὶ ἐκεῖ μὲ τὸν σταυρὸν ἀναμένεται ἀκόμη».

Πρὸς πλείονα διαφώτισιν τῆς συντάξεως τοῦ ἀξιολόγου ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ περί τινων σημείων θεωροῦμεν εὔκαιρον νὰ ἀναγράψωμεν καὶ ἡμεῖς σημειώσεις τινὰς περὶ τῆς ταραχώδους ὁμολογουμένως καὶ τραγικῆς ἐκείνης περιόδου τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὰς ὁποίας ἐρανιζόμεθα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν συγχρόνων βυζαντινῶν ἱστορικῶν συγγραφέων. Ἐπὶ τῶν συγγραφέων τούτων στηριζόμενοι φρονοῦμεν ὅτι πᾶσα συλλειτουργία Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐγένετο κατὰ τὸ ἔθος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ οἱ Λατῖνοι παρ' ὅλην τὴν ἐν τοῖς λοιποῖς ἀποκλειστικότητά των ἔτρεφον σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν μεγάλην. Ἤδη πρὸ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδου, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωσὴφ καὶ οἱ λοιποὶ Ἱεράρχαι καὶ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἔφθασαν εἰς Βενετίαν «ἀσπασίως» ὡς ἀναφέρει ὁ Δούκας (Ἱστορία Βυζαντινή, σελ. 212—213, ἐκδ. Βόννης 1834), ἐδέξαντο οἱ Βενετικοὶ τοὺς Ρωμαίους, τὸν βασιλέα ὡς δεύτερον μονάρχην καὶ προνοητὴν τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας, ὁμοίως καὶ τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς λοιποὺς ἀρχιερεῖς· ἔδωκαν οὖν αὐτοῖς καὶ ἱερὸν τέμενος καὶ εἰσῆλθον ἐκτελέσοντες τὴν ἀναίμακτον θυσίαν· ἠθροίσθησαν γοῦν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες τοῦ ἰδεῖν καὶ ἑνωτίσασθαι θείαν καὶ ἱερὰν μυσταγωγίαν κατὰ τὸ ἔθος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἰδόντες καὶ δακρύσαντες καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς κράξαντες τὸ «Κύριε, σὺ φύλαξον τὴν Ἐκκλησίαν σου ἄτρωτον ἀπὸ τῶν δελεασμῶν τοῦ πονηροῦ, σὺ εἰς ἓν σύναψον σὺ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου διάρρηξον· ἡμεῖς γὰρ οἱ μήπω ἑωρακότες Γραικούς, οὔτε τὴν αὐτῶν τάξιν εἰδότες, ἠκούομεν ἐξ ἄκρας φωνῆς καὶ ὡς βαρβάρους ἐλογιζόμεθα· νῦν δὲ οἴδαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ πρωτότοκοι τῆς Ἐκκλησίας υἱοί, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐστι τὸ λαλοῦν ἐν αὐτοῖς».

Ἐπηκολούθησεν ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ ψευδὴς ἕνωσις ἐκβιασθεῖσα διὰ τῶν γνωστῶν μεθόδων τῆς στερήσεως καὶ τῆς βίας ἀποκηρυχθεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ὑπογραψάντων τὴν ἕνωσιν πρὶν ἤδη φθάσωσιν εἰς Κων]τολιν. Ὁ συμπαθῶς πρὸς τὴν ἕνωσιν διακείμενος Δούκας ἀναφέρει ἐν σελ. 215—216 τῆς Ἱστορίας του τοῦτο· «οἱ δὲ ἀρχιερεῖς εὐθέως ἀπὸ τῶν τριήρεων ἀποβάντες καὶ οἱ τῆς Κωνσταντίνου κατὰ τὸ σύνηθες ἠσπάζοντο αὐτοὺς ἐρωτῶντες πῶς τὰ ἡμέτερα; πῶς τὰ τῆς συνόδου; εἰ ἄρα ἐτύχομεν τὴν νικῶσαν; οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο πεπράκαμεν τὴν πίστιν ἡμῶν, ἀντηλλάξαμεν τῇ ἀσεβείᾳ τὴν εὐσέβειαν, προδόντες τὴν καθαρὰν θυσίαν· ἀζυμῖται γεγόναμεν· καὶ ταῦτα τίνες; οἱ ὑπογράψαντες ἐν τῷ ὄρῳ, ὁ Ἡρακλείας Ἀντώνιος· καὶ οἱ πάντες, εἰ γάρ τις πρὸς αὐτοὺς ἤρετο «καὶ διατί ὑπογράφετε, ἔλεγον «φοβούμενοι τοὺς Φράγκους»· ἡ δεξιὰ αὕτη ὑπέγραψεν» ἔλεγον «ἐκκοπήτω· ἡ γλῶττα ὡμολόγηκεν, ἐκριζούσθω»

Ἡ ἀποκήρυξις αὕτη ἔλαβε καὶ χαρακτῆρα ἐπισημότερον. Μεγάλη σύνοδος συγκροτηθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1450 εἰς ἣν μετέσχον ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ οἱ τρεῖς Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Ἀντιοχείας, ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ Ἱεροσολύμων ἀπεκήρυξεν τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἕνωσιν καὶ καθήρεσεν τὸν ἑνωτικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριον τὸν τῆς Μαμμῆς. Τὴν πλήρη ἀποτυχίαν τῆς ἑνώσεως ἠσθάνετο βαθύτατα καὶ ὁ Πάπας Νικόλαος ὁ Ε' καὶ διὰ τοῦτο ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρέσβεις αἰτούμενος βοήθειαν κατὰ τῶν Τούρκων, ὁ Πάπας ὑπεσχέθη βοήθειαν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ καθαιρεθεὶς Πατριάρχης Γρηγόριος καὶ νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ ἕνωσις. Ὁ

αὐτοκράτωρ πιεζόμενος ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἰσχυρὰν ἐλπίζων παρὰ τοῦ Πάπα ἐπικουρίαν ἐδέχθη, ἀνθισταμένου, τοῦ λαοῦ καὶ ὅλου σχεδὸν τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου· ὁ Πάπας ἀπέστειλε τὸν Ἕλληνα τὸ γένος Καρδινάλιον Ἰσίδωρον, τέως μητροπολίτην Ρωσσίας, μὲ ἀπόσπασμα 50 στρατιωτῶν Ἰταλῶν, εἰς οὓς προσετέθησαν καὶ ἕτεροι 150 ἐπιβιβασθέντες ἐκ Χίου. Ὁ Καρδινάλιος Ἰσίδωρος ἀφίκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1452 ἐτελέσθη κοινὴ Ὀρθοδόξων καὶ Λατίνων λειτουργία καὶ ἐκηνύχθη ἐπισήμως ἡ ἕνωσις. Ἡ λειτουργία ἐγένετο κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφοῦ μάλιστα εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας διενεμήθη καὶ ἀντίδωρον, ὡς εἴθισται εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὁ ἱστορικὸς Δούκας, ὅστις ὡς ἐλέχθη ἦτο σκανδαλωδῶς φιλενωτικός, ἀναφέρει ἐν τῇ Βυζαντινῇ του Ἱστορίᾳ σελ. 255 ὅτι καὶ ὅσοι τῶν ὀρθοδόξων ἐστέρξαν τὸν ὅρον τῆς ἑνώσεως ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἔπραξαν τοῦτο «μετὰ συμφωνίας, ὡς ὅτι παρελθούσης τῆς περιστάσεως τῶν Τούρκων καὶ γαλήνης γενομένης καθίσαντές τινες τῶν ἑλλογίμων ἴδωσι τοὺς ὅρους, καὶ εἴ ἐστι τὸ μὴ τελέως ὀρθοτομοῦν διορθώσωσιν», ἤτοι παρελθούσης τῆς ἀπὸ τῶν Τούρκων τρικυμίας νὰ ἀποκηρύξωσι καὶ πάλιν τὴν ἕνωσιν. Τὴν προσφορὰν τοῦ ἀντιδώρου δὲν ἐδέχθησαν ὅλοι· ἦσαν δὲ καὶ πολλοὶ οἱ οὐκ ἔλαβον προσφορὰν ἀντιδώρου ὡς δόλιον θυσίαν τελεσθεῖσαν ἐν τῇ ἑνωτικῇ λειτουργίᾳ».

Ἀλλὰ καὶ τὴν οὕτω ἀτελῶς κηρυχθεῖσαν ἕνωσιν ἀπεκήρυξε καὶ πάλιν ὁ λαὸς καὶ ὁ κλῆρος ἰδακηρύττοντες «οὐδεὶς ἐξ ἁπάντων, καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς πεπλασμένως κατένευσεν». Ὁ ναὸς τῆς Ἁγ. Σοφίας διὰ τὴν γενομένην μετὰ τῶν Λατίνων συλλειτουργίαν ἐθεωρήθη βέβηλος καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ μέχρι τῆς τραγικῆς ἡμέρας τῆς ἁλώσεως, ὁπότε καὶ πάλιν συνέδραμεν ἐκεῖ, ἵνα προσευχηθῇ διὰ τελευταίαν φοράν. Συναθροισθέντες δὲ κλῆρος καὶ λαὸς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν τῇ κέλλῃ τοῦ Γενναδίου, τοῦ ποτὲ Γεωργίου Σχολαρίου ἔλεγον αὐτῷ· «καὶ ἡμεῖς τί ποιήσωμεν;» αὐτὸς δὲ ἐγκλεισθεὶς καὶ χάρτην λαβὼν καὶ γράψας τὴν γνώμην αὐτοῦ διὰ τῆς γραφῆς ἐδήλου οὕτως: «ἄθλιοι Ρωμαῖοι, εἰς τί ἐπλανήθητε, καὶ ἀπεμακρύνατε ἐκ τῆς ἐλπίδος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλπίσατε εἰς τὴν δύναμιν τῶν Φράγκων, καὶ σὺν τῇ πόλει ἐν ᾗ μέλλει φθαρῆναι, ἐχάσατε καὶ τὴν εὐσέβειάν σας· ἴλεώς μοι, Κύριε, μαρτύρομαι ἐνώπιόν σου ὅτι ἀθῷός εἰμι τοῦ τοιούτου πταίσματος· γινώσκετε, ἄθλιοι πολῖται τί ποιεῖτε; καὶ σὺν τῷ αἰχμαλωτισμῷ, ὃς μέλλει γενέσθαι εἰς ὑμᾶς, ἐχάσατε καὶ τὸ πατροπαράδοτον καὶ ὁμολογήσατε τὴν ἀσέβειαν· οὐαὶ ὑμῖν ἐν τῷ κρίνεσθαι». Καὶ ὁ λαὸς καὶ ὁ κλῆρος ἀναγινώσκων τὸ διάγγελμα τοῦ Γενναδίου ἐφώνει· «τὴν γὰρ Λατίνων οὔτε βοήθειαν οὔτε τὴν ἕνωσιν χρήζομεν· ἀπέστω ἀφ' ἡμῶν ἡ τῶν ἀζυμιτῶν λατρεία» (Δούκα ἱστ. Βυζαντινὴ σελ. 253—255). Καὶ πάντα τὰ γενόμενα ἐλογίζοντο ὡς μὴ γενόμενα· ἔλεγον οὖν ὁμιλοῦντες οἱ τῆς ἑνώσεως τοῖς σχισματικοῖς «ἄφετε ἴδωμεν εἰ ἐξάρει ὁ Θεὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦτον τὸν ἀνθιστάμενον ἡμῖν, τὸν μέγαν δράκοντα τὸν καυχώμενον ἁρπάσαι καταπιεῖν τὴν πόλιν· καὶ τότε ὄψεσθε εἰ τοῖς ἀζυμίταις ἡμεῖς ἑνωθῶμεν». Καὶ κατακρίνει ὁ ἑνωτικὸς Δούκας λαὸν καὶ κλῆρον «οἳ οὐκ ἤθελον κοινωνῆσαι τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ αἵματος ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων τῶν Γραικῶν τῶν **ὑπουργούντων τὰ θεῖα κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῆς Ἀνατολῆς παράδοσιν**, μόνον διότι μετεῖχον οἱ ἱερεῖς ἐκεῖνοι τῆς κοινῆς Ὀρθοδόξων καὶ Λατίνων λειτουργίας, καὶ ἔλεγον «μεμιασμένα ὑπάρχειν καὶ οὐκ εἰσὶ χριστιανικὰ» (Δούκα Βυζαντικὴ Ἱστορία σελ. 256—257). Εἶχε δὲ ὁ Γεννάδιος εἰς πάσας τὰς ἐνεργείας του κατὰ τῆς ἑνώσεως συνεργὸν τὸν Μέγαν Δούκα Λουκᾶν τὸν Νοταρᾶν, ὅστις ἡρωϊκώτατα πολεμήσας ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων κατὰ τῶν Τούρκων καὶ μαρτυρικώτατα κατὰ τὴν ἅλωσιν σφαγεὶς μετὰ τῶν τέκνων του, διεκήρυττεν ἐκφράζων τὸ ἀγνὸν αἴσθημα τοῦ λαοῦ, ὅτι «κρειττότερόν ἐστιν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν λατινικήν».

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας οἰκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἁλώσεως τῆς Κων]πόλεως, ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος ἐκοινώνησε τῶν θείων μυστηρίων ἐκ χειρὸς ὀρθοδόξου Ἕλληνος ἱερέως, ἀφοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν

τοῦ Δούκα καὶ τὰ ἔκτοτε, δηλ. καὶ τὰ ἀπὸ τῆς κοινῆς συλλειτουργίας Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας τελούμενα μυστήρια ἐτελοῦντο ὑπὸ ἑλλήνων ἱερέων, «ἐκ γλώσσης ἑλληνικῆς καὶ εὐχῶν, ὧν οἱ τῆς Ἀνατολῆς ἱερεῖς χρῶνται» (Δούκα Ἱστορία Βυζαντινὴ σελ. 261). Ὁ Φραντζῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ του σελ. 279 ὁμιλῶν περὶ τῆς τελευταίας κοινωνίας τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου λέγει· « ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας ἐλθὼν καὶ προσευξάμενος μετὰ κλαυθμοῦ τὰ ἄχραντα καὶ θεῖα μυστήρια μετέλαβεν· ὁμοίως καὶ ἕτεροι πολλοὶ τῇ σὺν τῇ νυκτὶ ἐποίησαν· εἶτα ἐλθὼν εἰς τὰ ἀνάκτορα ὀλίγον σταθεὶς καὶ ἐκ πάντων συγχώρησιν αἰτήσας ἐν τῇδε τῇ ὥρᾳ, τίς διηγήσεται τοὺς τότε κλαυθμυροὺς καὶ θρήνους τοὺς ἐν τῷ παλατίῳ, εἰ καὶ ἀπὸ ξύλου ἄνθρωπος, ἢ ἐκ πέτρας ἦν, οὐκ ἠδύνατο μὴ θρηνῆσαι».

Ὁ κοινωνήσας τὸν αὐτοκράτορα ἕλλην ἱερεὺς ἦτο καὶ ὁ τελέσας κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς 29 Μαΐου 1453 τὴν θείαν λειτουργίαν, ὅπου εἶχε συρρεύσει ἄπειρον πλῆθος λαοῦ.

Λογοκρισία 7 γραμμῶν

Κατά τινα θρύλον καὶ παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἥτις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἁλώσεως μεταδίδεται ζωηρὰ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν κατὰ τὴν τραγικὴν καὶ ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν τῆς 29 Μαΐου, καθ' ὃν χρόνον οἱ Τοῦρκοι εἰσώρμων εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας ὁ ὄπισθεν τοῦ ἁγίου Βήματος τοῖχος τοῦ ναοῦ ἠνοίξεν καὶ ὁ τὴν ὑστάτην θυσίαν τελετουργῶν ἱερεὺς ἐξηφανίσθη μὲ τὸ ἱερὸν ποτήριον εἰς τὰς χεῖρας περιστοιχούμενος ὑφ' ὅλου τοῦ συλλειτουργοῦντος ἱερατείου.

Λογοκρισία 9 γραμμῶν

Χ. Φ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΗ ΤΕΛΕΥΤΗ

Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας τῆς 29ης Μαΐου τοῦ 1453, καθ' ἣν ἐτελεῖτο ἡ τελευταία ἑλληνικὴ λειτουργία ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὁπότε ὁ ναὸς μετεβλήθη εἰς μουσουλμανικὸν τέμενος, ἐνομίζετο ὅτι οὐδέποτε πλέον εἰσῆλθεν ὀρθόδοξος ἕλλην ἱερεὺς ἐν αὐτῷ, ἵνα τελέσῃ οἱανδήποτε ἱεροτελεστίαν. Πολλοὶ δὲ ἦσαν οἱ ἐπιθυμήσαντες νὰ ἀποθάνωσιν ἐν τῷ ναῷ μετὰ τῆς προσδοκίας, ὅπως εἰσέλθῃ ἕλλην ἱερεὺς καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ τελέσῃ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐκκομίσῃ τὸν νεκρόν. Εἷς τούτων εἶνε καὶ ὁ τραγικῶς ἐσχάτως κατὰ τὰ ἰουλιανὰ γεγονότα ἐν Ἀθήναις φονευθεὶς ὁ ἐξαιρετικὸς καλλιτέχνης καὶ πολιτικὸς καὶ ἄνθρωπος, Ἴων Δραγούμης. Εἰς τὸ κατὰ τὸ 1911

Λογοκρισία 18 γραμμῶν

Λογοκρισία 14 γραμμῶν

Κατὰ καλὴν συγκυρίαν κατ' αὐτὰς ἀναδιφῶν τοὺς Κώδικας τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς Σχολῆς εὗρον ὅτι τὸ ποθεινὸν τοῦτο τέλος, τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἐπεθύμησαν ἰδεῖν καὶ οὐκ εἶδον, ἠξιώθη νὰ τύχῃ εὐσεβὴς Ἕλλην ἐργάτης, ὅστις κατά τινα ἐπισκευὴν γενομένην ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ὀλισθήσας καὶ πεσὼν ὕπτιος αὐτοστιγμεὶ ἐξέπνευσεν. Ἡ Νέμεσις ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως Ἕλλην ἱερεὺς εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐκεῖ ἀνάψῃ καὶ πάλιν τὴν λαμπάδα τῆς ἐλπίδος καὶ νὰ σκορπίσῃ πρὸς τοὺς αἰθερίους θόλους τοῦ θρυλικοῦ ναοῦ κύματα λιβανωτοῦ, ἀναπέμπων ἐν ἱερᾷ συγκινήσει, διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς, ἡ ὁποία ἐπὶ δέκα ὅλους αἰῶνας ἀντήχει εἰς τὸν Πάνσεπτον Ναόν, δεήσεις ὑπὲρ τοῦ εὐτυχοῦς νεκροῦ.

Εἰς ἀνάμνησιν καὶ εἰς μακαρισμὸν τοῦ τοιαύτης εὐτυχίας ἀξιωθέντος Ἕλληνος ἐργάτου ὁ μαθητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογ. Σχολῆς κατὰ τὸ ἔτος 1849 Ἡσαΐας ἱεροδιάκονος Εἰκοσιφοινισσιώτης ἐποίησεν, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ μελιστόμου τυφλοῦ ἀοιδοῦ τῆς Χάλκης, ἀειμνήστου Ἠλία Τανταλίδου τὴν ἀκόλουθον ὡραίαν ᾠδὴν:

Εἰς τὸν ἐν τῷ Περικαλεῖ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀποθανόντα καὶ δι' ἱερέως ἐκκομισθέντα χριστιανὸν τέκτονα,

Εἰ τὸ θανεῖν καλῶς ζηλωτὸν ἐν ἀνθρώποισιν
Οὗτις τοῦδε νεκροῦ βελτίον' εὗρε πότμον,
Τέκτων μὲν γὰρ ἦην εἰργάζετο δι ἔνδοθι Ναοῦ
Κείνου τοῦ Μεγάλου τῆς Ἁγίας Σοφίας,
Καὶ ῥ' ἀπολισθείας πέσεν ὕπτιος ὑψόθεν ἄφνω,
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων Οὐρανὸν εἰσανέβη
Ἀμφὶ δὲ μιν λιβάνου εὐώδεος ὦρτο ἀϋτμὴ
Καὶ λαμπὰς ἤφθη ἔνδοθι τοῖο ἔδους.
Ἐν δ' ἱερεὺς, ἐκέκλητο θεὸν μέγαν ἄγχι παραστὰς,
Ἑλλαδικῇ φωνῇ, δόγμασι δ' ὀρθοτόμοις.
Θαῦμα τὸ δ' ἐμφανὲς, ὀψὲ θεὸς πόρε νῦν μετὰ μακροὺς τέσσαρας αἰῶνας ἀλλοθρόου λατρείας·
Τοῦον ἐφνήσατο τύμβον ἀοίδιμον εὔμαλα τέκτων
Ἐν Ναῷ Σοφίας Πνεῦμα θεῷ παρὰ θείς.

Ἔγραφον ἐν Χάλκῃ τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1920

† Μ. Πρωτοσύγκελλος Ἀθηναγόρας

ΟΥΔΕΝ ΕΜΑΘΟΝ ΑΦ' ΩΝ ΕΠΑΘΟΝ

Ἡ χάριτι Θεοῦ ἀρξαμένη καὶ μετ' ἐλπίδων χρηστῶν συνεχιζομένη συνεργασία πρὸς προσέγγισιν μετὰ μὴ ὀρθοδόξων Ἐκ[κ]λησιῶν καὶ μάλιστα τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐθορύβησε μεγάλως τοὺς Δυτικοὺς ἀδελφούς· καὶ εἰς τόσην σύγχυσιν ἔφερεν αὐτοὺς ὥστε πᾶν κώλυμα καὶ πάντα περισπασμὸν καταγίνονται νὰ παρεμβάλωσιν πρὸς ἀποτυχίαν αὐτῆς. Ἐμηνήσθησαν πρὸς τοῦτο ἡμερῶν καὶ μεθόδων ἀρχαίων προσέτρεξαν εἰς προσφιλῆ καὶ οἰκεῖα εἰς αὐτοὺς μέσα μεταβάλλοντες καὶ τροποποιοῦντες αὐτὰ κατὰ τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. Τοιαύτην ἐντύπωσιν προξενοῦσι πλὴν ἄλλων ὅσα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταδιδόμενα ἔφθασαν καὶ μέχρις ἡμῶν. Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν ἐδιστάσαμεν νὰ δώσωμεν πίστιν, καὶ δικαιολογημένως. Ἀνεγνώσαμεν κατὰ σύμ-

πτωσιν πρὸ ἡμερῶν ἐν τῇ «Church Times» τοῦ Λονδίνου (17/30 Ἰουλίου) ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἐπιστέλλων γράφει σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς.

Λογοκρισία 6 γραμμῶν

παρέλειπον εὐκαιρέαν ὅπως δυσφημίσωσιν παρὰ τοῖς Ἄγγλοις τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰς μεθόδους αὐτῶν...» Τὸ κατὰ τῆς Ἐκ]ίας Ἱεροσολύμων πείραμα ἐπαναλαμβάνεται τώρα καὶ κατὰ τῆς Ἐκ]σίας Κπόλεως. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἑνὸς καὶ διαιρέτου σχεδίου ἤρχισε καὶ συνεχίζεται. Εἶνε τὸ ἀπόσταγμα πείρας αἰώνων, καὶ ἀναγράφει ἐν τοῖς πρώτοις τὴν ΔΥΣΦΗΜΙΣΙΝ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ]σίας καὶ μάλιστα τῆς προκαθημένης Ἐκ]σίας Κπόλεως. Ἡ δυσφήμισις λοιπὸν εἶνε τὸ πρῶτον καὶ ἰσχυρὸν κατὰ τοὺς Δυτικοὺς ὅπλον ἐναντίον αὐτῆς. Τὸ ὅπλον τοῦτο ἀκονίζεται κατ' αὐτὰς ἐπιτηδείως ἐν ὑποδοχαῖς καὶ συναθροίσεσιν, καὶ τούτου τὴν ἀποτελεσματικὴν δράσιν περιμένουσιν ὡς ἐπικειμένην. Πρόκειται συγκεκριμένως νὰ ἀπαγγείλωσι κατηγορίαν οἱ Δυτικοὶ (;) εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπὶ **ἀνευλαβείᾳ** καὶ.... καὶ.... Προετοιμάζουσι καὶ ἕτερον ἐκ παραλλήλου—τὴν ἵδρυσιν Πατριαρχείου Λατινικοῦ ἐν Κ]πόλει ὡς συνέχειαν, λέγουσι, τοῦ ἐπὶ Λατινοκρατίας ἀντικανονικῶς ἱδρυθέντος καὶ κακοφήμως δράσαντος· καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον σκέπτονται περὶ εὑρέσεως ἢ ἀνεγέρσεως καὶ Μεγάρου ἐπιδλητικοῦ πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου τούτου κατασκευάσματος καὶ τῶν παρεπομένων.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἀπαγγελίαν κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκ]σίας κατηγορίας ἐπὶ ἀνευλαβείᾳ θὰ ἔχωμεν τὴν ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀναμείνωμεν ἵνα δώσωμεν τὴν ἐπιβαλλομένην ἀπάντησιν. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἄλλων, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν ἐν καιρῷ· τοῦτο μόνον λέγομεν σήμερον πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Δυτικούς: Ἔχετε ὅσον θέλετε τέλειον ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως σύστημα· Διαθέτετε ὅσα θέλετε χρήματα καὶ ἄλλα μέσα σαγήνης, κάμνετε ὅσας θέλετε εὐκολίας· ἱδρύετε ὅσα θέλετε, ὅπου καὶ ὅπως θέλετε Πατριαρχεῖα· ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς—σᾶς διαδεβαιοῦμεν προκαταβολικῶς—πλὴν ἀσημάντων μονάδων, θὰ μένῃ ἀκλόνητος ἐν τῇ πίστει τῶν Μεγάλων Πατέρων του, τῶν Οἰκουμενικῶν του Συνόδων καὶ τῶν ὡραίων του παραδόσεων. Θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὴν ἱστορίαν τῶν Σταυροφόρων σας, τὴν ἐποχὴν τοῦ Πατριάρχου του Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως καὶ τὰ παρασκήνια τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ ἡ Ἐκ]σία του θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπίσης νὰ ἵσταται ἄσειστος ἀντλοῦσα σθένος καὶ δύναμιν ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐκείνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἠρύετο κατὰ τὸν μακραίωνα κατακλυσμὸν τὴν ζωὴν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἐσώθη. Θὰ ἐδιδάσκοντο πολλὰ οἱ Δυτικοὶ ἂν ἐνέκυπτον εἰς τὴν μελέτην τοῦ μυστηρίου τούτου· ἀλλ' οὐδὲν ἔμαθον ἀφ' ὧν ἔπαθον.

Ἀρχιγραμματεὺς † Ἀρχιμ. **Διονύσιος**

ΕΘΝΙΚΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΕΠΙ ΤΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ ἐπίσημος ἑορτὴ τῆς ἐπισήμου ἀναγγελίας τῆς τῶν Σεβρῶν Συνθήκης εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ τῶν Δύο Διοικητικῶν Σωμάτων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σ. Τοποτηρητοῦ κ. κ. Δωροθέου συνεδριαζόντων καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα τῇ εἰς τὸ Γένος ἀναγγελίᾳ ἐπὶ τούτῳ ἱερὰ Δοξολογία κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς Παναγίας πανδήμως τελεσθεῖσα εἶναι πρᾶξις ἐξόχως ἱστορική. Οἱ ὡραῖοι λόγοι τοῦ ἀγγελλιοφόρου Ἁρμοστοῦ ἀνάλογοι τῷ μεγέθει τοῦ γεγονότος καὶ αἱ τοῦ τὸν τόπον πατριάρχου ἐπέχοντος ἐνθεοι εὐφημίαι, συμφερόμεναι ταῖς τῶν ἔξωθεν μετ' ἀγαλλιάσεως χαιρετιζόντων τὴν νέαν ζωὴν, ἣν μέλλει νὰ προσδώσῃ ἡ θεόπεμπτος εἰρήνη τῷ Γένει ἡμῶν ἔπρεπεν ἵνα ἀκουσθῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 15 Αὐγούστου. Ἦσαν τὰ ἐπινίκια, ἦσαν ἡ χεὶρ Κυρίου, ἡ ἄμαχος δύναμις τῆς Πολιούχου, ἧς εἰργάζετο· ἡ πίστις διὰ τὴν προσδοκωμένην ταύτην ἡμέραν ἐπ. αἰῶνος εἰργάζετο· ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρό-

νου, ἡ ἀρετὴ ἐτροποῦτο τὸν πολέμιον, ἡ ἄμαχος χεὶρ εἱστήκει τῇ ἀρετῇ μαρτυροῦσα τὴν νίκην.

Ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τῶν πατέρων ἡμῶν ἐν Βυζαντίῳ τὰ ἐπινίκια, τὰ χαριστήρια, αἱ εὐφημίαι ἐκ Κπόλεως ἀντήχουν ἀνὰ πᾶν τὸ κράτος ἐπὶ τοιούτοις πράγμασι καὶ ἐκ τῆς βασιλίδος μετεπέμποντο καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην π. χ. κατὰ τὸ 718, κατὰ τὸ 1261, οὕτω καὶ σήμερον. Ποῖος δὲ λογισμὸς ἀνθρώπου δυνηθήσεται τὸ εὔλογον τοῦ πράγματος τούτου, τοῦ θαύματος τούτου ἵνα παραστήσῃ; Λύει ὅμως τὸ ἄπορον αὐτὸς ὁ θεῖος λόγος. Τοιαῦτα γεγονότα παρόμοια ἔχομεν ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν πατέρων ἡμῶν, ἅτινα προσεγράφοντο ἢ ἀνεγράφοντο καὶ ἐν τοῖς Μηνολογίοις,

§ 2. Κατὰ ταῦτα γνωρίζομεν ὅτι τῇ 15 Αὐγούστου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἁγίας καὶ σεβασμίας μεταστάσεως τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ὅτε πρὸς ἑαυτὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ηὐδοκησεν ἵνα προσλάβῃ τὴν ἰδίαν μητέρα, πρὸ τριῶν ἡμερῶν δι' ἀγγέλου εἰς αὐτὴν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς μετάστασιν γνωρίσας. «Καιρὸς, εἶπε, τὴν ἐμὴν μητέρα προσλαβέσθαι πρὸς ἐμαυτόν. Μὴ ἐπὶ τούτῳ θορυβηθῇς, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς δέξαι τὸν λόγον, διότι πρὸς ἀθάνατον ἐπανέρχεσαι ζωήν». Ἡ Θεομήτωρ μαθοῦσα τοῦτο ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ τῷ πόθῳ τῆς πρὸς τὸν υἱὸν μεταστάσεως ἀνέρχεται κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν μετὰ σπουδῆς καὶ προσεύχεται, εἶτα ἑτοιμάζει τὴν κλίνην καὶ τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδεια . . . . Ἡ πανάμωμος μήτηρ οὐχὶ μόνον τὰς περὶ αὐτὴν φίλας καὶ γείτονας ἀλλὰ παντα τὸν κόσμον μεταστᾶσα περισκέπειν καὶ ἐφορᾶν διεβεβαιοῦτο 1). Πράγματι δὲ πάντες πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀποβλέπομεν καὶ τὸ πάναγνον αὐτῆς ὄνομα συχνότερον ἢ τὰ τῶν ἄλλων ἁγίων καὶ αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἀκόμη καὶ μετὰ μείζονος τρυφερότητος προφέρομεν καὶ διὰ προκοπὴν τῶν μειζόνων πρὸς αὐτὴν οἱονεὶ ἀσυναισθήτως φερόμεθα καὶ καταφεύγομεν. Ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι ταύτην ἐπικαλούμεθα, πρὸ πάντων δὲ ἰδιαιτέρως πως ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ὅλων ἡμῶν οἱ Κωνσταντινουπολῖται. Παρὰ τοῖς Βυζαντιοῖς χρονικοῖς ἀναφέρεται καὶ περὶ νηστείας ἀκόμη ὅτι τὴν πρὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου νηστείαν παραδεδομένην οὖσαν ἐξ ἁγίων πατέρων καὶ θείων πατριαρχῶν καὶ ἐντίμως φυλαττομένην παρὰ πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ χώραις τῶν ὀρθοδόξων, ἐξαιρέτως ἡ μεγαλόπολις καὶ εὐδαίμων Κων|πολις καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία 2) φυλαττει. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ ὅμως ταύτῃ καὶ τῇ ἑορτῇ ἐν τῷ Μηνολογίῳ προσράπτεται, ὡς ἄνω εἶπον, καὶ «ἡ ἀνάμνησις τῆς γενομένης καταστροφῆς, ἐλέει Θεοῦ, τῶν Ἀγαρηνῶν».

ΤΗ ΑΥΤΗι ΗΜΕΡΑι

Καὶ ἀνάμνησις ἐτελεῖτο γεγονότος ἱστορικοῦ ἢ μᾶλλον ἐθνικοῦ τῆς ἀπὸ τῆς βασιλίδος ἀποστροφῆς τῶν Ἀγαρηνῶν· διότι μετὰ πολλὰ, τῇ βοηθείᾳ τῆς Θεοτόκου, ἣν ἱκέτευσαν ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ εὑρεθέντες ἄρχοντές τε καὶ λαὸς ἐν τῇ Πόλει ἕνεκα τῆς μανίας τῶν διὰ χιλίων καὶ ἐννεακοσίων πλοίων ἐπελθόντων, διὰ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ ναυαγίων, ἡ δὲ πόλις τὸ ἐπαχθὲς τῆς δουλείας ἀντήλλαξε τῇ τῆς ὄψεως τῶν μετ' αἰσχύνης φευγόντων ἡδονῇ καὶ ἀπὸ παντοίων ἐν γένει κινδύνων ἠλευθερώθη.

§ 3. Ὅτε Λέων ὁ Γ' ὁ Ἴσαυρος ἀνελάμβανε (25 Μαρτίου 717) τὰ σκῆπτρα τῆς Βυζ. αὐτοκρατορίας ἡ περίστασις ἦτο κρίσιμος. Οἱ Ἄραβες τοῦ οἴκου τῶν Ὀμμεϊδῶν (Δαμασκοῦ) παίσαντες τοὺς διαπληκτισμοὺς αὐτῶν καὶ συνενωθέντες ἐπανέλιβον τὰς κατὰ τῶν νήσων καὶ τῆς βασιλίδος ἐπιδρομάς. Ὁ Καλίφης Σουλεϊμὰν ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μοσλεμὰν ἐζήτησεν ἐκ παντὸς τρόπου ἵνα ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τοῦ Μωάμεθ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Κ]πόλεως, παρεσκευάζετο ἀπὸ τριετίας πρὸς τοῦτο, καὶ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 717 εἰσέπλευσεν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον μετὰ στόλου ἰσχυρότά-

1) Ἐγίνετο ἡ σύναξις ἐν Βλαχέρναις καὶ ἐν ταῖς κατὰ τόπον αὐτῆς ἁγίαις ἐκκλησίαις.

2) Morcelli, Kalend. Court-tani τ. Α. σ. 103 καὶ 18' 195 κ. ἑ. Ρώμη, 1788.

του καὶ βαρὺς ἔπλεεν ἐπὶ τὴν Κ]πολιν. Δεύτερος Ξέρξης εἰσῆλθεν εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον ὑπερήφανος καὶ ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ ξηρᾶς. Τὰ τῆς παρατάξεως τῶν ἀραβικῶν δυνάμεων κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ ξηρὰν ἐκφεύγουσι τοῦ θέματος ἡμῶν, λεπτομέρειαι παρατίθενται ἐν ταῖς Ἱστορίαις τοῦ Παπαρηγοπούλου καὶ τοῦ Λάμπρου, εἰς ἃς παραπέμπονται οἱ θέλοντες ἵν' ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν τὰ σχέδια τῆς δευτέρας ταύτης ὑπὸ τῶν Ἀράβων πολιορκίας τῆς βασιλίδος, τὴν ἐπιμονὴν τῶν ἀρχηγῶν, ἀλλ' ἅμα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐπεσκόπει ὅλην αὐτὴν τὴν ἐν τῇ Προποντίδι ἄνω καὶ κάτω ναυτικὴν κίνησιν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Βυζαντίου,ἀπὸτοῦΣεραϊ-μπουρνοῦ δηλαδὴ καὶ διηύθυνε τὰ τῆς ἀμύνης τελεσφόρως. Ὑγρὸν πῦρ, εὐθυβολία τῶν ἑλλήνων ναυτῶν καὶ δραστικὴ ἐνέργεια κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, καίτοι κατὰ τὸ ἐπελθὸν ἔαρ (718) καὶ νέαι ναυτικαὶ μοῖραι ἐπειγόντως προσῆλθον τῷ Μοσλεμᾷ ἐξ Ἀφρικῆς καὶ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ βαρύτατος χειμὼν ἐπήνεγκον τὸ ποθούμενον. Ὁ Μοσλεμᾶς βλέπων τὴν κατὰ ξηρὰν πανωλεθρίαν καὶ τὴν κατὰ θάλασσαν καθημερινὴν καταστροφὴν προϊοῦσαν, ἠναγκάσθη ἵνα λύσῃ τὴν πολιορκίαν καὶ ἀπέλθῃ ἄπρακτος καὶ κατῃσχυμμένος, αὐτὸς ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρμένος νέος Ξέρξης. Ἡ Προποντὶς δὲν ἠνέχθη ἵν' ἀφήσῃ ἀνενόχλητον τὸν ἀπερχόμενον ἐχθρὸν, τὸ δ' Αἰγαῖον ἵνα μὴ συμπληρώσῃ διὰ νέων συμφορῶν τὴν ἐκμηδένισιν αὐτῶν.

Ἡ ἀνάζευξις συνέπεσε τῇ 15ῃ Αὐγούστου ἀκριβῶς ἔνα ὅλον ἐνιαυτὸν μετὰ τὸν ὑπερήφανον ἐπίπλουν τοῦ στόλου. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἀναζεύξεως τῶν ἀπηνῶν καὶ φανατικῶν ἐχθρῶν ἑωρτάζετο ἡ Μετάστασις τῆς Θεοτόκου. Ἐν ἐνθουσιασμῷ ὁ εὐσεβὴς τῆς Κπόλεως λαὸς προσέδραμεν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ δὴ εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ηὐχαρίστησε τῇ Πολιούχῳ εἰς ἣν ἀπέδωκε μετ' ἀληθοῦς στοργῆς καὶ εἰλικρινοῦς πιστεως τὴν λύτρωσιν τῆς Πόλεως, καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀντήχησαν καὶ πάλιν οἱ κατανυκτικοὶ Ὕμνοι πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἡ λύτρωσις τῆς βασιλίδος ἀπὸ τῶν Ἀράβων ἤγαγεν εἰς τὴν μνήμην τῶν εὐσεβῶν ὀρθοδόξων τὴν πρὸ ἑκατόν που ἐτῶν ἄλλην ὁμοίαν περιφανῆ νίκην κατὰ τῶν Ἀβάρων, οἵτινες κατ' οὐδὲν ἄλλο τῶν νέων ἐπιδρομέων διέφερον ἢ κατὰ τὴν προέλευσιν καὶ κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων ἐν τῇ ἐθνικῇ αὐτῶν προσηγορίᾳ, καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐφηρμόσθη ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν ἀλλοφύλων καὶ τῶν ἀλλοπίστων.

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ψάλλουσα τὸν Ἀκάθιστον τιμᾷ καὶ γεραίρει καὶ τοὺς τρεῖς ἐν τῇ πίστει τῶν Πατέρων θριαμβεύσαντας βασιλεῖς ἡμῶν τὸν Ἡράκλειον, τὸν **Κωνσταντῖνον** καὶ τὸν Λέοντα ὡς σωτῆρας, τὸν Λέοντα τοῦτον, ὅστις ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῶν εἰσβολῶν τῶν Μουσουλμάνων ὀργισθείς, λέων ὤς, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὁριστικῶς ἀποτελεσματικὴν ἤρατο κατὰ τῶν Ἀράβων νίκην παρὰ τὸ **Ἀκροϊνόν**, τὸ μέρος δῆλα δὴ ἐκεῖνο, καθ' ὃ νῦν ἔτι ἐξελίσσονται ὑπὸ ἕτερον ὅμως πνεῦμα πολεμικοὶ ἀγῶνες, ἤτοι περὶ τὸ **Ἀφιὸν Καραχισάρι**= Ἀκρόϊνος καὶ Ἀκροηνός, ἄλλοτε ἐπισκοπή).

Ἀπέδιδεν «Ἡ βασιλὶς τὰ σῴστρα σοὶ τῇ Παρθένῳ» ὡς ἡ ἀκροστιχὶς Κανόνος γραφέντος ὑπὸ Νικολάου τινὸς ἴσως ἐκ τῶν τοῦ Στουδίτου ἐκδιδομένον δὲ τὸ 1849 ἐν «Θεοτοκαρίῳ Νέῳ» ἐπιστασᾷα Γ. Μουσαίου φέρεται. Ἂς μοι ἐπιτραπῇ ἵν' ἀναγράψω ἐνταῦθα τὸ ἀναγραφῆς ἄξιον τροπάριον τέταρτον τὴν σειρὰν ἐν τῇ Α' ᾠδῇ, διότι ῥητῶς ἀναφέρεται εἰς ἐπιδρομὰς καὶ τὰς τῶν ἐπιδρομέων τούτων τῇ ἀπροσμαχήτῳ προστασίᾳ τῆς Θεοτόκου καταστροφάς.

«Συνέδεισας, Δέσποινα, καὶ συνετάραξας θάλασσαν καὶ ἄρδην ἐπόντωσας στόλων μιαιφόνιστον, σκεῦθην ὀλέθριον, καθάπερ τοὺς τῆς Ἀγαρ, λαὸς σεσωσμένος δὲ ᾄδει τὰ θαύματα» 3).

Αὕτη ὑπῆρξε, λέγει ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλός μου Παπαρηγόπουλος, μία τῶν εὐτυχεστάτων στιγμῶν τοῦ μεσαιωνικοῦ ἡμῶν βίου. Καὶ δὲν εἶναι ἀληθές;

ἕπεται τὸ τέλος

3) Εἶχον τὰ ἀνωτέρω παραδεδομένα εἰς τὴν πίεσιν τῶν τυπογράφων ὅτε εἶδον ἐν τῷ διανεμηθέντι τελευταίῳ τεύχει τοῦ «Νέου Ποιμένος» πραγματείαν Φιλοσπούδαστον τοῦ Ἀρχοντος Γεδεών ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος καὶ ὁ πραγματικὸς αὐτοῦ Κανών», ἐν τοιαύτῃ γίνεται λόγος περὶ τῆς χρήσεως τοῦ Ἀκαθίστου.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΚΟΣ ΑΥΤΗΣ ΧΑΡΤΗΣ

Πρὶν νὰ ἐξετασθῇ πῶς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας προὐκλήθη ἐκκλησιαστικὸν κίνημα ἐν τῇ νεοσυστάτῳ τσεχοσλοβακικῇ δημοκρατίᾳ ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ τὸ ἑξῆς.

Οἱ μεταρρυθμισταὶ Ἰωάννης Χοὺς καὶ Ἱερώνυμος ἦσαν, ὡς γνωστόν, Τσέχοι. Καίτοι δὲ ἐκάησαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰῶνος κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ Συνόδου, ἐν τούτοις τὰ αἰσθήματα, αἱ τάσεις καὶ οἱ πόθοι τοὺς ὁποίους διήγειραν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ὀπαδῶν των δὲν ἐσβέσθησαν μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῆς πυρᾶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξέπνευσαν ὁ σοφὸς διδάσκαλος καὶ ὁ ἀντάξιος αὐτοῦ μαθητής. Οἱ πόλεμοι κατὰ τῶν ὀπαδῶν των διήρκεσαν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ἰδίου αἰῶνος. Αἱ συμπάθεια δὲ πρὸς τὸν Χοὺς καὶ σήμερον ἔτι ζωηραὶ διατηροῦνται παρὰ πολλοῖς ἢ ὀλίγοις Βοημοῖς. «Καὶ οὗς τὸ ἐν Κωνσταντίᾳ Συνέδριον, ἔγραφεν ὁ ἀείμνηστος Εὐγένιος Βούλγαρις φλοξὶ χθονίοις τε καὶ ὑποχθονίοις παρέδωκαν, Ἰωάννην τὸν Οὔσσον καὶ Ἱερώνυμον τὸν ἐκ Πλάγης (*sic*) τούτοις ἡ τῶν Οὐσσιτῶν συμμορία, ἐπὶ ρηταῖς ἑκάστου ἔτους ἡμέραις, ὡς ἁγίους τε ποιλτεομένους καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως μαρτυρικῶς διαθλήσαντας, ἐτάξαντο ἑορτάζεσθαι! (Ἐπιστολὴ πρὸς Π. Κλαίρκιον, ἔκδοσις Κορομηλᾶ Ἀθῆναι 1844 σ. 15).

Οἱ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀνιμνήσεων τούτων διατελοῦντες Τσέχοι ἀποτελοῦσι σήμερον τὴν ριζοσπαστικὴν μερίδα ἐν τῷ ζητήματι τῶν ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων. Οἱ λοιποὶ μετριοπαθέστεροι ἐπιθυμοῦσιν ὅπως καὶ μεταρρυθμιζομένη ἡ τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία διατηρήσῃ τὸν καθολικόν της χαρακτῆρα. Ἑτέρα πάλιν μερὶς ἰδίως ἐν Σλοβακίᾳ ὀπαδοὺς ἀριθμοῦσα ἐμμένει ἐν τῇ ἀπὸ τῆς Ρώμης ἐξαρτήσει τῆς τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ Σλοβακίᾳ δὲ καὶ πρὸ πάντων περὶ τὰ βορειότερα τῆς Οὐγγαρίας ὑφίσταται καὶ ἑτέρα μερὶς ξένη πρὸς ὅλας τὰς προηγουμένας ἥτις βίᾳ διατελοῦσα ἐπὶ μακροὺς χρόνους ὑπὸ τὸν παπικὸν ζυγὸν καὶ ἀκουσίως φέρουσα τὸ τῶν οὐνιατῶν ὄνομα καὶ ἄλλοτε μὲν ἀλλ' ἰδία σήμερον ἐπωφελουμένη τῆς μετὰ τὸν πόλεμον ἐδημιουργήθη ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ζητεῖ καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Οἱ εἰς 800 χιλιάδας συμποσούμενοι Οὐγγρορρῶσοι οὗτοι ὡς ὀρθόδοξοι τυγχάνουσι παλαιὰ λείψανα τῆς βυζαντινῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ χριστιανοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ὕπαρξις ἐν Σλοβακίᾳ τῶν δύο τελευταίων μερίδων ἐπιχέει φῶς εἰς τὰ ἐσχάτως ἐκ Παρισίων προελθόντα καὶ εἰς τὰς σχέσεις Τσέχων καὶ Σλοβάκων ἀναφερόμενα τηλεγραφήματα.

Ἀλλ' ὅπως πάντοτε καὶ πανταχοῦ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ θρησκευτικὴ κίνησις ἤρχισεν ἐκ μετρίων ἀπαιτήσεων τοῦ κλήρου. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας ὁ τσεχικὸς ἐνοριακὸς κλῆρος κατήρτισε τὴν «*Jednota*» δ.λ.δ. τσεχικὸν κληρικὸν Σύνδεσμον. Σκοπὸς τοῦ συνδέσμου τούτου ἦτο κυρίως ἡ ὑποστήριξις τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τοῦ τσεχικοῦ κλήρου. Μετ' ὀλίγον μέλη τινα τοῦ Συνδέσμου ἐξέφρασαν τὴν εὐχὴν ὅπως ἴδωσιν ἐκκλησιαστικάς τινας μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ Τσεχοσλοβακικῇ Δημοκρατίᾳ· αἱ ὑποδεικνυόμεναι μεταρρυθμίσεις περιεστρέφοντο κυρίως περὶ δύο τινα· ἤτοι τὴν κατάργησιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου καὶ τὴν κατὰ τὴν λειτουργίαν χρῆσιν τῆς ἐγχωρίου γλώσσης. Ἄξιον σημειώσεως τυγχάνει ὅτι μία

μὲν μερὶς τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ὑπεστήριξεν ὅπως ἡ μεταρρύθμισις γίνῃ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου ἤτοι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Δημοκρατίας, ἑτέρα δὲ συνίστα τὴν εἰσαγωγὴν μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄνευ τῆς συνεργασίας τῶν ἐπισκόπων. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1919 ἐστάλη ἀντιπροσωπεία τοῦ συνδέσμου εἰς Ρώμην ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὸν πάπαν τοὺς περὶ μεταρρυθμίσεως πόθους τοῦ τσεχοσλοβακικοῦ κλήρου. Ἡ Ἀντιπροσωπεία, ὡς γνωστὸν, ἐπέστρεψεν ἄπρακτος. Κατόπιν τῆς ἀποτυχίας ταύτης τὰ ριζοσπαστικὰ στοιχεῖα τοῦ Συνδέσμου ἀπεφάσισαν νὰ παρουσιάσωσι πρὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς χώρας των τετελεσμένα γεγονότα· πρὸς τοῦτο οὐ μόνον τινὲς τῶν τολμηροτέρων ἱερέων συνῆψαν γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ λειτουργία εἴς τινας ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐτελέσθη εἰς τσεχικὴν γλῶσσαν. Οἱ ἐπίσκοποι αὐστηρῶς ἀπηγόρευσαν τὰς μεταρρυθμιστικὰς ταύτας ἀποπείρας, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας ἀπέλυσε ποιμαντορικὴν πρὸς τὸν κλῆρον ἐπιστολὴν ἐν ᾗ κατεπολέμει μὲν τὰς μεταρρυθμιστικὰς προσπαθείας τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου δεν ἀπέκλειεν ὅμως κατ' ἀρχὴν τὴν ἀνάγκην μεταρρυθμίσεων. «Αἱ μεταρρυθμίσεις εἶναι ἀπαίτησις, ἔλεγεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν ἔργον τῶν ἐπισκόπων.» Ἡ μεταρρύθμισις πρέπει νὰ ἀφορᾷ, προσέθετεν ἀκόμη ὁ ἀνώτερος τσέχος Ἱεράρχης, πρὸ παντὸς τὰς φιλοσοφικὰς καὶ θεολογικὰς σπουδὰς τοῦ κλήρου, ὅπως ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς μαστιζούσης τὸν ρωμαϊκὸν κλῆρον πληγῆς τοῦ Μοδερνισμοῦ καὶ μορφώσῃ καλὸν χαρακτῆρα». Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς κατὰ τὴν λειτουργίαν χρήσεως τῆς ἐγχωρίου γλώσσης παρέπεμπεν αὐτὸ εἰς τὸν πάπαν, προέτεινεν ὅμως τὰς ἑξῆς παραχωρήσεις· νὰ ἐπιτραπῇ ὅπως τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁ Ἀπόστολος κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ ὅπως μόνον ἐν περιωνύμοις ναοῖς καὶ κατὰ ἑορτὰς μεγάλας ὡς ἡ ἑορτὴ τοῦ πολιούχου μιᾶς πόλεως ἁγίου κλπ. τελῆται ἡ θεία λειτουργία εἰς τὴν **ἀρχαίαν σλαβωνικήν.** Οὐδεὶς λόγος ἐγίνετο περὶ καταργήσεως τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου. Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ γνωστὴ ῥῆξις τῆς τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ρώμην, ἡ σύστασις τῆς ἀνεξαρτήτου ἐθνικῆς τσεχοσλοβακικῆς ἐκκλησίας γενομένη τῇ 8 Ἰανουαρίου (ν. ἡ.) 1920. Τὴν ἀνακύρυξιν τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας ἐπηκολούθησαν ἐνέργειαι καὶ ἀνησυχίαι τῆς Ρώμης οὐκ ὀλίγαι. Πρὸς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν των καὶ πρὸς προσέλκυσιν τοῦ λαοῦ οἱ μεταρρυθμισταὶ ἐξέδωκαν διάφορα διαγγέλματα, φυλλάδια καὶ ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πράβο Νάρόδα» (δίκαιον τοῦ Ἔθνους). Σὺν τῷ χρόνῳ ἐσχηματίσθησαν ἐκκλησιαστικαὶ κοινότητες, αἱ ὁποῖαι ἐν ταῖς πόλεσιν ἀπετέλεσαν τὴν πλειοψηφίαν καὶ κατέσχον τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα. Κατηρτίσθη πρὸς τούτοις ἀνωτέρα ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀποτελουμένη, ἥτις καὶ συνέταξε καὶ προσωρινὸν ὀργανικὸν χάρτην τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας. Τὰ κυριώτερα ἄρθρα τοῦ χάρτου τούτου μετὰ τῶν ἀναγκαίων παρατηρήσεων θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Τῇ 5 7]βρίου 1920

† Ὁ Σκοπέλου **Γεννάδιος**

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἀνεχώρησε τὴν κυριακὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Βιζύης κ. Ἄνθιμος.

Ἐκκλησίαι Μακεδονίας.— Ἐπισκεφθεὶς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Τριγλίαν (Βιθυνίας), ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας, διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Καισαρείας καὶ προσωρινῶς διέπων τὴν ἱερὰν μητρόπολιν Σερρῶν κ. Λιόδωρος Κάρατζης.

Ἐκκλησίαι Μυσίας.— Διοικένων ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ἕνεκεν ἐκπαιδευτικῶν ὑποθέσεων τοῦ τμήματος Βαλοὺκ-Κεσὲρ, ἀπῆλθεν τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ βοηθὸς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυζίκου θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως κ. Ἱερόθεος.

Ἅγιον Ὄρος.— Ἀποθανόντος τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς Σύμωνος Πέτρας Ἰωαννικίου, ἐξελέγη, κατὰ τὰ θέσμια τοῦ τόπου, ἡγούμενος ὁ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς πανοσ. ἱερομόναχος κ. Ἱερώνυμος, ἐγκαθιδρυθεὶς κατὰ τὰ νενομισμένα καὶ χειροτονηθεὶς ἀρχιμανδρίτης ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κασανδρείας κ. Εἰρηναίου. Ἡ ἐκλογὴ συνοδικῶς ἐπεκυρώθη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μέμφιδος κ. Νεκτάριος, ἀπελθὼν ἐκ Καΐρου, ὅπου διαμένει διαρκῶς, μετέβη νὰ διατρίψῃ ἐπί τινας ἡμέρας ἐν Κύπρῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερατικαὶ σχολαί.— Διευθυντὴς τῆς ἐν Χάλκιδικῇ, ἐν τῇ πατριαρχικῇ μονῇ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, ἐργαζομένης ἱερατικῆς σχολῆς διωρίσθη ὁ ὁσιολογ. ἀρχιμ. κ. Ἐμμ. Καρπάθιος, ἐκ τῶν τροφίμων τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας κ. Μύρων διὰ τῆς ἐνθρονιστικῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἀγγέλλει ὅτι κατὰ τὸ τέλη τοῦ 19 ου παρητήσατο τῶν θρόνων ἕνεκα γήρατος, ὁ μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας σεβασμ. κ. Κόνων, ἡ δὲ μεγάλη ἐκλογικὴ συνέλευσις ἐξελέξατο τῇ 18 δεκεμβρίου 1919 αὐτὸν, τέως ἐπίσκοπον ὄντα Καρασενβὲς τοῦ Βανάτου Εἰς τὰ ἀναφύεντα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκκλησιαστικὰ ἐθνικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα ἀναφερόμενος ὁ σεβ. κ Μύρων, βεβαιοῖ ὅτι πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῶν θέλει ἔχει φωτεινὸν ὁδηγὸν τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κρίνει δ' ἀπαραίτητον «πρὸς ὀρθὴν ἐπίλυσιν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων γενικωτέρας φύσεως, τὰ ὁποῖα κρούουσι τὰς θύρας πάντων τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν καὶ λαῶν, νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀνασταλεῖσα συνήθεια τῶν κοινῶν συνελεύσεων καὶ συσκέψεων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως οὕτως ἐν ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ καὶ συντηρητικῷ πρὸς τὰς παραδόσεις σεβασμῷ ἐπιτευχθῇ τὸ πρὸς τὰ πρόσω βῆμα, πάντοτε δεδικαιολογημένον καὶ συνηρμοσμένον ταῖς ἀπαιτήσεσι τῶν καιρῶν».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀρ. Πρωτ. 6153

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Ἀναστασιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τέως ζυθοπώλης ἐν Ἀσμαλῇ Μετζὴτ τοῦ Πέραν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Ἀναστασιάδου, τὸ γένος Ἐμμανουὴλ Ἡλιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοίκου Μεγάλου Ρεύματος τὰ οἰκιακὰ μεειρχομένης, ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπόγρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Β Γραμματεὺς

(ὑπόγρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6772

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 147 καὶ ἡμερομην. 10 Αὐγούστου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἐλισάβετ Μιχαηλίδου, τὸ γένος Δημητρίου Καραγιάννη, κατὰ Θωμᾶ Μιχαηλίδου),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον κατὰ πλειοψηφίαν, ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 4491 καὶ ἡμερομ. 10 Ἰουνίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἐλισάβετ Θ. Μιχαηλίδου τὸ γένος Δημητρίου Καραγιάννη, κατὰ Θωμᾶ Μιχαηλίδου, ὡς ἀναπόδεικτον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόοδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τοῖς διαδίκοις ὡς συζύγοις τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἐξ ἡμισείας, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήκοντα ἓξ (ἀρ. 656) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπ.) Ἀθαν. Ε. **Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6944

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 161 καὶ ἡμερομ. 24 Αὐγούστου 1920, τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη καὶ τῆς Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5086 καὶ ἡμερομ. 2 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη κατὰ Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰουλία μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῆς,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἐννεακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ. 986) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπ.) Ἀθαν. Ε. **Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6945

Κλῆσις

Ἡ Εὐαγγελία Ἀθανασίου Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντὴ Στρέκα, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανή, τέως κάτοικος Ἀρτάκης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δυνάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Ἀθανασίου Σούτιτου, κουρέως, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ κατοίκου Ταχτάμηναρε (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας.»

Ἐν Ἱς Παχείοις, τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ ἡμερομηνίαν 8 Ἰουνίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζυξέως δίκης μεταξὺ τῆς Μαρίκας Γεωργίου Ἀναστασίου (τὸ γένος Νικολάου Πόποβιτς) κατὰ Ἀναστασίου Γεωργίου,

Διὰ ταῦτα

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3087 καὶ ἡμερομ. 24 Ἀπριλίου 1920 ἀγωγὴν τῆς Μαρίκας Γεωργίου, τὸ γένος Νικολάου Πόποβιτς, κατὰ Ἀναστασίου Γεωργίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων) ἀνιόντα εἰς γρόσια πενακόσια ἑξήκοντα δύο(ἀρ. 562 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντο.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

Υ. Γ. Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος μὴ εὑρόντος τὸν Ἀναστάσιον Γεωργίου ἐν τῇ ὑποδειχθείσῃ κατοικίᾳ αὐτοῦ, ὡς ἐδηλώθη αὐτῷ, ἀπελθόντος τούτου εἰς ἄγνωστον μέρος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐναγούσης Μαρίας Α. Γεωργίου, τὸ γένος Νικολ. Πόποβιτς, κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 3 Αὐγούστου 1920 ἐνεκρίθη ἵνα τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 4 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 6386

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 17 καὶ ἡμερομην. 18 Ἰουλίου 1920 ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῆς περὶ διαζυξέως κατ' ἔφεσιν ἐρήμην δίκης μεταξὺ Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου τὸ γένος Γ. Βακιρτζόγλου καὶ Βασιλείου Μποσταντζόγλου ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος),

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὸν Νόμον ἄρθρ. 77, 221 καὶ 222 Πατρ. Ὀδηγιῶν

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 4030 καὶ ἡμερομ. 26 Μαΐου 1920 ἔφεσιν τῆς ἐφεσιούσης Αἰμιλίας Β. Μποσταντζόγλου ὡς Νόμῳ βάσιμον,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 61 καὶ ἡμερομ. 6 Ἀπριλίου 1920 πρωτόδικον ἀπόφασιν τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 1035 καὶ ἡμερομ. 6 Φεβρουαρίου 1920 ἀγωγὴν τῆς ἐφεσιούσης,

Διαλύει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμων ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐφεσιβλήτου Βασιλείου Μποσταντζόγλου,

Διατάσσει ἵνα τὸ διατακτικὸν τῆς παρούσης ἀποφάσεως δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων Νεολόγου καὶ Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐφεσίβλητον εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 876 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον. 2

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

(ὑπογρ.) † Ὁ Προύσης **Δωρόθεος** Τοποτηρητὴς.

(ὑπογρ.) † Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5840

Κλῆσις

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Γαβριὴλ, κουρεύς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὀθωμανὸς ὑπήκοος καὶ τέως κάτοικος Ἀθηνῶν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61), ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίκας Κωνσταντίνου Γαβριὴλ, τὸ γένος Γεωργίου Μπάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Νεοχωρίου (Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ διαζεύξει Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκ' δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πηχείοις, τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 2

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β'. Γραμματεὺς

Ἀριστ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ καὶ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐκκλησιαστ. Δικαστήριον Μυριοφύτου

Ἀριθ. Δ' 156

Προσκαλεῖται ὁ Λιβέριος Μιχαλάκη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος Ἕλλην, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐκ Στέρνης τῆς κοθ' ἡμᾶς ἐπαρχίας, τέως κάτοικος αὐτῆς, ἀμπελουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος. ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Μυριοφύτῳ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σταυρούλας θυγ. Γρηγοράκη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ἑλληνίδος, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης, κατοίκου Στέρνης, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται δὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου»

Ἐν Μυριοφύτῳ τῇ 7 Μαρτίου 1919.

Ὁ πρόεδρος

(ὑπ.) † Ὁ Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως **Σωφρόνιος**

Ὁ γραμματεὺς

Κ. Ἀναγνωστόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Μυριοφύτῳ τῇ 13 Ἰουλίου 1920

Ὁ γραμματεὺς

Κ. Ἀναγνωστόπουλος

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 37

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 35ου ἀριθμοῦ)

Τῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς ἁλώσεως ἡμέρᾳ Μωάμεθ ὁ Β' πανηγυρίζων τὴν νίκην αὐτοῦ, ἐκδοὺς διάταγμα προσεκάλεσε τοὺς ἀπὸ τοῦ φόβου κεκρυμμένους ἢ διεσκορπισμένους τῆς πόλεως κατοίκους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἑστίας αὐτῶν ὑπισχνούμενος αὐτοῖς ἀσφάλειαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ ἐπιτρέπων αὐτοῖς νὰ διάγωσι κατὰ τὴν θρησκείαν αὐτῶν καὶ τὰ ἔθιμα. Εἶτα δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ ἐκλέξωσι πατριάρχην κατὰ τὰ πρότερον εἰθισμένα. Τὴν φροντίδα τῆς ἐκλογῆς ἀνέλαβον οἱ **κληρικοὶ** Κων)πόλεως, τουτέστι τὰ μέλη καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τε Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου, ὁποῖοι ἦσαν οὐ μόνον ἱερωμένοι, ἀλλὰ καὶ λαϊκοὶ ἐξ ἐπισήμων τῆς πόλεως οἰκογενειῶν. Προσεκλήθησαν δὲ εἰς σύνοδον οἱ ἀρχιερεῖς τῶν γειτνιαζουσῶν ἐπαρχιῶν, καὶ ὁμοφώνῳ ψήφῳ κλήρου τε καὶ λαοῦ ἐξελέγη πατριάρχης ὁ εὐσεβὴς καὶ εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἑλλόγιμος Γεννάδιος ὁ Σχολάριος, καὶ κατὰ τὰ πρότερον εἰθισμένα ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ὅτε δὲ ὁ νέος Πατριάρχης ἐνεφανίσθη τῷ Σουλτάνῳ, οὗτος εὐμενῶς αὐτὸν ὑποδεξάμενος, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν χριστιανῶν αὐτοκρατόρων ἔδωκεν αὐτῷ μανδύαν καὶ ῥάβδον ἀργυρᾶν ἐπικεχρυσωμένην, καὶ ἄλλως δὲ τιμήσας αὐτὸν ἔδωκε δῶρον 1000 φλωρίων. Εἶτα δὲ ἔδωκεν αὐτῷ καὶ βεράτιον, δι' οὗ ὁ Πατριάρχης περιεφρουρεῖτο ἀπὸ πάσης ὕβρεως καὶ καταπιέσεως, ἀπηλλάσσετο τῶν φόρων, διετήρει τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν τὰς ἐκκλησιαστικὰς, ἐν γένει δὲ καὶ τὰς ἀστικὰς τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ὑποθέσεις, ἐπεκυροῦτο τὸ ἀπαραβίαστον τῶν χριστιανικῶν ναῶν καὶ

ἕτερα. Ἐπεξέτεινε δὲ τὸ βεράτιον τὰ προνόμια ταῦτα καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ταχέως δὲ ὁ Γεννάδιος ἐγκατέλιπε τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ Σουλτάνου παρεσκεύασε πατριαρχεῖον παρὰ τῷ ναῷ τῆς Παμμακαρίστου ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ οὐ μακρὰν τῶν Βλαχερνῶν, ἐπειδὴ ἡ μὲν πρώτη τοῦ πατριαρχείου θέσις ἐφαίνετο ἐπισφαλής, ἐν δὲ τῇ νέᾳ αὐτοῦ θέσει ἐπεκράτει ὁ χριστιανικὸς πληθυσμός. Ἐπεσκέφθη δὲ ὁ Σουλτάνος καὶ τὸν νέον πατριαρχικὸν ναόν, καὶ συνδιελέχθη, οὐχὶ πρῶτον τοῦτο μετὰ τοῦ Γενναδίου περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Οὐδὲν βεβαίως πλέον ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ παρὰ νικητοῦ καὶ ἑτεροθρήσκου βασιλέως, καὶ μόνον ὑπελείπετο νὰ διαφυλάττωνται τὰ ληφθέντα προνόμια καὶ νὰ προσδοκᾷ τις ἴσως τὴν ἐπιστροφὴν τῶν νικητῶν ὡς τελείαν ἐπ' αὐτῶν νίκην. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι μόνον δὲν ἐγένετο τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνα διεφυλάχθησαν.

Ἤδη ὁ Ὀμὰρ ὡς κανόνα τῆς τοῦ κράτους πολιτικῆς παρήγγελλε τόδε· «πέμπε ἔμπροσθέν σου ὑποσχέσεις» (*Hammer VII*, 323). Τὰ δὲ ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β' παραχωρηθέντα τῇ Ἐκκλησίᾳ προνόμια ἦσαν τοιαῦται ὑποσχέσεις πολιτικῶν ὑπολογισμῶν. «Οὗτος ὁ παμπόνηρος καὶ φθορεὺς τῶν Χριστιανῶν, λέγει ὁ Φραντζῆς, πονηρὸς ὢν καὶ πολύτροπος καὶ τῇ ἀλώπεκι ὑποκρινόμενος, ταῦτα οὐχ ὑπὲρ εὐλαβείας ἢ καλοκἀγαθίας αὐτοῦ ἐποίει, ἀλλ' ἵνα οἱ χριστιανοὶ ἀκούσωσι τὰς ἀπαγγελίας, συναχθῶσί τε ἐν τῇ πόλει καὶ κατοικήσωσιν αὐτὴν, ἣ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ πολέμου ἠρημώθη, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἁλώσει». Παρόμοια δὲ λέγουσι καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες χρονογράφοι. Μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἔχουσα ἡ Κ]πολις πολλῷ πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου κατοίκους, κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἅλωσιν εἶχε μόνον τετρακισμυρίους. Αἱ ἐπιδρομαὶ πρῶτον μὲν τῶν σταυροφόρων, ἔπειτα δὲ τῶν Τούρκων, στενοχωρούντων τὴν πόλιν καὶ πανταχόθεν τὰς κτήσεις αὐτῆς περικοπτόντων, ὁ ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἐπελθὼν σχηματισμὸς ἀποκεχωρισμένων δεσποτειῶν καὶ κέντρων τοῦ ἑλληνικοῦ βίου, ἐπὶ τούτοις δὲ ἐσωτερικαὶ ἀκαταστασίαι ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ, ταῦτα πάντα ἐξήντλησαν καὶ ἐξεδίωξαν τοὺς κατοίκους αὐτῆς, μάλιστα δὲ τοὺς εὐπορωτέρους καὶ ἐπιφανεστέρους, ἀπὸ πολλοῦ προβλέποντας τὴν πτῶσιν αὐτῆς. Μικρὸν δὲ πρὸ τῆς ἁλώσεως καὶ ἐπὶ τῆς ἁλώσεως καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν ἡ φυγὴ καὶ ἡ μετανάστευσις μεγάλην ἔλαβον ἐπίτασιν. Ἔμελλε λοιπὸν Μωάμεθ ὁ Β' νὰ βασιλεύσῃ ἐν ἐρημίᾳ μετὰ τῶν ἰανιτζάρων αὐτοῦ καὶ τῶν σπαχήδων καὶ ὀλίγων τινῶν νέων ἀποίκων τούρκων, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἔδωκε προνόμια καὶ ὑποσχέσεις, ἵνα προσελκύσῃ τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν πρωτεύουσιν, καί τινες τῷ ὄντι συνήχθησαν, ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Φραντζῆς. Ἐγένοντο δὲ ἀκολούθως καὶ καταναγκαστικαὶ εἰς τὴν πόλιν ἀποικίσεις χριστιανῶν ἐκ τῶν νεωστὶ κατακτηθεισῶν πόλεων καὶ χωρῶν, ἐκ τῆς Θεοδοσίας (Καφᾶ), καὶ Τραπεζοῦντος, καὶ Σινώπης, καὶ Ἀσπροκάστρου καὶ ἀλλαχόθεν, καὶ οὕτω, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Φραντζῆ, τὴν πόλιν κατῴκισεν». Καὶ οἱ διάδοχοι δὲ τοῦ Μωάμεθ ἀπῴκισαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν χριστιανοὺς ἐκ τῶν κατακτηθεισῶν χωρῶν, ὡς τῷ 1484 ὁ Βαϊαζίτης 500 οἰκογενείας ἐκ Βλαχίας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πανταχόθεν συναγόμενος πληθυσμὸς οὗτος, ὢν ἀναγκαῖος εἰς τὴν ἐργασίαν, τὰς τέχνας, τὸ ἐμπόριον, τοὺς φόρους καὶ τὰ ἄλλα, ἔπρεπε νὰ κρατῆται ἐν ὑπακοῇ, καὶ, τὸ μέγιστον, νὰ ἐμποδίζηται ἀπὸ νέας φυγῆς, διὰ τοῦτο ἦσαν ἀναγκαῖαι αἱ ὑποσχέσεις. Οὐ μόνον δὲ εἰς διατήρησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτευούσης ἦσαν ἀναγκαῖαι αἱ ὑποσχέσεις αὗται, ἀλλὰ καὶ τοῦ τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ μάλιστα τῶν γειτνιαζουσῶν ταῖς λατινικαῖς κτήσεσιν, καὶ τελευταῖον πρὸς διευκόλυνσιν τῶν περαιτέρω ἐπί τε τοῦ πορθητοῦ καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐξακολουθου-

σῶν κατακτήσεων. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον ἐξεπληροῦντο οἱ σκοποί, ὧν ἕνεκα ἐπροστατεύετο ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ἐκκλησία, τοσούτῳ μᾶλλον ἔμελλε βεβαίως νὰ ἐξασθενήσῃ καὶ ἡ προστασία αὕτη· οὐδέποτε δὲ ἠδύνατο νὰ ἦναι αὕτη εἰλικρινὴς κατὰ πάντα, ἐπειδὴ τοῦτο ἀντέφασκε πρός τε τὸν ἰσλαμικὸν φανατισμὸν ὑπαγορεύοντα δυοῖν θάτερον ἢ ἐξισλάμισιν τῶν χριστιανῶν, ἢ περιφρόνησιν αὐτῶν ὡς κιαούριδων, πρὸς τὸν ἀσιατικὸν δεσποτισμὸν ἀγαπῶντα οὐχὶ νὰ περιορίζῃ ἀλλὰ νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ αὐθαιρεσίαν, χάριν παντοίων ἐγωϊστικῶν σκοπῶν, μάλιστα δὲ τοῦ δωρεὰν χρηματισμοῦ καὶ πλουτισμοῦ πρὸς τὸ ζῆν ἀπόνως καὶ ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων.

Φιλότουρκοί τινες ἱστορικοί, ἐκθειάζουσι τὴν σύνεσιν, τὸ ἀνεξίθρησκον καὶ τὸ φιλοδίκαιον Μωάμεθ τοῦ Β΄ καί τινων τῶν περὶ αὐτοῦ τούρκων. Ἀληθὲς μὲν ὅτι ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἀρίστων σουλτάνων, πεπαιδευμένος καὶ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας οὐκ ὀλίγον ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τῶν χριστιανικῶν βιβλίων καὶ διδαγμάτων· πλὴν ἦτο μωαμεθανὸς καὶ δεσπότης. Ἐὰν δὲ προστατεύων τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν εἶχέ τινα εἰλικρίνειαν, ἀπορρέουσαν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν χριστιανικὴν παιδείαν καὶ διδασκαλίαν, ἡ εἰλικρίνεια αὕτη ἦτο λίαν ἀσθενὴς, καὶ ὡς αὐτῷ μόνῳ ἰδιάζουσα, ἠδύνατο νὰ ἐλλείπῃ παρὰ τοῖς ἄλλοις Σουλτάνοις. Οὕτω δὲ θᾶττον ἢ βραδύτερον τὴν προστασίαν ἔμελλε νὰ διαδεχθῇ **βία**, πρὸς ταύτην δὲ εἶχον νὰ παλαίσωσιν οἱ Ἕλληνες.

(ἕπεται συνέχεια)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΚΑΙ Ο ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΚΟΣ ΑΥΤΗΣ ΧΑΡΤΗΣ

(συνέχεια ἐκ σελ. 333)

Τὸ **Λον ἄρθρον** τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας ἔχει ὡς ἑξῆς· τὴν Τσεχοσλοβακικὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν ὅσοι ὁμολογοῦσι τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, παραδέχονται τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων ἑνὸς ἑκάστου καὶ κατορθοῦσι νὰ ζῶσι τὴν ἐσωτερικὴν θρησκευτικὴν ζωὴν ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης. Ἰδεώδης βάσις τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἑρμηνευταὶ δυνάμενοι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὁδηγοὶ ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τυγχάνουσι μετὰ τοὺς Ἀποστόλους, οἱ Σλαῦοι ἀπόστολοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, ὁ διδάσκαλος **Ἰωάννης Χοὺς** καὶ οἱ Βοεμοὶ ἀδελφοί. Αἱ σχετικαὶ ἑρμηνεῖαι τῶν ἀνωτέρω προσώπων θὰ προσαρμοσθῶσι πρὸς τὰς σημερινὰς πνευματικὰς ἀνάγκας.

Βον ἄρθρον.—Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς αἰωνοβίου παραδόσεως, ἥτις παρὰ τῷ τσεχικῷ λαῷ ἐτελειοποιήθη διὰ τῆς ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐξαρτήσεώς του, ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία οὖσα προϊὸν τῆς ἀδιακόπου ἐξελίξεως τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας καὶ κληρονόμου αὐτῆς, δέχεται **προσωρινῶς** τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ εὐταξίαν τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ὡς ἀναγκαίων θεωρουμένων ἐν τούτῳ μεταβολῶν.

Γον ἄρθρον.— Ὅθεν ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία εἶναι γενικὴ, **καθολικὴ** ἐν τῇ πλήρει σημασίᾳ τῆς λέξεως ταύτης. Ὡς γλῶσσα τῆς θείας λατρείας ἀναγνωρίζεται ἡ μητρικὴ γλῶσσα.

Ἐφεξῆς γίνεται λόγος ἐν τῷ Καταστατικῷ περὶ θρησκευτικῶν κοινοτήτων, περὶ ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων, συνελεύσεων τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου καὶ περὶ συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια ἐκλεγόμενα παρὰ τῆς Συνελεύσεως τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος ἀποτελοῦνται ἐξ 8, 12 ἢ 20 μελῶν ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κοινοτήτων. Φυσικὸς πρόεδρος ἑκάστου ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τυγχάνει ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος τῆς κοινότητος. Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τὰ ἥμίση εἶναι λαϊκὰ ἄνευ διακρίσεως φύλου.

Τὸ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον εἶναι ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἀποτελουμένη ἐκ 12 μελῶν καὶ 6 ἀντικαταστατῶν. Τὰ ἡμίση τῶν μελῶν καὶ τούτου εἶναι λαϊκά. Πρόεδρος φυσικὸς τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τυγχάνει ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ἄλλως καὶ **Πατριάρχης** μέλλων νὰ ὀνομάζηται. Ὁ ἐπίσκοπος οὗτος ἢ πατριάρχης ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν θρησκευτικῶν (Τσεχοσλοβακικῶν) κοινοτήτων· εἰς ταῦτα ἀνήκει ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία καὶ ἡ ἀνωτάτη ἐποπτεία ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν πιστῶν.

Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας ἐν πολλοῖς μὲν ὑπενθυμίζει τὴν ὀργάνωσιν τῆς Λουθηροκαλβινικῆς (Εὐαγγελικῆς) Ἐκκλησίας. Ὡς πρὸς τὸ δογματικὸν τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας μέρος ἀρκετὰ μᾶς διαφωτίζει ἡ ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ τοῦ Καταστατικοῦ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰωάννου Χοὺς, προδρόμου τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως. Ἡ ἐν τῷ ὀργανικῷ χάρτῃ μνημονευομένη **«προσωρινότης»** καὶ ἄλλαι φράσεις, αὐταὶ δεικνύουσαι ὅτι ἐπιφυλάξεις τινὲς λαμβάνονται καὶ οἰκείωσίς τις πρὸς τὸν Καθολικισμὸν τηρεῖται ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν λαὸν ζυμωθέντα ἐπὶ αἰῶνας ἐντὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν τύπων τοῦ Παπισμοῦ, μᾶς πείθουσι περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι κατευθύνσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ δογματικῆς κινήσεως τῶν Τσέχων.

Ὑπάρχουσι τινὲς οἱ ὁποῖοι, ὡς ὁ δόκτωρ Φάρσκη, λυποῦνται διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ νεοσύστατος Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία δὲν συνεμορφώθη δυστυχῶς κατά τε τὸ ἐκκλησιαστικὸν σύστημα καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἐν γένει ζωὴν πρὸς τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὑφισταμένην εὐαγγελικὴν ἐκκλησίαν τῶν Βοεμῶν ἀδελφῶν. Ὁ αὐτὸς δόκτωρ ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «Ζυγοῦ ἐλεύθεροι» ὁμιλεῖ περὶ τῶν Τσέχων παλαιοκαθολικῶν πρὸς οὓς λέγει· «προσεγγίζουν οἱ νέοι Τσέχοι μεταρρυθμισταὶ ἐκκλησιαστικῶς τε καὶ δογματικῶς». Δυστυχῶς οὐδὲν λέγει περὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς συνδεόμεθα πρὸς τοὺς Τσέχους διὰ δεσμῶν ἱστορικῶν.

Ὁ Φάρσκη ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῶν Οὐγγρων χριστιανῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας, περὶ ὧν λέγει ὅτι δύνανται ἐν τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ νὰ προσεύχωνται. Αὐτοὶ δὲ οἱ Οὐγγροι εἶναι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἤδη ἐδηλώσαμεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Οὐγγροῥωσσοι.

Ἡ ἀπέναντι τῆς πολιτείας θέσις τῆς νεοπαγοῦς Τσεχοσλοβακικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι σαφῶς καθωρισμένη. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας (29 Φεβρ. 1920) τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Τσεχοσλοβακικοῦ πολιτεύματος, ἡ ἐν λόγῳ Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς πολιτικῶς ἀνεγνωρισμένη συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας, καθ' ὃ πᾶσα θρησκευτικὴ Κοινότης ἀναγνωρίζεται ὡς ἔχουσα ἴσα δικαιώματα καὶ τὰς αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀξιώσεις.

Καὶ ἡ μὲν πολιτεία οὕτως ἔπραξε· ἡ δὲ ἱεραρχία τοῦ Κράτους ἐκείνου κατεδίκασε τὸ σχίσμα, καὶ καθῄρεσε τοὺς μετασχόντας τοῦ κινήματος κληρικούς. Ὁ Πάπας ηὐχαρίστησε τὴν ἱεραρχίαν διὰ τὴν ἀπέναντι τοῦ κινήματος στάσιν της καὶ διέταξεν ὅπως γίνῃ ἐνέργεια πρὸς διά-

λυσιν τῆς «*Jednota*», ἀνεχθῶσι δὲ οἱ ἐπίσκοποι μόνον τοὺς κατὰ τόπους Συνδέσμους τῶν κληρικῶν. Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν ἔληξεν οὔτε διὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως τῶν Ἱεραρχῶν (τῆς 14—17 Ἰανουαρ.), οὔτε διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Πάπα τῆς σταλείσης πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Συνδιασκέψεως.

† Ὁ Σκοπέλου **Γεννάδιος**

ΕΘΝΙΚΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΕΠΙ ΤΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Β΄

Ἐν τῷ μέρει τούτῳ ἀνακόπτω τὴν εἰς τὸν ἄλλον θρίαμβον καὶ ἑορτασμὸν ἐπινικίων μετάβασίν μου ποιούμενος σταθμόν τινα ἱστορικὸν ἐξ ἄλλης ἀπόψεως κρίνων τὴν κατασυντριβὴν ταύτην τῶν Ἀράβων ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς, ἑλληνικωτάτοις ὕδασιν. Οἱ Ἄραβες, οἵτινες ἀπετράπησαν ὑπὸ τοῦ στρατηγικωτάτου Λέοντος ἀπὸ τῆς κατακτήσεως τῆς Κπόλεως καὶ τῆς ΝΑ χερσονήσου τῆς Εὐρώπης (Αἵμου), σχεδὸν συγχρόνως (711, 732) εἰσήρχοντο εἰς τὴν Ἱσπανίαν (Ζεμπὲλ-ελ Ταρὶκ=Ζιβλαλτὰρ) εἰς τὴν ἄλλην δηλαδὴ τὴν δυσμικωτάτην πρὸς Ν χερσόνησον τῆς Εὐρώπης, τὴν Ἰβηρικήν. Διέβησαν τὰ Πυρηναῖα καὶ ἀνεμπόδιστοι προέβαινον, προήλαυνον εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτε ἐν Πικταβίῳ (Poitiers) κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 732 ἀνεκόπη ἡ ἀκάθεκτος αὐτῶν ὁρμὴ καὶ ἀνετράπη τὸ ἐξευτελιστικὸν διὰ τὴν δραστικότητα τοῦ χριστιανισμοῦ σχέδιον αὐτῶν. Κάρολος ὁ Σφύρας (ὁ Μάρτελλος) ἤρατο περιφανεστάτην νίκην κατὰ τοῦ ἡγέτου αὐτῶν Ἀβδ-ερ Ραχμαν, καὶ ἔσωσε τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Ὁ Ἑρρῖκος Martin λέγει ὅτι «ἡ τύχη τοῦ κόσμου ἔμελλε ἵνα παιχθῇ μεταξὺ Φράγκων καὶ Ἀράβων. Καὶ ἐπαίχθη πράγματι· συγκινητικὴ δὲ εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς ἐξελίξεως τῆς μάχης, ἥτις ὑπῆρξε πεισματώδης ἀμφοτέρωθεν. Οἱ Φράγκοι εἰκοσάδα ἐπαλλήλων ἐφόδων τῶν Σαρακηνῶν ἐρρωμένως ἀπέκρουσαν, τὸν ἐχχρὸν κατέθρανσαν, ἐπὶ τέλους ἐνίκησαν. Ἀποτέλεσμα τῆς περιπύστου ἐν τῇ καθόλου ἱστορίᾳ ταύτης μάχης ἦτο ἡ ἀναχαίτισις τῆς προελάσεως, ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ μουσουλμανισμοῦ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ἡ διάσωσις τοῦ ἐν τῇ Δύσει μόλις ἀναγεννωμένου πολιτισμοῦ, καὶ ἡ ἀπονομὴ, εὐγνωμοσύνης ἕνεκα, εἰς τὸν Κάρολον τοῦ ἱστοτίτλου τοῦ Σφύρα, διότι ὡς σφύρα ἐκτύπησε καὶ ἐτεμάχισε τὸν σιδηροῦν ἐχθρὸν, καὶ ἄλλων τίτλων. Ὁ Κάρολος ἐπαξίως μὲν ἀλλ' ὑπερβολικῶν πως ἠξιώθη ἐπαίνων καὶ τίτλων, οὓς δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῦ ἀνέγνωσα καὶ δὲν ἔχω καιρὸν ἵν' ἀναδιφήσω καὶ ἀνεύρω αὐτούς· δὲν δύναμαι ὅμως ἵν' ἀντιπαρέλθω παρατήρησιν καὶ ἄλλων μὲν ἀλλὰ τοῦ μακαρίτου Gelzer, ὅστις τὰ τῆς ἐπιτυχίας Λέοντος τοῦ Γ΄ ἐν ὀλιγίστοις διεξερχόμενος δὲν ἀποσιωπᾷ τὴν ἔκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ πράγματι, καὶ ὃ πάντες μὲν, λέγει, θαυμάζουσι καὶ ἐκθειάζουσι δικαίως Κάρολον τὸν Μάρτελλον καὶ τοὺς Φράγκους, διότι ἐνίκησεν τὸν Ἀβδ-ερ-Ραχμὰν, «ἀλλ' οὐχὶ καὶ πάντες ὀρθῶς καὶ ὡς ἔδει ἐξετίμησαν τὸ πολὺ γιγαντωδέστερον κατόρθωμα τῆς Ἀνατολικῆς Ρώμης», διότι αὕτη ἐπὶ 100 ἔτη ἀγωνιζομένη ἀνέκοψε τὴν ἔφοδον τῆς κυρίας αὐτῶν δυνάμεως, καὶ, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, καὶ καίριον πλῆγμα ἐν Ἀφιὸν-Καρα-Χισσὰρ κατ' αὐτοῦ κατήνεγκεν. Ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Β΄ ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ μεγάλου γεγονότος τελῶν καὶ τὸ μέγεθος τῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἔτι ἀναμετρῶν ἐζήτησε καὶ ἔπεμψεν εἰς ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τῆς Δύσεως τὰς εἰκόνας τοῦ βασιλέως τοῦ Βυζαντίου τοῦ μεγαλοπράγμονος Λέοντος. Αὐτὴ ἡ σύγκρισις καὶ κρίσις.

Γ΄

Ἐλθωμεν τόρα εἰς τὸν ἕτερον θρίαμβον, τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἅμα καὶ ἐθνικόν. Οὗτος συνετελέσθη τῇ 15 Αὐγούστου τοῦ 1261 ἐπὶ τῇ ἀνακτήσει τῆς ἀληθοῦς, τῆς αἰωνίου πρωτευούσης τοῦ κράτους, καὶ τῇ ἀπαλλαγῇ αὐτῆς τοῦ λάχι-

στον τοῦ πολιτικοῦ ζυγοῦ τῶν συμφεροντοσκόπων Λατίνων.

Ἡ Κπολις μεσοῦντος ἤδη τοῦ 1204 ἔτους διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἔπιπτεν ὑπὸ τὰς χεῖρας τῶν Λατίνων. Οἱ τῆς τετάρτης σταυροφορίας ἀρχηγοὶ καὶ πολυώνυμοι ὑπαρχηγοὶ μεθ' ὅλους τοὺς ἐπιτηδείους καὶ ἀνεπιτηδείους συνδυασμοὺς αὐτῶν ὅπως ἐπιβληθῶσι καὶ συγκρατηθῶσιν ὁριστικῶς ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις παρετήρουν ὅτι ἐν πάσῃ στιγμῇ τὸ ὑπ' αὐτοὺς ἑλληνικὸν ἔδαφος ἐσαλεύετο ὁ δ' ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Βυζαντίου καθήμενος ἐκάθητο ἐπὶ κλονουμένου θρόνου. Ἡ Λατινικὴ αὐτοκρατορία δὲν ἠδυνήθη ἵνα κρατηθῇ καὶ ὠφεληθῇ πραγματικῶς ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ ἀνατροπῇ, ὅπως καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας φυγὰς ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία φέρουσα ὑπὸ τοὺς Λασκάρεις τὰς μεγάλας ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος μεγαλείου δὲν ἠδύνατο ἵνα μένῃ ἥσυχος καὶ ἵνα μὴ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ καταπεσόντος ἱεροῦ λαβάρου τῆς Αὐτοκρατορίας ἐν αὐτῷ τῷ μέρει ἔνθα ἐστησεν αὐτὸ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ὡς οὐδὲ ὁ Πατριάρχης, οὗ ὁ πατριαρχικὸς θρόνος εὑρίσκετο αὐτοῦ ὡς ἔπλυς, ὡς ἐπίθετος 1). Ἀμφότεροι ὅ τε αὐτοκράτωρ καὶ ὁ πατριάρχης ἐθεώρουν οἱονεὶ ἑαυτοὺς ὡς ἐν ἐξορίᾳ τινὶ, πάντως ὅμως προσωρινῇ μέχρις ὅτου ἐπέλθῃ ἡ θεία χάρις. Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ διαφόρους περιπετείας ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Μιχαὴλ (ὁ Η') ὁ Παλαιολόγος ἔσπευδεν εἰς ἅλωσιν τῆς Κπόλεως, ἐπεχείρει ἐκστρατείαν κατελάμβανε τὰ περὶ αὐτὴν πολίσματα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν Σηλυβρίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπετόλμα τὴν προσβολὴν αὐτῆς ταύτης τῆς πρωτευούσης. Μετ' ὀλίγους ὅμως μῆνας ἡ Πόλις ἀνεκτᾶτο εὐκολώτατα καὶ παρὰ προσδοκίαν.

ἕπεται τὸ τέλος

1) Λέξις τοῦ Βλεμμύδου διὰ τὸν ἐν Νικαίᾳ πατριαρχικὸν θρόνον. ὡς εὐχαρίστως εὑρὼν παρέθηκα. Ἔκδοσις Teubner, σ. 7.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐπὶ τῶν προσφάτων γεγονότων ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία κατήγγειλεν εἰς τοὺς Σεβασ. Ἀρχιεπισκόπους Κανταουρίας καὶ Οὐψάλης καὶ τοὺς Σεβ. Ἐπισκόπους Σικάγου καὶ Χάρρισβουργ τὰ κακουργήματα τῶν Κεμαλικῶν καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῆς Νικαίας διὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματος: «Ὁ διωγμὸς κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐξακολουθεῖ ἄγριος, ἀπηνής, ἐπιδιώκων τὴν τελείαν ἐκρίζωσιν αὐτοῦ. Ὁ βανδαλισμὸς κατὰ μνημείων χριστιανικῆς τέχνης δὲν ὑστερεῖ. Ὁ Ναὸς τῆς Νικαίας ὁ ἀναμιμνήσκων τοῦ χριστιανισμοῦ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, κατάκειται σήμερον ἐρείπιον, δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς βαρβαρότητος τῶν ἀξιούντων νὰ κατέχωσι θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ πεπολιτισμένων λαῶν. Καταγγέλλομεν μετ' ἀγανακτήσεως τὰ ἐγκλήματα ταῦτα εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ ἐπικαλούμεθα τῶν ἁπανταχοῦ χριστιανῶν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν σύντονον μέριμναν».

Ἐπίσης ἐνεκρίθη ὅπως διὰ γραμμάτων πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καταγγελθῶσι τὰ κατὰ τῶν χριστιανῶν ὄργια τῶν Κεμαλικῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ τῆς Νικαίας.

Συνέδριον Λάμπεθ Πάλας.—Ἀνεγνώσθη ἐπὶ Συνόδου μακρὰ ἔκθεσις τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας, ἀφιερουσα τὸ πλεῖστον μέρος εἰς τὰς συζητήσεις ἐπὶ διαφόρων δογματικῶν καὶ κανονικῶν ζητημάτων, τὰς γενομένας μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν δύο Ἀγγλικανικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἀνεγνώσθησαν συγχρόνως καὶ δύο γράμματα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας σχετικὰ πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς ὡς ἄνω ἀντιπροσωπείας καὶ τὰς διεξαχθείσας συζητήσεις· ἐνεκρίθη ὅπως τηλεγραφικῶς, ἐκτενέστερον δὲ καὶ δι' ἐπιστολῆς ἐκφρασθῶσιν Αὐτῷ αἱ θερμαὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐχαριστίαι ἐπὶ τῇ γενομένῃ πρὸς τὴν Πατρ. ἀντιπροσωπείαν φιλόφρονι ὑποδοχῇ, τονισθῇ δὲ ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία συμμερίζεται τὴν γνώμην Αὐτοῦ, ὅτι δηλ. ἡ γενομένη ἐπίσκεψις δὲν ἀπέβη εἰς μάτην, καὶ ἐν τέλει σημειωθῇ, ὅτι ἀποδίδοται ἡ δέουσα προσοχὴ εἰς τὴν ὑπὸ πολλοῦ χριστιανικοῦ ζήλου διαπνεομένην καὶ πρὸς πάντας τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς ἀπευθυνθεῖσαν ἔκκλησιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. —Ἐνεκρίθη ἐπίσης ὅπως ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς πάντα τὰ μέλη τῆς Πατρ. Ἀντιπροσωπείας ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ διεκπεραιώσει τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς, πρὸς τὸν ἐν Λονδίνῳ ἐξοχ.

Πρεσβευτὴν κ. Κακλαμάνον καὶ τὸν ἀγγλομαθῆ κ. Μ. Χρουσάκην, ἐπὶ τῇ πολυτίμῳ συνδρομῇ, ἣν παρέσχον τῇ Ἀντιπροσωπείᾳ.— Ἡ ὡς ἄνω ἔκθεσις καὶ τὰ λοιπὰ συναφῆ ἔγγραφα παρεπέμφθησαν τῇ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου εἰδικῇ ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῶν σχέσεων πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν.

Συγχαρητήρια τῆς Μ. Ἐκκλησίας.—Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Α. Ε. ταῦ κ. Μιλλεράν εἰς τὸ προεδρικὸν ἀξίωμα τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀπεστάλη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλογῆς Ὑμῶν εἰς τὸ ὕπατον ἀξίωμα τῆς Δημοκρατίας, τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ οἱ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του Ἕλληνες παρακαλοῦσιν Ὑμᾶς, Κύριε Πρόεδρε, νὰ δεχθῆτε τὰ θερμά των συγχαρητήρια, εἰς ἃ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ προσθέσω καὶ τὰς προσωπικάς μου εὐχάς. Αἰσθανόμενος βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην διὰ τὰ τεκμήρια, ἅπερ τελευταίως ἔτι ἡ Γαλλία, πιστὴ εἰς τὰς εὐγενεῖς της παραδόσεις, παρέσχεν ἡμῖν τοῦ εὐμενοῦς Αὐτῆς ἐνδιαφέροντος, δεόμεθα τοῦ Ὑψίστου, ὅπως διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ χάριτος ἡ Ὑμετέρα ἐξοχότης συντελέσῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ θαυμαστοῦ ἔθνους, τοῦ ἀπὸ τόσων αἰώνων προστατεύοντος τὸ δίκαιον καὶ τοὺς καταπιεζομένους λαούς».

Ἐπάνοδος εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν.— Αἱ βουλγαρικαὶ κοινότητες Ξάνθης καὶ Γένιτζε, 27 σχισματικὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Μαρωνείας, 4 τῆς ἐπαρχίας Αἴνου, καὶ ἡ βουλγαρικὴ κοινότης 40 Ἐκκλησιῶν ἐπανῆλθον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑποβαλοῦσαι τὸν σχετικὸν λίβελλον. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἀπολυθῇ συνοδικὸν γράμμα διὰ τοῦ ὁποίου νὰ παρέχηται ἡ συγγνώμη τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐπιδαψιλεύωνται αἱ εὐχαὶ αὐτῆς.

Ρωσσικὴ Ἐκκλησία.— Αἰτήσει τῆς προσωρινῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησ. Διοικήσεως ἐν τῇ Νοτιοανατολικῇ Ρωσσίᾳ ἐδόθη ἡ συγκατάθεσις τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὅπως ἡ ἐν λόγῳ Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις ἔχῃ ἀντιπρόσωπον αὐτῆς ἕνα τῶν ἐνταῦθα εὑρισκομένων Ρώσσων ἀρχιερέων, ὡς σύνδεσμον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐκκλησιαστικὴ μέριμνα.—Διωρίσθησαν τοποτηρηταὶ τῶν χηρευουσῶν Μητροπόλεων Σισανίου καὶ Ἐλευθερουπόλεως οἱ Πανιερώτατοι Μητροπολῖται κατὰ σειρὰν Γρεβενῶν Αἰμιλιανὸς καὶ Νευροκοπίου Δαμασκηνός..

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6944

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 161 καὶ ἡμερομ. 24 Αὐγούστου 1920, τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη καὶ τῆς Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζων ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5086 καὶ ἡμερομ. 2 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη κατὰ Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰουλία μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῆς,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τσῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἐννεακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ. 986) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπ.) Ἀθαν. Ε. **Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5840

Κλῆσις

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Γαβριὴλ, κουρεὺς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὀθωμανὸς ὑπήκοος καὶ τέως κάτοικος Ἀθηνῶν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ

ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61), ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατρισχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου. εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίκας Κωνσταντίνου Γαβριὴλ, τὸ γένος Γεωργίου Μπάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Νεοχωρίου (Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ διαζεύξει Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκ" δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πχείοις, τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 1

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β'. Γραμματεὺς

Ἀρμοδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6945

Κ λ ῆ σ ι ς

Ἡ Εὐαγγελία Ἀθανασίου Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντὴ Στρέκα, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανή, τέως κάτοικος Ἀρτάκης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δνκάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου. ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Ἀθανασίου Σούτιτου, κουρέως, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ κατοίκου Ταχτάμηναρε (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας.»

Ἐνῖς Πα]χείοις, τῇ 3 Σεπτεβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀρ. Πρωτ. 6153

Κ λ ῆ σ ι ς

Ὁ Γεώργιος Ἀναστασιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τέως ζυθοπώλης ἐν Ἀσμαλῆ Μετζὴτ τοῦ Πέραν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρό τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευμ τικοῦ Δικαστηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Ἀναστασιάδου, τὸ γένος Ἐμμανουὴλ Ἠλιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοίκου Μεγάλου Ρεύματος τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης, ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

Ἀρ. Πρωτ. 6772

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 147 καὶ ἡμερομην. 10 Αὐγούστου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἐλισάβετ Μιχαηλίδου, τὸ γένος Δημητρίου Καραγιάννη, κατὰ Θωμᾶ Μιχαηλίδου),

Δ ι ὰ τ α ῦ τ α

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πατρισχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν, ἀπορρίπτει τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 4491 καὶ ἡμερομ. 10 Ἰουνίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἐλισάβετ Θ. Μιχαηλίδου τὸ γένος Δημητρίου Καραγιάννη, κατὰ Θωμᾶ Μιχαηλίδου, ὡς ἀναπόδεικτον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου»· καὶ

Ἐπιτίθησι τοῖς διαδίκοις ὡς συζύγοις τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἐξ ἡμισείας, ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήκοντα ἓξ (ἀρ. 656) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπ.) **Ἀθαν. Ε. Καρούλης**

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 38

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΕΝΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Τὰ προλεχθέντα περὶ τῆς ἐπελθούσης μετατροπῆς εἰς τὰς διαθέσεις τῶν τούρκων καὶ περὶ τοῦ ἀναμένοντος τοὺς Ἕλληνας ἀγῶνος κατὰ τῆς τουρκικῆς βίας εἶναι δηλωτικὰ τῆς γνώμης ἡμῶν, ὅτι δηλ. δὲν συμφωνοῦμεν καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τοὺς τουρκοφίλους ἐκείνους ἱστορικούς, οἵτινες θεωροῦντες τοὺς Τούρκους καλλιτέρους τῶν Ἑλλήνων, σρέσκονται εἰς τούτους νὰ ἐπιρρίπτωσιν ὄχι μόνον τὴν πλείονα, ἀλλὰ τὴν πᾶσαν εὐθύνην ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ μετατροπῇ τῆς ἐν ἀρχῇ ἐκδηλωθείσης προστασίας εἰς βίαν καὶ ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ κατὰ τῆς βίας ταύτης ἀγῶνος. Ἀλλ' ἀναντίρρητον ὅτι ἐνέχονται καὶ οἱ Ἕλληνες.

Ἡ ἐν τῷ Βυζαντίῳ ἐπικρατήσασα καὶ τὴν πτῶσιν αὐτῆς ἐπιταχύνασα διαφθορὰ κατέστη ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοιοῦτος κοινὸς τόπος, ὥστε κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ συνήθη ἐκεῖνα καὶ κατὰ κόρον περὶ αὐτῆς λεγόμενα, καίτοι νομίζομεν ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ παρασταθῶσιν ἐνια ὑπὸ ἧττον ζωφερὰ χρώματα. Ἡ ποινὴ τῆς δουλείας ἔμελλε νὰ θεραπεύσῃ τοὺς Βυζαντινούς. Ἀλλ' ἀσθένειαι μακροχρόνιαι δὲν θεραπεύονται ταχέως, ἐκ δὲ τῆς ἐπαφῆς πρὸς ᾗθαρτικὰ στοιχεῖα μωαμεθανικὰ καὶ ἀσιατικὰ δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ ἀναπτυχθῶσι μιάσματα, ἀναρριπίζοντα τὰ παλαιὰ νοσήματα, γεννῶντα δὲ νέα· ἐνὶ λόγῳ αἱ ἠθικαὶ τῶν Βυζαντηνῶν δυνάμεις ἦσαν ἀνεπαρκεῖς πρὸς ἀγῶνα σθεναρὸν ὑπὲρ τῶν προνομίων τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς εἰκὸς, ἀρχὴ καὶ ἀφετηρία τῶν προνομίων τούτων ἦτο ἡ **ἐλευθέρα τοῦ Πατριάρχου ἐκλογὴ ὑπὸ ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς συνόδου**, τοῦθ' ὅπερ ἐὰν μή τι ἄλλο, τοὐλάχιστον ἀπετέλει ἰσχυρότατον ἐχέγγυον καὶ πάντων τῶν ἄλλων προνομίων, ἐχέγγυον καὶ τούτου, ὅτι οἱ ἐκλεγόμενοι, ὡς ἀρχηγοὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ

τοῦ ἔθνους, θὰ ἔχωσι κῦρος καὶ σημασίαν. Ἡ πρώτη ἐκλογὴ ὑπῆρξε λαμπρὰ καὶ ἐπιτυχής, διότι καὶ ὁμοφώνως ἐγένετο καὶ ἐξελέγη ὁ κατὰ πάντα ἄριστος ποιμήν, ὅστις οὐ μόνον ἔλαβε βεράτιον μετὰ προνομίων ὑπέρ τε ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐγίνωσκε νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν σεβαστὸν τῇ νέᾳ ἑτεροθρήσκῳ ἐξουσίᾳ. Ἔπρεπε λοιπὸν τὸν ἐκλεκτὸν τοῦτον νὰ διαφυλάξωσιν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, καὶ νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ ἀγωνίζηται ὑπὲρ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀποστολῆς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καὶ μακρότερον ὅπως τὰ ληφθέντα προνόμια καὶ ἔργῳ ἐπικυρωθῶσιν ἐν οὕτως εὐνοϊκαῖς περιστάσεσιν. Εἰς ταύτας καταλεκτέαι πλὴν ἄλλων καὶ ἡ αὔξησις τοῦ χριστιανικοῦ τῆς πρωτευούσης πληθυσμοῦ, τοῦθ' ὅπερ καίπερ πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ἐξουσίας γινόμενον, ἠδύνατο ὅμως νὰ μεταστραπῇ καὶ πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας, καθότι πολυπληθὴς χριστιανικὸς λαὸς ἦτο σπουδαῖον αὐτῇ στήριγμα. Ἀλλὰ δὲν τὸν διεφύλαξαν, καὶ ἠνάγκασαν νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς πατριαρχίας ὁ μέγας ἱεράρχης. Τίνες δὲ ἦσαν ἰδίᾳ οἱ τούτου αἴτιοι;

Εἰς τὰ κύρια φαινόμενα τῆς διαφθορᾶς τῆς ἐπενεγκούσης τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου συγκαταλέγουσιν ἱστορικοί τινες καὶ τὸ ἀτίθασον τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τήν τε πρωτεύουσαν καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς. Ἄνευ τινὸς διαθέσεως πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης ταύτης, ἁπλῶς ἀναφέρομεν τὸ θλιβερὸν γεγονὸς, ὅτι ὄντως ἀτίθασοι μοναχοὶ κατέστησαν τῷ Γενναδίῳ ἀφόρητον τὸ τῆς πατριαρχίας βάρος, ὡς μαρτυρεῖ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ «τοῖς ἁπανταχοῦ πιστοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» λέγων· «Οἱ μοναχοὶ οἱ καὶ πρότερον κακίας καὶ ταραχῆς ἅπαντα πληρώσαντες καὶ νῦν ὑπερεκπερισσοῦ ἐπαυξίνοντες τὰ δεινὰ τῶν χριστιανῶν, εὐκαιρίας τυχόντες πρὸς τὸ πληρῶσαι τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας, τὸ μὲν ἱερὸν ποτε τάγμα ἀτιμίας ἐνέπλησαν, τὰς δὲ ψυχὰς τῶν θεωμένων σκανδάλου, πάσης δὲ κακίας τὴν οἰκουμένην ἅπασαν» [1]). Ἀνεφάνησαν δὲ καὶ μνηστῆρες τοῦ θρόνου ζῶντος ἔτι τοῦ ἀξίου ἱεράρχου, καὶ ἐκ πάντων τούτων προῆλθον «πολλὰ καὶ μεγάλα σκάνδαλα», ὡς λέγει ὁ Μαλαξός. Ὁ Γεννάδιος καὶ αὐτὸς ἦτο μοναχὸς, ἀλλὰ μοναχὸς νέος καὶ οὐχὶ τοῦ αὐτοῦ τοῖς ἄλλοις φυράματος. Πρότερον μὲν εἶχε θέσιν πολιτικὴν καὶ ἦτο **οἰκουμενικὸς διδάσκαλος**, τουτέστι, μέγας διδάσκαλος τῆς ἐν Κ]πόλει σχολῆς· γενόμενος δὲ μοναχὸς ἐπεθύμει νὰ εἶναι διδάσκαλος τοῦ λαοῦ, ὃν μεγάλως ἠγάπα καὶ ἀντηγαπᾶτο. Τοιοῦτος δὲ πατριάρχης δὲν ἦτο ἀρεστὸς τοῖς πλείοσι τῶν μοναχῶν, ἀνθρώπων ἐγωϊστῶν, ἀμαθῶν, μικρολόγων καὶ ἀτιθάσων. Εἶχον δὲ καὶ ἰδιαιτέραν ἀφορμὴν τῆς εἰς αὐτὸν δυσμενείας κατωτέρω δειχθεισομένην. Διὰ ταῦτα πάντα ἠναγκάσθη θρηνήσας ἐν μονῳδίᾳ τὰ δεινὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκθέσας δὲ τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἐπιστολῇ «τοῖς ἁπανταχοῦ πιστοῖς» νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου, πατριαρχεύσας ἔτη πέντε καὶ μῆνάς τινας (ἐξ ἀκριβῶς κατά τινας οὐδόλως καμφθεὶς οὔτε ἀπὸ τῶν παρακλήσεων τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ λαοῦ, οὔτε ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῷ πράγματι θλίψεως τοῦ Σουλτάνου αὐτοῦ. Ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ ἦτο μέγα δυστύχημα εἴς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πατριαρχεῖον. Δὲν ἦτο ἀπώλεια μόνον προσώπου. Αἱ προσγενόμεναι αὐτῷ θλίψεις καὶ ἐποφθαλμιάσεις τοῦ θρόνου αὐτοῦ **κατήνεγκον τὴν πρώτην πληγὴν κατ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπὸ ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς συνόδου ἐκλογῆς τοῦ πατριάρχου** κατὰ τὴν νέαν ταύτην χαλεπὴν περίοδον τοῦ βίου τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πατριαρχείου Κ]πόλεως. Ἦτο δὲ φόβος μὴ οἱ τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας παραπικράναντες καὶ τὰ προνόμια καὶ τὴν τιμὴν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ ἐπιβουλευσάμενοι εὕρωσι μιμητάς.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ διαδόχου τοῦ Γενναδίου δείκνυσιν ὅτι οὐχὶ ἅπαντες οἱ μοναχοὶ ἦσαν φαῦλοι, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρχον καὶ τινες χρηστότεροι τῶν ἄλλων. Ὁ Ἰσίδωρος ἦν Ἀθωνίτης, οἱ δὲ τοῦ Ἄθω μοναχοὶ ἦσαν καλλίτεροι τῶν ἄλλων, ὡς καὶ κοινῶς ἐνομίζοντο τοιοῦτοι, καθὰ πληροφορούμεθα καὶ παρὰ τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ Πέτρου Βελωνίου, περιοδεύσαντος τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὸν Ἄθω περὶ τὰ 1551. Δυνατὸν δὲ νὰ ἐξηγηθῇ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι ἐν Ἄθῳ

1) Παρὰ Ρεναδότῳ, (σελ. 49).

τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον δὲν ἐπεκράτει οὕτως ὡς ἐν ταῖς ἄλλαις ἑστίαις τῶν ἐν Ἀνατολῇ μοναχῶν, καὶ ὅτι ἔκπαλαι ὑπῆρχον αὐτόθι μοναχοὶ καὶ ἐξ ἄλλων ἀκμαιοτέρων ἐθνῶν. Πρὸς δὲ τούτοις ἤδη πνευματικὸς ὢν ὁ Ἰσίδωρος εἶχε προσελκύσει τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, καὶ τοῦτο πιθανῶς ὑπηγόρευσε τῇ συνόδῳ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. Οἱ τοιοῦτοι δὲ πάντοτε ἀνεδεικνύοντο οἱ ἄριστοι ποιμένες. Μετὰ δὲ τὴν ἥσυχον καὶ εἰρηνικὴν πατριαρχίαν τοῦ τε Ἰσιδώρου καὶ τοῦ προσωρινοῦ καὶ ὀλίγον γνωστοῦ διαδόχου αὐτοῦ Σωφρονίου Συροπούλου, καὶ πάλιν ὁμοφώνως ἐξελέγη ἐπὶ συνόδου πατριάρχης ὁ ἱερομόναχος Ἰωάσαφ Κούσας ἢ Κόκκας, ἐφ' οὗ ἐξεδηλώθησαν νέα στοιχεῖα διαφθορᾶς εἴτε ἐν αὐτῷ τῇ πρωτευούσῃ ἀναπτυχθέντα εἴτε ἔξωθεν ὑπεισελθόντα. Αἱ ἔριδες καὶ στάσεις τῶν κληρικῶν (ὀφφικιαλίων) τοῦ πατριαρχείου τοσοῦτον συνετάραξαν αὐτόν, ὥστε ἐξ ἀθυμίας μικροῦ δεῖν ἀπέθανεν αὐτόχειρ. Πλὴν δὲ τούτων ὑπῆρχον ἤδη ἐν Κ]πόλει νέοι ἄποικοι ἄλλοι τε καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Τραπεζοῦντος, καὶ δὴ οἰκογένειαι ἀρχόντων, ὁποίας μάλιστα ἐζήτουν οἱ τοῦρκοι νὰ μετοικίσωσιν ἐνταῦθα. Καίτοι δὲ ἐπὶ παιδείᾳ ἐπῃνοῦντο οἱ Τραπεζούντιοι, ἀλλά πως ὀλίγον εἶχον ἐξευγενισθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀνταγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς Βυζαντινούς, ἐζήτουν καὶ νῦν νὰ ὑπερέχωσιν αὐτῶν ἐνταῦθα εἰσδύοντες εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάνου. Εἷς λοιπὸν τῶν ἀρχόντων τούτων, πρώην πρωτοβεστιάριος ἐν Τραπεζοῦντι, ἐρῶν ὡραιοτάτης τινὸς ἀποίκου Ἀθηναίας ἐκ τῶν εὐγενῶν, ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν ἀποπέμπων τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύζυγον. Ἐναντιωθέντος εἰς τοῦτο τοῦ πατριάρχου, ἀπετάθη ὁ ἄρχων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάνου, καὶ ὁ πατριάρχης περικοπεὶς τὴν ὑπήνην καθηρέθη τοῦ θρόνου. Οὕτω δὲ ὁ οὐτιδανὸς Ἕλλην ἄρχων πρῶτος ἀνύψωσε τὴν χεῖρα τοῦ Σουλτάνου κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἄθεοι κληρικοί, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ὁ Δωρόθεος, ἐξηκολούθουν ραδιουργοῦντες κατὰ τοῦ νέου πατριάρχου Μάρκου τοῦ Ξυλοκαράβου, κανονικῶς ἐκλεγέντος ὑπὸ συνόδου. Ἀνεφάνη δὲ καὶ ἕτερος ραδιοῦργος, ὁ ἐκ τῶν Τραπεζουντίων Συμεών, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ ἄλλων Τραπεζουντίων, ἐχόντων τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Σουλτάνου. Ὅθεν διεβλήθη ὁ Μάρκος ὅτι κατέλαβε τὸν θρόνον δοὺς χίλια φλωρία τῷ Σουλτάνῳ, ἐνῷ ὁ Συμεών, ἐξαγοράσας τοὺς κληρικούς, αὐτὸς πρῶτος ἐξηγόρασε καὶ τὸν Σουλτάνον προσεγκὼν χίλια φλωρία, ἵνα ὑποστηριχθῇ ἐν τῇ πατριαρχίᾳ, ἂν εἶχεν ἤδη καταλάβει ἄνευ συνοδικῆς ἐκλογῆς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐκόπασεν ὁ σάλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ πατριαρχείῳ, συνεκλήθη σύνοδος, ἐν ᾗ ἀνεφάνησαν δύο μερίδες ἡ μὲν τῶν Τραπεζουντίων ὑπὲρ τοῦ Συμεών ἡ δὲ τῶν Βυζαντινῶν ὑπὲρ τοῦ Μάρκου. Τότε μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἡ μητριὰ τοῦ Σουλτάνου χριστιανὴ Μαρία διενοήθη, ἀπομακρύνουσα ἀμφοτέρους τοὺς διαμαχομένους νὰ ἀναδείξῃ πατριάρχην τὸν πνευματικὸν αὐτῆς Διονύσιον τὸν Φιλιππουπόλεως, ἄνδρα ἄξιον, καὶ μαθητὴν Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Καὶ ἦσαν μὲν ἀγαθαὶ αἱ προθέσεις αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὰς καὶ δι' ἐντίμων μέσων. Διὸ προσάνεγκε τῷ Σουλτάνῳ δισχίλια φλωρία, καὶ ὁ Διονύσιος ἐγένετο Πατριάρχης δι' ἐκλογῆς μὲν, ἀλλὰ κατὰ τύπον μόνον γενομένης.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΘΝΙΚΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΕΠΙ ΤΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στρατηγόπουλος ὁ στρατηγὸς διὰ Καλλιουπόλεως, διὰ Ρηγίου (=Κιουτσοὺκ-Τσεκμετζὲ) ἔφθασεν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Πόλεως· κατώπτευσε τὰ περὶ αὐτὴν, ἐπληροφορήθη τὰ τῆς καταστάσεως ὅλης ἐκ τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἔξω τῆς Χρυσῆς Πύλης πηγαινοερχομένων ἑλλήνων καὶ ὑπὸ φιλοδοξίας εὐγενοῦς ἀγόμενος ἀπετόλμησεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνείρου . . . Κατέλαβε τὴν Πόλιν τῇ νυκτὶ τῆς 24 πρὸς τὴν 25 Ἰουλίου . . . . Ὁ αὐτοκράτωρ Βαλδουῖνος θορυβηθεὶς, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος ἐκ τοῦ παλατίου τῶν Βλαχερνῶν μετέβη εἰς τὴν

Μονὴν τοῦ Παντοκράτορος (Ζεϊρὲκ δζαμὶ) μετατραπεῖσαν εἰς λατινικὴν, ἀποτινάξας δὲ καὶ σπάθην καὶ σύμβολα βασιλικὰ κατῆλθεν ἐντρομος εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐπιβὰς πλοίου ἐνετικοῦ ὤχετο ἀπιών . . . . . Ποῦ ἐπλανήθη καὶ ποῦ κατήντησεν εἶναι ἡμῖν ἀδιάφορον· διαφέρει ἡμῖν ἵνα προσθέσωμεν ὅτι ὁ Στρατηγόπουλος ἔκτακτον στρατηγικὴν σύνεσιν ἐπέδειξε κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Πόλεως, τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐν αὐτῇ ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀμύνης δι' ὀλίγων στρατιωτῶν, οἵτινες βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ πρὸς ἐπικουρίαν προσδραμόντων θεληματαρίων (ἤτοι ἐπικούρων ἐθελοντῶν) πολλάκις τῆς ἡμέρας ἠθροίζοντο ἵνα φρουρήσωσιν τὸν ἔνδοξον αὐτῶν στρατηγὸν, ἕτοιμοι εἰς πᾶν ἐνδεχόμενον . . . .

Ποῦ ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ, ποῦ ἔλαβε τὴν πρώτην εἴδησιν τῆς καταλήψεως τῆς Κπόλεως, πῶς δὲν ἤθελεν ἀκόμη ἵνα δώσῃ πίστιν εἰς αὐτὰς τὰς ἐπισήμους ἀγγελίας τοῦ γεγονότης δὲν ἐξετάζω. Τὸ ἄγγελμα διέχυσε πανταχοῦ χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔξαλλον. Ἡ πλήρωσις ἐθνικῶν πόθων ἐξύπνησε πάντας. Καὶ ἐνῷ ὁ Στρατηγόπουλος ἐν Κπόλει ἔπλεεν ἐν μεσῳ ποικίλων φροντίδων, ἃς συνεπήγετο εὐλόγως ἡ ἅλωσις, καὶ ἡ πρόληψις αἱματηρῶν σκηνῶν ἐκδικήσεων, κλοπῶν, ὁ Παλαιολόγος ἐσπευδεν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν ἀληθινὴν, τὴν ποθητὴν βασιλίδα.

Ἀφίκετο πρὸ τῆς Χρυσῆς Πύλης τῇ 14 Αὐγούστου δὲν εἰσῆλθεν ὅμως, ἀνέμενε τὴν ἐπιοῦσαν ἵνα ἡ εἴσοδος αὐτοῦ γίνῃ θεοπρεπεστέρα μᾶλλον ἢ βασιλικωτέρα 1), διετοξεν ἵνα συνταχθῶσι ἰδιαίτεροι ὕμνοι εὐχαριστήριοι, ἐπινίκιοι, εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας, τοῦ κλήρου, τῆς πόλεως, τῶν εὐσεβῶν αὐτῆς κατοίκων καὶ τοῦ χριστεπωνύμου αὐτῆς πληρώματος. —Ὁ Ἀκροπελίτης ἔγραψε τὰς εὐχὰς ταύτας— δυστυχῶς μὴ διασωζομένας.

Τὴν νύκτα τῆς 14 Αὐγούστου ὁ αὐτοκράτωρ διενυκτέρευσεν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Κοσμιδίου (ἐν τῷ Ἐγιούπ)· ἅμα τῷ ὄρθρῳ ἐκομίσθη ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, ἐν ᾗ ἐφυλάσσετο τὸ παλλάδιον τοῦτο τῆς Πόλεως, ἡ εἰκὼν τῆς Ὁδηγητρίας, ἵνα διὰ ταύτης ἀνοιγῇ ἡ πομπή. Τοῦ Πατριάρχου ἀπόντος ὁ μητροπολίτης Κυζίκου Γεώργιος, ἐπὶ τοῦ πύργου τῆς Χρυσῆς Πύλης ἀφ' ὑψηλοῦ γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ ἀπήγγειλε τὰς συντεθείσας εὐχάς. Κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἑκάστης, γινομένης μικρᾶς παύλας, ὁ αὐτοκράτωρ ἀσκεπὴς προσέπιπτε χαμαὶ γόνυ κλίνων, σὺν αὐτῷ δὲ,—εὐνόητον τοῦτο, καὶ ἅπας ὁ πολὺς λαὸς ἐν συγκινήσει καὶ χαρᾷ. Ὁ διάκονος ὡς σήμερον κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐσήμαινε τὴν ἀνέγερσιν· ὅλοι ἠγείροντο βοῶντες ἑκατοντάκις τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Μετὰ τὴν ἱεροπραξίαν ἤρξατο ἡ εἴσοδος. Ἠγεῖτο ἐν λιτανείᾳ πανηγυρικῇ ἡ εἰκὼν τῆς Πολιούχου, εἵπετο ὁ αὐτοκράτωρ πεζῇ μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας, ἡ ἀκολουθία αὐτῶν οἱ μεγιστᾶνες καὶ σύμπας ὁ λαός. Διὰ τῆς Χρυσῆς Πύλης ἐπορεύθησαν μέχρι τῆς μονῆς τοῦ Στουδίου (Μοναχὸν μεσόζωνι), ἐν ᾗ κατετέθη ἡ ὁδηγοῦσα εἰκών. Μετὰ τὴν κατάθεσιν ὁ αὐτοκράτωρ ἵππευσε καὶ ἔφιππος μετέβη εἰς τὴν Ἁγ. Σοφίαν. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἐτελέσθη ἡ Δοξολογία αὐτῆς ἐδονήθησαν οἱ οὐράνιοι θόλοι ἐκ τῶν εὐχαριστιῶν τῶν παρεστώτων ἐπισήμων τε καὶ μή. Τί ἔγινεν, ἃς συμπληρώσῃ οὐχὶ ὁ ἀσθενὴς κάλαμός μου, ἀλλ' ἡ φαντασία ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἑλλήνων ἀναγνωστῶν μου.

Ἑωρτάζετο ἡ δεκάτη πέμπτη Αὐγούστου καὶ κατ' αὐτὴν ὁ νέος ἐθνικὸς θρίαμβος.

Πρόχθες μετὰ πολυάθλους ἀγῶνας ἑωρτάζετο ἄλλος θρίαμβος ὁ τρίτος τὴν σειρὰν . . . . . ὁ τοῦ 1920.

Ἔγραφον ἐν Φαναρίῳ τῇ 19 Αὐγούστου 1920.

Β. Α. Μ.

1) Λεπτομερῆ ἐκθεσιν ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ μακαρίτου Μανουὴλ «Ἱστορία τῆς Νικαίας», εἰς ἣν διὰ τὰ καθέκαστα παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης τῶν γραμμάτων τούτων, ἂν θέλῃ.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ LAMBETH

Προσφώνησις τοῦ Πατριαρχ. Ἀπεσταλμένου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας.

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Καντουαρίας καὶ Πρωθιεράρχα πάσης τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ἡ πρεσβυγενὴς Ἀποστολικὴ καὶ Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία Κων]πόλεως, ὑπήκουσα τῇ πρόῤῥησι καὶ εὐγενεῖ προσκλήσει τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Σεβασμιότητος, ἀπέστειλεν ἡμᾶς ἵνα ἀντιπροσωπεύσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐν Λάμπεθ Πάλλας συγκροτηθησόμενον μέγα συνέδριον τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας. Ἐκφράζοντες τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ τιμητικῇ ταύτῃ προσκλήσει καὶ διαβιβάζοντες τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν, διαβεβαιοῦμεν Ὑμᾶς ἅμα ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐμφορεῖται, ὡς καὶ ἡ Ἀγγλικανὴ, αἰσθημάτων τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης, πρὸς σύσφιγξιν καὶ στερέωσιν τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀμοιβαίων σχέσεων· αἱ σχέσεις αὗται ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀμοιβαίως καλλιεργούμεναι συνετέλεσαν εἴς τε τὴν διαφώτισιν διαφόρων σημείων τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, τὴν ἄρσιν πολλῶν παρεννοήσεων καὶ τὴν συνεπείᾳ τούτων δικαιοτέραν ἐκτίμησιν ἀμφοτέρων, ἀσφαλῶς δὲ δυνάμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι καὶ τὸ νῦν συγκροτούμενον μέγα Συνέδριον ἐν Λάμπεθ Πάλλας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων σπουδαίων κοινωνικῶν ζητημάτων περὶ ἃ θὰ ἀσχοληθῇ, θὰ ἐγκύψῃ καὶ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεις, προάγον τὴν προσέγγισιν αὐτῶν· τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, πνεῦμα ἀγάπης καὶ εἰρήνης, διαπνέον καὶ φωτίζον ἀμφοτέρους τὰς Ἐκκλησίας ἀναμφιβόλως θέλει ἐπιτύχῃ τοῦ στοχαζομένου ἱεροῦ καὶ ἁγίου σκοποῦ, πρὸς δόξαν Χριστοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, γεράσμιε ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ, ἐπιτρέψατε ἡμῖν ἵνα ἀπὸ μέρους τῆς τυραννουμένης μέχρι τοῦδε Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους, ἐκφράσωμεν τὴν ἀδιόριστον εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρός τε τὸ μέγα καὶ εὐγενὲς ἔθνος τῶν Ἀγγλων καὶ τὴν ἀγγλικανὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν πραγματικὴν προάσπισιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν καταπατουμένων αὐτῶν δικαίων.

Προσφώνησις κατὰ τὴν ἐν Λάμπεθ Πάλλας παρουσίαν.

Μετὰ συγκινήσεως ἱερᾶς ἐνωτίσθημεν τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἡ Ὑμετέρα γερασμία Σεβασμιότης ἀπέτεινε πρὸς ἡμᾶς· ἡ συγκίνησις αὕτη εἶναι ἱερωτέρα καὶ ἁγιωτέρα, διότι τὸ πρῶτον ἤδη παριστάμεθα ἐν μέσῳ τῆς χορείας τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, τῶν συνελθόντων ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης, ἵνα πρὸς ἄλλοις ἐνδιαφέρουσι τὴν Ἀγγλ. Ἐκ]σίαν ζητήμασι, ἐν πνεύματι ἁγίῳ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπίτευξιν πόθων ἁγίων, τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν στενοτέραν αὐτῶν ἐπικοινωνίαν. Χρόνοι βαρεῖς καὶ τὰ τούτοις παρομαρτοῦντα δεινὰ, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπὶ αἰῶνας ἀπομάκρυνσιν ἀμφοτέρων, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης διαπνέον αὐτὰς ἀπὸ μακροῦ χρόνου, προελείαινε τὴν προσέγγισιν αὐτῶν. Ἴχνη τῆς προσεγγίσεως ταύτης στενοτέρα ἤδη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος, ἀκολούθως κατὰ τὸν 19, γεγονότα εὐάρεστα καὶ πρόσωπα γεραρὰ, ἀπὸ μέρους μὲν τῆς ἡμετέρας Ἐκ]σίας οἱ Πατριάρχαι Ἄνθιμος, Σωφρόνιος, Γρηγόριος ὁ ΣΤ', Κωνσταντῖνος ὁ Ε' καὶ Ἰωακεὶμ ὁ Γ', ἀπὸ μέρους δὲ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκ]σίας οἱ ἀρχιεπίσκοποι Καντουαρίας Γουλιέλμος, Ἀρχιβάλδος Κάμβελ, Ἐδουάρδος καὶ ὁ νῦν εὐκλεῶς προεδρεύων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, συνετέλεσαν τὸ μὲν εἰς τὴν ἄρσιν διαφόρων παρεξηγήσεων, τὸ δὲ εἰς τὴν βαθυτέραν καὶ οὐσιαστικωτέραν γνῶσιν καὶ κατανόησιν τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ βίου ἀμφοτέρων. Ἡ ἡμετέρα κατ' Ἀνατολὰς Ἐκ]σία ἐν χρόνοις δυσχειμέροις καὶ τυραννίας μοναδικῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, διετηρήσασα τὴν διδασκαλίαν τοῦ]Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἑδραζομένη, οὐδέποτε ἀπέκρουσε τὴν προτεινομένην χεῖρα τῆς συνεννοήσεως καὶ προσεγγίσεως μετὰ τῆς μεγάλης Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀγγλων καὶ Ἀμε-

ρικανῶν. Καὶ νῦν ἀποδεξομένη εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τοῦ γεραροῦ αὐτῆς πρωθιεράρχου εὐαγγελικὴν πρότασιν τοῦ νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸ μέγα τοῦτο Λουμπεθιανὸν Συνέδριον, ἀπέστειλεν ἡμᾶς ἵνα ἀντιπροσωπεύσωμεν αὐτήν· διαπνεόμενοι καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς εὐαγγελικῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης, διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς εἰλικρινῶς ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι θέλομεν συνεργασθῇ μεθ' ὑμῶν πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ἀμοιβαίου ἱεροῦ πόθου. Δεόμεθα τοῦ δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀποστείλῃ ἐπὶ πάντας ἡμᾶς τὸ πανάγιον αὐτοῦ Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ.

Ἐν Λονδίνῳ, τῇ 7 Ἰουλίου 1920.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 22 Ἰουλίου ἐπεσκέφθησαν τὸν Θεοφ. συνοδικὸν ἐπίτροπον ἐκ μέρους τῆς Α. Σ. τοῦ Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξάνδρου ὁ αἰδεσ. Πάτρικ, γραμματεύς του καὶ ἐφημέριος τῆς ὑπ' ἀριθμ. 233 ἀνατολικῆς 17ης ὁδοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρὸς διακανονισμὸν ζητημάτων τινῶν ἐκκλησιαστικῆς φύσεως.

Ὁ αἰδεσ. Πάτρικ ἀπερχόμενος προσεκάλεσε τὴν Α. Θ. νὰ τιμήσῃ τὴν ἐκκλησίαν του διὰ τῆς παρουσίας της, τοῦθ' ὅπερ ὑπεσχέθη ὅτι προθύμως θὰ πράξῃ τοῦτο εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἡ ὀρθόδοξος λειτουργία τελεῖται εἰς γλῶσσαν ἀγγλικήν, προσέρχεται δὲ ἀρκετὸν ἐκκλησίασμα καὶ ἰδίως λόγιοι ἀμερικανοί. Ἐπίσης τὸν Θεοφ. ἐπεσκέφθησαν τὴν 19ην τοῦ ἰδίου μηνὸς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας ὁ ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Ἀμποῦ Χατὰμ καὶ ὁ αἰδεσ. Γεώργιος Κατοὺφ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐνταῦθα Συριακὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ διαβιβάσωσιν εἰς αὐτὸν τὰς προσρήσεις τοῦ Σύρου ἐπισκόπου Εὐθυμίου. Οἱ Σῦροι κληρικοὶ διεβίβασαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Σύρου ἐπισκόπου, ὅπως καλλιεργηθῶσι στενώτεραι σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Συνεζητήθησαν ὡσαύτως ζητήματά τινα ἐκκλησιαστικῆς διοικητικῆς φύσεως.

Τὴν 19ην μ. μ. συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυρ. Πέτρου Βενετσανάκου ὁ Θεοφ. ἐξέδραμε μέχρι Bridgeport, Conn. ἔνθα συνηντήθη μετὰ διαφόρων ὁμογενῶν καὶ ἀντήλλαξε διαφόρους σκέψεις ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, τῶν φορώντων τὴν Κοινότητα. Διαμείνας ἀρκετὰς ὥρας ἐκεῖ, ἀργὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψεν εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Τὴν 27 Ἰουλίου ἡ ἐφορεία τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Σχολῆς Νέας Ὑόρκης (Fronx) συνῆλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Συν. Ἐπιτροπείας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Θεοφ. Σκοπὸς τῆς συνεδριάσεως ἦτο ἡ εὕρεσις πόρων πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία τόσον καλῶς εἰργάσθη κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη· ὑπερβλήθησαν ἀρκεταὶ προτάσεις καὶ ἀπεφασίσθη, ὅπως καὶ πάλιν ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος, ἐπικαλούμενοι καὶ τὴν ἠθικὴν ἀρωγὴν τῶν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἑλλήνων ἱερέων.

Κοινότητες

Ambridge Pa Woodlawns Pa Memphis Tenn.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω Κοινότητας ἐδόθη πιστοποιητικὸν ἐκ μέρους τοῦ Θεοφ. πρὸς συλλογὴν ἐρανων δι' ἀνέγερσιν τῶν ἐκκλησιῶν των, αἱ ὁποῖαι μένουσιν ἔτι ἡμιτελεῖς, ἕνεκα ἐλλείψεως πόρων.

Αἴτησις χειροτονίας.

Ὁ ἐκ τῶν σπουδαστῶν τῆς Θεολογίας ἐν τῇ ἐν Nashotah, Wisc Ἐπισκοπελιανῇ Θεολογικῇ Σχολῇ κ. Στυλιανὸς Τραχαδίας ὑπέβαλεν αἴτησιν περὶ χειροτονίας αὐτοῦ, ἵνα δύναται οὕτω νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν του ὑπηρετῶν εἰς μίαν τῶν πλησιοχώρων Κοινοτήτων.

Εἰς τὸν ἐν Dedroit, Mich παρὰ τοῖς τέκνοις του διαμένοντα ἱερέα Χρ. Κωστόπουλον ἐδηλώθη ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος δίδει αὐτῷ ἐξάμηνον παράτασιν τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἀδείας διαμονῆς του μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας ὀφείλει οὗτος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι θέσιν του. Ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερομ. 18ης Ἰουλίου ἐπιστολῆς

του δηλοῖ, ὅτι εὐσεβάστως θέλει συμμορφωθῆ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου.

Διορισμοὶ ἱερέων καὶ μεταθέσεις.

Ὁ ἀρχιμ. Γ. Μαρινάκης διωρίσθη ἐφημέριος τῆς Κοινότητος Salt Lake City, ἀντὶ τοῦ αἰδεσ. Χρ. Ἀγγελοπούλου ὑποβαλόντος αἴτησιν περὶ μεταθέσεως αὐτοῦ εἰς ἄλλην Κοινότητα.

Ὁ αἰδεσ. Γ. Πούλιος διωρίσθη εἰς Haverhill, Mass. ἀντὶ τοῦ αἰδεσ. Ἀθαν. Αὐλωνίτου μετατεθέντος εἰς Jacksed ville, Fls.

Ὁ ἀρχιμ. Χρ. Καπλάνης διωρίσθη προσωρινῶς ἐφημέριος τῆς Κοινότητος Sheboygan, Wisc. ἀντὶ τοῦ αἰδεσ. Χρ. Χ΄ Παπᾶ, παραπεμφθέντος εἰς τὸ Πνευμ. Δικαστήριον ἐπὶ ἀπειθείᾳ.

Ὁ πανοσ. Γ. Σακελλαρίδης διωρίσθη προσωρινὸς ἐφημέριος Nem-Paven, Conn. ὁ δὲ ἀρχιμ. Νικηφόρος Παύλου προσωρινῶς εἰς Provicence R. I. ἀντὶ τοῦ πανοσ. Ἀγαθ. Γεωργακοπούλου μετατεθέντος εἰς Cleveland C. ἀναλαβὼν καὶ καθήκοντα διδασκάλου εἰς τοὺς ὀλίγους μικροὺς Ἑλληνόπαιδας.

Ἐπετράπη εἰς τὸν αἰδεσ. Σ. Ἐμμανουὴλ, ἐφημέριον τῆς Κοινότητος Mohire, I.I ὅπως ἐκπληροῖ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν χριστιανῶν τῆς πλησιοχώρου Pockford III. ὁσάκις οὗτος προσκαλεῖται.

Θεῖον κήρυγμα.

Τὸ προσωπικὸν τῆς Συν. Ἐπιτροπείας κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ἐκήρυξεν ὡς ἑξῆς:

Ὁ πρωτοσύγκελλος κ. Ι. Μαλαχίας ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Νέας Ὑόρκης, περὶ πίστεως καὶ μετριοφροσύνης.

Ὁ οἰκονόμος Δ. Βαϊνῖκος ἐν τῷ ἐν Wenster, Mass. ἱερῷ Ναῷ καὶ ἐν τῷ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ὁ γραμματεὺς διάκ. Γ. Πολυζωΐδης ἅπαξ ἐν τῷ ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ χριστιανοῦ.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τηλεγράφημα. — Ὁ ἐξοχ. Αὐλάρχης τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων κ. Γρυπάρης ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἐπινικίων ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Σεβ. τὸν ἅγιον Τοποτηρητὴν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Τῇ Αὐτοῦ Σεβασμιότητι τῷ Τοποτηρητῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ἀθῆναι.

«Καθ' ἣν ἡμέραν μαχηταὶ τῆς νίκης... ἑορτῇ μεθιστάμενος νοερῶς πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὴν δι' αἰώνων δουλείας στυγνῆς περισώσασαν τὸν ἐθνισμόν μας καὶ ἐπὶ αἰῶνα ὅλον ἔπειτα κρατερῶς ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Γένους ἀγωνισαμένην ἀπευθύνω πρὸς Αὐτὴν μετὰ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ μου ἀπὸ ψυχῆς συγχαρητήρια μετὰ διαπύρων ὑπὲρ πραγματώσεως ὁλοκληρωτικῆς τῶν ἐθνικῶν δικαίων εὐχῶν.

Γρυπάρης.»

Ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ πολλῆς συγκινήσεως λαβοῦσα γνῶσιν τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος ἐνέκρινεν ἵνα γένηται κατάλληλος ἀπάντησις τῷ Ἐξοχωτάτῳ Αὐλάρχῃ, ὅστις κάλλιον παντὸς ἄλλου ἦτο εἰς θέσιν νὰ παρακολουθήσῃ τὰς πλήρεις μεγάλων δοκιμασιῶν ἡμέρας, τὰς ὁποίας διήνυσεν ἡ Μ. Ἐκκλησία ὑπεραμυνομένη τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν τοῦ ἁλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ.

Παγκόσμιος Σύνδεσμος πρὸς καλλιέργειαν διεθνοῦς φιλίας μέσον τῶν Ἐκκλησιῶν. — Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ ἐπίτιμος γραμματεὺς τοῦ ἐν λόγῳ συνδέσμου W. H. Dickinson πληροφορῶν ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγησαν τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου πρόεδρος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας κ. Randall, ὅστις καὶ ἐδέχθη τὴν ἐκλογὴν καὶ δώδεκα ἀντιπρόεδροι, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ Α. Σεβ. ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, παρακαλεῖ ὅπως ὁ τελευταῖος οὗτος ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινεν ἡ δὲ Α. Σεβ. ἀπεδέχθη.

— Σχετικῶς πρὸς τὰς γενομένας συζητήσεις ἐν τῷ ἐν Βεάτεμβεργ τῆς Ἑλβετίας συνελθόντι παγκοσμίῳ Συνδέσμῳ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Πανιερώτατος Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανὸς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ μακρὰν ἔκθεσιν.

Συνοδικὴ ἐγκύκλιος. — Ἡ Ἱ. Σύνοδος, συνῳδὰ σχετικῇ αὐτῆς ἀποφάσει, ἐν τῷ προηγουμένῳ

ἡμῶν φύλλῳ ἀναγγελθείσης, ἀπέλυσε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ἀποπτυσάσας τὸ σχίσμα κοινότητας τῆς Θρᾴκης:

Πρὸς τὰς ἐκ τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος ἐπιστρεψάσας κοινότητας.

Ἀριθ. | Πρωτ. 7524
Διεκπ. 4430

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, τιμιώτατοι ἐπίτροποι καὶ πρόκριτοι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς κοινότητος..... τῆς ἐπαρχίας....., χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ, εὐλογία καὶ συγχώρησις.

Ὅσην λύπην εἶχε τέως ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διὰ τὴν εἰς τὴν πλάνην τοῦ σχίσματος ἐκ τῶν μητρικῶν αὐτῆς κόλπων ἀποσκίρτησιν, ὡς μὴ ὤφελεν, ὑμῶν, τόσην τοὐναντίον ἠσθάνθη νῦν παρηγορίαν καὶ εὐχαρίστησιν μαθοῦσα ὅτι ἡ κοινότης ὑμῶν, μετὰ τὴν θείᾳ βουλῇ καὶ εὐδοκίᾳ ἐπελθοῦσαν καὶ ἐν τῇ αὐτόθι περιοχῇ αἰσίαν μεταβολὴν καὶ ἀπολυτρωτικὴν ἐλευθερίαν, ἀπαλλαγεῖσα εὐτυχῶς καὶ αὐτὴ τῆς πιεζούσης αὐτὴν ἄλλοθεν ἐπηρείας' ἔγνω καὶ προέβη οἰκείᾳ καὶ ἀβιάστῳ γνώμῃ καὶ βουλήσει, εἰς ἀπόπτυσιν τοῦ, ὡς μὴ ὤρελε, ἐπελθόντος σχίσματος καὶ εἰς ἐπάνοδον καὶ αὖθις ὑπὸ τὴν μητρικὴν σκέπην αὐτῆς, ὑφ' ἧς τὴν προστασίαν ἐπὶ τοσούτους πρότερον αἰῶνας διεβίωσε καὶ ἀπὸ τοσούτων καὶ μεγίστων κινδύνων προεφυλάχθη καὶ διεσώθη. Διὸ καὶ μετὰ χαρᾶς ὑπ' ὄψιν λαμβάνοντες τὴν τοιαύτην θεοφιλῆ ὑμῶν μετάγνωσιν καὶ ἐπιστροφὴν, προαγόμεθα δηλῶσαι ὑμῖν συνοδικῶς διὰ τοῦ παρόντος συγχωρητικοῦ καὶ εὐχετικοῦ ἡμῶν Γράμματος ὅτι ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία φιλοστόργως φερομένη παρέχει ὑμῖν εὐμενῶς πᾶσαν συγγνώμην καὶ ἄφεσιν διὰ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς ἄχρι τοῦδε στάσιν ὑμῶν καὶ εὐχαρίστως καὶ πάλιν δέχεται ἐπιστρέφοντες εἰς τοὺς μητικοὺς κόλπους αὐτῆς, φιλοστόργως καὶ πάλιν περιβάλλουσα ὑμᾶς διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προστασίας καὶ τῶν εὐχῶν αὐτῆς. Ἐν πεποιθήσει δὲ ὅτι ἡ κοινότης ὑμῶν ἐν ἀκραδάντῳ τοῦ λοιποῦ ἀφοσιώσει διατηρήσει τοὺς πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν δεσμοὺς καὶ εὐσεβοφρόνως ἐμμενεῖ εἰς πάντα τὰ θέσμια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἓν σῶμα ἀδιαίρετον ἀποτελοῦσα μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἀδελφῶν καὶ τοῖς λόγοις τε καὶ ταῖς πράξεσιν εἰλικρινῶς συνεργαζομένη ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ προκοπῆς, καθὼς καὶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ ῥωμῆς τῆς ἀναγεννηθείσης προσφιλοῦς κοινῆς Πατρίδος, ἐξαιτούμεθα ἐν εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις ἐγκαρδίοις πᾶν ἀγαθὸν σωτηριῶδες παρὰ Θεοῦ, παρ' οὗ καὶ τὰ ἔτη ὑμῶν εἶησαν ὡς πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

ἀπκ'. Σεπτεμβρίου κα'.

Τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου.— Κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κυζίκου, Ἀμασείας καὶ Δαρδανελλίων καὶ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου, ἥτις προσκαλοῦσα κατὰ σειρὰν ἐκείνας ἐκ τῶν ἐνοριῶν ὅσαι λόγῳ ἐλλείψεως πόρων, ἐνίστανται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συνοδικῶς ἐπιψηφισθέντος «κανονισμοῦ περὶ διαβαθμίσεως τῶν ἐνοριῶν καὶ περὶ διαβαθμίσεως δικαιωμάτων καὶ ἐπιδομάτων τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου» θὰ ἐργασθῇ ἀπὸ κοινοῦ πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἀπαιτουμένων πόρων καὶ διευκόλυνον οὕτω τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὡς ἄνω κανονισμοῦ.

Ἐκκλησιαστικὴ εὐαρέσκεια.— Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἱδρύσεως τμημάτων ἐν ἀπάσαις τοῖς κοινότησι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Ε. τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ κ. Κανελλοπούλου διατελοῦντος συνδέσμου τῶν δεσποινίδων «Ἡ Φιλία» οὗτινος σκοπὸς εἶναι ἡ παροχὴ εὐπρεποῦς ἱματισμοῦ πρὸς τὸν πενόμενον μαθητικὸν κόσμον, ἡ Α. Σ. ὁ ἅγ. Τοποτηρητὴς ἐπὶ Συνόδου ἐξάρας διὰ θερμοτάτων λόγων τὴν φιλάνθρωπον, ἐθνικὴν καὶ ἀφιλοκερδῆ καθόλου δρᾶσιν τῆς καὶ ἐν τῷ φιλανθρωπικῷ τούτῳ σωματείῳ πρωταγωνιστούσης δεσποινίδος Νοεμῆς Ζωηροῦ, προέτεινεν ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν διακεκριμένην ταύτην χριστιανὴν καὶ ἑλληνίδα κόρην. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ὁμοθύμως ἀποδεξαμένη τὴν πρότασιν ἐνέκρινεν ὅπως γίνῃ ταῦτα διὰ καταλλήλου πιτακίου.

Ἄφιξις ἐπισκόπου.— Ἀφίκετο πρό τινος ἐνταῦθα ὁ θεοφ. ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Παΐσιος τοποτηρητὴς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βελλᾶς καὶ Κονίτσης.

Ἑορταὶ ἐν Ἀθήναις.—Ἀνεχώρησε τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι, μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας, ὅπου προχθὲς ἐτελέσθησαν αἱ ἐπὶ τῇ ἐλευθερώσει τῶν τυραννουμένων ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς ἑορταὶ (14 καὶ 15 μεσοῦντος) ὁ πανιερ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος Ῥαφείδης.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ῥουμανίᾳ. — Προσεκλήθη ὡς προϊστάμενος τῆς ἑλλην. ἐν Βουκουρεστίῳ κοινότητος ὁ παρ' ἡμῖν διαμένων πανοσλ. ἀρχιμ. κ. Νίκανδρος Πινάτσης, χρηματίσας πρὸ ἐτῶν διάκονος τῆς ἑλλην. ἐν Γαλαζίῳ κοινότητος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6944

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 161 καὶ ἡμερομ. 24 Αὐγούστου 1920, τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη καὶ τῆς Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5086 καὶ ἡμερομ. 2 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη κατὰ Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰουλία μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῆς,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἐννεακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ. 986) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπ.) Ἀθαν. Ε. **Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 5840

Κλῆσις

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Γαβριὴλ, κουρεὺς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὀθωμανὸς ὑπήκοος καὶ τέως κάτοικος Ἀθηνῶν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61), ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίκας Κωνσταντίνου Γαβριὴλ, τὸ γένος Γεωργίου Μπάκα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Νεοχωρίου (Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ διαζεύξει Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 1

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β'. Γραμματεὺς

Ἀρμοῦδ. Δ. **Καμουδόπουλος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6153

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Ἀναστασιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, τέως ζυθοπώλης ἐν Ἀσμαλῆ Μετζὶτ τοῦ Πέραν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 1 1]2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ πρό τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Ἀναστασιάδου, τὸ γένος Ἐμμανουὴλ Ἠλιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοίκου Μεγάλου Ρεύματος τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης, ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6730

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 136 καὶ ἡμερομ. 3 Αὐγούστου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Ἰωαννίδου καὶ τῆς Δεσποίνης Γ. Ἰωαννίδου, τὸ γένος Θευδώρου Ἀραμπατζῆ),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθ. 77, 79, 155, 156 καὶ 201 καὶ ἐκ. καὶ 207 τῶν Πηχικῶν Δικον. Ὑδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3680 καὶ ἡμερομ. 14 Μαΐου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Γεωργίου Ἰωαννίδου κατὰ Δεσποίνης Ἰωαννίδου, τὸ γένος Θ. Ἀραμπατζῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ «Πρωΐας» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ, ὡς τε ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑπτακόσια δέκα ἓξ (ἀρ. 716) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐχρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 26 Αὐγούστου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2
Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀθαν. Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7220

Κλῆσις

Ἡ Δέσποινα Σωτηρίου Ἀναστ. Δαμιανίδου, ἐξ Ἀραβισσοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανή, τέως κάτοικος Ἀραβισσοῦ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9½ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Σωτηρίου Ἀναστ. Δαμιανίδου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοίκου Οὐι-Καπὰν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει, ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**
Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀρμόδ. Δ. Καμουδόπουλος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ καὶ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ

Προσκαλεῖται ὁ Λιβέριος Μιχαλάκη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ἕλλην, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐκ Στέρνης τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπαρχίας, τέως κάτοικος αὐτῆς, ἀμπελουργὸς τὸ ἐπάγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Τρίτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Μυριοφύτῳ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σταυρούλας θυγ. Γρηγοράκη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου ἑλληνίδος, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης, κατοίκου Στέρνης, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται δὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Μυριοφύτῳ τῇ 7 Μαρτίου 1919.

Ὁ πρόεδρος
(ὑπ.) † ὁ Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως **Σωφρόνιος**
Ὁ γραμματεὺς
Κ. Ἀναγνωστόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ἐν Μυριοφύτῳ τῇ 13ῃ Ἰουλίου 1920
Ὁ γραμματεὺς
Κ. Ἀναγνωστόπουλος

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 39

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

QUOUSQUE TANDEM?

Μετὰ ἐπανειλημμένα παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις διαβήματα ἠναγκάσθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ ἀποταθῇ ἐναγχος καὶ πρός τινας τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων τε καὶ Ἐπισκόπων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διεκτραγῳδοῦν τὰ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοσούτου χρόνου τελούμενα, τελευταῖον δὲ μετὰ περισσῆς διαιότητος διαπραττόμενα εἰς βάρος τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ εὑρισκομένων ἀόπλων τέκνων καὶ ἱερῶν αὐτοῦ μνημείων καὶ κειμηλίων. Τὰ πρὸς τοὺς ξένους ἱεράρχας καταγγελλόμενα εἶναι ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν πολλῶν, αὐτὰ ἐκεῖνα, ὅσα ἐν τοῖς προσκηνίοις τελούμενα, περιέρχονται ὁπωσδήποτε εἰς γνῶσιν ἡμῶν. Μένουσιν εἰσέτι ἄγνωστα ὅσα διαπράττονται ἐν τοῖς παρασκηνίοις καὶ ὀπισθοσκηνίοις, ἐν τῷ βάθει τῆς ταλαιπώρου χώρας. ὑπάρχει δὲ φόβος μήπως, μετὰ τὴν ἅρσιν τοῦ παραπετάσματος εὑρεθῶμεν ἀπέναντι ἀφαντάστων φρικαλεοτήτων. Ἀπετάθη ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία πρὸς ξένους ἱεράρχας, καὶ τούτους πολλὰς μέχρι τοῦδε παρασχόντας ἐνδείξεις ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν δεινοπαθούντων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὄχι βεβαίως πρὸς ἁπλῆν γνῶσιν αὐτῶν—ἴσως λαμβάνουσιν ἐκεῖνοι γνῶσιν τῶν συμβαινόντων πολὺ πρὸ ἡμῶν— ἀλλ' ἵνα ἐπικαλεσθῇ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἀντίληψιν παρ' οἷς ἰσχύουσι δυνατοῖς τῆς γῆς πρὸς ταχεῖαν τοῦ κακοῦ τερμάτισιν. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ λόγων παραμυθίας, ὑπομονῆς καὶ ἐλπίδων, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη τοῦ γενομένου διαβήματος. Ἐπαγγελίαι καὶ ἐλπίδες δίδονται καὶ ἄλλοθεν. Ἐπειδὴ δμως αὗται εἶναι ἀνίσχυροι πρὸς καθησύχασιν καὶ παραμυθίαν τοῦ πάσχοντος αὐτοῦ καὶ πονοῦντος, διὰ τοῦτο ζητεῖ ἡ Ἐκκλησία ἄλλην ἀντίληψιν τελεσφορωτέραν, μέχρι δὲ τῆς εὑρέσεως τοῦ ζητουμένου δὲν δύναται νὰ μὴ ἐκδηλώσῃ τοὺς συνέχοντας αὐτὴν πόνους καὶ φόβους καὶ νὰ μὴ ῥήξῃ τὴν κραυγὴν ταύτην τῆς ὀδύνης

καὶ ἀδημονίας, quousque tandem! Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων ἕως πότε; Ἕως πότε αὐτοί, οἱ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου τοσαῦτα τερατουργήσαντες ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν κεντρώων δυνάμεων, οἱ αὐτοὶ μετὰ τὴν ἐκείνων κατάρρευσιν θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ διαπράττωσι τὰ αὐτά, ἐὰν μὴ χείρονα, καὶ τοῦτο παρὰ τὴν ἐναντίαν ἐπιθυμίαν καὶ διάθεσιν τῶν νικητῶν; Οἱ χρόνοι καὶ αἱ διαθέσεις δὲν μετέβαλον πολὺ τὴν οὐσίαν, μένουσι δὲ ἀμείωτοι οἱ φόβοι καὶ αἱ ἀγωνίαι περὶ τελικῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ὑπολειφθέντος, ἐὰν παραταθῇ ἡ αὐτὴ κατάστασις. Οἱ λεγόμενοι Κεμαλικοὶ δὲν φαίνονται διατεθειμένοι νὰ ἀναμείνωσι τὸ τέλος τῶν λογισμῶν τῆς πολιτικῆς.

Διέρρευσαν ἤδη πλέον ἢ ἓξ ἑβδομάδες ἐνιαυτῶν ἀφ' ὅτου ἄνθρωποι τῆς αὐτῆς σχολῆς καὶ ἁρδαὶ τοῦ αὐτοῦ φυράματος εἶχον ἐπιχειρήσει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν αὐτῶν μεθόδων τῆς καταστροφῆς ἐν ἄλλῳ τινὶ σημείῳ, καὶ παρὰ πάσας τὰς βλέψεις καὶ τάσεις τῆς κρατούσης τότε ἀνατολικῆς πολιτικῆς τῆς Μεγάλης Ἀλβιῶνος, ἀνεφάνη τις ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ καὶ ἀνέλαβε νὰ διαφωτίσῃ τὸν Βρεττανικὸν λαὸν περὶ τῶν τότε Turkish attrocities καὶ Bulgarian horrors.

Θὰ ἀναφανῇ τις ἆρά γε ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου ἢ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ἠπείρου ἢ καὶ ἐν Ἀμερικῇ αὐτῇ, νέος τις Γλάδστων, ἕτοιμος ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου νὰ ἀφυπνίσῃ πάλιν τοὺς νῦν τυχὸν καθεύδοντας περὶ τῆς νῦν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ συντελουμένης ἐρημώσεως καὶ καταστροφῆς, ἢ εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφύγωσιν εἰς ἄλλην ἀντίληψιν, καὶ ἐν ἐλλείψει τῆς παλαιᾶς ἐγγαστριμύθου τῆς Ἀενδὼρ, νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἀρωγὴν τῶν ἡμετέρων Πνευματιστῶν καὶ ὧν διαθέτουσι μέσων καὶ μεδίων καὶ τραπεζῶν, ὅπως ἐπὶ ὀλίγον ἀναφανῇ πορ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ᾍδου ἡ σκιὰ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου Γλάδστωνος καὶ ἐπαναλάβῃ ἔτι ἅπαξ τὴν ἐκστρατείαν αὐτοῦ κατὰ τῶν νῦν διαπραττομένων Kemalian attrocities and horrors;

ΕΚΘΕΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Τὴν 29 προπαρελθόντος μηνὸς ἀφίκετο εἰς Οὐψάλην τῆς Σουηδίας, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Πανιερώτατος Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανός. Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς πρώτης Σουηδικῆς πόλεως ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ ἀντιπροσώπου του Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ σταθμῷ Στοκχόλμης ἐχαιρετίσθη ὁι' ἰδιαιτέρου ἀντιπροσώπου τῆς Α. Σιβασμιότητος ὡς καὶ τοῦ γραμματέως τῆς ἑλλην. Πρεσβείας κ. Κυριακίδου, αὐθημερὸν δὲ ὁ Σουηδικὸς τύπος δημοσιεύων τὴν εἰκόνα τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀντιπροσώπου ἀφιέρου ἐνθουσιώδη ἄρθρα ἐπὶ τῇ ἐλεύσει αὐτοῦ. Περὶ τὴν ἑσπέραν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κυριακίδου ἔφθασεν εἰς Οὐψάλην, γενόμενος τιμητικώτατα δεκτὸς ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐγκαρδίως προσεφώνησε τὴν Α. Πανιερότητα. Εἶτα ὁ Πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος ὡδηγήθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναόν, τὸν μέγιστον ἐν ὅλῃ τῇ Σκανδιναυίᾳ καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον. Τὴν ἐπιοῦσαν Κυριακὴν ὡδηγήθη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ. Τὴν μεσημβρίαν προσεκλήθη εἰς γεῦμα παρά τινι τῶν Σουηδῶν ἀντιπροσώπων ἐν Βεάτεμβεργ, τὴν ἑσπέραν δὲ συνώδευσε τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον μεταβαίνονα εἰς πλησιόχωρον πόλιν πρὸς ἐγκατάστασιν προϊσταμένου, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς εἰκόνος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, φυλασσομένου ἐν τῷ ἐξοχικῷ μεγάρῳ εὐγενοῦς Σουηδοῦ. Τὴν Δευτέραν μετέβη εἰς Στοκχόλμην, ἔνθα ἐφιλοξενήθη παρά τινι Ἀρεοπαγίτῃ, ὅπου ἔδωκε δημοσιογραφικὰς συνεντεύξεις. Τὴν ἐπομένην Τρίτην, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, ἔτυχεν ἀκροάσεως παρὰ τῷ Διαδόχῳ Ἀντιβασιλεῖ, ὅστις μεθ' ἱκανὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συνεννοήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ἣν ἐπέδειξε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον προέπεμψε τιμητικώτατα τὸν Πατρ. Ἀντιπρόσωπον. Αὐθημερὸν ἔτυχε θερμῆς

ὑποδοχῆς παρὰ τῷ Ἐκκλησ. Κονσιστορίνῳ Στοκχόλμης, ἐπεσκέφθη δὲ τῇ συνοδείᾳ διαπρεποῦς καλλιτέχνου τὸ Εθν. Μουσεῖον καὶ τὴν Πινακοθήκην. Ἡ Πέμπτη καὶ ἡ Παρασκευὴ εἶχον ὁρισθῆ διὰ δύο διαλέξεις τοῦ Πατριαρ. Ἀντιπροσώπου, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀφιερωθεῖσα εἰς ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου μετὰ τὴν ἅλωσιν, ἀπηγγέλθη γερμανιστί, ἡ δὲ δευτέρα ὑποκείμενον ἔχουσα τὸ ζήτημα τῆς συνεννοήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπηγγέλθη, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, ἑλληνιστὶ, μεταφρασθεῖσα ταύτοχρόνως εἰς τὴν Σουηδικήν. Ἀμφότεραι ἐγένοντο δεκταὶ διὰ παταγωδῶν χειροκροτημάτων ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ ἦτο πυκνότατον, διεκρίνοντο δὲ ἐν αὐτῷ πλὴν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν δύο ἄγγλων ἐπισκόπων, πολλοὶ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταί, ὁ δὲ τύπος ἐδημοσίευσεν ἐκτενεῖς περιλήψεις ἀμφοτέρων. Τὴν Κυριακὴν, 6 Σεπτεμβρ. ὁ Πατρ. Ἀντιπρόσωπος παρέστη ἐν τῇ ἐπισήμῳ αὐτοῦ ἰδιότητι κατὰ τὴν χειροτονίαν τῶν ἐπισκόπων, ὁρισθείσης αὐτῷ τιμητικωτάτης θέσεως, δεξιᾷ τοῦ βήματος, Ἐν γένει ὁ Πατρ. ἀντιπρόσωπος Πανιερώτατος Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανὸς πανταχοῦ ἔτυχεν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τῷ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Οὐψάλης, ὅστις τυγχάνει ἔξοχος ἐπιστήμων, ἐφ' ἱκανὰ ἔτη διδάξας ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις Οὐψάλης καὶ Λειψίας, σύγγραφεὺς σοφωτάτων καὶ πολυαρίθμων ἔργων, γνώστης τῆς ἀγγλικῆς, γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς, συνδέων εὐαγγελικὴν ἁπλότητα μετὰ ζήλου ἀποστολικοῦ καὶ δραστηριότητος ἀκαμάτου, τύπος ἐκκλησ. ἄρχοντος καὶ οἰκογενειάρχου.

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ 34ου φύλλου)

Ἀλλὰ πλὴν διὰ τὸ ταλαίπωρον ταμεῖον τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἦσαν καὶ τὰ φιλοδωρήματα τῆς Ἐκκλησίας τὰ διδόμενα εἰς τοὺς διαφόρους τούρκους ἀξιωματικοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ραμαζανίου καὶ Βαϊραμίου διὰ νὰ σχηματίσωμεν μικρὰν ἰδέαν τῆς φορολογίας ταύτης δημοσιεύομεν σημείωσιν τῶν κατὰ τὸ 1765 (Κῶδ. ΞΟΓ σελ. 40) δοθέντων εἰς τὴν Πόρτων **κουμασέων** διὰ βαϊραμλήκια μόνον χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν λιπτομερῶς τὰ διάφορα ἄλλα χρηματικὰ ποσὰ, τὰ ὁποῖα ὁ «δεσπότης» μεταβαίνων εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ «ὑπερτάτου» καὶ τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν ἐφιλοδώρει εἰς τοὺς κατωτέρους ὑπαλλήλους τῶν διαφόρων ὑπουργείων καὶ ὀτζακίων.

Τῷ τσαούς μπασῆ: τιμπᾶς βαρὺς πήχεις 10, χεταγὶ χρυσοῦν βαρὺ πήχ. 10, ἀτλάζι φιορέντζας πήχ. 10, μαχοῦτι πήχ. 4.

Τῷ Κεσεδάρῃ: ἀτλάζι φιορέντζας πήχ. 10, μαχοῦτι πήχ. 4.

Τῷ σαδίρῃ: ἀτλάζι φιορέντζας πήχ. 10, μαχοῦτι πήχ. 4.

Τῷ μουχιουρδάρῃ: ἀτλάζι σουλοῦ πήχ. 10, ἀτλάζι φραντζέζικο πήχ. 4.

Τῷ μεγάλῳ τεσκερετζῇ: τιμπᾶς βαρὺς πήχ. 10, ἀτλάζι φιορέντζας π. 10, μαχοῦτι π. 4.

Τῷ μικρῷ τεσκερετζῇ: τιμπᾶς βαρὺς π. 10. ἀτλάζι φιορέντας π. 10, μαχοῦτι π. 4.

Τῷ κεχαγιᾷ κιατίπῃ: χεταγὶ χρυσὸ βαρὺ π. 10, ἀτλάζι φιορέντζας π. 10, μαχοῦτι π. 4.

Τῷ τσαουσλὰρ ἐμινῇ: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10, φραντζέζικο π. 4.

Τῷ κολαοὺζ τσαούσῃ: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10, φραντζέζικο π. 4.

Τῷ τσαουσλὰρ κιατιπῇ: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10 φραντζέζικο π. 4.

Τῷ τεσριφατζῇ κάλφα: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10, φραντζέζικο 4.

Τῷ ντοβατζῇ ἐφένδῃ: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10, φραντζέζικο π. 4,

Τῷ Χιδζῇ ἐφένδι κεσεδάρῃ τοῦ Ντιβὰν: ἀτλάζι φιορέντζας πήχ. 10 μαχοῦτι π. 4.

Τῷ περταβῇ τσαούσῃ: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10, φραντζέζικο π. 4.

Τῷ τζιρτζὴρ Ἰμπραΐμ: ἀτλάζι σουλοῦ π. 10, φραντζέζικο π. 4.

Τῷ κολασὶζ γιαμαγῇ φραντζέζικο π. 4.

Τῷ μεκτεραλῇ φραντζέζικο π, 4.

Τοῖς μικτερμουσταφᾷ, Συλεϊμὰν τσαούση, Ζιντὰν κιατιπῇ, δύο σαραμπεμίνιδες, γραμματικῷ τοῦ Μουζοὺρ ἰγᾶ, τῷ χαμπερτζῇ, τῷ μεκτέρμπαση, τῷ μπόγιασακτζῇ σάγια βενέτικη, τῷ Χαλίλῃ γιασακτζῇ, τῷ βουδῶ, τῷ μικτὲρ Χατζηαλῇ τῷ μπαγδατλῇ ἀρζουχαλτζῇ ἀνὰ ἀνὰ 4. πήχεις φραντζέζικο.

Καὶ ταῦτα μὲν διετίθεντο διὰ τοὺς κατωτέρους ἀξιωματικούς, διὰ τοὺς ὑπουργοὺς ὅμως ἐκτὸς διαφόρων χρηματικῶν ποσῶν ἠγοράζοντο καὶ κακουμόγουνες, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὡς εἰπομεν δὲν ἦτο εὐκαταφρόντος.

(ἀκολουθεῖ)

† Μ. Πρωτοσύγκελλος **Ἀθηναγόρας**

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 35 ἀριθμοῦ)

Ὑπὲρ τὴν **Θυνιάδα** ἄκραν (Ἀϊνάδα, Ἴναδα, *Jenmada* καὶ κατὰ τοὺς χάρτας, ὀρθότερον νῦν τὸ κοινότερον **Ἰνιάδα**, κατ' ἀποβολὴν τοῦ θ, (πρβλ. κλ: **Θυνοὶ—Βιθυνοὶ**), ἁπλοῦται ἡ ἐπαρχία Ἀγαθοπόλεως, ἡ συνορεύουσα τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ, εἰς ἣν περιλαμβάνεται νῦν ἡ ἐκκλησιαστικῶς τῇ μητροπόλει Σωζοαγαθοπόλεως ὑπαγομένη **Σωζόπολις**. Ἡ ἐπαρχία ὑπάγεται τῇ διοικήσει τῶν 40 Ἐκκλησιῶν κυκλοῦται ἀπὸ ξηρᾶς ὑπὸ τῶν δυσβάτων καὶ φαραγγωδῶν διακλαδώσεων τοῦ Αἵμου—**Κορόκαλυβα** τὸ τελευταῖον πρὸς Ν σημεῖον συνόρων—καὶ ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ἡ Ἀγαθόπολις διὰ τοῦ **Βασιλικοῦ** συνορεύει τῇ Α. Ρωμυλίᾳ, εἶχε **δύο** δήμους (ναχιέδες) τὸν τοῦ Βασιλικοῦ πρὸς Β, καὶ τὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου πρὸς Ν, καὶ χωρία ἐν ὅλῳ δεκαπέντε· ἔχει λιμένα ἐν εἴδει πετάλου εἰσχωροῦντα εἰς τὴν ξηράν, οὗ τὸν μὲν ἕνα βραχίονα κατέχει ἡ πόλις, τὸν δ' ἕτερον μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου (σώζεται;) Ὁ λιμὴν οὗτος ἀπεριποίητος ἀνάγκη ἵνα διὰ μικρᾶς δαπάνης τύχῃ τῆς ἐπιμελοῦς φροντίδος τῶν ἁρμοδίων καὶ καταστῇ ἀσφαλὴς, εὐπρόσιτος καὶ εἰς μεγάλα πλοῖα κατὰ τὸ Β μέρος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. Ἡ κωμόπολις αὕτη καλῶς διοργανουμένη καθαριζομένου μάλιστα τοῦ παρ' αὐτὴν ποταμίου (πρβλ. χάρτην Αὐστριακοῦ ἐπιτελείου), γενήσεται πρότυπον ἐργασίας ἐντίμου κατοίκων σφριγώντων πρὸς πᾶν καλὸν, ἀλλὰ διατί δὲν περιελήφθη εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα μας, ὡς ἀναγράφει ὁ πρὸ ὀλίγου ἐκδοθεὶς χάρτης τῆς Μεγάλης μας Ἑλλάδος» ὑπὸ τοῦ κ. Σαλιβέρου;

Βιζύη, κέντρον ὁμογενείας ἰσχυρὸν πρὸ τοῦ πολέμου, μητρόπολις, ὑφ' ἣν νῦν ἡ Μήδεια καὶ τὸ Σαμακόβιον, ἀρχαιοτάτη πόλις, ἐν ᾗ εὑρέθη καὶ ἐπιγραφὴ λίαν σπουδαία διὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς Θρᾴκης καὶ τὸν οἶκον τοῦ Κότυος, αὕτη λέγει:

βασιλεὺς Κότυς βασιλέα Σαδάλαν
καὶ βασίλισσαν Πολεμοκρατίαν
τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς· θεοῖς πατρώοις 12).

Βρύσις (Πουνὰρ Χισσὰρ), ἀρχιεπισκοπὴ **Βρύσεως**. Ὄρα παρὰ *Dutzer*—ὡς ὁ Ἄσπρων, ὁ Ρουσίου, ὁ Μεσήνης, ὁ Κιμψάλων (Κυψέλων) ὁ Ἀρκαδιουπόλεως κλ. Σειρὰν ὅρα ἀνωτέρω ἐν § 9—10, διότι καὶ ἡ Βιζύη ἦτο ἀρχιεπισκοπή. Ἄλλα τὰ **Κοὺρτ-Πουνὰρ** 13) καὶ **Καρὰ-Πουνὰρ** ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ.

---

12) Ὑπάρχει περιγραφὴ Βιζύης καὶ Μηδείας ὑπὸ Λακίδου, 1899.

13) Ὁδοῦ πάρεργον σημειωθήτω ἐν τῷ μέρει τούτῳ καὶ εὐφυεστάτη παρατήρησις τοῦ κ. Seure ἐν (R. Arch. 1911. 439). Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Τσιρπὰν ἐν Κοὺρτ-Πουνὰρ εὑρέθησαν ἐπιγράμματα ἀρχαῖα. Τὸ Πουνὰρ διατηρεῖ ἔτι πηγὴν, ἧς τὰ ὕδατα θεωροῦνται ὑγείας πάροχα· ἐλατρεύετο ἐδῶ ὁ Ἀσκληπιός. Ὁ κ. Seure ἐφαρμόζει τὸ παρὰ Προκοπίῳ (Ιγ, 11) **Λουπουφοντάνα** ταὐτόσημον πρὸς τὸ τουρκ. Κοὺρτ-Πουνὰρ (=Λύκου πηγὴ) καὶ Lupi fontana. Εἶναι ἀράγε τὸ αὐτὸ μέρος;

Γέννα, δίωρον τοῦ Σκοποῦ, ἐν ᾗ ἀρχαῖος βυζαντηνὸς ναὸς (διατηρεῖται;)

Σκοπὸς, Σκοποῦ ὀρούριον, (Οὐσκιοὺπ, τουρκ.)· χάριν τῶν φιλολογούντων καὶ φιλοπαιγμόνων ἐκ τοῦ Φιλῆ παρατίθημι τοὺς στίχους τούτους:

«Χαλῶν κατ' ἐχθρῶν τοῦ σκοποῦ τὰς ἡνίας
«εἰς τοῦ Σκοποῦ φρούριον εὐδρόμως φθάνει
«Σκοποῦ σκοπὸν φάρμακον εὑρὼν εὐσκόπως
«ἅμα δὲ καὶ τὴν Πέτραν ἁρπάσας ἔχει:

Πέτρα, καὶ σήμερον καὶ πρὸς Β αὐτῆς

Σκόπελος (Ἐσκίπολος, τουρκ.), ἐπισκοπή. Ἐν τῇ *R. Archeol.* (1868) ὁ *Tisso* ἀρχαιολόγος καὶ διπλωμάτης γνωστὸς ἡμῖν ποιεῖται διὰ τοῦ *Perrot* σχετικὴν ἀνακοίνωσιν εἰς τὴν *Société d; Antiquaires* περὶ τούτων ἀναφέρει δὲ ἐν **Σκοπέλῳ** εἰς τρίωρον ἀπόστασιν τῶν 40 Ἐκκλησιῶν φαίνονται τὰ λείψανα ρωμαϊκοῦ φρουρίου, ἐν οἷς ἀνωρύχθη μέγα φρέαρ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Σκοπέλου καὶ ἄλλου τινὸς γείτονος χωρίου, τῆς **Πέτρας** διακρίνονται *par leur stature élevée et leur caractère belliqueux* δι' αὐτὸ καὶ ἐξετοπίσθησαν ....

Ὅρα διὰ τὰ ἄνω ὑποκειμένας τῷ Ἀδριανουπόλεως Λίμιμόντου ἐπισκοπὰς παρὰ *Gelzer* σελ. 558.

§ 18. **Ἄπρος** καὶ **Ἄπροι**, ἡ μετὰ ταῦτα **Θεοδοσιούπολις** παρὰ τὸ νῦν Ἀϊναρδζίκ, ἡ *colonia Claudia Aprensis*, ἐπὶ Κλαυδίου ἐφ' οὗ κατέστη τὸ κέντρον τῶν ὁδῶν, αἵτινες ἦγον εἰς αὐτὴν καὶ περαιτέρω ἐξ Αἴνου, ἐκ Περίνθου καὶ ἐκ τῆς Θ. χερσονήσου, ἡμιλλᾶτο δ' ἐπί τινα ἔτη κατὰ τὰ πρωτεῖα ἐν πᾶσι πρὸς τὴν Πέρινθον αὐτήν. Ἀρχιεπισκοπὴ, εἶτα μητρόπολις.

Μεταξὺ Βιζύης καὶ Ἄπρου τοποθετεῖται νῦν ἡ **Φλαβιόπολις**. Ταύτης ἡ ὕπαρξις ἐγνώσθη ἐξ ἐπιταφίου ἐπιγραφῆς κομισθείσης ἐκ Σηστοῦ εἰς τὸ διοικητήριον τῆς Μαδύτου πρὸς φύλαξιν, ἐνῷ ἐμελέτησαν αὐτὴν ὁ *Picard*. Ἐν ταύτῃ ἀναγράφεται μεταξὺ ἑπτὰ ἀναφερομένων δήμων καὶ «δῆμος Φλαβιοπολιτῶν». Ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἢ μᾶλλον ἡ δημοσίευσις αὐτῆς κυροῖ τὴν ὕπαρξιν ἐν Θράκῃ πόλεως ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, πόλεως, ἧς μόνον ὁ Πλίνιος (*IV*, 45) ποιεῖται μνείαν, οὐχὶ δὲ τὰ οἰκεῖα μεγάλα Λεξικά, καίτοι ἐν αὐτοῖς μνημονεύονται ἄλλαι ὁμώνυμοι (π. χ. ἡ νέα ἔκδ. τοῦ *Wissowa*). Ἡ ἐν Θράκῃ **Φλαβιόπολις** ἤκμαζε κυρίως ἐπὶ Φλαβίου, ὀνομαζομένη πρότερον **Καινὴ** ... (πρβλ. *Picard R. C. H.* 1912, σελ. 275), εἶτα ἐξέπεσε.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκκλησ. Μέριμνα. – Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ γράμματος πρὸς τὴν ὑπάτην ἐνταῦθα Ἑλλην. Ἁρμοστείαν συστηθῇ ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰς οἰκείας μητροπόλεις τῶν Πανιερ. Μητροπολιτῶν Κορυτσᾶς, Δρυϊνουπόλεως, Δυρραχίου καὶ Βελεγράδων, πρὸς προφύλαξιν τοῦ ποιμνίου αὐτῶν ἀπὸ τῶν προπαγανδιστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀλβανίζοντος ψευδεπισκόπου Φὰν Νόλλη.

Κανονικαὶ ἄδειαι.— Ἐπετράπη εἰς τὸν Σεβ. Μλίτην Βιζύης κ. Ἄνθιμον νὰ παρατείνῃ μέχρι τέλους ἀρξαμένου μηνὸς τὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ διαμονήν του, εἰς δὲ τὸν Θεοφ. ἐπίσκοπον Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του Περίστασιν.

Κλῆσις ἀρχιμανδρίτου. – Προσεκλήθη ὅπως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου τῇ 15ῃ ἀρξαμέν. μηνὸς ὁ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Διδυμοτείχου διαμένων ἀρχιμ. Νεόφυτος Σταματιάδης κατηγορούμενος ἐπὶ διαφόροις ἀντικανονικαῖς πράξεσι.

Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης Βενετίας. — Ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει ἐκθέσεως τοῦ ἐξαρχικῶς μεταβάντος εἰς Βενετίαν Πανιερ. Ἐπισκόπου Σύρου κ. Ἀθανασίου περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς ὁμογενοῦς Κοινότητος—διαβιβασθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος— ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκτιμήσασα τὴν ἀνάγκην ὅπως μελετηθῇ ἰδιαιτέρως ἀπὸ νομικῆς μάλιστα ἀπόψεως ἡ θέσις καὶ ἡ λειτουργία τῆς Κοινότητος Βενετίας καὶ συγκεκρι-

μένως τόσον ἡ κανονικὴ σχέσις καὶ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμεν. Πατριαρχείου ἀπέναντι αὐτῆς, ὅσον καὶ ἡ νομικὴ θέσις καὶ σχέσις τῆς τελευταίας ταύτης ἀπέναντι τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, καθορισθῇ δὲ ἅμα καὶ ὁ καταλληλότερος τρόπος τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῆς Κοινότητος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας, ἐνέκρινε ὅπως ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τραπεζοῦντος καὶ Δαρδανελλίων καὶ τῶν δικηγόρων κ. κ. Μ. Θεοτοκᾶ καὶ Π. Χατζηαναστάση μελετήσῃ τὰ ὡς ἄνω σημεῖα καὶ ὑποβάλῃ σχετικὴν ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω,

Ἐνέκρινε συγχρόνως ὅπως ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ μετὰ προθυμίας ἀποδοχῇ καὶ ἐκπληρώσει τῆς ἀνατεθείσης Αὐτῇ ἀποστολῆς ἔξάρχου εἰς Βενετίαν, μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅπως συστήσῃ τῷ ἐν Βενετίᾳ ἐφημερεύοντι ἵνα παρατείνῃ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν αὐτοῦ μέχρις ἐξευρέσεως καὶ ἀποστολῆς καταλλήλου κληρικοῦ, ὡς ὁριστικοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος.

Μητρόπολις Ρόδου.— Ἀνετέθη συνοδικῶς τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ρόδου κ. Ἀποστόλῳ ἵνα μελετῶν τὰ μέτρα ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος ἐκκλησιαστικὴ θρησκευτικὴ ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἠθικοκοινωνικὴ καὶ ἡ λοιπὴ κοινωτικὴ ζωὴ τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου ἐν Ρόδῳ, μελλούσῃ νὰ διατελῇ εἰσέτι ὑπὸ Ἰταλικὴν κατοχὴν ὑποβάλῃ εἶτα τῇ Ἐκκλησίᾳ σχετικὸν ὑπόμνημα διὰ τὰ περαιτέρω.

ΕΚ ΝΙΚΑΙΑΣ τῆς δυσμοίρου εἰδήσεις, εἰς ἡμᾶς περιελθοῦσαι, ἀγγέλλουσι τὸν ἐξανδραποδισμὸν τῶν Ἑλλήνων κατοίκων, προσάπτοντα στίγμα βδελυρὸν εἰς τὸν πολιτισμὸν, τὴν ἀνηλεῆ βλάβην δὲ μνημείων ἱστορικῶν,

(Λογοκρισία)

Βεβαίως «θνήσκουσι καὶ πόλεις ὡς ἄνθρωποι», καθὼς εἶπεν ὁ θεολόγος Γρηγόριος. ἀλλ ὁ θάνατος αὐτὸς ἐξηγεῖται ὡς ἀπὸ φυσικῶν καταστροφῶν ἐπερχόμενος· ἀλλὰ θάνατος προκαλούμενος καὶ γινόμενος

(Λογοκρισία)

προξενεῖ δὲ θλῖψιν εἰς ὅλους ὅσοι περιέπουσι τὰ πολύτιμα λείψανα τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ναυαγίου.

Ἡ Νίκαια λοιπὸν ἡ «περίπυστος» τοῦ Παχυμέρους, ἡ Νίκαια, ἡ καὶ διὰ τοῦ τουρκικοῦ αὐτῆς ὀνόματος ὑπομιμνήσκουσα ἑαυτὴν εἰς τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἰσνὶκ ἑλληνας, ἡ ἄλλοτε μεγάλη πόλις, ἡ διασώσασα ἐπὶ πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη καὶ ὑποθάλψασα τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, τὰ ὄνειρα καὶ τὰς προσδοκίας τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν Λασκάρεων καὶ Βατάτζιδων, ἡ σώσασα καὶ διαδοῦσα τὴν ἑλληνικὴν ἀκραιφνῆ παίδευσιν ὑπὸ τὸ τίμιον ῥᾶσον τοῦ Ἐξαπτερύγου, τοῦ Ζακύνθου, τοῦ Ὀλοβώλου, τοῦ Ἀκροπολίτου, τοῦ Βλεμμύδους, ἡ τηρήσασα τὰς παραδόσεις καὶ διδασκαλίας τοῦ ἑπτασυνόδου πολιτεύματος, ὑπὸ τοὺς μακαρίους πατριάρχας, τοὺς Αὐτωρειανοὺς, τὸν Σαραντηνὸν, τὸν Εἰρηνικὸν, τὸν Γαβρὰν, ἐρημοῦται καὶ καταστρέφεται, ἵνα μὴ ἀναμιμνήσκῃ εἰς νέους δανδάλους ἑλληνικὴν παράδοσιν καὶ θρησκείαν.

Ἐὰν ἡ Νικομήδεια, χάρις εἰς τὴν «παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο», τοποθεσίαν αὐτῆς, σώζηται σήμερον, ἡ Νίκαια ἡ δύστατος ὑφίσταται τὰς πάντοτε ἐν μέσῳ βαρβάρων προσδοκίμους δυστυχίας τῆς μεσογειότητος. Οἱ δυστυχεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἑλληνισμοῦ, οἱ ἐπὶ ἓξ αἰῶνας, ἀπὸ τοῦ 1328 παριστῶντες ἐν μέσῳ βαρβάρων τὰ ἐπὶ χωρῶν ἑλληνικῶν ἑλληνικὰ δίκαια, τέλεον ἐξέλιπον. Πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε αἰώνων ἑλλήνων γλῶσσαι δεκακισχίλιαι, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, «ὑπὲρ τοῦ μὴ λαλεῖν ἑλληνιστὶ» ἀπεκόπτοντο· σήμερον ἐξαφανίζονται καὶ αἱ κεφαλαὶ αἱ φέρουσαι τὰς γλώσσας, ὅσαι ὑμνοῦσι τὸν Θεὸν τῶν χριστιανῶν. Ἀλλὰ, κατὰ χρόνους ζοφεροὺς, ἐσώζοντο οἰκοδομαὶ καὶ λείψανα τέχνης ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς. Σήμερον οὐδὲ τέχνης, οὐδὲ θρησκείας, οὐδὲ γλώσσης ἑλληνικῆς μνημεῖον παραμένει ἄβλαβές.

Ἐὰν ἡ Νίκαια ἡ δύσποτμος πρὸ πέντε αἰώνων εἶχεν ἤδη τὴν καταστροφὴν τῶν μονῶν Ἁγάλματος, ἁγίου Διομήδους καὶ Πασχασίου, καὶ τὸν ἀφανισμὸν τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ παρὰ τῷ πατριαρχικῷ οἴκῳ, τοὐλάχιστον ἔσωζε τὸν τῆς Θεοτόκου ναὸν, ἐνθυμίζοντα εἰς μὲν τὸν λαὸν ὡς κτίτορα τὸν ἰσαπόστολον Κωνσταντῖνον, εἰς ἡμᾶς δέ τινα Πορφυρογέννητον. Ἦτον ὄασις μέχρι

χθὲς καὶ πρώην κειμένη ἐν ἐρήμῳ βατῇ, κειμήλιον τέχνης σπουδῆς ἄξιον, ὡς ἦτο καὶ εἶναι σπουδῆς καὶ τιμῆς καὶ προσκυνήματος ἄξιον τὸ σωζόμενον λείψανον τοῦ συγκαλέσαντος τοὺς μακαρίους πατέρας τῆς Α΄ καὶ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καὶ αὐτὸς ὁ ναός, καθ' ἃς ἔχομεν εἰδήσεις, ὑπέστη τὰς συνεπείας τοῦ βανδαλισμοῦ καὶ τῆς ἀγριότητος, διὰ τὰς ὁποίας θὰ θρηνῇ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ τόσων δυσμενῶν αἰώνων ἐφοβήθησαν νὰ δώσωσι θρήνων ἀφορμὰς ὁμοίας ὁ Πορθητὴς Μεχμὲτ καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ— Αἱ περὶ Σερβικοῦ Πατριαρχείου ζητήσεις, ἀναβληθεῖσαι μέχρι τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τελευταῖον ἀπησχόλησάν τινα φύλλα τοῦ «Κήρυκος», ἐφημερίδος τοῦ ἡνωμένου ἐνοριακοῦ κλήρου τῶν γιουγγοσλάβων. Εἰς ἓν δὲ τῶν τελευταίων τούτων ὁ «Κήρυξ» σαλπίζει μετὰ πολλῆς ἀνευλαβείας, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ ἐπιπολαιότητος. διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἀπαιτοῦντος ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον φράγκων πρὸς ἔκδοσιν ἀδείας ἢ συγκαταθέσεως διὰ τὴν ἐκλογὴν πατριάρχου σέρβου, καὶ χαρακτηρίζει σιμωνίαν τὴν δικαίαν ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως.

Ἐὰν ὁ «Κήρυξ» συνιστᾷ τὴν ταχεῖαν ἐκλογὴν τοῦ πατριάρχου αὐτοῦ, φρονοῦμεν ὅτι σπεύδει, καθὼς ἔσπευσαν πάντες οἱ ζητήσαντες ἢ ἴσως ἐκλέξαντες οἱονδήποτε πατριάρχην, πρὶν ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν αὐτῆς ἀρχὴν τὸν πατριάρχην, ἀποφανθῇ. Καὶ πρέπει ν' ἀποφανθῇ, καθὼς ἐζήτησεν αὐτὴ ἡ κοσμικὴ τῶν γιουγγοσλαύων ἀρχή. Ἀπέστειλε δ' ἐπὶ τούτῳ αὕτη ἐκκλησιαστικοπολιτικὴν ἐπιτροπὴν ἀγνοοῦσα τὸ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ «Κήρυκος» διδόμενον μάθημα ὅτι «κατὰ τοὺς κανόνας, ὅπου ὑφίσταται κράτος ἀνεξάρτητον, δέον ν' ὑπάρχῃ καὶ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία». Ἀλλ' αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία δυνατὸν ν' διοικῆται καὶ ὑπὸ ἀρχιεπισκόπου, πολὺ δὲ διδακτικὸν διὰτοὺς μαθητευομένους τοῦ «Κήρυκος» ἀποδικνύεται τὸ παράδειγμα τῆς πρὸ τῆς ἁλώσεως Ἐκκλησίας, ἥτις ἐγίνωσκε καὶ ἀνεγνώριζεν εἰς τὰ ἀνεξάρτητα κράτη τῆς Ἰβηρίας, τῶν Ἀχριδῶν, τῆς μετὰ ταῦτα κατὰ κατάχρησιν Βουλγαρίας», «ἀρχιεπισκόπους» αὐτοκεφάλους, ὄχι πατριάρχας, ἐνῷ πατριάρχας ἀνεκήρυττε τοὺς μεγάλων ἱερῶν διοικήσεων καὶ πόλεων ἐπιφανῶν ἀρχιερεῖς, διοικήσεων ἀποτελουσῶν ὄχι κράτη ἀνεξάρτητα. ἀλλὰ μεγάλας ἐπαρχίας ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κράτους. Οὔτε ἡ Ἱερουσαλὴμ, οὔτε ἡ Ἀλεξάνδρεια, οὔτε ἡ Ἀντιόχεια ἦσαν προτεύουσαι κρατῶν ἀνεξαρτήτων. Ὅτε δὲ, μετὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα, ἠναγκάσθη ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολὴ ν' ἴδῃ βασίλεια καὶ δεσποτάτα Ἠπείρου καὶ Τραπεζοῦντος, οὐδεὶς ἠνάγκασεν αὐτὴν, κατὰ τοὺς ἀγνώστους αὐτῇ κανόνας, ν' ἀνακηρύξῃ αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ πατριάρχας σπουδαίους. Εἰ δέ ποτε ἐνέδωκεν εἰς θέλησιν ὀρθοδόξου τινὸς αὐτοκράτορος ὅπως χορηγηθῇ πατριαρχικὸς τίτλος εἰς μητροπολίτην τινὰ, ὁ πατριάρχης οὗτος ἦτο παράδοξος, ἀφοῦ κατὰ τὰς λειτουργίας ἐμνημόνευε τοῦ ὀνόματος, τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Ὅτι δὲ αὐτοκέφαλον πρόεδρον Ἐκκλησίας, ὑπαρχούσης ἐν ἐλευθέρῳ κράτει, ἀνεγνώριζε καὶ ἐγκαθίδρυσεν ἡ Μ. Ἐκκλησία καὶ μετ' αὐτῆς αἱ πατριαρχικαὶ τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησίαι, συμφωνοῦσαι, μαρτυρεῖ ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν τεσσαρακονταετίαν ἱστορία τῶν Ἐκκλησιῶν Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ πρὸ τούτων ἡ τῆς Ἑλλάδος, διακόσια δὲ πρὸ ἡμῶν ἔτη ἡ τῆς Ρωσσίας.

Ἂν δέ ποτε -1376- τὸ Πατριαρχεῖον Κπόλεως ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὸν σέρβον αὐθέντην Λάζαρον νὰ χρίσῃ πατριάρχην, ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι γινώσκομεν ὅτι πολὺ πρὸ τούτου τοῦ ἔτους, ὑποθήκαις Στεφάνου τοῦ κράλη, ταχθέντες ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Πεκίου ἀρχιερεῖς ἐπαρχιῶν, ἀνηκουσῶν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κπόλεως, ἐχειροτονοῦντο ὑπ' ἐκείνου. Ἀλλὰ σχίσμα σοβαρὸν ἐγένετο μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ δ' ἐπανωρθώθη τὸ ἀδίκημα κατόπιν, ἐπιθυμίᾳ τοῦ κράλη Οὔγγλεση, ἡ Μ. Ἐκκλησία σιγιλλιῶδες αὐστηρὸν ἐξέδυκε γράμμα, ἀποφανθεῖσα «ἡνωμένας εἶναι ἀπὸ τοῦ νῦν τὰς Ἐκκλησίας ταύτας» τὰς ἀρπαγείσας, «τῇ ἁγιωτάτῃ καὶ καθολικῇ τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίᾳ, καὶ μηδένα τῶν ἁπάντων ἔχειν ἄδειαν ποτε τῶν καιρῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον τολμῆσαι ἀποστῆσαι τὰς Ἐκκλησίας ταύτας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, κἂν εἴ τι καὶ γένηται ἐπὶ τῷ τόπῳ τούτῳ, εἴτε μεταλλαγὴ τοῦ αὐθέντου τοῦ τόπου, εἴτε τι ἕτερον». Καὶ κηρύττει αὐτοκαθαίρετον καὶ αὐταφωρισμένον τὸν λαϊκὸν καὶ τὸν κληρικὸν, τὸν ἄρχοντα καὶ τὸν ἀρχόμενον, ὃς ἂν ἤθελε τολμήσει τὸ τοιοῦτον. Ἀρά γε ἠγνόει τὸν ἱερὸν κανόνα τοῦ «Κήρυκος» ἡ πρὸ τοῦ 1370 Ἐκκλησία; Ταῦτα δὲ γίνονται, ἐνῷ ὁ Λάζαρος ἐπέβαλλε χειροτονίαν ἀρχιερέων, τῶν ὁποίων αἱ ἐπαρχίαι ἠνώθησαν πολιτικῶς μετὰ τῆς Σερβίας τῶν τότε χρόνων. Καὶ ἐν τούτοις οἱ χειροτονηθέντες ἀρχιερεῖς εἰς αὐτὰς ἀφωρίσθησαν καὶ καθῃρέθησαν, ἐπετιμήθησαν δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες.

Σήμερον τὸ Πατριαρχεῖον ἀνέχεται τὴν προσάρτησιν ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ὑλικῶν ἀπωλειῶν, τὰς ὁποίας ὑφίσταται. Οἱ λογιώτατοι τοῦ «Κήρυκος» συντάκται βεβαίως ἤκουσαν ὅτι πᾶσαι αἱ ἐπαρχίαι τοῦ πατριαρχ. θρόνου Κπόλεως ἐγορήγουν χρηματικὰ ποσὰ σημαντικὰ πρὸς θεραπείαν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ποσὰ ταῦτα καθωρίσθησαν ἀσφαλέστερον ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Ἰσαΐου κατὰ σεπτέμβριον τοῦ 1324, εὐχομένου ν' ἀνανέωθῇ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν προτέραν δόξαν καὶ ἐπάρκειαν, ἵνα παύσῃ καὶ ἡ χορηγία τῶν ἐπαρχιῶν αὗτη. Ἀλλ' ἡ κατάστασις ἔμεινεν ἡ αὐτὴ, πληθυσμοὶ ὁλόκληροι καὶ μοναὶ, χορηγοῦσαι εἰς τοὺς ἰδίους πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς, ἀποσπῶνται τῆς Μ. Ἐκκλησίας στερουμένης καὶ τῶν ἀπ' ἐκείνων ὑλικῶν προσόδων. Ἐν τοιαύτῃ ὑλικῇ στενοχωρίᾳ καθῆκον ἔχουσι ν' ἀποζημιώσωσι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον οἱ ὀρθόδοξοι πληθυσμοὶ, ὅσων αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπὶ πέντε αἰῶνας ἔσωζε διὰ ποιμένων καὶ κηρύκων καὶ διδασκάλων, ἐν μέσῳ πολιτικῶν ἀκαταστασιῶν καὶ τυραννίας φοβερᾶς, τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ὕπαρξιν.

Τὰ δίκαια ταῦτα τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ κατενόησε καὶ συνέστησε τοῖς περὶ αὐτὸν, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, ὁ ἀείμνηστος ἡγεμὼν Μιλόσχης Ὀβρένοβικ, διατάξας ὑλικήν τινα χορηγίαν τῷ Πατριαρχείῳ, κατ' ἔτος διδομένην. Τὰ δίκαια ταῦτα πρὸ δέκα μόλις ἐτῶν κατενόησεν ἐπίσης ὁ εὐσεβὴς τῶν σέρβων βασιλεὺς Πέτρος ὁ Καρα-Γεώργεβικ, οὐδεὶς δ' εὑρέθη οὔτε πρὸ δέκα, οὔτε πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν μεμφόμενος τὴν πρᾶξιν ἐκείνου καὶ τούτου, γενομένην κατόπι συμφωνίας Πατριαρχείου καὶ σέρβων ἡγεμόνων. Τῆς μεγαλυνθείσης Σερβίας σήμερον κληρικοί τινες! ἀποφαίνονται περὶ δικαίας ἀπαιτήσεως τόσον ἐπιπολαίως; Ἦσαν εὐσεβέστεροι οἱ πρὸ ἡμῶν, ἢ οἱ σημερινοὶ περινούστεροι ἐκείνων;

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ἐράνων ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου

Κουλακιὰ	Δρ.	377
Γιοντσίδα	»	279
Βαλμάδα	»	400
Κλειδὶ	»	100
Τσινάφορον	»	285
Κορυφὴ	»	126
Κατζοχώρα	»	50
Τρεχωβίστα	»	60
Ξεχασμένη	»	90
Ρανζομανίκη	»	10
Ἐπισκοπὴ	»	60
Λουτρὸς	»	30
Σέρραι	»	1337.50
Σαρμουσακλῆ	»	1204
Σουμπὰς κιοΐ	»	287
Δοβίστα	»	506
Τούμπα	»	105
Νιγρίτα	»	1000
Τζίντζιος	»	377
Ἀδδαμάλιον	»	185
Βρασνὰ	»	100
Ἔτοβα	»	75
Ἐλσιανη	»	50
Βαϊρακτάριον	»	200
Τοπολιάνη	»	503
Σακάφτσα	»	50
Μακέσιον	»	61
Νικοσλάβη	»	95
Κούτσος	»	124
Μασλαάρι	»	77
Κοπάτσιον	»	283
Δημητρίτσιον	»	105
Χούμκος	»	477
Ὁμοὺρ-Βέη	»	25
Νιγρίτα Σύρπα	»	100
Ἄνω-Βροντοῦ	»	105
Τσερπίστα	»	150
Πρόσνικ	»	120
Κάτω Κρούσοβα	»	34
Στεφανινὰ	»	155
Κάτω-Καμήλα	»	50
Κάτω-Φράσταινα	»	50
Ὀρλιακον	»	100
Ἀχινὸς	»	52
Ζερβοχῶρι	»	156
Καστρὶ	»	25
Μετόχι	»	32
Βεζνίκον	»	151
Ἄνω Κρούσοβα	»	20

Ὁ Καμπανίας ΔΙΟΔΩΡΟΣ καὶ Ἐ. Μ. Σερρῶν

ΕΤΟΣ Μ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 40

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΚΤΗΡΙΟΝ

Εἶναι περίεργος αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ διάνοια καὶ γλῶσσα. Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται ἀποχαιρετιστήριον ἢ ἀποτακτήριον ἢ ἀποχωριστήριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζηται **συντακτήριον**, πάντως ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ὁ εἰς ἀναχώρησιν ἕτοιμος τακτοποιεῖ τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ κανονίζει ὅσους ἔχει λόγους καὶ λογαριασμοὺς οἱουσδήποτε πρὸς τοὺς ἄλλους οὓς ἐγκαταλείπει. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἐσχάτως ὑπὸ τὰ γράμματα Μ. Ι. Α. κρυπτωνύμως ἢ ἀρχικωνύμως δημοσιεύσας διὰ τοῦ «Νεολόγου» τὸ παράδοξον ἄρθρον **ὁ ἀνώτερος ἡμῶν κλῆρος καὶ τὸ νέον μέτωπον** ἠθέλησε νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον τοιοῦτον συντακτήριον ἐπὶ τῇ πραγματικῇ ἢ προσποιητῇ αὐτοῦ ἀναχωρήσει, ἵνα, αὐτὸς οἱονεὶ πρεσβύτερος καὶ ἐμπειρότερος, ὑποβάλῃ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀπειροτέροις τῶν παρ' ἡμῖν θεολόγων ὑποθήκας τινὰς καὶ ἐλπίδας περὶ νέου τινὸς σταδίου, πολλῷ λαμπροτέρου καὶ ἐπαγωγοτέρου ἐκείνου, ὅπερ κατά τινα τύχην ἀσπασθέντες καὶ δι' οἱουσδήποτε λόγους ὡς profession manquée ἀποκαλύψαντες, κάθηνται νῦν ἐν ἀπογνώσει καὶ ἀμηχανίᾳ, ἀναμένοντες σωτηρίαν ἀπὸ χαρτίνων μεταρρυθμίσεων. Ἐνόρκως δὲν δύναται νὰ διαβεβαιωθῇ ὅτι ὁ Μ. Ι. Α. εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ πρὸ μικροῦ διὰ λόγους ὑγείας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀναχωρησας ἐπὶ ὡρισμένῳ χρόνῳ. Οἱ ἀφορῶντες πρὸς τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν ἐπισήμως δηλωθέντων καὶ τῶν διὰ τοῦ συντακτηρίου κηρυττομένων ἢ καὶ ἄλλως ὕστερον ἀποκαλυφθησομένων, κλίνουσιν εἰς τὴν παροδοχὴν διαφόρων προσώπων, καὶ ἐὰν ἔτι ὑποτεθῇ ὅτι πρόκειται περὶ διαφορᾶς κεφαλῆς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐγκεφάλου. Ὁπωσποτ' ἂν ἔχωσι ταῦτα, καὶ μόνη ἡ παρ' ἡμῖν παρουσία τοιούτου ἐγκεφάλου βεβαίως δὲν εἶναι ἐποικοδομητικὴ ἐκκλησιαστικῶς, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς οἱασδήποτε ἐπενεργείας τοῦ συντακτηρίου αὐτοῦ,

καὶ τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀναχώρησιν αὐτοῦ εἰς τὰ ἐφετὰ καταλέγουσα ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸν ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ Λόρδος Βύρων ἀπηύθυνε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει αὐτῆς, τὸ fare thee well, τὸ ὥρα σου καλή.

Τὸν αὐτὸν ἀποχαιρετισμόν, τὸ fare you well, τὸ ὥρα σας καλή, καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, εἶναι ἑτοίμη νὰ ἀπευθύνῃ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καὶ πρὸς ὅσους τυχὸν ἔχει ἢ ἐλπίζει νὰ ἔχῃ ὁμόφρονας καὶ θιασώτας ὁ τὸ εἰρημένον συντακτήριον συντάξας καὶ πρὸς τοὺς νεαροὺς θεολόγους γράψας ταῦτα ἐν ἐπιλόγῳ· «Ἰδοὺ λοιπὸν τοσαῦτα κοινωφελῆ καὶ ἀντάξια στάδια διὰ τοὺς νεαροὺς μας κληρικούς, οἵτινες εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ νεάζωσι κατὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ Γένους, καὶ οἵτινες εἰσπνέοντες τὰς φιλελευθέρους ἰδέας μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὅστις τοὺς περιβάλλει, καὶ αἰσθανόμενοι τὸν νέον κόσμον ἀναγεννώμενον ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ἀγνοοῦντες ἀκόμη τὴν φύσιν τῆς νέας ψυχολογικῆς των καταστάσεως ὡς οἱ ἠβῶντες μείρακες καὶ παρθένοι, ἀναμένουσιν ἀπὸ τὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου μόνον ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀνησύχου προοδευτικότητός των. Ἐμπρὸς λοιπὸν «νεαροὶ θεολόγοι, ἡ Πατρὶς σᾶς καλεῖ εἰς ἄλλο μέτωπον».

Ἀγαθῇ τύχῃ! Αὐτὸ τοῦτο, μετάστασιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μετώπου εἰς ἕτερον, διαλογήν τινα καὶ κάθαρσιν, δικλεῖδά τινα ἀποκαθάρσεως, θέλει καὶ ζητεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ὅσοι λοιπὸν προσῆλθον εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου μεθ' οἵων προθέσεων καὶ διαθέσεων φαίνεται ἐκθειάζων ὁ τοὺς ἄλλους προσκαλῶν εἰς ἀκολουθίαν· ὅσοι μετ' ἄλλων προθέσεων μᾶλλον συμφώνων πρὸς τὴν ἱερὰν κλῆσιν προσελθόντες τὸ πρῶτον, ὕστερον μετεμελήθησαν καὶ διαμένουσι μετάμελοι ὅσοι κατήντησαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὑπουργήματα καὶ τὴν πνευματικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ λογίζωνται μικρὰ καὶ ἀνάξια λόγου, τοῦ ἀτομικοῦ αὐτῶν ὕψους καὶ μεγέθους ὑπολειπόμενα· ὅσοι ἴδιον διακεκριμένου καὶ προέχοντος κληρικοῦ νομίζουσι τὸ λόγῳ ἢ ἔργῳ καταφρονεῖν τῶν ἱερῶν, λογίζεσθαι δὲ τοὺς ἄλλως φρονοῦντας καὶ πολιτευομένους ὡς «ἀπολέσαντας τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ διὰ τῆς Ἁμαρτωλῶν σωτηρίας, τῶν Συναξαρίων καὶ τῆς λοιπῆς χριστιανικῆς μυθολογίας»· ὅσοι τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐσχάτως προταθείσας καὶ μελετωμένας μεταρρυθμίσεις ἐχαιρέτισαν ὡς τινα ἀφορμὴν καὶ ἀφετηρίαν χειραφετήσεως τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς, ἢ κατὰ τὴν συγχρονιστικὴν φρασεολογίαν, τοῦ φυσιολογικοῦ οἴστρου, καὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ οἱονεὶ προεξοφλοῦντες ἔσπευσαν νὰ ἀνεγείρωσι τίς οἶδε τίνα châteaux en Espagne· ὅσοι διὰ λόγους διαφανεστάτους εὑρίσκουσι gênant ὄχι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν περιβολὴν τοῦ κληρικοῦ, ἀλλ' ἐν γένει πᾶσαν διακριτικὴν αὐτοῦ περιβολήν· ὅσοι ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καὶ ταῖς Μητροπόλεσιν οὐδὲν ἄλλο διαβλέπουσιν εἰμὴ αὐλάς τινας πριγκηπικὰς, αὐλὰς τῶν **πριγκήπων τῆς Ἐκκλησίας**· ὅσοι τὸ ἱερατικὸν καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπολαμβάνουσιν ὡς ἀσυλίαν ἢ ἀφορμὴν ἀνέσεων μόνον καὶ εὐμαρειῶν καὶ κενοδοξιῶν καὶ ματαιοτήτων, ἀσχάλλουσι δὲ ἐπὶ τῇ ματαιώσει τῶν βλέψεων αὐτῶν· οἱ τοιοῦτοι ὅσοι ὑπάρχουσι καὶ ὅπου ὑπάρχουσιν, εἶνοι καὶ ἐλεύθεροι καὶ προτρέπονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ χρησιμοποιήσωσιν ὅ,τι τάχιστα τὰς προτεινομένας αὐτοῖς δικλεῖδας τῆς διαλογῆς καὶ τρικλεῖδας τῆς ἀποκαθάρσεως καὶ νὰ τραπῶσιν εἰς ὅ,τι θέλουσιν ἐπάγγελμα ἄλλο. Τὸ συντακτήριον προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ πληρώσωσι τὴν ἐν τῇ Πολιτείᾳ παρατηρουμένην καὶ αὐτοὺς ἀναμένουσαν λειψανδρίαν καὶ σπάνιν εἰδικοτήτων, διαβεβαιοῖ δὲ αὐτοὺς ὅτι καὶ ὀψὲ τοῦ βίου, καὶ μετὰ μικρῶν τινων κονιαμάτων ἢ πισσαλειμμάτων «θὰ παρέχωσιν εἰς τὴν Πολιτείαν θαυμασίους ἀνωτέρους ὑπαλλήλους, γνώστας τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν καὶ λαῶν, ἐντριβεῖς περὶ τὰ ζητήματα καὶ προβλήματα τοῦ ἐν Ἀνατολῇ Ἑλληνισμοῦ, εἰθισμένους εἰς τὴν ἀνένδοτον ἐργασίαν καὶ αὐτοθυσίαν, ὡς ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀπαρτίσαντες τὸ κράτος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ὑποβούλου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐξασφαλίσαντας τὸν θρόνον αὐτοῦ». Ἀπέστω πᾶς φθόνος. Οἱ μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν λάμψιν τῶν ψευδοδαιμάντων τοῦ Ταΐτς καὶ εἰς τὴν ἁγιαστοῦραν ἢ τὸ πετραχήλιον τοῦ ναοῦ, καὶ προκρίνοντες αὐτῶν τοὺς

πραγματικοὺς ἀδάμαντας, δὲν ἔχουσι παρὰ νὰ ἀκολουθήσωσι τῇ φωνῇ τοὺς καλοῦντος αὐτοὺς, καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πολιτείας ἄνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ, πλὴν ἴσως τοῦδέους ἐνδεχομένης προσφυγῆς εἰς τὴν Ἁμαρτωλῶν σωτηρίαν ἢ τοῦ φόβου, μήπως διεγείρωσι τὰς ὑπονοίας καὶ ζηλοτυπίας τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἢ καὶ ὑπουργῶν, καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ἡ ἀπορφανιζομένη αὐτῶν; Δὲν ὑπάρχει φόβος μήπως, ἐκείνων ἐλλειπόντων, περιέλθωσι τὰ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων; Οὐδεὶς φόβος. Δὲν θὰ λείψωσι στρατιῶται τῷ Κυρίῳ. Δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τοῦ ἀγροῦ ἐγεῖραι τέκνα καὶ λειτουργοὺς τῇ ἑαυτοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀνάλογοι, λίθινοι καὶ πέτρινοι, ἄνευ σφρίγους καὶ ἄνευ ζωῆς, δειλοὶ καὶ ἀβουλικοί, βρῶσιν ἔχοντες τὴν ἁμαρτωλῶν σωτηρίαν καὶ πόσιν τὰ Συναξάρια καὶ τὴν ἄλλην χριστιανικὴν μυθολογίαν, οὐχὶ δὲ σφρίγη ζωῆς, δυνάμεως καὶ ἀποφασιστικότητος, αἵτινες κληρικοὶ καὶ νεάζοντες θεολόγοι, καὶ οὗτοι doublés καὶ triplés διὰ σπουδῶν καὶ μελετῶν νομικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν, ὡς ἐν ἐπιφυλακῇ Βενιζέλοι ἢ Millerand ἢ Lloyd George, κατὰ δὲ τὴν γνῶσιν τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν καὶ λαῶν καὶ τὴν ἐντρίβειαν περὶ τὰ ζητήματα καὶ προβλήματα τοῦ ἐν Ἀνατολῇ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὑπερέχοντες ἐκείνων. Διὰ αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦτο εἶναι καλλίτερον δι' αὐτοὺς καὶ συμφορώτερον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐγκαταλίπωσιν αὐτήν. Θὰ ἐλλείψωσι δι' αὐτὴν καὶ αἱ ὑπόνοιαι καὶ ἀντιζηλίαι τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἵνα μὴ λεχθῇ, καὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅχι ὅτι δὲν θέλει Ἐκεῖνος σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας τοὺς οἰκονόμους καὶ ἐπιστάτας τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνας, ἀλλὰ διότι θέλει αὐτοὺς ἧττον μὲν σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας καθ' ἑαυτοὺς καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν σοφίαν καὶ ἐπιστήμην, μᾶλλον δὲ σοφοὺς καὶ συνετοὺς κατ' Ἐκεῖνον καὶ κατὰ τὴν Ἐκείνου σοφίαν καὶ σύνεσιν. Θέλει ἵνα οἱ δουλόμενοι σοφοὶ γενέσθαι, γένωνται πρῶτον μωροὶ, καὶ μωραίνει μὲν τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ σοφίᾳ καὶ συνέσει, συνετίζει δὲ καὶ σοφοῖ τοὺς καθ' ἑαυτοὺς μωροὺς καὶ ἀσυνέτους. Σπουδὰς παρ' ἡμῶν καὶ μελέτας θέλει καὶ Ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐπὶ σκοπῷ ἵνα, συναισθανόμενοι τὴν ἰδίαν σμικρότητα καὶ ἀδυναμίαν, ἀναγνωρίσωμεν τὴν Ἐκείνου δύναμιν καὶ μεγαλειότητα. Θέλει ἵνα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀσθενείᾳ δειχθῇ πλήρης καὶ τελεία ἡ Ἐκείνου δύναμις. Εἶναι ταῦτα τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς παρ' Ἐκείνῳ σοφίας καὶ ἐπιστήμης καὶ εὐδοκιμήσεως τῶν Ἐκείνου λειτουργῶν, ἡ ὑποκατάστασις καὶ ὑπαγωγὴ τῆς ἰδίας βουλῆς, τῆς ἰδίας γνώμης καὶ τῆς ἰδίας δυνάμεως εἰς τὴν Ἐκείνου βουλὴν, Ἐκείνου γνώμην καὶ Ἐκείνου δύναμιν. Τοῦτον ἔχουσι τὸν νοῦν καὶ λόγον τὰ τοῦ Ἀποστόλου «ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν» καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ «οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρὰ, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ». Ἀλλ' εἶναι καὶ ταῦτα ἄξια τῶν τροφίμων τῆς Ἁμαρτωλῶν σωτηρίας, τῶν Συναξαρίων καὶ τῆς λοιπῆς χριστιανικῆς μυθολογίας. Ἀλλ' εἶναι καὶ τῆς Ἐκκλησίας, εὔλογον δὲ εἶναι, ἀφ' οὗ οὕτως ἢ ἄλλως ξένως ἔχουσι πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ ἐξωτερικῶς νὰ ἀποξενωθῶσι πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς, ἔστωσαν δὲ βέβαιοι ὅτι θὰ παρηγορηθῇ ἡ Ἐκκλησία ἢ καὶ θὰ μακαρίσῃ ἑαυτὴν, ἀπαλλασσομένη τῶν ὑπηρεσιῶν ἀνθρώπων, τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀγαπησάντων καὶ μόνον τὰ αὐτοῦ φρονούντων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Σεβασμιώτατε Τοποτηρητὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
Ἅγιε Προύσης Κύριε Δωρόθεε,

Κατόδυνος τὴν ψυχὴν χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας μετὰ τὴν ἄμεσον θέαν τῶν ἐν τῶν ἐν Νικαίᾳ διαπραχθέντων φρικωδῶν κακουργημάτων ὑπὸ τῶν ἀνθρωπομόρφων τεράτων τῶν κεμαλικῶν ὀρδῶν.

Τῇ 20ῇ Σεπτεμβρίου ἐπληροφορούμην ἐκ Νικαίας παρὰ τοῦ Ἐπιτελάρχου τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ Ἀντισυνταγματάρχου Κυρίου Ἰωάννου Κωτούλα, ὅτι τῇ 19ῇ Σεπτεμβρίου κατελήφθη ἡ Νίκαια ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Ἐγίνωσκον ἤδη ἁρμοδίως, διαρκῶς διὰ τὴν πρὸς τὴν Νίκαιαν προέλασιν μεριμνῶν, ὅτι τοιαύτη ἐγίνετο ἐκ λόγων καταστολῆς τῶν κακουργιῶν τῶν ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν Δζεμὰλ ἐν Νικαίᾳ ἐδρευόντων ἀτάκτων, θρασυνομένων ἐκ τῆς μὴ προελάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ λυμαινομένων πᾶσαν τὴν περίχωρον.

Μετὰ συνεννόησιν δὲ μετὰ τοῦ Μεράρχου Ὑποστρατήγου κ. Μαζαράκη ἀνεχωρήσαμεν ὁμοῦ τῇ 22ᾳ Σεπτεμβρίου καὶ διαπλεύσαντες τὴν Ἀσκανίαν λίμνην μετὰ πολλῶν δυσχερειῶν, ἐφθάσαμεν περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς Νίκαιαν.

Τὴν ἐπιοῦσαν πρωῒ μετέβημεν εἰς τὸν πολυθρύλητον νῦν Ναὸν, ὃν εὕρομεν οἰκτρῶς ἐν πᾶσι κατεστραμμένον. Τὰ πάντα ἐκ θεμελίων ἀνετράπησαν καὶ ἀνεσκάφησαν πρὸς ἱεροσυλίαν, τῆς ἀσεβοῦς βεβηλώσεως οὔσης ἀπαραδειγματίστου.

Ἐν τῷ Ἱερῷ ἡ ἁγία Τράπεζα ἀνετράπη, ἡ περίφημος ἀνάγλυφος ἐπ' αὐτῆς πλάξ ἐθραύσθη, τὸ πέριξ ἔδαφος ἀνεστατώθη, κατεθραύσθη δὲ καὶ ἡ διὰ μωσαϊκῶν ἐνθέτων κεκοσμημένη πλάξ, ἡ μεταξὺ τῆς Τραπέζης καὶ τοῦ Συνθρόνου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένη.

Καὶ ἐν τῷ Διακονικῷ καὶ ἐν τῇ Προθέσει τὰ πάντα εἶναι ἀνάστατα καὶ κατεστραμμένα. Μόνον τὰ ἐπὶ τῆς Μεγάλης κόγχης θαυμάσια μωσαϊκὰ ὀλιγώτερον ἐβλάβησαν διὰ πυροβολισμῶν, ἀπρόσιτα ἄλλως διὰ τὸ ὕψος ὄντα.

Ἐν τῷ Καθολικῷ καὶ εἰς τὰ κλίτη τὸ τέμπλον τελείως ἐγυμνώθη τῶν πολλῶν καὶ ἀρχαίων εἰκόνων. Πολλοὶ τούτων κατεθραύσθησαν καὶ ἄλλαι ἐβεβηλώθησαν ἐξορυχθέντων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ συληθέντων τῶν πολυτίμων στολισμῶν.

Αἱ δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν δι' ἐμοῦ ἀνακαλυφθεῖσαι ἐκτάκτου τέχνης μωσαϊκαὶ δεσποτικαὶ εἰκόνες τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Θεοτόκου μεγίστας ὑπέστησαν βλάβας, μάλιστα δὲ ἡ τῆς Θεοτόκου, ἀφ' ἧς τελείως ἐξέλιπον τὸ κύριον τῆς Θεοτόκου μέρος καὶ ὅλον τὸ θαυμασιώτατον θεῖον βρέφος. Ἡ ἀπώλεια δὲ αὕτη εἶναι μεγίστη διὰ τὴν μωσαϊκὴν ζωγραφικὴν τέχνην.

Ἐθραύσθησαν καὶ αἱ μεγάλαι ἰσχυραὶ ὕαλοι τῶν δύο τούτων εἰκόνων μετὰ τῶν ἐπιχρύσων λαμπρῶν πλαισίων καὶ τῶν κομψῶν ἀργυρῶν κανδυλῶν αὐτῶν, ἅτινα πάντα ἦσαν ἀφιέρωμα τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. ἐξόχως σεβομένου τὸν ναὸν τοῦτον.

Ἅπαντα τὰ μανουάλια, αἱ κανδύλαι, οἱ πολυέλαιοι, τὰ λάβαρα, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ ἱερὰ ἀργυρᾶ καὶ ἐπίχρυσα σκεύη, τὸ ἐπάργυρον τῆς ἁγίας Τραπέζης Εὐαγγέλιον ἐσυλήθησαν καὶ κατεστράφησαν. Οἱ χοροὶ μετὰ τῶν ἀρχαίων ἀναλογίων, ὁ θρόνος, ὁ ἄμβων κατὰ τὸ πλεῖστον, τὰ στασίδια πάντα, τὰ προσκυνητάρια κατεθραύσθησαν καὶ κατεστράφησαν.

Τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία πάντα ἐξ ὧν τινὰ ἀρχαιότατα καὶ πολύτιμα διὰ διαφόρους

ἱστορικὰς σημειώσεις ἀρχαίων, ἀρχαῖος τῶν ἱερῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας κῶδιξ, ζῶσα ἱστορία ἐν πολλοῖς, ὅπως καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον κατεσχίσθησαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ρυπανθέντα.

Ἡ μεγάλη καὶ περίφημος σαρκοφάγος ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ δεξιοῦ κλίτους πρὸς τὸν νάρθηκα ἡ πρὸς βορρᾶν ἐν τῷ τοίχῳ ὁμοία ἡ καλὴ καὶ περίεργος ἀρχαϊκὴ λάρναξ ἡ ἐντετειχισμένη εἰς τὸν τοῖχον τοῦ δεξιοῦ κλίτους πρὸς τὸ ἱερόν, ὑπέστησαν βανδαλικὰς φθορὰς καὶ ἐνεπανορθώτους ζημίας.

Τὰ περιλάληητα δύο μέλανα κιόνια, τὰ τοσάκις καὶ δι' ἐμοῦ σωθέντα ἀπὸ ἱεροσύλων ἀποπειρῶν, δὲν ὑπάρχουσιν πλέον κεκρυμμένα ὄντα εἰς ἀσφαλέστατον ἐν τῷ γυναικωνίτῃ μέρος, ὄντα δὲ πολύτιμα κειμήλια ἀρχαίας βυζαντινῆς τέχνης.

Καὶ ὁ νάρθηξ δὲ καὶ ὁ γυναικωνίτης πολλὰς ὑπέστησαν καταστροφὰς καὶ συλήσεις εἰς εἰκόνας καὶ κανδύλας καὶ μανοάλια καὶ προσκυνητάρια καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα, ὧν τινα ἱκανῶς ἀρχαῖα.

Ὅπως δὲ τὸ ἔδαφος τοῦ ἱεροῦ πολλαχοῦ ἀνεσκάφη, οὕτω καὶ ἐν τῷ καθολικῷ καὶ εἰς τὰ κλίτη καὶ εἰς τὸν νάρθηκα ἀνάστατον πολλαχοῦ ἔγινε πρὸς εὕρεσιν θησαυρῶν, βεβηλωθέντων οὕτω καὶ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὴν ἐκκλησίαν τάφων.

Καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ Τρούλλου δὲ μέγας Σταυρὸς, ἐκβληθεὶς ἐκεῖθεν κατεθραύσθη. Εὐραύσθησαν δὲ καὶ αἱ ὕαλοι τοῦ Τρούλλου καὶ αἱ πλεῖσται ὅλου τοῦ ναοῦ.

Οὕτω δὲ ἅπας οὗτος ὁ περιλάληητος ἀρχαῖος ναὸς, τὸ μέγα σέμνωμα τῆς Νικαίας, μετὰ μακρὸν καὶ ἔνδοξον βίον δέκα καὶ τριῶν ἑκατονταετηρίδων (600—1920) εἶναι ἤδη ἐρείπιον βαθεῖαν ἐμποιοῦν θλῖψιν καὶ ἀγανάκτησιν διὰ τὴν ἐσχάτην τῶν Τούρκων ἀσέβειαν καὶ βαρβαρότητα καὶ εἰς τοὺς νῦν καιρούς.

Ἐν τῷ ναῷ καὶ περὶ τὸν ναὸν τοῦτον, ἐξόχως ἰδίᾳ τιμηθέντα ἐπὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας (1204—1261), ἐτάφησαν ὁ Αὐτοκράτωρ Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἄννα, ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Ἀλέξιος Δ'. καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Μανουὴλ, ὁ πατριάρχης Μεθόδιος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι τῆς ἐν Νικαίᾳ αὐτοκρατορίας ἄνδρες.

Καὶ ἡ μὲν ἱστορία πολλάκις μνημονεύει αὐτὸν, ἡ δὲ μελέτη αὐτῆς καὶ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἰδίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸ ἱερώτατον τοῦτο κειμήλιον τῶν πατέρων ἡμῶν, πολλῶν πολλὰ περὶ αὐτοῦ συγγραψάντων. Καὶ ἡμεῖς δὲ συνοπτικῶς ἐπεσκοπήσαμεν τὰ κατ' αὐτὸν ἐν ἰδίῳ μικρῷ βιβλίῳ τῷ 1912.

Ἀλλὰ τὰ ἀπωφόλια Τουρκικὰ τέρατα εἰς τοὺς νῦν καιροὺς μετὰ τοσαύτας ἄλλας κακουργίας ἐν τῷ παγκοσμίῳ πολέμῳ, ὅτε τοσαῦτα δι' αὐτῶν ὑπέστη τὸ ἡμέτερον ἔθνος, μὴ ἐξαρκούμενα εἰς τὴν καταστροφὴν τοιούτου ἱερωτάτου χριστιανικοῦ κειμηλίου ξιουμένου πολλῶν πολλαχόθεν ἐπισκεπτῶν, προέβησαν καὶ εἰς τὴν πανωλεθρίαν τῶν ἐν Νικαίᾳ Ἑλλήνων.

Περιφρονήσαντες τὴν κοινὴν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου κρίσιν καὶ ἀδιαφορήσαντες διὰ τὰς συνεπείας τοιούτων βδελυρῶν κακουργημάτων, δὲν ἐδίστασαν μετὰ παντοίας βασάνους νὰ κατασφάξωσιν ἅπαντας τοὺς ὑ. περπεντακοσίους Ἕλληνας τῆς Νικαίας ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 14ης πρὸς τὴν 15ην Αὐγούστου ἀπέσπων βίᾳ ἐκ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν τοὺς Ἕλληνας τούτους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παιδία καὶ ὡδήγουν διὰ τῆς πύλης τῆς Λεύκης ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν παντοίων βασάνων.

(Λογοκρισία)

(Λογοκρισία)

Τοὺς δὲ πολλοὺς ἀπῆγον εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου εἰς λόφον τινά, ὅπου ἔκειτο εὐρὺ ἄντρον καὶ βαθύ, καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω ἕτερον μικρότερον. Ἔξωθεν τῶν ἄντρων καὶ ἐντὸς αὐτῶν σφαττόμενοι προχείρως, ἐρρίπτοντο ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου σφαδάζοντες καὶ φρικτῶς βασανιζόμενοι.

(Λογοκρισία)

Πολλὰ δὲ τραγικώτατα συνέβαινον κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν θυμάτων. Ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοῦ μακαρίτου Σωφρονίου Σταυρίδου, Ἐξάρχου ἐν Νικαίᾳ, ἀπήγοντο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σωτήριος μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Βιλελμίνης, θυγατρὸς τοῦ ἐκ Λεύκης ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένου ἐν Νικαίᾳ Σεβαστοῦ καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Μετ' αὐτῶν δ' ἀπήγετο καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σωτηρίου Σαπφώ.

Τὰ τέρατα ἰδόντα τὴν ἀνθηρὰν νεότητα τῆς Βιλελμίνης καὶ τῆς Σαπφοῦς ἐπέβαλον τὰς χεῖρας εἰς αὐτάς. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τοῦτο ἐφάνη ὁ Σωτήριος ἀνθιστάμενος πάραυτα ἐφόνευσαν αὐτὸν, ἀπήγαγον δὲ τὴν Βιλελμίνην μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ μετὰ τῆς Σαπφοῦς.

(Λογοκρισία)

Τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ διεπράχθησαν τουρκικῆς ἀσελγείας κακουργήματα καὶ πρὸ τῆς τελείας τῆς Νικαίας καταστροφῆς καὶ βραδύτερον ἐν Λεύκῃ. Ἐν Νικαίᾳ δὲ πρὸ τοῦ μεγάλου κακουργήματος καὶ γυναῖκες καὶ κόραι παντοίους ὑφίσταντο κινδύνους. Οἱ δ' ἄνδρες συνεχῶς ἀναγκαστικοὺς καὶ βιαίους ὑφίσταντο χρηματικοὺς ἐράνους.

Ἐνῷ δὲ εἰς τὸν προρρηθέντα ἔξωθεν τῆς πόλεως τόπον τὸ φοβερὸν διεδραματίζετο δράμα, καὶ συνεσωρεύοντο εἰς τὰ δύο ἄντρα ἡμίθνητα καὶ ἀσπαίροντα καὶ πολλὰ ἠκρωτηριασμένα Ἑλλήνων σώματα, ἐντὸς τῆς πόλεως εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ νέα διεδραματίζετο φρικαλέα σκηνή.

Γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίων οἰκιῶν διαφυγοῦσαι τοὺς διώκοντας ὡς εἰς ἄσυλον κατέφυγον εἰς τὸν ναὸν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ μόνος ἱερεὺς τῆς Νικαίας γηραλέος Ἰορδάνης.

(Λογοκρισία)

Τὸν δὲ ἱερέα ἐμβαλόντες εἰς τὸ στόμα χαλινὸν, καὶ ἀναγκάσαντες τετραποδητεῖ νὰ βαδίζῃ φέρων ἐπ' ὤμου βδελυροὺς Τουρκόπαιδας, διεπόμπευσαν διὰ τῆς πόλεως. Ὁδηγηθεὶς δ' οὕτως ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐσφάγη ὅπου καὶ οἱ λοιποὶ παρὰ τὸ μέγα ἄντρον, παρὰ τὴν φρικαλέαν ἀνθρωποθυσίαν, ἥτις καὶ σήμερον ἐμποιεῖ φρίκην καὶ ἀγανάκτησιν.

(Λυγοκρισία)

ἐκτὸς δ' αὐτῆς εὑρισκόμενοι ἐν Κίῳ, Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλοχοῦ περὶ τοὺς δεκαπέντε. Καὶ οὕτω ἡ ἀπὸ τοσούτων αἰώνων οὐσιωδῶς Ἑλληνικὴ Νίκαια τελείως ἐρημοῦται ὡς πόλις Ἑλληνική.

Οἱ δὲ Τοῦρκοι αὐτῆς κάτοικοι πολυαριθμότεροι τῶν Ἑλλήνων ὄντες, ἔνοχοι δ' οἱ πλεῖστοι καὶ συμπράκτορες τῶν κεμαλικῶν ὀρδῶν, προτροπάδην ἔφευγον, μαθόντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, φοβούμενοι δὲ τὴν δικαίαν τιμωρίαν.

Διὰ τοῦτο καὶ ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ἔφθασεν εἰς Νίκαιαν τὴν 19ην Σεπτεμβρίου, πολλοὶ ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων Τούρκων ἔσπευδον νὸ φύγωσι, συνεκρατήθησαν δὲ διὰ τῆς εὐπρεποῦς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ συμπεριφορᾶς, βεβαιοῦντος ὅτι οὐδὲν ἔχουσι νὰ φοβῶνται.

Μία δὲ μόνη τότε εὑρέθη ἐκεῖ χριστιανικὴ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἡ ἐκ Λεύκης Ὄλγα Θωμᾶ Κελέσογλου, αἰχμάλωτος τῶν παθῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κακούργων ὀρδῶν Δζεμὰλ, σωθεῖσα ὡς ἐκ θαύματος. Αὕτη ἐν Κίῳ νῦν μένουσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀρχηγείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ἠδυνήθη νὰ πληροφορήσῃ τινὰ ἐξ ὅσων παρὰ τῶν Τουρκισσῶν ἔμαθε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Νικαίᾳ διαμονῆς ἀπὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 19ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ δὲ ἐξέτασις τῶν εὑρεθέντων ἐν Νικαίᾳ Τούρκων καταδεικνύει τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω καὶ τὸ μέγεθος τοῦ κακουργήματος. Διότι οἱ λογικώτεροι ἐξ αὐτῶν ὡμολόγησαν καὶ τὸ ποσὸν τῶν σφαγέντων κατὰ μέσον ὅριον καὶ ὅτι αὐτοὶ διεφώνουν πρὸς τοὺς ἄλλους συνοίκους Τούρκους, σῖτινες προθύμως συνέπραξαν μετὰ τῶν κεμαλικῶν ἐπιδρομέων ἐκ φανατισμοῦ καὶ πλεονεξίας.

Ἡμεῖς δὲ μετὰ τὸ ἐν τῇ πόλει οἰκτρὸν τῆς ἐρημώσεως θέαμα καὶ τὴν παντελῆ τοῦ ναοῦ καταστροφὴν καὶ τὴν θέαν τοῦ νεκροδόχου παρ' αὐτὸν φρέατος καὶ τῶν αἱματηρῶν ἰχνῶν μετέβημεν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, καθ' ὁδὸν βλέποντες τὰ διάφορα τῆς κακουργίας φαινόμενα, τὰ φρέατα καὶ τοὺς ἄλλους τόπους ὅπου κεκαλυμμένοι διὰ χώματος ἔκειντο, ἐπιπολαίως ταφέντες.

Ἀνέκφραστον δὲ εἶναι τὸ φρικαλέον θέαμα τοῦ μεγάλου ἄντρου, προκαλοῦν παντοῖα συναισθήματα καὶ διανοήματα κατὰ τῶν κακούργων δολοφόνων τοσούτων ἀνθρώπων μηδὲν μηδαμῶς πταισάντων, εἰ μὴ ὅτι ἦσαν Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες.

Παραμείναντες δὲ ἐπὶ δύο ἐν Νικαίᾳ ἡμέρας ἀνεχωρήσαμεν μετὰ τοῦ Μεράρχου Κυρίου Ἀλεξάνδρου Μαζαράκη καὶ ἄλλων Ἀξιωματικῶν τῇ 23ῃ Σεπτεμβρίου ἐκ Νικαίας. Φυάσας δὲ τῇ 24ῃ ἐνταῦθα μετὰ κοπιδεις περιπετείας, ἀνέλαβον τὴν ἔκθεσιν ταύτην τῶν γεγονότων, ἐν ᾗ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς συντομίας ἐκτίθεται φρικαλέα ἱστορία μία τῶν πολλῶν, ἃς μετὰ τὴν ἀνακωχὴν διαπράττουσιν οἱ Τοῦρκοι ἐν Ἀνατολῇ, πάντως δὲ ἡ ὀλεθριωτέρα πασῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου.

Διότι προκειμένου περὶ ἀνθρωπίνων ἀπωλειῶν πολὺ πλειότεραι εἶναι αἱ ἐν Ὀρτάκιοῖ τῆς Βιθυνίας καὶ τῶν πλησιοχώρων Χουδὶ, Βουρχανιέ, Κιοῦπι, Στιλῆ καὶ ἐν τῷ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν τῆς Κέϊβες σταθμὸν συνοικι-

(Λογοκρισία)

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ Βεζύρχανι καὶ τὰ Κιουπλιὰ καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς μεγά α χωρία Μπάσκιοϊ, Ἀσάκιοϊ καὶ τὰ μικρότερα Κηζὴλ-Καγιᾶ, Ἀκτσὲ Σεχὴρ καὶ τὸ παρὰ τὸ Βιλεζίκι Πέλτος, καὶ αὐτὸ τὸ Σογιοῦτι τὴν αὐτὴν ὑπέστησαν καταστροφὴν, τῶν ἀγρίων τεράτων λυσσωδῶς μαινομένων κατὰ παντὸς χριστιανικοῦ, μάλιστα Ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Αἱ ἐκ τῶν τελευταίων δὲ δύσηχοι φῆμαι δὲν βεβαιοῦνται ἔτι διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀμέσου συγκοινωνίας, καίτοι ἄλλως φαίνονται λίαν πιθαναί. Μόνον δὲ τὸ Παμπουτζὰκ Δερβὲντ γενναίως μαχόμενον ἐσώθη ἐπολέσαν μόνον περὶ τοὺς 50, τῶν λοιπῶν ἁπάντων περὶ τοὺς 1500 διασωθέντων καὶ παραμενόντων νῦν εἰς τὸ παρὰ τὴν Προῦσσαν Σουσουρλοῦκι.

Καὶ τώρα τί θὰ πράξῃ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἀπέναντι τοιούτων τεράτων καὶ τοιούτων αὐτῶν κακουργημάτων; Δὲν ὁμιλῶ περὶ ἄλλων ὁμοίων θηριωδιῶν κατὰ Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων εἰς την μητρόπολιν Νικομήδειας. Τὸ κακὸν φαίνεται ἐξαγριούμενον μετὰ καταχθονίου προθέσεως τελείου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ γενικώτερον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξολοθρευμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.

Τὴν προέλασιν τοῦ Εὐλογημένου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, τοῦ πανταχοῦ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐνομίαν μετὰ τῆς ἐλευθερίας ἐπιμελῶς καλλιεργοῦντος, ἀπ' ἀρχῆς μετὰ πολλοῦ πόθου ηὐχήθημεν, θεωροῦντες σωτήριον διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ Ἀρμενίους, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς τυχὸν σωφρονοῦντας Τούρκους, κἂν τοι ἐλαχίστους τοιούτους βλέπομεν.

Διὰ τοῦτο καὶ περὶ τῆς Νικαίας μεγάλως ἀνησυχοῦντες, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀφίξεως Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ εἰς Κῖον, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσα παρακαλῶν τοὺς ἁρμοδίους διὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω προέλασιν μέχρι τοῦ λάχιστον τῆς Νικαίας. Εὐτυχῶς πάντας ἔβλεπον προθύμους, ἐκ τῶν ἐφεκτικῶν δ' αὐτῶν λόγων κατενόουν ὅτι ἄλλαχοῦ κεῖται τὸ πρόσκομμα.

Καὶ ὅμως καὶ τώρα καθῆκον θεωρῶ ἱερὸν νὰ διακηρύξω, ὅτι ἡ μόνη σωτηρία τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀρμενίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ ἀπωτέρω τῆς Ἀνατολῆς,

(Λογοκρισία)

Μόνον δὲ οὕτω ἐλπὶς, μᾶλλον πεποίθησις ὑπάρχει, ὅτι θὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ἀνατολὴ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν θὰ ὑποστῇ νέας ἅλας εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἀπωλείας.

Εἴθε δὲ ὁ πανάγαθος Θεὸς εὐνοῶν πάντας ἡμᾶς νὰ περιστείλῃ καὶ ἐκμηδενίσῃ τὰ ὀλέθρια ἐν Ἀνατολῇ κακὰ, ἅτινα ἄλλως ἀπειλοῦσι νέας ἐθνικὰς ἀπωλείας, ὀλεθριωτέρας καθ' ἑκάστην γινομένας.

Ἐπὶ δὲ τούτοις προσδοκῶν ὕφεσιν τῶν κακῶν ὑποσημειοῦμαι μετὰ πάσης τιμῆς.

Ἐν Κίῳ τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1920.

Τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Νικαίας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Η Γ'. ΝΕΑΡΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ
ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΓΑΜΟΥ

Ὁ ἀγαπητὸς ἀρχιμανδρίτης Κ. Δημήτριος Γεωργιάδης, ὁ καθηγητής ποτε ὑπάρξας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, ἐκδιδοὺς ἐν ἔτει 1910 τὴν «περὶ τοῦ γάμου τῶν ἤδη κληρικῶν (πρώτου καὶ δευτέρου)» ἀρκετὰ καλὴν αὐτοῦ μελέτην, μόνον εἰς τὴν ἀπὸ θεολογικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως ἐξέτασιν τῆς Γ' Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος περιωρίσθη, ὡς μὴ ὤφελε, παρέκαμψε δὲ τὴν συνήθη τοῖς περὶ τὰ νομικὰ ἐνδιατρίβουσιν ἐπιστημονικὴν τῆς ἑρμηνείας μέθοδον.

Ἐν τῇ Νεαρᾷ ὑπάρχει τὸ ἑξῆς σημαντικώτατον καὶ νέαν τινὰ ὄψιν τοῦ ζητήματος ἡμῶν παρουσιάζον κείμενον: «ἡ νῦν κρατοῦσα συνήθεια τοῖς πρὸς γάμον συνάπτεσθαι λογισμὸν ἔχουσι δίδωσιν εἰς ἱερέας πρὸ τῆς μνηστείας τελεῖν, εἶτα μέχρις ἐτῶν δέκα(1) τῷ βουλομένῳ γήμασθαι περαίνειν ὁρίζει τὸ βούλημα.» Τὸ χωρίον τοῦτο οὐδεμίαν ἄλλην ἑρμηνείαν ἐπιτρέπει ἢ τὴν ἑπομένην. Δι' ἐθίμου διεπλάσθη ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἕκτον τῆς Πενθέκτης, τὸν ἀπαγορεύοντα τὸν μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμον, ὁ ἑξῆς κανὼν δικαίου· ὅσοι, πρὶν ἢ χειροτονηθῶσιν ἱερεῖς, ἐδήλουν ἐκ προτέρων ὅτι ἔχουσι σκοπὸν νὰ νυμφευθῶσι μετὰ τὴν χειροτονίαν, τούτοις ἐπετρέπετο μὲν ἡ χειροτονία ἡ πρὸ γάμου καὶ ἡ τῆς ἱερωσύνης ἄσκησις, ἀλλ' ἐπεβάλλετο ὅπως ἐντὸς δεκαετίας τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν χειροτονίας, ἂν ἐξηκολούθουν ἐχοντες τὸν πόθον τοῦτον, νυμφευθῶσιν.

Ὁ κ. Γεωργιάδης τὴν κατά γ' ἐμὲ λαμπρὰν καὶ συνετὴν καὶ πρακτικὴν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν συνήθειαν, ἀποτελοῦσαν ἄλλως τε οὐχὶ κατάλυσιν ἀλλ' ἀνανέωσιν—μεθ' ἑρμηνείας μόνον διασταλτικῆς—προτέρου ἱεροῦ κανόνος, τοῦ καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κυρωθέντος ἱεροῦ κανόνος ι'. τῆς Ἀγκύρας, ὀνομάζει «παρεισφρήσαντά τινα κακὰ ἔθη» (σελ. 7), «κακήν τινα συνήθειαν» (σελ. 9). Σεβασθῶμεν καὶ τὴν γνώμην ταύτην, εἰ καί τις μομφὴ— οὐχὶ βεβαίως ἐνσυνείδητος — ὑπολανθάνει ἐν αὐτῇ κατὰ τῆς τότε διοικούσης ἐκκλησίας, ὡς ἀνεχομένης καὶ ἀσκούσης τὴν «κακὴν συνήθειαν», Ἐπιτρεψάτω μοι ἐν τούτοις «ὁ σοφὸς καθηγητὴς» ἐν πάσῃ παρρησίᾳ νὰ παρατηρήσω ὅτι, ὅταν ἐπιστήμων νομικὸς ἐπιχειρῇ τὴν ἑρμηνείαν νόμου οἱουδήποτε, οὐδεποσῶς λογίζεται προέχον αὐτοῦ ἔργον τὴν ἀξιωματικὴν ἀπόφανσιν ἂν «κακὰ ἔθη» ἢ «κακὴ συνήθεια» ἐστιν ὅ,τι ἐν τούτῳ φέρεται ὡς «ἡ νῦν κρατοῦσα συνήθεια», ἀλλὰ ζητεῖ νὰ εὕρῃ καὶ ὁρίσῃ τὴν τῶν νέων πρὸς τοὺς παλαιοὺς κανόνας τοῦ δικαίου σχέσιν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ ἑξῆς οἱ θεολόγοι τε καὶ νομικοὶ τυγχάνοντες καλούμεθα νὰ λύσωμεν ζητήματα:

Α'ον Ἔχει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κατ' ἀρχὴν τὸ ἐξ ἐθίμου δίκαιον, ἡ ἄγραφος ἐκκλησιαστικὴ συνήθεια, τὴν δύναμιν τοῦ καταργεῖν γραπτὸν τῆς ἐκκλησίας δίκαιον, ὑπὸ κανόνος Οἰκουμενικῆς συνόδου ὀχυρούμενον;

Β'ον Ἂν ναί, καὶ κατὰ ταῦτα ἂν ὑπὸ ἀγράφου κατηργήθη συνηθείας ἡ ὑπὸ τοῦ τῆς Πενθέκτης ἕκτου τεθειμένη ἀπαγόρευσις τοῦ μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμου, ἆρά γ' εἶχε jure τὸ δικαίωμα ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων, καταργῶν μονομερῶς τὸ δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἐθίμου γεννηθὲν νέον τῆς Ἐκκλησίας δίκαιον, «τὴν νῦν κρατοῦσαν συνήθειαν», ν' ἀνακαλέσῃ εἰς ζωὴν κανόνα ἤδη τεθνηκότα, νὰ ὑπαγορεύσῃ δηλονότι νέον δίκαιον τῇ ἐκκλησίᾳ;

Γ'ον Ἂν ὄντως εἶχεν ἡ πολιτικὴ τοῦ Βυζαντίου ἐξουσία τὸ δικαίωμα δημιουργίας νέων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ νόμων, ἆρά γε δὲν εἶναι νομικώτερον τὸ οὕτως εἰσαχθὲν νὰ χαρακτηρισθῇ οὔτε κανονικὸν οὔτε στενῶς ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ πολιτικὸν περὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγ-

(1) Συνήθως γράφεται «μέχρις ἐτῶν δύο· ἐν τούτοις κρίνω διὰ λόγους, ὧν οὐ τοῦ παρόντος ἡ ἀνάπτυξις, προτιμητέαν τὴν γραφὴν «μέχρις ἐτῶν δέκα», μαρτυρουμένην καὶ ὑπὸ Ματθαίου τοῦ Βλαστάρεως (Ράλλη καὶ Ποτλῆ F, 153).

μάτων δικαιον; καὶ δὲν συνάγεται ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ τῆς Βυζαντινῆς διάδοχος ἑλληνικὴ πολιτικὴ νομοθετοῦσα ἐξουσία ἔχει καὶ αὐτὴ νῦν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ θεσμοθετήσῃ αὖθις τὸν μετὰ χειροτονίαν ὑπὸ ὅρους γάμον, ἐὰν οὗτος μᾶλλον συμβιβάζηται πρὸς τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας τε καὶ ἀντιλήψεις;

Δον Ἂν δὲ αὖθις, ὡς ἐγὼ τοὐλάχιστον φρονῶ, ἡ νομοθετικὴ τῆς πολιτείας ἐξουσία μὴ ἔχῃ jure τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ρυθμίζῃ σχέσεις νομικὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, ὡς παρεκβαινούσας τοῦ ἰδίου αὐτῆς κύκλου δράσεως, δὲν συνάγομεν ἐντεῦθεν κατ' ἀνάγκην ὅτι οὐδεμία νῦν ὑφίσταται γραπτὴ τοῦ μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμου ἀπαγόρευσις, διότι ὁ μὲν Γ΄ τῆς ἐν Τρούλλῳ κατελύθη ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέως «κρατούσης συνηθείας,» ἡ δὲ Γ΄ Νεαρὰ τοῦ Λέοντος ἀλλότρια νὰ δικαιοθετήσῃ ἐπειράθη, καὶ οὐδεπωσῶς ἄρα δεσμεύει ὡς κανὼν δικαίου τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν;

Εον Ἂν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ γραπτὸς ἀπαγορευτικὸς κανὼν ἠτόνησε, καὶ ἑπομένως οὐδὲν ἄλλο ἢ νεώτερον ἐκκλησιαστικὸν ἐξ ἔθους δικαιόν ἐστι τὸ κώλυμα, πρὸς ὃ προσκρούει νῦν ὁ μετὰ τὴν χειροτονίαν ὑπὸ ὅρους γάμος, δὲν παρέλκουσι πάνθ' ὅσα ἐν μακραῖς μελέταις καὶ γνωμοδοτήσεσιν ἐγράφησαν περὶ τοῦ θέματος «τίς δικαιοῦται πρὸς μεταβολὴν (κανόνος ἀποκλείοντος τὸν μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμον), ἡ Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία ἢ καὶ ἁπλῶς αὐτοκέφαλος τις τοπική;» (σελ. 3), καὶ δὲν ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ εὕρωμεν ἐν τῇ μακρᾷ καὶ πλήρει προσφυῶν προηγουμένων ἱστορίᾳ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου μέθοδον μεταβολῆς συμφωνοτέραν πρὸς τὴν φύσιν τῆς πηγῆς τοῦ νῦν ἰσχύοντος ἀπαγορευτικοῦ δικαίου;

Ὡς ὁ εὐφυής μου ἀναγνώστης εὐχερῶς ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἄνω τεθειμένων ἐρωτήσεων καταλαμβάνει, τοῦ ζητήματος ὁ κόμβος κεῖται ἐν τῇ πρώτῃ ἐρωτήσει. Ἂν, ὃν τρόπον ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὸν αὐτὸν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τρόπον, δύο εἶναι αἱ πηγαὶ δικαίου, ὁ γραπτὸς κανὼν καὶ ἡ ἄγραφος ἐκκλησιαστικὴ συνήθεια, καὶ ἂν ἡ ἄγραφος ἐκκλησιαστικὴ συνήθεια, δημιουργοῦσα ὑπὸ ὡρισμένας sui generis προϋποθέσεις νέον δίκαιον, τὴν δύναμιν κατέχει ὅπως καὶ γραπτὸν κανόνα ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θεσμοθετηθέντα καταλύῃ, τότε πρόδηλον ὑπάρχει ὅτι α΄) ἡ ὑπὸ τῆς Γ΄ Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος μαρτυρουμένη «νῦν κρατοῦσα συνήθεια» εἶχε καταλύσασα τὸ κράτος τοῦ κανόνος ἕκτου τῆς Πενθέκτης, τότε β΄) οὐδὲ ποσῶς ἐστι κανονικὴ, ὑπὸ γραπτοῦ τοῦτ' ἔστιν ἱεροῦ κανόνος καθοριζομένη, ἡ διάταξις καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ὁ μετὰ τὴν χειροτονίαν ὑπὸ ὅρους γάμος, τότε γ΄) πρὸ διλήμματος τιθέμεθα, εἴτε ν' ἀναγνωρίσωμεν τῇ ὀρθοδόξῳ πολιτείᾳ τὸ δικαίωμα νομοθεσίας περὶ ἐσωτερικῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἵνα οὕτω σώσωμεν τὸ κῦρος καὶ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δύναμιν τῆς Γ΄ Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος, ὁπότε, ὡς εἰκὸς, ὀφείλομεν καὶ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι κατ' οὐδὲν προσκρούει εἰς τὰ θέσμια τῆς ἐκκλησίας νομοσχέδιον τυχὸν ὑποβαλλόμενον μεθαύριον τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐθνικῇ Βουλῇ καὶ τὸν μετὰ χειροτονίαν ὑπὸ ὅρους γάμον αὖθις ἐπιτρέπον, εἴτε δ΄) νὰ ἀρνηθῶμεν τῇ τῶν ὀρθοδόξων πολιτείᾳ τὸ δικαίωμα ρυθμίσεως τῶν ἐσωτερικῶν θεσμῶν τῆς ἐκκλησίας, ὅτε ἄκυρος ἡ Γ΄ Νεαρὰ τοῦ Λέοντος, ἐφ' ὅσον ἐπεζήτησε ν' ἀναστηλώσῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὑπ' ἐθίμου μεταρρυθμισθέντος ἕκτου τῆς ἐν Τρούλλῳ.

Διὰ τῶν λεχθέντων ὅμως μέχρι τοῦδε μὴ νομίσῃ τις ὅτι λογίζομαι κατηργημένην ἐντελῶς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ μετὰ τὴν χειροτονίαν ὑπὸ ὅρους γάμου. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ! Ἡ ἀπαγόρευσις ὑφίσταται καὶ νῦν. Διακριτέον μόνον μεταξὺ ἀπαγορεύσεως ἐκ τοῦ κανόνος καὶ ἀπαγορεύσεως ἐξ ἔθους· καὶ ἐνῷ ἀρνοῦμαι τῷ κανόνι ἕκτῳ τῆς Πενθέκτης, ἅτε ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατηργημένῳ συνηθείας, πᾶσαν δύναμιν, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τὴν μορφὴν κανόνος μοι προβάλλεται, καὶ ἄρα οὐδαμῶς ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ μου συνειδήσει τὴν ἐκ τοῦ κανόνος τούτου ἀπαγόρευσιν ἀναγνωρίζω, ὁ αὐτὸς ἐγὼ εὑρίσκω ἐν «τῇ νῦν κρατούσῃ νέᾳ συνηθείᾳ» τὸ ἀπαγορευτικὸν αὐτοῦ περιεχόμενον καὶ αὖθις ἀναζῆσαν, ἀλλὰ—nota

bene – *μόνον τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐξωτερικὴν μορφὴν κανόνος, οὐχὶ τὸν τὴν οὐσίαν τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ὡς γνωστὸν, ἀποτελοῦντα τύπον.*

Κρίνων περιττὸν, μεθ' ὅσα τέως εἶπον, νὰ τονίσω τὴν ἐκ τῆς τοιαύτης διακρίσεως προκύπτουσαν διαφορὰν, ἐφ' ὅσον ἄλλως μὲν ὀφείλομεν ν' ἀποφανθῶμεν, ὅταν ἐρωτώμεθα «τίς δικαιοῦται εἰς μεταβολὴν κανόνος Οἰκουμενικῆς Συνόδου», ἄλλως δὲ, ἐὰν ἁπλῶς ζητῆται ἡ κατάργησις δικαίου ἐξ ἁπλοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐθίμου γεννηθέντος, μεταβαίνω εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ πρώτου καὶ κυριωτάτου τῆς μελέτης ἡμῶν θέματος, ἂν δηλαδὴ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἡμῶν δικαίῳ ἄγραφος ἐκκλησιαστικὴ συνήθεια νὰ καταλύσῃ δύναται κανόνα Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Χάλκῃ, τῇ 1)14 Ὀκτωβρίου 1920.

† Ἀρχιμ. **ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ**
Προϊστάμενος τῆς ἐκκλησίας Βουδαπέστης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἔκθεσις Συλλόγου Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων Θεολόγων. — Ὁ Σύλλογος τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων Θεολόγων μελετήσας κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱ. Συνόδου τὸ ζήτημα τῆς ἀνακηρύξεως ἁγίων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδίᾳ τὸ δυνατὸν ἢ μὴ τῆς μεταξὺ τούτων κατατάξεως τοῦ ἀοιδήμου Ἐθνομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου, τοῦ Ε' ὑπέβαλε τὸ πόρισμα αὐτοῦ. Πᾶσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σκέψις ἀνεβλήθη εἰς εὐθετότερον χρόνον.

Ἐγκύκλιοι. — Ἐντολῇ τῆς Α. Σεβ. τοῦ ἁγίου Τοποτηρητοῦ, τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐστάλη ἐγκύκλιος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας πρὸς τὰς Ἐκκλ. Προϊσταμενίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς περὶ τελέσεως παρακλήσεως ἐν τοῖς Ἱ. ναοῖς μετὰ τὴν θ. λειτουργίαν τῆς ἐπιούσης Κυριακῆς ὑπὲρ τοῦ βαρέως νοσοῦντος, ἐκ δήγματος δηλητηριώδους πιθήκου, λαοφιλεστάτου βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', ἔχουσα ὧδε:

Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενοι, καὶ Ἱερατικῶς Προϊστάμενοι τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αὔξ. ἀρ. 1732

Ἐντολῇ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου προτρέπεσθε ὅπως αὔριον Κυριακὴν ἁμέσως μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν τελέσητε παράκλησιν καὶ θερμὰς ἀναπέμψητε δεήσεις πρὸς τὸν Ὕψιστον ὅπως χαρίσηται ὑγείαν καὶ σωτηρίαν τῷ βαρέως ἀσθενοῦντι λαοφιλήτῳ καὶ σεπτῷ Ἄνακτι τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρῳ τῷ Α'.

Ἐπὶ τούτοις εἴητε ἐν Κῳ ὑγειαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1920.

† **Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ**

Ὡσαύτως προτάσει τῆς Α. Σεβασμιότητος καὶ ὁμοθύμῳ ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου ὁμοία ἐγκύκλιος ἐστάλη πρός τε τὰς ἐκκλησ. καὶ τὰς σχολικὰς Ἀρχὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔχουσα ὧδε:

Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενοι, Ὁσιώτατοι Ἱερατικῶς Προϊστάμενοι, τιμιώτατοι Ἔφοροι καὶ ἐλλόγιμοι Διευθυνταὶ καὶ Διευθύντριαι τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αὔξ. ἀρ. 1733

Ἀποφάσει τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐντέλλεσθε ὅπως μεθαύριον Δευτέραν 5 τρέχοντος καὶ ὥρᾳ 10 π. μ. ἀκριβῶς, εἰς ἁπάσας τὰς Σχολὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐνώπιον τῆς ἐφορίας, τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ καὶ τοῦ μαθητευομένου κόσμου τελέσητε παράκλησιν ὑπὲρ ἀναρρώσεως τοῦ ἐπικινδύνως ἀσθενοῦντος λαοφιλήτου καὶ σεπτοῦ Ἄνακτος τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Ἡ παράκλησις θέλει τελεσθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερατικῶς καὶ Ἱερατικῶς προϊσταμένου καὶ ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας, κατὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας θέλει ἀπαγγελθῇ πρῶτον ὑπὸ τοῦ προεξάρχοντος ἱερέως ἡ κάτωθι δέησις, ἣν καὶ θὰ ἀπαγγέλωσι εἶτα κατὰ τμήματα οἱ μαθηταί. «Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων,

ὁ ἐν τῷ ἀπείρῳ Σου ἐλέει ἰώμενος τὰς νόσους τῶν ἀσθενούντων, κλῖνον τὸ οὖς Σου καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὸν Μεγαλειότατον καὶ εὐσεβέστατον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Ἀλέξανδρον τὸν Ἀον, ἀνάστησον ἐν τῇ Πανσθενουργῷ Σου δυνάμει ἐκ κλίνης τῆς ἀσθενείας του χαριζόμενος Αὐτῷ τὴν ὑγείαν. Μετάβαλε τὴν ὀδύνην καὶ ἀγωνίαν τοῦ λαοῦ σου εἰς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἵνα καὶ ἐν τούτῳ δοξασθῇ τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Σου τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀμήν.»

Ἐπὶ τούτοις εἴπτε ἐν Κῳ ὑγειαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1920.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Ἐκθέσεις Μητροπολιτῶν.— Ἀνεγνώσθη ἐπὶ Συνόδου ἔκθεσις τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Νικαίας κ. Βασιλείου, διὰ ζοφερῶν χρωμάτων περιγράφουσα τὴν καταστροφὴν τῶν περιωνύμων πόλεων Νικαίας καὶ Λεύκης, ὡς καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῆς Νικαίας, ὑπὸ τῶν Κεμαλικῶν ὀρδῶν, ἣν καὶ δημοσιεύομεν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ.

Ὡσαύτως ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ Παν. Μητροπ. Φιλαδελφείας κ' Χρυσοστόμου, περιγράφοντος μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἀγρίως ὑπὸ τῶν Κεμαλικῶν ὀρδῶν σφαγιασθέντος διὰ τὴν ἐν τῇ πατρίῳ θρησκείᾳ ἐμμονὴν αὐτοῦ, Ἀρχιδιακόνου Ξενοφ. Ραπτάκη.

Ἄφιξις Μητροπολίτου.— Τυχὼν ἤδη πρὸ πολλοῦ συνοδικῆς ἀδείας ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Χρυσόστομος ἀφίκετο ἐνταῦθα, προτιθέμενος νὰ μεταβῇ εἰς Τρίγλιαν, τὴν γενέτειραν.

Θάνατος Μητροπολίτου.— Ἐν Σαράντα Ἐκκλησίαις, τῇ γενετείρα, ἔνθα εἶχε μεταβῆ τυχὼν συνοδικῆς ἀδείας, ἀπεβίωσεν ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Μελισσηνὸς Χριστοδούλου. Διετάχθη συνοδικῶς ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Πολύκαρπος ὅπως προστῇ τῆς κηδείας.

Ἡ ἐνταῦθα οὐνιτικὴ προπαγάνδα.—Εἶναι λυπηρὸν ὅτι τὸ αὐτὸ πνεῦμα, ἡ αὐτὴ πολιτικὴ τῆς Ρωμ. Ἐκκλησίας ἡ πρὸ τῆς ἁλώσεως ἀμέσως καὶ ἐπὶ τῇ ἁλώσει δὲν ἤλλαξεν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἡ αὐτὴ καὶ μέχρι τῆς σήμερον δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Οἱ ἀποστελλόμενοι ἐνταῦθα ὑπὸ διαφόρους τίτλους ἀπόστολοι αὐτῆς καὶ Ποιμένες κίβδηλον τό τε ἱμάτιον καὶ τὸ κάλυμμα φέροντες καὶ ἠρεμίαν ψυχῆς καὶ σώματος ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦτο ἐπιτηδεύοντες ἀπατῶσι τὸν λαὸν τῆς ὀρθοδοξίας, ὑποκλέπτουσι διὰ τοῦ πόθου αὐτῶν ὅπως φανῶσιν εὐάρεστοι τοῖς ἀνωτέροις αὐτῶν τὰ ἀπαράγραπτα ἀρχαιότατα τῆς Ὀρθοδοξίας δίκαια, καταπανουργεύουσι τὴν γνώμην τῆς Γενικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τολμῶντες δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ἐκκλησίας ν' ἀποδίδωσι τὴν δῆθεν κατάπτωσιν, τὴν ἐξωτερικὴν βεβαίως, εἰς τὸ Σχῖσμα. Ὅτι περὶ τῆς πολιτικῆς ταύτης τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐν Κ]πόλει λέγεται, ἐπανελήφθη τελευταῖον ἐν τῷ ἐνθρονιστικῷ λόγῳ τοῦ νεωστὶ διορισθέντος ἐνταῦθα ἐπισκόπου τῆς οὐνίας. Τελέσας τὴν πρώτην αὐτοῦ λειτουργίαν κατὰ τὸ ἡμέτερον δόγμα (rite byzantin) ὁ οὐνίτης ἐπίσκοπος καὶ ὁμιλήσας πρὸ ἡμερῶν πρὸ τοῦ ἐκκλησιάσματος αὐτοῦ ἐξῆρε μὲν τὴν ἀρχαίαν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἅμα δὲν ἠμέλησεν ἵνα τονίσῃ τὴν κατάπτωσιν (décadence) τῆς σημερινῆς, ὅτι ὀφείλεται εἰς τὸ Σχῖσμα (due au Schisme) καὶ τὴν μέριμναν, ἣν ἡ Ρώμη περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους δὲν ἔπαυσεν δεικνύουσα!!

«Ἔρημα πραγμάτων ῥήματα».

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7664

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 172 καὶ ἡμερομ. 7 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη καὶ τῆς Οὐρανίας Β. Πολυκρέτη, τὸ γένος Γ. Μαρινάκη),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ. ἀριθ. Πρωτ. 2589 καὶ ἡμερομ. 11 Ἀπριλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη κατὰ Οὐρανίας Β. Πολυκρέτη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γ μον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Κυριακοῦλα ἐτῶν 15 καὶ Γεώργιος ἐτῶν 12 ἐπιστραφῶσι τῷ πατρὶ αὐτῶν, παρ' ᾧ καὶ ὡς ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως, νὰ παραμείνωσι μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτῶν κατὰ τὸν Νόμον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ὀκτακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 866) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

(ὑπ') **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ

Ἐκκλησ. Δικαστήριον.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 καὶ ἡμερομην. 28 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Νομικοῦ Εὐθυμίου καὶ Ἀγγελικῆς Ν. Εὐθυμίου, τὸ γένος Κωστῆ, κατοίκων νήσου Καλολίμνου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 201 καὶ 207 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. καὶ ἡμερομ. 24 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νομικοῦ Εὐθυμίου κατὰ Ἀγγελικῆς Ν. Εὐθυμίου, τὸ γένος Κωστῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Παρέχει τῇ ἡττηθείσῃ προθεσμίαν 31 ἡμερῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐν Κ]πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τσῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Νικομηδείας, τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ προεδρεύων

(ὑπ) † ὁ Ἀρχιδιάκονος **Καλλένικος**

Τὰ μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. **Κωνστάντιος Κυπριανίδης**

(ὑπ.) Οἰκονόμος **Κων]τῖνος Συμεωνίδης**

(ὑπ.) Ἀρχιμ. **Φιλόθεος**

Ὁ γραμματεὺς

(ὑπ.) **Λ. Μαρασλῆς**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν. 3

Ὁ γραμματεὺς

Λ. Μαρασλῆς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀρ. Πρωτ. 7517

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 170 καὶ ἡμερομ. 7 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη καὶ τῆς Μαρίας Νικολάεβνας Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν ἐκ τοῦ πρώτου δὲ συζύγου αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη Φούρμαν),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 201 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5560 καὶ ἡμερομηνίαν 15 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη καὶ Μαρίας Νικολάεβνας Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν (ἐκ τοῦ πρώτου δὲ συζύγου της ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη, Φούρμαν), ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς Ρωσσικῆς «Πρὲς δε Σουὰρ» καὶ τῆς Γαλλικῆς «Βοσπόρου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὥς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἓξ (ἀρ.1006) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6944

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 161 καὶ ἡμερομ. 24 Αὐγούστου 1920, τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη καὶ τῆς Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5086 καὶ ἡμερομ. 2 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη κατὰ Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰουλία μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῆς,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τσῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὥς τε ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἐννεακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ. 986) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀθαν. Ε. Καρούλης**

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 41

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΗΜΩΝ

Λέγεται ὅτι εἶναι ἀνηλεὴς ὁ τοῦ θανάτου ἄγγελος καὶ ἀνάλγητος πρὸς πᾶσαν δέησιν καὶ ἀντιβολίαν, πρὸς πάντας τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰς ἀγωνίας τοῦ παρόντος, καὶ τοὺς θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς τοῦ μέλλοντος, ὅτι φείδεται οὐδενὸς καὶ οὐδεμιᾶς οὔτε ἡλικίας οὔτε τάξεως οὔτε καταστάσεως, εἰς ἓν μόνον ἀφορῶν, εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνατεθειμένου αὐτῷ ἔργου. Ἴσως ἡ ἔκφρασις καὶ παράστασις ἀπέχει τῆς ἀκριβείας· κατ' οὐσίαν ὅμως ἀληθεύει τὸ νόημα αὐτό, ὅτι ἐν πᾶσι καὶ διὰ πάντων ἐκτελοῦνται αἱ εἰς ἡμᾶς ἄγνωστοι καὶ ἀνεξιχνίαστοι τοῦ Κυρίου βουλαί. Καὶ μικρόν τι πρὸ τῆς μοιραίας καὶ ἀπαισίας ἐκείνης συγκυρίας τῶν ἀνακτορικῶν κήπων τίς θὰ ἐπίστευε καὶ θὰ ἐπείθετο ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς, μετὰ τεσσαράκοντα μόνον μηνῶν βασιλείαν ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας καὶ τῇ ἀκμῇ καὶ αἴγλῃ τῆς ζωῆς καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις θὰ ἔπιπτε θῦμα τοιαύτης συμπτώσεως, θὰ κατέλιπε μετὰ πολυώδυνον νόσον τὸν βίον καὶ ἃ εἶχε καὶ ἐπηγγέλλετο αὐτῷ θέλγητρα ὁ βίος αὐτοῦ, ἀφίνων ὄπισθεν αὐτοῦ γόους, δάκρυα καὶ πένθος εἰς ὑπάρξεις προσφιλεῖς, εἰς περιβάλλον συμπαθὲς καὶ εἰς πλήθη λαοῦ ἀφωσιωμένα αὐτῷ ἐγγύς τε καὶ μακράι; Ἐν ἐλεγείῳ εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ πρώτου βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ ἠγαπημένου αὐτοῦ φίλου Ἰωνάθαν ἐξέφραζεν ὁ παλαιὸς ψαλμῳδὸς τὸν πόνον τῆς

ἑαυτοῦ ψυχῆς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς διὰ τῆς ἀποστροφῆς· «Ὄρη τὰ ἐν Γελβουᾶ, μὴ καταβάτω ὑετὸς ἐφ' ὑμᾶς». Δύνανται οἱ νῦν πενθοῦντες νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν αὐτὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὸν χῶρον, ἧς ἀπαισίου νῦν συγκυρίας καὶ καταστροφῆς; Τοῦ πένθους μετέχει καὶ ἡ ἡμετέρα Μεγαλόπολις, ἐκ τῶν πρώτων δὲ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀπολέσασα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νεαροῦ ἡγεμόνος ἀγαπητὸν τέκνον, πιστὸν ἑαυτῇ καὶ τῇ κοινῇ πατρίδι τιμιώτατον, μάλιστα ἐν ταῖς παρούσαις στιγμαῖς τοῦ βίου αὐτῆς. Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν.

Διέταξεν ἤδη τὰ τοῦ κοινοῦ πένθους τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ δὲ Μήτηρ Ἐκκλησία ἀποδιδοῦσα καὶ αὕτη ἐνταῦθα τῷ σεπτῷ νεαρῷ τὰ νενομισμένα ἐντάφια καὶ τὰς ἐπικηδείους δεήσεις καὶ εὐχάς, δέεται συγχρόνως μετὰ τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος, ὅπως ὁ τῶν πάντων Βασιλεὺς καὶ Κυβερνήτης ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξ ἡμῶν μεταστάντος ἡγεμόνος ἐν σκηναῖς δικαίων, χαρίσηται δὲ τῷ ἑαυτοῦ λαῷ ἕτερον ἡγεμόνα κατὰ τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ τοῦ Α΄ τοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος νεαροῦ βασιλέως, αἰωνία ἡ μνήμη!

Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ, συνεδριαζούσης τῆς Ἱ. Συνόδου, ἡ Α. Σεβ. ὁ ἅγιος Τοποτηρητὴς ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως τὸν θάνατον τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Α΄, διὰ τῶν ἑξῆς: «Μετὰ λύπης δακεθύμου φέρω ἐπισήμως εἰς γνῶσιν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὸν σκληρὸν θάνατον τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἐπισυμβάντα χθὲς, περὶ ὥραν 4 καὶ 10΄ μ. μ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε πολὺ λυπηρόν, διότι ἡ μεγαλυνθεῖσα Πατρίς μας χάνει τὸν βασιλέα της, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ὑπερακοντίζων πᾶσαν προσδοκίαν ἐφείλκυσε διὰ τῆς ὅλης αὐτοῦ στάσεως τὰ συμπαθείας καὶ συνεκέντρου τὰς ἐλπίδας ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εὐχηθῶμεν ὅπως ὁ Ὕψιστος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως ἡμῶν, διαφυλάττῃ καὶ προστατεύῃ τὸ τετιμημένον Ἔθνος μας». Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι ἐγερθεῖσα ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς καὶ αἰωνίας μνήμης τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως.

Εἶτα ἡ Α. Σεβ. ὁ ἅγιος Τοποτηρητὴς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἅμα τῇ στυγνῇ ἀγγελίᾳ, διέταξεν ἵνα οἱ κώδωνες τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ κρούωνται πενθίμως, ἡ δὲ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινεν ἵνα τὸ μέτρον τοῦτο γενικευθῇ ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, διαταχθῇ δὲ καὶ ἡ ἄμεσος διακοπὴ τῶν μαθημάτων ἐν ταῖς Σχολαῖς. Ὡσαύτως ἐνεκρίθη ὅπως τὴν ἐπιοῦσαν Τετάρτην συγκληθῶσιν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν τὰ δύο τῆς Ἐκκλησίας Διοικητικὰ Σώματα πρὸς σύσκεψιν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν δέον νὰ μετάσχῃ τοῦ ἐθνικοῦ πένθους ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἅτινα καὶ συνελθόντα κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν ἐψηφίσαντο τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπεφάσισαν, ὅπως συλλυπητήριον τηλεγράφημα ἀποσταλῇ ἐκ μέρους τῶν δύο Σωμάτων αὐθημερὸν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐκφράζον τὴν βαθυτάτην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους λύπην.

2) Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ, ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καισαρείας κ. Νικολάου καὶ Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου καὶ τῶν Συμβούλων κ. Σόλ. Καζανόβα καὶ Ἰω. Χατζοπούλου, μεταβαίνουσα αὐθημερὸν παρὰ τῷ Ὑπάτῳ Ἀρμοστῇ τῆς Ἑλλάδος ἐκφράσῃ ἐπισήμως τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀλυτρώτου Ἔθνους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως.

3) Ἐνέκριναν, ἵνα ἅπαντα τὰ Σχολεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διακόψωσι τὰ μαθήματα αὐτῶν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 16 τρέχοντος.

4) Ἀποφασίσαντα, ἵνα τὴν μετὰ μεσημβρίαν τῆς προσεχοῦς Παρασκευῆς, 16 τρέχοντος, ἡμέραν τῆς κηδείας τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τελεσθῇ προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ ἐν τῷ Πατριαρχιαῷ Ναῷ ἐπισήμως ἐπικήδειος τελετὴ τῇ συμμετοχῇ τῆς Ὑπάτης Ἀρμοστείας τῆς Ἑλλάδος, εἰς Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Αὐρ. Σπαθάρην καὶ Στ. Θωμάρεης, μετὰ δικαιώματος συμπληρώσεως αὐτῆς ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων ἢ καὶ ἄλλων ἔξωθεν προσώπων, τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς τελετῆς, εἰς ἣν ἐνεκρίθη, ἵνα κληθῶσι διὰ τοῦ τύπου ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐθνικῶν καὶ Κοινοτικῶν ἱδρυμάτων, τῶν πολιτικῶν κομμάτων, τῶν διαφόρων Σωματείων, Συλλόγων, Ἀδελφοτήτων, Συνδέσμων καὶ Συντεχνιῶν καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν ἐγχωρίων ἐφημερίδων.

Ἐγκρίνασα, ἵνα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας κρούωσι πενθίμως οἱ κώδωνες τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν, ἀπεφάσισεν, ἵνα τὴν προσεχῆ Κυριακήν, 18 τρέχοντος μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τελεσθῶσιν ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπιμνημόσυνοι ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τελεταί.

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Ἀγκύρας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς
ΣΤ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Συνῳδὰ σχετικῇ ἀποφάσει τῆς Συνελεύσεως τῶν δύο Διοικ. τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων ἀπεστάλη τῷ ἐξοχ. Προέδρῳ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ε. Βενιζέλῳ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον,

Τὰ δύο Διοικητικὰ Σώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνελθόντα ἐν ἐπισήμῳ συνελεύσει μ' ἐπεφόρτισαν ἐξ ὀνόματος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τοῦ λαοῦ ἡμῶν καὶ τῆς ἀλληλεγγύης ἡ ὁποία συνενοῖ ἐν ταῖς χαραῖς ὡς καὶ ἐν ταῖς θλίψεσι τὸ Ἕνος ἡμῶν ἐν τῷ συνόλῳ του, ἵνα ἐκφράσω τὴν βαθεῖαν λύπην του διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν τοῦ νεαροῦ καὶ εὐγενοῦς Ἄνακτος, τοῦ ὁποίου ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ διατηρήσῃ τὴν πολύτιμον μνήμην ἄληστον. Εἴθε ὁ Ὕψιστος νὰ μὴ παύσῃ ἐπιδαψιλεύων εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὴν ἀμφιλαφῆ σκέπην Του».

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου
ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ἡ δὲ Μ. Πρωτοσυγκελλία δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνεκοίνωσε τὴν περὶ διακοπῆς τῶν μαθημάτων, πενθίμου κωδωνοκρουσίας καὶ ἐπιμνημοσύνων τελετῶν ἀπόφασιν τῶν δύο Σωμάτων.

Τῇ δὲ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ παρεκκλησίῳ ἐψάλη ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει κατανυκτικώτατον τρισάγιον ὑπὲρ τοῦ Σεπτοῦ Νεκροῦ ὑπὸ τῆς Α. Σεβ. τοῦ ἁγίου Τοποτηρητοῦ, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ ἱεροῦ κλήρου, παρόντων ἁπάντων τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπαλλήλων.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΕΝΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

(συνέχεια ἀπὸ 34ου φύλλου)

Βεβαίως δὲν ἦτο πρωτοφανὲς τὸ κακὸν τῆς δωροδοκίας ἢ σιμωνίας, τὸ προκῦψαν ἐκ τῆς ἄλλης ἀγαθῆς διαθέσεως τῆς εἰρημένης εὐσεβοῦς γυναικός, ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ εἰθίζετο ἐν Βυζαντίῳ παρὰ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρχὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ τὰς ἔκπαλαι συχνὰς καὶ ἐπανειλημμένας αὐτοῦ καταδίκας. Εἶχε μάλιστα ἐπιταθῆ σὺν τῇ προϊούσῃ πολιτικῇ καταπτώσει τοῦ Βυζαντίου, ὅτε τὸ ἐκκενούμενον βασιλικὸν ταμεῖον ἔδει νὰ πληροῖ ἡ Ἐκκλησία, καὶ δὴ ὁ θρόνος Κ]πόλεως, οὗτινος ἡ ἐξουσία κατὰ τοὺς τελευταίους τῆς αὐτοκρατορίας χρόνους ἦτο πολὺ εὐρυτέρα τῆς τῶν βασιλέων. Ἐκτὸς δὲ τοῦ Βυζαντίου καὶ ἐν ταῖς ὑπὸ ἀλλοθρήσκων κατεχομέναις χώραις τῆς ἀπωτέρω Ἀνατολῆς ἦτο κα-

θιερωμένον εἶδός τι πληρωμῆς εἰς τὴν ἑτερόθρησκον ἀρχὴν κατὰ τὸν διορισμὸν ἀρχιερέων. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ συμφορὰ τῆς ἁλώσεως συνέτεινεν εἰς τὴν ἐκβλάστησιν καὶ ἐξάνθησιν μᾶλλον ἢ ἐκκοπὴν τῆς κακῆς ῥίζης, καὶ ἤδη Γενναδιος ὁ Σχολάριος, ἁπαντῶν πρὸς ἐρωτήσεις τινὰς ἀπὸ Σινᾶ, συμβουλεύει νὰ μὴ σκανδαλίζωνται ὡς τινα λυπηρὰν **ἀνάγκην** ἢ ὡς τι **ἀναγκαῖον κακὸν** διὰ τὸ ἐν Ἀνατολῇ καθιερωμένον ἔθος τῆς πληρωμῆς εἰς τὴν ἑτερόθρησκον ἐξουσίαν κατὰ τὸν διορισμὸν ἀρχιερέων, θεωρεῖ δὲ ὡς πολλῷ χεῖρον καὶ σκανδαλωδέστερον τὸ ἕτερον εἶδος τῆς σιμωνίας, τὸ ἀγοράζειν μὲν τὴν ἀρχιερωσύνην ὡς ὑποψηφίους, πωλεῖν δὲ αὐτὴν ἄλλοις ὁμοίοις ὡς ἦδη ἀρχιερεῖς, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ κακὸν, ὅπερ ἀνέδην ἀσκούμενον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν μοναχῶν περιήγαγεν αὐτὸν εἰς διάστασιν πρὸς αὐτοὺς, καὶ μάτην καταπολεμηθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ θρόνου. Τοιούτου κακοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ λάβωσι γνῶσιν οἱ κρατοῦντες, ἐν πρώτῃ δὲ εὐκαιρίᾳ ἔσπευσαν νὰ χρησιμοποιήσωσιν αὐτὸ ὑπὸ μορφὴν χειροτέραν καὶ κινδυνωδεστέραν.

Ὡς φέρεται, τὸ πρῶτον ὁ Σουλτᾶνος αὐτὸς ἐδωρήσατο τῷ Γενναδίῳ 1000 φλωρία, κατὰ δὲ τὸν Ὑψηλάντην ἔλαβον παρὰ τοῦ Σουλτάνου τὰ **συνήθη τῶν δώρων** ὁ Ἰσίδωρος καὶ ὁ Συρόπουλος, ἴσως δὲ καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἰωάσαφ. Ἀλλ' αἱ ταχεῖαι ἀλλαγαὶ τῶν πατριαρχῶν ἐνέπνευσαν φυσικῷ τὸ λόγῳ τῷ Σουλτάνῳ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἀσύμφορον τῷ ἑκάστῳ νέῳ πατριάρχῃ προσφερόμενον τοῦτο δῶρον. Ὁ Ξυλοκαράβης φρονοῦμεν ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ σύνηθες τοῦτο σουλτανικὸν δῶρον, καὶ τοῦτο πιθανῶς ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς κατ' αὐτοῦ μομφῆς, ὅτι ἔδωκε τῷ Σουλτάνῳ 1000 φλωρία, τουτέστι δὲν ἔλαβε τὰ παρὰ τοῦ Σουλτάνου αὐτοῦ διδόμενα. Ἦτο δὲ λίαν φρόνιμον νὰ ἀποφεύγωσιν τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο δῶρον, καὶ ἡ ἀνεξαρτησία ἀπὸ τοῦ ταμείου τοῦ Σουλτάνου θὰ ἦτο μᾶλλον εὐτύχημα εἰς τὸ πατριαρχεῖον. Ἀλλ' ἦτο νέον δυστύχημα τὸ κατόπιν ἀκολουθῆσαν. Μετὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμεὼν καὶ διὰ τὸν Διονύσιον προσενεχθέντα τῷ Σουλτάνῳ φλωρία, ὁ νέος τοῦ θρόνου μνηστὴρ μοναχὸς Ραφαὴλ Σέρβος ἀνεδέχθη νὰ προσφέρῃ προσέτι τῷ διβανίῳ 2000 φλωρία **κατ' ἔτος.** Οὕτω δὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πρώτου Σουλτάνου αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες παρεσκεύασαν τῷ πατριαρχείῳ δύο φόρους, τὸν ἐφ' ἅπαξ ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ πατριάρχου διδόμενον, τὸ **πεσκέσιον**, καὶ τὸν διαρκῆ ἢ τὸ **χαράτζιον**, καὶ οὕτως οὐ μόνον ἀπηλλάγη τὸ διβάνιον τῶν εἰς τὸ πατριαρχεῖον δαπανῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνεκάλυψεν ἐν αὐτῷ νέαν πρόχειρον πηγὴν προσόδων. Τοὐντεῦθεν δὲ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ δὲν ἐμποδίζει τὸ διβάνιον τὰς ἐν τῷ πατριαρχείῳ ταραχὰς, ἀλλὰ εὐκαιρίας τυχὸν καὶ ὑποκινεῖ αὐτὰς, ἵνα ἐν τῇ συχνῇ τῶν πατριαρχῶν ἀλλαγῇ καὶ τῇ πληθύϊ τῶν μνηστήρων τοῦ θρόνου ἀφθονώτερον δύνηται νὰ ἀντλῇ τὰ φλωρία ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης.

Τὸ ταχέως αὐξανόμενον κακὸν ἐφάνη ὅτι κατετρόμαξε τοὺς Ἕλληνας. Καὶ τὰ μὲν γεγενημένα ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπογίνωνται, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προληφθῇ τοὐλάχιστον ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τοῦ κακοῦ. Ἀνανήψαντες ἐκ τοῦ ληθάργου ἐζήτησαν τὴν ἄγκυραν τῆς σωτηρίας μάλιστα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἐθνικῇ συνόδῳ καὶ ἐν τῇ συνοδικῇ ἐκλογῇ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν ἀποδίωξιν τοῦ Ραφαὴλ, συνῆλθε μεγάλη σύνοδος ἐκ μητροπολιτῶν, ἀρχιεπισκόπων, ἐπισκόπων, κληρικῶν, ἡγουμένων, ἱερέων, ἀρχόντων καὶ λαοῦ, ὃς διὰ τῆς λύπης αὐτοῦ πιθανῶς δὲ καὶ διαμαρτυρηθεὶς πρὸ πάντων συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀφυπνισθῇ ἡ σωτήριος ἰδέα περὶ τοιαύτης συνόδου, καὶ ἔλαβεν ἐν αὐτῇ ἐνεργὸν μέτρος. Ἐξελέγη δὲ πατριάρχης ὁ ὁμολογητὴς Μανουὴλ, ὃς ἐπὶ τοῦ Ἰωάσαφ ἔτι ἐκκλησιάρχης ὢν μετ' αὐτοῦ εἶχε κοσμηθῇ διὰ τῶν σημείων τοῦ μαρτυρίου δι' ἣν καὶ ἐκεῖνος αἰτίαν. Τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ, τότε πρῶτον καταταχθέντος εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα καὶ μετονομασθέντος Μαξίμου, ἐχαιρέτισεν ὁ λαὸς μετ' ἀλαλαγμῶν. Ὁ ἐκλεχθεὶς δὲν εἶχε πῶς νὰ πληρώσῃ τὸ διβάνιον, ἀλλ' οἱ ἐκλογεῖς αὐτοὶ συλλέξαντες ἔδωκαν αὐτῷ 500 μὲν φλωρία διὰ πεσκέσιον, 2000 δὲ διὰ χαράτσιον ἐν τῷ τέλει τοῦ ἔτους. Αὐτὸς ὁ Σουλτᾶνος νύνοει τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Ἐκκλησίας γνωστὸν ὄντα καὶ ἐπὶ τῇ

ἐξόχῳ αὐτοῦ παιδείᾳ ὑπομιμνησκούσῃ τὸν Γενν́άδιον ὥστε καθὼς μετὰ τούτου, οὕτω καὶ μετ' ἐκείνου ἠθέλησε νὰ συνδιαλεχθῇ περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ὁ λαὸς ἐξηκολούθει χαίρων ἐπὶ τῷ ἀρχηγῷ αὐτοῦ, κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν ἐπιμελῶς διδάσκοντι αὐτὸν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἔπρεπε λοιπὸν ἐπὶ τὸ βέλτιον νὰ τραπῶσι τὰ πράγματα τοῦ πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἐναντίον, καίτοι ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον τροπὴ αὕτη θὰ ἦτο ὀξυτέρα, ἐὰν μὴ ἀνέκοπτον αὐτὴν καὶ ἀνεχαίτιζον τοιαῦτα φαινόμενα τοῦ κρείττονος, ὁποῖα τώρα ἐδείξαμενθὰ, ἀπαντήσωμεν δὲ καὶ κατωτέρω.

Εὐνόητον ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, οὗτινος τῷ ὀνόματι καὶ τῇ ἐποχῇ οἱ χρονογράφοι Μάξιμος, Μαλαξὸς καὶ Φίλιππος ὁ Κύπριος περικλείουσι τὸ νέον τμῆμα τῆς νεωτέρας θλιβερᾶς περιόδου τῆς ἱστορίας τοῦ ἐν Κ]πόλει Πατριαρχείου καὶ Ἐκκλησίας, δὲν ἠδύναντο νὰ φέρωνται πρὸς αὐτὴν οὐδ' ὅπως ἐκεῖνος, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τὸ χεῖρον. Ὁ Βαγιαζίτης δὲν ἦτο σκληρὸς, καὶ ἔδιδέ τινα εἰσέτι προσοχὴν εἰς τὸν Μάξιμον, ἀλλ' ἐθέλχθη ἀπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποθανόντος Συμεὼν τοῦ Τραπεζουντίου, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ τιμωρήσῃ τὸν πατριάρχην Νήφωνα ὡς ἐπιθυμήσαντα νὰ στρέψῃ αὐτὴν πρὸς ὄφελος τοῦ πατριαρχείου. Κατεβίβασε δὲ τοῦ θρόνου καὶ τὸν πατριάρχην Ἰωακεὶμ, δόντα χριστιανικῇ τινι κοινότητι ἄδειαν οἰκοδομῆς νέας ἐκκλησίας. Ὁ Δωρόθεος, Νεκτάριος, Δοσίθεος καὶ ὁ Μελέτιος Ἀθηνῶν μετὰ χαρᾶς ἀναφέρουσι παραδείγματά τινα τῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εὐνοίας τοῦ τὸν Βαγιαζίτην διαδεξαμένου Σελίμη, καὶ δίδουσιν εἰς αὐτὰ ἰδιάζουσαν σημασίαν· ἀλλ' ἐγγύτερον ἐξετάζοντες τὰ παραδείγματα ταῦτα, ἀναφερόμενα εἰς μέρη οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἢ ἐκ νέου κατακτηθέντα, τοῦτο μόνον ἐξάγομεν ὅτι καὶ ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἁπλῆ ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος ἐκείνου τῆς πολιτικῆς· «πέμπε ἔμπροσθέν σου ὑποσχέσεις». Οἱ μετὰ ταῦτα σουλτάνοι ἐν γένει προσεφέροντο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τὸ χεῖρον. Εἰς τὴν αὔξουσαν τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας δίαν ἠδύναντο νὰ ἀντενεργήσωσι νέα φαινόμενα τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπαρχούσης δυνάμεως. Ἀλλ' ἐν πᾷ πατριαρχείῳ αὐτῷ παρατηροῦνται ὅλως ἀντίθετα φαινόμενα ἐξευτελίζοντα τὴν Ἐκκλησίαν, ἀναφαίνονται νέοι ραδιοῦργοι, μνηστῆρες τοῦ θρόνου ἐκ τῶν αὐτῶν πάλιν μοναχῶν ἢ ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων μοναχῶν ἐπιπηδησάντων εἰς τοὺς θρόνους αὐτῶν. Ἐγίνοντο ὑπερθεματίσεις τοῦ πεσκεσίου καὶ τοῦ χαρατζίου, συγχρόνως δὲ ἐπανελαμβάνοντο καὶ αἱ ἀπόπειραι πρὸς κατάργησιν τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπὸ συνόδου ἐκλογῆς τῶν πατριαρχῶν. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνσμονηθῇ καὶ καταπατηθῇ ἡ ἀρχὴ αὕτη, καὶ ὅπου κάλλιον ἐφημόζετο, ἐξελέγοντο σχεδὸν πάντοτε οἱ συγκριτικῶς καλλίτεροι ἄνδρες, ὡς Νήφων ὁ Ἀθωνίτης, ποιμὴν διδακτικὸς, Ἰωακεὶμ ὁ Δράμας ἀνὴρ λόγιος καὶ εὐσεβὴς, ὃν ἀντὶ βαρείας θυσίας, προεφύλαξεν ὁ λαὸς ἀπὸ τοῦ φθόνου τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν κληρικῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Σηλυβρίας, ἀνθρώπου πονηροῦ καὶ λιθοβολισμοῦ ἀξίου, ὡς λέγει ὁ χρονογράφος, διὰ δωροδοκιῶν ζητοῦντος νὰ λάβῃ τὸν θρόνον, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Σοφίας μητροπολίτης Ἱερεμίας Α', βεβαίως μορφωθεὶς καὶ οὗτος ἐν Ἄθῳ;

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Ἱεραρχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν.— Ἡ ἐν Ἀθήναις πρὸς ἑορτασμὸν τῶν ἐπινικίων συγκεντρωθεῖσα Ἱεραρχία τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου ἀπέστειλε πρὸς τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Τοποτηρητῇ τοῦ Οἰκουμ. θρόνου καὶ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Κωνσταντινούπολις

Ἡ Ἱεραρχία σύμπασα τοῦ Θεοφρουρήτου ἑλληνικοῦ Βασιλείου, συγκεντροθεῖσα ἐν τῇ Πρωτευούσῃ πρὸς τέλεσιν Ἑορτῶν Ἐπινικίων, μετὰ τὴν ἀναπεμφθεῖσαν τῷ Θεῷ εὐχαριστίαν, ἀπευθύνει ἡνωμένη ἀδελφικὴν πρόσρησιν τῇ Ἱ. Συνόδῳ της Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ δι' αὐτῆς πᾶσι τοῖς λοιποῖς ἐν Κυρίῳ ἀδελφοῖς. ἐξαιτουμένων μὲν τὰς εὐχὰς αὐτῶν πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν λελυτρωμένων Ἑλ-

λήνων ἀνταποδιδοῦσα δὲ τὰς ἑαυτῆς ὑπὲρ ταχείας καὶ τῶν ἔτι ἀλυτρώτων ἀπολυτρώσεως. Κύριος ὁ **ὁ**δηγήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἔνδοξον ταύτην ἡμέραν εὐδοκῆσαι, ὅπως συντμηθῇ ὁ χρόνος τῆς συναντήσεως πάντων εἰς κοινὴν δοξολογίαν ἐν τῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Θεολογικὴ Ἀκαδημία Χάλκης.— Κατόπιν ὑποβολῆς σχετικῶν σκέψεων τῆς οἰκείας Ἐφορείας ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἐξακολουθήσῃ καὶ ἐφέτος δοκιμαστικῶς ἡ λειτουργία τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς, ὑπὸ τύπον Θεολ. Ἀκαδημίας, μὴ ἀποκλειομένης τῆς σκέψεως περὶ ἐπαναφορᾶς ἐν τῷ μέλλοντι τοῦ γυμνασιακοῦ τμήματος.

Μητροπολίτης Μυριοφύτου.— Προσεκλήθη ὁ Παν. Μητροπολίτης **Μυριοφύτου** καὶ Περιστάσεως κ. Σωφρόνιος ἵνα ἔλθῃ ἐνταῦθα καὶ λάβῃ γνῶσιν ζητημάτων τινων ἀφορώντων αὐτόν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 39 φύλλου)

* * *

§ 18 β. ΕΝΤΑΥΘΑ παρεμπιπτόντως μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅλως ἀσκόπως ἀναφέρω ἐπίτηδες ὅτι τὸ πρὸ ἡμερῶν ἱστορικὸν καταστὰν **Οὐσάκιον**, καὶ **Τεμενάθυραι**(14) ὠνομάζετο καὶ Φλαβιούπολις, ὡς τοῦτο ἐν τῷ ὑπ' ἐμοῦ μετὰ μεγάλων κόπων καὶ διὰ δαπανῶν ὑπερόγκων ἐν Μονάχῳ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἀνακήρυξιν τοῦ συντάγματος (1908) ἐκδοσέντι χάρτῃ ἐδηλοῦτο, ὅστις μεθ' ὅλας τὰς πιθανὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ ὑπηρέτησε πολλῷ κάλλιον τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα ἢ τὰ μερικῶν δῆθεν γεωγραφικῶν καὶ στατιστικῶν ἀνδρῶν..., οἵτινες ἐν γεωγραφικῷ καταστρωθέντι πίνακι ἰσχυρίζοντο ὅτι ὑπάρχει πόλις **Κυδωνίαι** καὶ χωριστὰ **Αἰβαλῆ!!!** κ. ἑ. Συμπτώσεως δὲ ἔργῳ ὑπηρετῶν προστίθημι ὅτι ΒΑ εἰς ἀπόστασιν εἴκοσί που χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Οὐσακίου, δῆλα δὴ τῆς Φλαβιουπόλεως ὑπῆρχε συνοικισμός, «**Τραϊανούπολις**» (πρβλ. τὴν παρὰ τὴν Αἶνον, περὶ ἧς κατωτέρω ἐν οἰκείῳ μέρει), ἧς τὸ ἐθνικὸν **Τραϊανοπολίτης**, διότι ὁ τῆς **Τραϊανέων πόλεως** (=**Βερόης**,=**Εἰρηνοπόλεως**=**Διδηροπόλεως**, τῆς νῦν Ἐσκὶ- Ζααρᾶς) ὁ κάτοικος λέγεται κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς **Τραϊανεύς**.

Ὅλα τὰ ἄνω μνημονευόμενα μέρη τῆς Θρᾴκης ἐγένετο θέατρον αἱματηρῶν συγκρούσεων Βουλγάρων καὶ Βυζαντινῶν ἰδίως ἀπὸ τῆς ἀνακτήσεως τῆς ΚΠ ὑπὸ τῶν Παλαιολόγων.

§ 19. Ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν ποιημάτων τοῦ Ἐφεσίου Μανουὴλ τοῦ Φιλῆ, ἅτινα κατὰ τὸ 1857 ἐξέδωκεν ἐν δυσὶ τόμοις ὁ *E. Miller* ὑπάρχει ποίημα πρὸς τὸν στρατηγὸν (πρωτοστράτορα) Μιχαὴλ Γλαβᾶν τὸν Ταρχανειώτην, ἐν ᾧ ἐκθειάζονται τὰ στρατηγικὰ αὐτοῦ κατορθώματα. Ἐν τῷ ποιήματι ἁπαντᾷ καὶ σειρὰ τοποθεσιῶν, ἐν αἷς ἐξειλίχθησαν τὰ ἡράκλεια τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἔργα. Αἱ τοποθεσίαι αὗται ἀναφέρονται μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω, δι' ἃς καὶ τοὺς στίχους προυθυμήθην ἵνα τοῖς ἀναγνώσταις προσφέρω, ἄλλαι δ' εὑρηνται ἐν τῇ κατασπασθείσῃ βουλγαρικῇ ὑπεροψίᾳ (15).

(ἀκολουθεῖ)

(14) **Μυστακίδου**, χάρτης Ἀσιατικῆς Τουρκίας, 1908. Ὅρα δὲ καὶ R. E. Gr. 1894, σ. 64, ἔνθα ὁ S. Reinach προβάλλεται ὅτι τὸ δεύτερον συνθετικὸν—**θύρα**(ι)=**πόλις**, εἶναι δὲ ἀρχαία λυδικὴ λέξις. Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐτράπη εἰς τὴν κατάληξιν —**τειρα, -Τύρρα,-Τειρα,-θύρα.** Βλέπε Burech,aus Lydien σ. 59 διὰ τὸ σημεῖον τοῦτο. Πρβλ. διὰ τὸ **Οὐσάκι**(ον) κλ. καὶ Ramsay, Phrygia, ἐν Συλλάβῳ καὶ κυρίως σελ. 596.

(15) Β' στ. 326 κ. ἑ. σελ. 255.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται **οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7664

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 172 καὶ ἡμερομ. 7 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη καὶ τῆς Οὐρανίας Β. Πολυκρέτη, τὸ γένος Γ. Μαρινάκη),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ. ἀριθ. Πρωτ. 2589 καὶ ἡμερομ. 11 Ἀπριλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη κατὰ Οὐρανίας Β. Πολυκρέτη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γ μον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Κυριακοῦλα ἐτῶν 15 καὶ Γεώργιος ἐτῶν 12 ἐπιστραφῶσι τῷ πατρὶ αὐτῶν, παρ' ᾧ καὶ ὡς ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως, νὰ παραμείνωσι μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτῶν κατὰ τὸν Νόμον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ὀκτακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 866) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπ') **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ

Ἐκκλησ. Δικαστήριον.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 καὶ ἡμερομην. 28 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Νομικοῦ Εὐθυμίου καὶ Ἀγγελικῆς Ν. Εὐθυμίου, τὸ γένος Κωστῆ, κατοίκων νήσου Καλολίμνου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 201 καὶ 207 τῶν Δικονομικῶν Ὀδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. καὶ ἡμερομ 24 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νομικοῦ Εὐθυμίου κατὰ Ἀγγελιλῆς Ν. Εὐθυμίου, τὸ γένος Κωστῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Παρέχει τῇ ἠττηθείσῃ προθεσμίαν 31 ἡμερῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ· τῶν ἐν Κ]πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἠττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, προκαταβολλόμενα ὑπὸ τσῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Νικομηδείας, τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ προεδρεύων

(ὑπ.) † ὁ Ἀρχιδιάκονος **Καλλίνικος**

Τὰ μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. **Κωνστάντιος Κυπριανίδης**

(ὑπ.) Οἰκονόμος **Κων]τῖνος Συμεωνίδης**

(ὑπ.) Ἀρχιμ. **Φιλόθεος**

Ὁ γραμματεὺς

(ὑπ.) **Α. Μαρασλῆς**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν. 2

Ὁ γραμματεὺς

Α. Μαρασλῆς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀρ. Πρωτ. 7517

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 170 καὶ ἡμερομ. 7 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη καὶ τῆς Μαρίας Νικολάεβνας Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν ἐκ τοῦ πρώτου δὲ συζύγου αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη Φούρμαν),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5560 καὶ ἡμερομηνίαν 15 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη καὶ Μαρίας Νικολάεβνας Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν (ἐκ τοῦ πρώτου δὲ συζύγου της ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη, Φούρμαν), ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς Ρωσσικῆς «Πρὲς δε Σουὰρ» καὶ τῆς Γαλλικῆς «Βοσπόρου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἓξ (ἀρ.1006) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 6944

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 161 καὶ ἡμερομ. 24 Αὐγούστου 1920, τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη καὶ τῆς Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 16, 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5086 καὶ ἡμερομ. 2 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Ι. Πατεράκη κατὰ Παρθενόπης Ν. Πατεράκη, τὸ γένος Δημητρίου Σαρρῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰουλία μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῆς,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τσῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Χρόνου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἐννεακόσια ὀγδοήκοντα ἓξ (ἀρ. 986) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀθαν. Ε. Καρούλης**

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 42

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΕΙΧΕΝ ΑΝΑΦΟΡΑΝ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΡΘΑΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ ΡΩΜΗΣ;

Παρεδόθη μοι προχθὲς τὴν νύκτα τῆς Τετάρτης 14]27 Ὀκτωβρίου ἐν τῇ καταὶ Χάλκην θεολογικῇ Ἀκαδημείᾳ τὸ ὑπ' ἀρ. ΛΖ' καὶ ἡμερομ. τῆς 31ης Ἰανουαρίου τοῦ 1919ου ἔτους τεῦχος τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» μετὰ τῆς παρακλήσεως νὰ ἐπιδώσω τοῦτο χθὲς πρωΐας τῷ πανοσιολ. Ἀρχιγραμματεῖ τῆς ἱ. Συνόδου. Ὡς βιβλιοφάγος ἀδιόρθωτος, ἀνέγνων σχεδὸν ἅπαν τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Πρὸ πάντων τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐκίνησε τὸ ἄρθρον τοῦ ἐξόχως λατινομαθοῦς Μητροπολίτου τῆς Βερροίας κ. Καλλινίκου Δεληκάνη «ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν». Καὶ ὅτι μὲν βεβαίως δέν μοι ἤρεσε τὸ ὕφος, ᾧ ἐχρήσατο ὁ ἱεράρχης ἀρθρογράφος, οὐδαμῶς ἀρνοῦμαι· θὰ προὐτίμων δηλονότι νὰ μὴ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἀριθμοῦ ρητορικῶν σχημάτων τόσου, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται ἂν εἶναι λόγος ἀπὸ ἄμβωνος, εἰσαγγελέως κατηγορητήριον ἢ καθαρῶς ἐπιστημονικὴ διατριβή. Περὶ τοῦ θέματος, ὃ πραγματεύεται, ἐπιφυλάσσομαι νὰ γράψω, ὅταν τὴν συνέχειαν τοῦ ἄρθρου ἀναγνώσω· μόνον σπεύδω ἀπὸ τοῦδε νὰ δηλώσω, ὅτι δέν μοι φαίνεται ἀείποτε ὀρθῶς τοῦ περιεχομένου ἀντιλαμβανόμενος τῶν ἱερῶν κανόνων, οὓς ἑκάστοτε ὑπ' ὄψει ἔχει, οἷον ἐν οἷς λέγει περὶ τῶν κανόνων Καρθαγένης μθ' καὶ Πενθέκτης γ'.

Ὅ,τι ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σιωπήσω οὔτε δικαιοῦμαι οὔτε δύναμαι, τυγχάνει φράσις τις τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρθρογράφου, ἥτις, ἂν μὴ ἦτο γεγραμμένη, θὰ μ' ἠνάγκαζε νὰ γράψω «ποῖον σ' ἔπος φύγον ἕρκος ὀδόντων;» Καὶ ἰδοὺ τῆς δυσφορίας μου ὁ λόγος.

Καὶ ὑπὸ τυφλῶν νῦν βλέπεται, ὅτι ὁ Πάπας Ρώμης ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις χρόνοις τοὺς ἀγῶνας ἑαυτοῦ ἐπ' ἄπειρον ἐνέτεινεν, ἐξαπολύ-

σας καθ' ἡμῶν ποικιλωνύμους πολεμίους, ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς, ἐπὶ τῷ ὅλως ἀντιχριστιανικῷ καὶ ἐπιμέμπτῳ τέλει, ὅπως εἴτε ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς Ρώμης ὑποτάξῃ εἴτε διὰ τῶν σχισμάτων καὶ τῶν διαιρέσεων ἐξασθενώσῃ τὰς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ ὅτι μὲν ὁ Πάπας τοῦτ' αὐτὸ «πρὸς κέντρα λακτίζει», μὴ κατανοῶν τὸ γραφικὸν «μήποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῶμεν», πεποιθότως ἀναμένομεν ἀπὸ τῆς θαυμαστῆς περὶ ἡμᾶς καὶ αὖθις ἄρτι μεγαλουργησάσης τε καὶ δοξασθείσης «δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου». Ἐπειδὴ ἐν τούτοις εἴρηται «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει», ἐχομεν καθῆκον πάντες ἀπαραίτητον, καὶ μάλιστα οἱ κληρικοί, τὰ μέτρα τῆς ἀμύνης ἅπαντα νὰ κινητοποιήσωμεν, καὶ πρὸ παντὸς ἔν τε τοῖς ἡμετέροις λόγοις καὶ ταῖς ἐνεργείαις ν' ἀποφεύγωμεν πάνθ' ὅσα δύνανται λαβὴν νὰ δώσωσι τῷ Πάπᾳ καὶ τοῖς παπικοῖς ὀργάνοις καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ἔπος ἔλαθε φυγὸν τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐλάχιστα μεμετρημένον, ὅπερ, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν κριθῇ, εἴτε ἐν τῷ μέτρῳ τῆς καθόλου σκοπιμότητος καὶ ὠφελείας, εἴτε κατὰ τὸ κριτήριον τῆς τῶν κανόνων ἀκριβείας, εἴτε καὶ πρὸς τὴν λυδίαν λίθον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἀπροκαταλήπτου ἀληθείας, ἀποδείκνυται τελείως ἀτυχές. Καὶ ἐξηγοῦμαι.

Ἐν σελ. 20 τοῦ ἐν ἀρχῇ μνημονευθέντος τεύχους ἰσχυρίζεται ὁ ἅγιος Βερροίας ὅτι «πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ρώμης ἡ ἐκκλησία τῆς λατινικῆς Ἀφρικῆς, ὡς πρὸς ἀποστολικὴν καθέδραν, εἶχε τὴν ἀναφοράν». Ἀπόφανσις τοιαύτη, ἣν βεβαίως ὁ Βερροίας τέλεον ἀμελετήτως ἔγραψεν, οὐ μόνον εἰς τὸν νόμον τῆς καθόλου σκοπιμότητος προσκρούει, ἅτε ὅπλα καθ' ἡμῶν παρέχουσα εἰς χεῖρας τῶν «τὸν καπνώδη τύφον τοῦ κόσμου εἰσαγόντων τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ»(1), ὅπερ βέβαια οὔτε ἠθέλησεν οὔτε νὰ θέλῃ δύναται ὀρθόδοξος καὶ Ἕλλην ἱεράρχης, οὐ μόνον εἴτε ὅλως ἀνιστόρητον εἴτε μονομερῶς ἐκ τῶν λατινικῶν πηγῶν ἀντλήσαντα τὸν ἐξειπόντα τὴν ἐν λόγῳ φράσιν ἀποδείκνυσιν, ἀλλὰ καὶ ἄντικρυς ἀντίθετός ἐστι πρὸς τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν, διότι, ἵνα παραδράμωμεν τοὺς ἄλλους πάντας ἱεροὺς κανόνας, ἀντιπίπτει ἡ ἀπόφανσις αὐτὴ καὶ πρὸς κανόνας ἱεροὺς αὐτῆς τῆς Καρθαγένης! καὶ τρανῶς αὐτὸ ἀποδεικνύεται Αον ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων κγ', κη', λθ', νε', πε', γε', ρα', ρε', ρσ', καὶ ρκε' Καρθαγένης, μάλιστα δὲ Βον ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ἃς ἡ αὐτὴ ἐν Καρθαγένῃ Σύνοδος ἀπηύθυνε τὴν μὲν πρὸς Πάπαν Ρώμης Βονιφάτιον, τὴν δὲ πρὸς Πάπαν Ρώμης Κελεστῖνον. Καὶ δὴ

Αον

Ἐν καν. Καρθ. κέ ὥρισται: «Ἐπίσκοποι πέραν θαλάσσης (δηλαδὴ εἰς Ρώμην) μὴ ἀποδημείτωσαν, εἰμὴ μετὰ ψηφίσματος τῆς πρώτης καθέδρας τοῦ ἰδίου ἑκάστης χώρας ἐπισκόπου...», ὅπερ ἀπεδείκνυσι ἀναφορὰν τῶν ἐπισκόπων πρὸς τὸν ἴδιον Μητροπολίτην ἢ Ἀρχιεπίσκοπον, πρὸς δὲ τὸν Πάπαν δυσπιστίαν.

Ἐν καν. Καρθαγ. κη' καθώρισται: «ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι... ἐὰν τὰ δικαστήρια μέμψωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν... Διὸ, εἰ καὶ περὶ αὐτῶν (τῶν γειτόνων δηλονότι ἐπισκόπων) ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης (δηλαδὴ τὰ τοῦ Πάπα Ρώμης) δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὥρισται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικὰ (τοῦτ' ἐστι τὰ ἐν Ρώμῃ) δικαστήρια διεκκαλούμενοι παρ' οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν εἰς κοινωνίαν». Πρβλ. καν. Καρθ. ρκέ τάδε καθορίζοντα: «ὁμοίως ἤρεσεν ἵνα πρεσβύτεροι, διάκονοι καὶ οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοὶ ἐν αἷς ἔχωσιν αἰτίαις, ἐὰν περὶ τῆς ψήφου τοὺς ἰδίους ἐπισκόπους μέμφωνται, οἱ γειτνιῶντες ἐπίσκοποι τούτους ἀκροάσωνται, καὶ τὰ μεταξὺ τούτων περατώσωσιν οἱ παρ' αὐτῶν κατὰ συναίνεσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπισκόπων προσ-

(1) Ἐπιστολὴ Συνόδου Καρθαγένης πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης Κελεστῖνον ἐν συντάγματι Κανόνων Ράλλη καὶ Ποτλῆ (τόμ. Γ' σελ. 621).

λαμβανόμενοι. Ἐὰν δὲ καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκκυλέσασθαι θελήσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται, εἰμὴ πρὸς τὰς τῆς Ἀφρικῆς Συνόδους ἢ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐπαρχιῶν. Πρὸς δὲ τὰ πέραν τῆς θαλάσσης (ἤτοι πρὸς τὸν Ρώμης) ὁ βουλόμενος ἐκκαλεῖσθαι ἀπὸ μηδενὸς ἐν Ἀφρικῇ δεχθείη εἰς κοινωνίαν». Ποῦ λοιπὸν εὑρίσκει ὁ Σεβασμιώτατος Βερροίας τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὸν τῆς Ρώμης Πάπαν, ὅπου γε καὶ ἐξεκκλησιάζεται, ὃς ἂν τολμήσῃ πρὸς αὐτὸν νὰ ἐκκαλέσηται;

Ἐν καν. Καρθ. λθ΄ εἴρηται: «Ὥστε τὸν τῆς πρώτης καθέδρας ἐπίσκοπον μὴ λέγεσθαι ἐξαρχον τῶν ἱερέων ἢ ἄκρον ἱερέα (=summus pontifex), ἢ τοιουτότροπον τίποτε, ἀλλὰ μόνον ἐπίσκοπον τῆς πρώτης καθέδρας;» Τίς δὲν διαβλέπει καὶ ἐν τούτῳ τάσιν τῆς Συνόδου Καρθαγένης, ὅπως ἅμα μὲν πατάξῃ τὸν τοῦ Ρώμης τύφον, ἅμα δὲ τὴν ἀδικαιολόγητον αὐτοῦ ἀξίωσιν ἐλέγξῃ ὅπως χρῆται τῷ ὀθνείῳ τίτλῳ summus pontifex;

Ἐν καν. Καρθ. νέ λέγεται: «Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπεν... οἴδατε πολλῶν ἐκκλησιῶν καὶ χειροτονιῶν φροντίδα με βαστάζειν... ἐγὼ γὰρ, ὡς ἴστε, ἀδελφοί, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ πολλῶν ἐκ]σιῶν φροντίδος ἀντέχομαι. Νουμίδιος ἐπίσκοπος εἶπεν: Ἀεὶ ὑπῆρξεν ἡ αὐθεντία αὕτη τῷ θρόνῳ τούτῳ, ἵνα ὅθεν θέλει καὶ περὶ οἱουδήποτε προετράπη ὀνόματος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἑκάστης ἐκκλησίας ἐχειροτόνει ἐπίσκοπον. Ἐπιγόνιος ἐπίσκοπος εἶπεν: «ἡ ἀγαθοθέλεια μεσάζει τὴν ἐξουσίαν· ἧττον γὰρ τολμᾷς ἤπερ δύνῃ, ἀδελφὲ, ἐν τῷ πᾶσιν ἑαυτὸν ἀποδεικνύειν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον. Ἔχεις γὰρ τοῦτο ἐν τῇ κρίσει σου, τὸ ἀποθεραπεῦσαι ἑνὸς ἑκάστου ἐπισκόπου τὸ πρόσωπον, ἐν πρώτῃ δὲ καὶ μόνῃ συνελεύσει, εἰ συνίδῃς, τὸ ἐπ' ἐξουσίας ταύτῃ τῇ καθέδρᾳ εἶναι ἐκδικητέον. Ἐπειδὴ ἀνάγκην ἔχεις αὐτὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας ὑποστηρίζειν. Ὅθεν ἐξουσίαν σοι ἡμεῖς οὐ δίδομεν, ἀλλ' ἐπισφραγίζομεν ταύτην τῇ σῇ προαιρέσει, ὥστε κλπ». Δὲν ἀποδείκνυσι καὶ ὁ κανὼν αὐτὸς ὅτι ἐν τῇ λατινοφώνῳ Ἀφρικῇ ὁ Καρχηδόνος ἤσκει τὰ τοῦ Πατριάρχου δίκαια, οὐδεποσῶς δὲ ὁ τῆς Ρώμης Πάπας; ἆρα μόνον πρὸς τὸν Καρχηδόνος εἶχε τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς ἡ ἐκκλησία τῆς λατινοφώνου Ἀφρικῆς, οὐχὶ δὲ πρὸν τὸν Πάπαν Ρώμης, ὡς τὰ μάλα ἐσφαλμένως φαίνεται δοξάζων ὁ Βερροίας.

Τὰ πατριαρχικὰ δὲ ταῦτα δίκαια τοῦ Καρθαγένης ἀποδείκνυσι καὶ ὁ κανὼν Καρθ. πέ λέγων: «ἀπὸ συμπάντων τῶν ἐπισκόπων ἐλέχθη ἵνα, ἐὰν ἀρέσῃ τινὰ γράμματα ὀφείλειν ὑπαγορευθῆναι ἐν τῇ συνόδῳ, ὁ προσκυνητὸς ἐπίσκοπος ὁ ἐν τῷ θρόνῳ τούτῳ προκαθήμενος, καταξιοῖ ἐπ' ὀνόματι πάντων ὑπαγορεύειν καὶ ὑπογράφειν». Πρβλ. καὶ τέλος τοῦ κανόνος Καρθ. ρστ΄. «ἤρεσεν ἔτι μὴν τῇ αἰτήσει πάντων τῶν ἐπισκόπων, ἵνα πάσαις ταῖς ὀφειλούσαις δοθῆναι ἐκ τῆς συνόδου ἐπιστολαῖς ἡ σὴ ἁγιωσύνη μόνη ὑπογράφῃ».

Καὶ ὅταν ἐν Καρθ. γέ λέγεται: «ἤρεσεν ὥστε μὴ εἶναι περαιτέρω ἐνιαυσίαν ἀνάγκην τοῦ συντρίβεσθαι τοὺς ἀδελφούς· ἀλλ' ὁσάκις ἂν κοινὴ χρεία καλέσοι, τ. ἔ. πάσης τῆς Ἀφρικῆς, γραμμάτων διδομένων ὅθεν δήποτε πρὸς ταύτην τὴν καθέδραν, σύνοδον ὀφείλειν συνάγεσθαι ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαρχίᾳ, ἔνθα ἡ χρεία καὶ ἡ ἐπιτηδειότης συνωθήσει, αἱ δὲ αἰτίαι αἱ μὴ οὖσαι κοιναὶ ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπαρχίαις κριθῶσι», τοῦτο τί σημαίνει ἄλλο εἰμὴ ὅτι πρὸς τὸν Καρθαγένης πρωτεπίσκοπον, ὡς μόνον αὐτῶν Πατριάρχην, εἶχον τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν οἱ τῆς λατινοφώνου Ἀφρικῆς Μητροπολῖται καὶ ἐπίσκοποι, ὁσάκις οὐχὶ τῶν ἰδίων ἑαυτῶν ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ κοινὰ τῆς ὅλης Ἀφρικῆς ζητήματα ἐνεφανίζοντο;

Ἢ μήπως μαρτυρεῖ ἀναφορὰν, κανονικὴν, ὡς λέγομεν, ὑποταγὴν ἀπέναντι τοῦ Ρώμης, ὅταν ἐν καν. Καρθαγένης ρα΄ λέγηται: «ἤρεσεν ἔτι μὴν ὥστε περὶ τῆς διχονοίας τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Ἀλεξανδρινῆς ἐκ)σίας πρὸς τὸν ἁγιώτατον Πάπαν Ἰννοκέντιον γραφῆναι, ὅπως ἑκατέρα ἐκκλησία πρὸς ἀλλήλας εἰρήνην φυλάξωσιν, ἣν ὁ Κύριος παραγγέλλει;» Καὶ ἐνταῦθα παρατηρητέον ἅμα μὲν ὅτι μόνῳ τῷ Πάπᾳ Ρώμης γράφουσιν, ὃν ἄρα κύριον λογίζονται ὑπαίτιον τῆς διχονοίας, ἅμα δὲ τὴν φράσιν «ἣν (εἰρήνην) ὁ

Κύριος παραγγέλλει», ὅπερ πρόδηλον μομφὴν καὶ ἔλεγχον καὶ συμβουλὴν ἀπέναντι τοῦ Πάπα Ρώμης ὑποκρύπτει!

Καὶ πῶς πρὸς τὴν ἀναφορὰν τὴν πρὸς τὸν Ρώμης Πάπαν συμβιβάζει ὁ Βερροίας τὸν καν. ρε', καθ' ὃν «ὅστις δήποτε, μὴ κοινωνῶν ἐν τῇ Ἀφρικῇ, εἰς τὰ περαματικὰ (τ. ἔ. εἰς τὸνΡώμης) ὑφερπύσει, τὴν ζημίαν τῆς κληρώσεως ἀναδέξεται;» Περίεργος ἀναφορὰ τυγχάνει ὄντως ἡ καθαίρεσιν ἐπάγουσα τῷ ἀναφερομένῳ!

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῶν κανόνων Καρθαγένης, καὶ ἡλίου φαεινότερον ἀποδεικνύντα ἐν ἡλίκῃ πλάνῃ εὕρηται ὁ ἅγιος Βερροίας, ὅταν τὰ ὀθνεῖα καὶ τῷ πνεύματι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Ἐκκλησίας ξένα ῥήματα ἐκεῖνα γράφῃ, δι' ὧν δίδοται τῷ Πάπᾳ Ρώμης τὸ δικαίωμα τῆς ἐπεμβάσεως ἐπὶ ἐπαρχιῶν κειμένων ἔξω τῶν ὁρίων τῆς τῆς Ἰταλίας Διοικήσεως. Μετὰ δὲ ταῦτα

Βον

Ἐξετάσωμεν πρὸς τούτοις τὰς ἐπιστολὰς, ἃς ἡ αὐτὴ ἐν Καρθαγένῃ Σύνοδος ἀπηύθυνε τοῖς Πάπαις Ρώμης, ἵνα ἴδωμεν ἂν ὄντως, ὡς ὁ ἅγιος Βερροίας μετὰ τόσης βεβαιότητος κηρύττει, «πρὸς τὴν ἐκκλησίαν Ρώμης, ὡς πρὸς ἀποστολικὴν καθέδραν, εἶχε τὴν ἀναφορὰν αὐτῆς ἡ ἐκκλησία τῆς λατινοφώνου Ἀφρικῆς». Πρὸς τοῦτο θ' ἀναλύσωμεν διὰ βραχέων καὶ ἐν τοῖς κεφαλαιωδεστάτοις α') τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Βονιφάτιον καὶ β') τὴν πρὸς τὸν Κελεστῖνον.

αον. Ἐν τῷ γράμματι πρὸς Βονιφάτιον τονίζουσιν οἱ ἱεροὶ πατέρες τῆς Συνόδου Καρθαγένης ὅτι, ὡς «τὰ τοῖς ἐκτεταμένοις τῶν πεπραγμένων κυλίσμασιν (=εἰληταρίοις) κατεχόμενα» μαρτυροῦσιν, «οὐ χωρὶς μικροῦ ἀμφισβητήσεως καμάτου παρειλκύσθησαν» αἱ συνεδρίαι, ἐπειδὴ κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτοῖς οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Ρώμης πάσῃ ὑπεστήριζον δυνάμει τοὺς ἀφηνιάσαντας κατὰ τῆς ἐπ'αὐτοὺς κανονικῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ τὸν Ρώμης πρωτεπίσκοπον ἐπικαλεσαμένους κληρικούς. Οὐχ ἧττον, «σωζομένης τῆς ἀγάπης», ἔληξε τὸ ζήτημα «εἰρηνικωτέρως περατωθέν....». «Ἐπειδὴ δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας οὐ μόνον πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἔδει πρόνοιαν ποιήσασθαι, ὅτι πολλὰ τοιαῦτα προηγήσαντο, ὅπως ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἢ καὶ βαρυτέρων τῶν μετὰ ταῦτα προπαραφυλαξώμεθα...», ἀπῄτησαν (παρὰ τῶν τοποτηρητῶν) τὸ «ὅπερ ἐπεφέροντο ἔγγραφον κομμονιτόριον», ὅπερ καὶ περιεῖχε (πλὴν ἄλλων) καὶ τὸ «περὶ ἐκκλήτων ἐπισκόπων πρὸς τὸν τῆς Ρωμαίων ἐκ]τίας ἱερέα...»· «περὶ τούτου ἤδη ἐν τῷ προλαβόντι ἐνιαυτῷ γράμμασιν ἔτι μὴν ἡμετέροις πεμφθεῖσι τῷ αὐτῷ τῆς προσκυνητῆς μνήμης Ζωσίμῳ τῷ ἐπισκόπῳ ἐσπουδάσαμεν ἐμφανίσαι, ἵνα ταῦτα χωρίς τινος ὕβρεως αὐτοῦ πρὸς ὀλίγον φυλάξωμεν (=ἀναβάλωμεν), ἕως οὗ ζήτησις γένηται τῶν ὅρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. Καὶ νῦν δὲ ἀπὸ τῆς σῆς αἰτούμεθα ἁγιωσύνης, ἵνα, ὃν τρόπον τὰ ἐν Νικαίᾳ ἀπὸ τῶν Πατέρων ὡρίσθησαν, οὕτως αὐτὰ παρ' ὑμῶν φυλαχθῆναι ποιήσῃς· καὶ αὐτόθι παρ' ἡμῖν τὰ ἐν τῷ κομμονιτωρίῳ γυμνασθῆναι (=ἀποδειχθῆναι) ποιήσῃς...» Μεθ' ὃ ἡ σύνοδος ἐκτιθεμένη τὰς καινοφανεῖς ἐν τῷ τοῦ Ρώμης κομμονιτορίῳ ἀξιώσεις, ἃς ἡ Ρώμη ὡς τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου δῆθεν ἀποφάνσεις ἤγειρεν, ἐπάγεται: «Ταῦτα ἕως τῆς παρουσίας τῶν ἀληθεστάτων ἐξέμπλων τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου τοῖς πεπραγμένοις ἐνεβλήθησαν... ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι, βοηθοῦντος τοῦ ἐλέους Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῆς σῆς ἁγιωσύνης προεστώσης τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκ)σίας οὐκέτι λοιπὸν ὑπομείνωμεν τὸν τύφον τοῦτον· φυλαχθῶσι δὲ περὶ ἡμᾶς ἅτινα καὶ μὴ λαλούντων ἡμῶν ὀφείλουσι φυλαχθῆναι ἀδελφικῇ ἀγάπῃ, ἅπερ κατὰ τὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, ἥν σοι ὁ Ὕψιστος ἐδωρήσατο, καὶ αὐτὸς ἔτι μὴν συνορᾷς ὀφείλειν φυλαχθῆναι, ἐὰν τυχὸν ἀλλοίως ἔχωσιν οἱ κανόνες τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. Ἡμεῖς γὰρ πλείστοις ἐντυγχάνοντες βιβλίοις οὐδαμοῦ ἀνέγνωμεν εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον... ὃν τρόπον ἐν τῷ προλεχθέντι κομμονιτορίῳ αὐτόθεν ἀπεστάλησαν. Ὅμως ἐπειδὴ ἐνταῦθα εἰς οὐδὲν βιβλίον γραικὸν ταῦτα εὑρεῖν ἠδυνήθημεν, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ἐκ)σιῶν, ἔνθα λέγονται τὰ αὐτὰ ψηφίσματα δύνασθαι τὰ αὐθεντικὰ ἔτι μὴν εὖ-

ρεθῆναι, ἡμῖν προσενεχθῆναι ταῦτα μᾶλλον ποθοῦμεν... Τίς γὰρ ἀμφιβάλλει τὰ ἴσα ἀληθέστατα εἶναι ἐν Γραικοῖς τῆς ἐν Νικαίᾳ συναθροισθείσης Συνόδου, ἅτινα ἀπὸ οὕτω διαφόρων τόπων καὶ ἐπισήμων Γραικῶν ἐκ)σιῶν προσενεχθέντα καὶ συγκριθέντα ὁμονοοῦσιν;....»

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς συνάγομεν προδήλως τὰ ἑξῆς: Ἤδη ἔκτοτε, τ. ἔ. ἀρχομένου τοῦ αἰῶνος πέμπτου, εἶχεν ἡ Ρωμάνα ἐκκλησία καταφύγῃ εἰς πλαστογραφίαν, ἵνα, κατὰ τὴν ἐν τῷ Μεσαίωνι τοσοῦτον εἶτα ἐπευδοκιμήσασαν ἀρχὴν καὶ μέθοδον ψευδοϊσιδωρείων διατάξεων, δημιουργήσῃ νέους τίτλους ὑπὲρ τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων αὐτῆς. Καὶ οὕτω παρενέβαλε τοῖς ἀπολύτου κύρους ἀπολαύουσι κανόσι τῆς ἐν τῇ τῶν Νικαέων πόλει ἀθροισθείσης Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου νέους πεπλαστουργημένους, ἀνιέρους καὶ τελείως ἀντιχριστιανικοὺς κανόνας, οἵτινες ἐδημιούργουν δίκαιον ἐκκλήτου πρὸς τὸν Πάπαν Ρώμης κατὰ Μητροπολιτῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων ἔξω τῶν ὁρίων τῆς τῆς Ἰταλίας διοικήσεως κειμένων. Τοὺς κανόνας τούτους ἐν τῷ κομμονιτορίῳ ὡς κανόνας τῆς Νικαίας ἀναγράψας, ἔπεμψεν ὁ Πάπας εἰς τὴν Καρχηδόνα μετὰ τῆς αὐθάδους ἀξιώσεως τοῦ ἀναφέρεσθαι ἐν τοῖς κυριωτάτοις πρὸς αὐτὸν ὡς εἰς ἀνώτατον πονηφηκα. Τῆς ἐκ)σίας Καρθαγένης ἡ εὐλάβεια πρὸς τοὺς κανόνας τῆς Νικαίας ἦν αὐτόχρημα παραδειγματική. Καὶ κατενόουν μὲν ὅτι κανόνες φύσεως τοιαύτης, οἷαν ἔφερον οἱ ἐν τῷ κομμονιτορίῳ, δὲν ἠδύναντό ποτε ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ν' ἀπορρέωσιν· ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ φαντασθῶσι, μᾶλλον δὲ πῶς νὰ ἐξείπωσιν ἐν ἐπισήμῳ γράμματι τὴν ἑαυτῶν ὑπόνοιαν προδήλως, ὅτι Ἐκ)σία Χριστιανική, καὶ αὕτη ἡ τῆς Ρώμης, εἰς πλαστογραφίαν ἐνσυνείδητον τῶν ἱερῶν κανόνων θὰ κατήρχετο; Διέβλεψαν καλῶς καὶ τῆς πλαστογραφίας τὸ ἀνόμημα καὶ τὴν αἰτίαν ταύτης· τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ φράσις «ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι, βοηθοῦντος τοῦ ἐλέους Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῆς σῆς ἁγιωσύνης προεστώσης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκ]σίας, οὐκέτι λοιπὸν ὑπομείνωμεν τὸν τύφον τοῦτον». Ἀλλ' ἀνάγκη ἦν νὰ φυλαχθῶσι τὰ προσχήματα ἀπέναντι τοῦ primus inter pares. Καὶ λοιπὸν προέκριναν νὰ παραπέμψωσιν εὐφήμως τὸν τῆς Ρώμης Πάπαν εἰς τὰ «ἴσα ἀληθέστατα» τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμ. Συνόδου, καὶ, ἐνῷ αὐτοὶ καλῶς αὐτὰ ἐγίνωσκον, ἐφ' ᾧ καὶ λέγουσιν «ἐνταῦθα εἰς οὐδὲν βιβλίον γραικὸν ταῦτα εὑρεῖν ἠδυνήθημεν», ἐν τούτοις προστιθέασι «διὸ καὶ τὴν σὴν σεβασμιότητα δυσωποῦμεν, ἵνα γράψαι καὶ αὐτὸς ἔτι μὴν καταξιώσῃς πρὸς τοὺς ἐκείνων τῶν μερῶν ἱερεῖς, τουτέστι τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκ]σίας, καὶ τῆς Ἀλεξανδρέων, καὶ τῆς ἐν Κ]πόλει, καὶ ἄλλοις δὲ, ἐὰν παραστῇ τῇ σῇ ἁγιωσύνῃ, ὅπως ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ἐν Νικαίᾳ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ὁρισθέντες ἔλθωσι κανόνες», μεθ' ὃ καὶ ἐν λεπτῇ τῷ ὄντι εἰρωνείᾳ προσεπάγονται «σοῦ κατ' ἐξαίρετον τὴν εὐεργεσίαν ταύτην πάσαις ταῖς δυτικαῖς ἐκ]σίαις τῇ τοῦ Κυρίου βοηθείᾳ συνεισάγοντος». Καὶ λέγω εἰρωνείαν, ἐπειδὴ τῆς Καρθαγένης οἱ Πατέρες δὲν ἐνεπιστεύθησαν σπουδαίως τῷ τῆς Ρώμης Πάπᾳ τὴν ἀποστολὴν τῶν εἰς τὰς ἐκ]σίας τῆς Ἀνατολῆς γραμμάτων περὶ «ἴσων καὶ ἀληθεστάτων ἀπογράφων», ἀλλ' αὐτοὶ ἀνέλαβον τὴν περὶ τούτου μέριμναν, ὡς μαρτυροῦσιν ἐνθεν μὲν τὸ γράμμα τοῦ Ἀλεξανδρείας, τοῦ πολλοῦ Κυρίλλου, ἀπαντῶντος «Αὐρηλίῳ Βαλεντίνῳ καὶ πάσῃ τῇ ἐν Καρχηδόνι συναθροισθείσῃ ἁγιωτάτῃ συνόδῳ» ὅτι «Τὰ γραφέντα παρὰ τῆς ὑμετέρας τιμιότητος πολλὴν ἔχοντα θρησκείαν μετὰ πάσης χαρᾶς διὰ τοῦ τέκνου ἡμῶν Ἰννοκεντίου πρεσβυτέρου ἐδεξάμην... ἀναγκαῖον δ' ἡγησάμην... τὰ πιστότατα ἴσα τὰ τῆς αὐθεντικῆς συνόδου τῆς ἐν τῇ Νικαέων πόλει τῆς Βιθυνίας ἐχόμενα τῇ ὑμετέρᾳ ἀποστεῖλαι ἀγάπῃ», ἔνθεν δὲ τὸ ὅμοιον περίπου γράμμα Ἀττικοῦ τοῦ ἐπισκόπου Κ]πόλεως, ὃς ἔγραψε «διὰ τοῦ αὐτοῦ τέκνου ἡμῶν Μαρκέλλου, τοῦ ὑποδιακόνου ὑμῶν, πάνυ σπεύδοντος, καθὼς οἱ ἐν Νικαίᾳ ἀπὸ τῶν Πατέρων ὡρίσθησαν κανόνες, ἐν ὁλοκλήρῳ, ὡς ἐκελεύσατε, ἀπέστειλα».

Καὶ ὅτε τέλος ἀληθέστατα ἀπόγραφα τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Νικαίας ἀνὰ τὰς ἁγίας αὐτῶν

χεῖρας ἔλαβον οἱ ἱεροὶ Πατέρες τῆς Συνόδου Καρθαγένης, τότε ἐγραψαν πρὸς Κελεστῖνον Πάπαν Ρώμης τὸ δεύτερον ἐκείνων γράμμα, ὅπερ ὁ σεβασμ. Βερροίας κύριος Καλλίνικος βεβαίως οὐδαμῶς ἀνέγνω ἢ καὶ ἀναγνοὺς οὐκ ἔγνω, ὅταν ὅλως παραδόξως ἰσχυρίζηται ὅτι «πρὸς τὴν ἐκκλησίαν Ρώμης ἡ ἐκ]σία τῆς Λατινικῆς Ἀφρικῆς, ὡς πρὸς ἀποστολικὴν καθέδραν, εἶχε τὴν ἀναφοράν»! Ἀλλ' ἴδωμεν ἐν τούτοις

Βον τί οἱ Πατέρες «τῆς ἐν Καρχηδόνι συναθροισθείσης ἁγιωτάτης συνόδου» τῷ τῆς Ρώμης Πάπᾳ Κελεστίνῳ ἔγραψαν μετὰ τὴν λῆψιν τῶν ἀπαραλλάκτων ἀπογράφων τῶν κανόνων τῆς Νικαίας. Πρὸ παντὸς ἐλέγχουσι τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Ρώμης, τὸν ἐπίσκοπον Φαυστῖνον, ὅτι «πάτρων μᾶλλον ἢ κριτὴς», καὶ «μᾶλλον ἐκδικος ἢ διαγνώστης» ἀπεδείχθη, κρινομένων τῶν κατὰ τὸν Ἀπιάριον πρεσβύτερον· «πρῶτον μὲν γὰρ ἀντέστη μεγάλως πάσῃ τῇ συνόδῳ, διαφόρους ὕβρεις ἐπιφέρων, ὡσανεὶ τὰ πριβιλέγια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκ]σίας διεκδικῶν, καὶ θέλων αὐτὸν παρ' ἡμῶν εἰς κοινωνίαν δεχθῆναι, ὃν ἡ σὴ ἁγιωσύνη πιστεύσασα ἐκκαλεῖσθαι (=ἔχειν τὸ δικαίωμα τοῦ δέχεσθαι ἐκκλήτους ξένων κληρικῶν), ὅπερ ἀποδεῖξαι οὐκ ἠδυνήθη, τῇ κοινωνίᾳ ἀποδέδωκεν. Ὅμως ἧττον αὐτῷ τοῦτο ἐξεγένετο, ὅπερ ἔτι μὴν τῇ ἀναγνώσει τῶν πεπραγμένων κρειττόνως γνοίης... Τοίνυν... ἱκετεύομεν ἵνα τοῦ λοιποῦ πρὸς τὰς ὑμετέρας ἀκοὰς τοὺς ἐντεῦθεν παραγινομένους εὐχερῶς μὴ προσδέχησθε, μηδὲ τοὺς παρ' ἡμῶν ἀποκοινωνητέους εἰς κοινωνίαν τοῦ λοιποῦ θελήσητε δέξασθαι· ἐπειδὴ τοῦτο καὶ τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ ὁρισθὲν εὐχερῶς εὗροι ἡ σὴ σεβασμιότης· εἰ γὰρ καὶ περὶ κατωτέρων κληρικῶν καὶ περὶ λαϊκῶν φαίνεται ἐκεῖ παραφυλάττεσθαι, πόσῳ μᾶλλον τοῦτο περὶ ἐπισκόπων βούλεται παραφυλαχθῆναι; Μὴ οὖν οἱ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπαρχίᾳ ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀναρτηθέντες παρὰ τῆς σῆς ἁγιωσύνης σπουδαίως καὶ καθὼς μὴ χρὴ φανῶσιν ἀποκαθιστάμενοι τῇ κοινωνίᾳ. Καὶ τῶν πρεσβυτέρων δὲ ὁμοίως καὶ τῶν ἑπομένων κληρικῶν τὰς ἀναιδεῖς ἀποφυγὰς, ὡς ἐστί σου ἄξιον, ἀποδιώξει ἡ ἁγιωσύνη ἡ σή· ἐπειδὴ καὶ οὐ (μόνον) διά τινος ὅρου τῶν Πατέρων τοῦτο ἀπηγόρευται τῇ ἐν Ἀφρικῇ ἐκ]σίᾳ, (ἀλλὰ) καὶ τὰ ψηφίσματα τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου εἴτε κληρικοὺς τοῦ κατωτέρου βαθμοῦ εἴτε αὐτοὺς τοὺς ἐπισκόπους, τοῖς ἰδίοις μητροπολίταις φανερώτατα κατέπεμψαν· συνετῶς γὰρ καὶ δικαίως συνεῖδον, ἅτινα δήποτε πράγματα ἀναφυῶσι, ταῦτα ἐν τοῖς ἰδίοις ὀφείλειν περατοῦσθαι τόποις... ὅτι καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ συγκεχώρηται, ἐὰν περὶ τῆς δίκης τῶν διαγνωστῶν προΐσταται αὐτῷ (=ἑνί σταται=ἵστάσεις ἔχῃ), πρὸς τὰς συνόδους τῆς ἰδίας ἐπαρχίας ἢ ἔτι μὴν εἰς οἰκουμενικὴν σύνοδον ἐκκαλέσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τις ἐστίν, ὅστις πιστεύσει ἑνὶ ᾧτινι δήποτε δύνασθαι τὸν Θεὸν ἡμῶν τῆς κρίσεως ἐμπνεῦσαι τὴν δικαιοσύνην, τοῖς δὲ ἀναριθμήτοις εἰς σύνοδον συνηθροισμένοις ἱερεῦσιν ἀρνεῖσθαι. Πῶς δὲ αὕτη ἡ περαματικὴ κρίσις βεβαία ἔσται, πρὸς ἣν τῶν μαρτύρων τὰ ἀναγκαῖα πρόσωπα, ἢ διὰ τὴν τῆς φύσεως, ἢ διὰ τὴν τοῦ γήρως, ἢ πολλοῖς ἄλλοις ἐμποδισμοῖς, ἐνεχθῆναι οὐ δύναται; Περὶ γὰρ τοῦ τινὰς ὡσανεὶ ἐκ τοῦ πλευροῦ τῆς σῆς ἁγιωσύνης πέμπεσθαι, οὐδεμιᾷ τῶν Πατέρων συνόδῳ ὁρισθὲν εὑρίσκομεν. Ἐπειδὴ ὅπερ πάλαι διὰ τοῦ αὐτοῦ συνεπισκόπου ἡμῶν Φαυστίνου, ὡσανεὶ ἐκ μέρους τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου αὐτόθεν ἀπέσταλτο, ἐν ταῖς ἀληθεστέραις ἀπογραφαῖς τῆς ἐν Νικαίᾳ, ἅσπερ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τοῦ ἁγιωτάτου Κυρίλλου, τοῦ τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας συνεπισκόπου ἡμῶν, καὶ παρὰ τοῦ προσκυνητοῦ Ἀττικοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπισκόπου πεμφθείσας ἐκ τῶν αὐθεντικῶν, αἵτινες ἔτι μὴν πρὸ τούτου διὰ Ἰννοκεντίου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ Μαρκέλλου τοῦ ὑποδιακόνου, δι' ὧν πρὸς ἡμᾶς παρ' ἐκείνων ἀπεστάλησαν, τῷ τῆς προσκυνητῆς μνήμης Βονιφατίῳ τῷ ἐπισκόπῳ τῷ προηγησαμένῳ ὑμᾶς παρ' ἡμῶν ἐξεπέμφθησαν, τοιοῦτό τί ποτε οὐκ ἠδυνήθημεν εὑρεῖν. Ἐκβιβαστὰς τοίνυν κληρικοὺς ὑμῶν, τινῶν αἰτούντων, μὴ θέλετε ἀποστέλλειν μήτε παραχωρεῖν, ἵνα μὴ τὸν καπνώδη τύφον τοῦ κόσμου δόξωμεν εἰσάγειν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις τὸ φῶς τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἡμέραν τοῖς τὸν Θεὸν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι προσφέρει . . .».

Ὅ,τι χρήζει πρὸ παντὸς ἐξάρσεως ἐν ταύτῃ τῇ συνοδικῇ ἐπιστολῇ τοῦ Καρθαγένης εἶναι τὰ ἑξῆς σημεῖα· 1) ὕβριν κατὰ τῶν δικαίων ἑαυτῆς ἡ Σύνοδος λογίζεται τὴν διεκδίκησιν δικαίων εἰδικῶν ὑπὲρ τοῦ Ρώμης· πρβλ. «ὡσανεὶ τὰ πριβιλέγια τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας»· 2) τελείως ἀναπόδεικτον κηρύττει τὸ τοῦ Πάπα δῆθεν δίκαιον ἐκκλήτου· πρβλ. «ἡ σὴ ἁγιωσύνη, πιστεύσασα ἐκκαλεῖσθαι, τοῦτο ἀποδεῖξαι οὐκ ἠδυνήθη»· 3) ὑπὸ τύπον ἱκεσίας, ἀλλὰ μὴν καὶ σταθερώτατα, παρὰ τοῦ Πάπα Ρώμης ἀξιοῖ νὰ μὴ προσδέχηται μηδ' εἰς ἀκρόασιν τοὺς ἀπὸ Καρχηδόνος διεκκαλουμένους, μήτοι γε εἰς κοινωνίαν δέχηται τοὺς ἀπὸ κοινωνίας ὑπὸ τῶν ἐν Καρχηδόνι ἁρμοδίων γινομένους, ἅτε ταύτου ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας ὄντος ἀπηγορευμένου. πρβλ. «ἱκετεύομεν ἵνα τοῦ λοιποῦ πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐκκλησίας τοὺς ἐντεῦθεν παραγινομένους εὐχερῶς μὴ προσδέχησθε, μηδὲ τοὺς παρ' ἡμῶν ἀποκοινωνητέους εἰς κοινωνίαν τοῦ λοιποῦ θελήσητε δέξασθαι· ἐπειδὴ τοῦτο καὶ τῇ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ ὁρισθὲν εὐχερῶς εὕροι ἡ σὴ σεβασμιότης». Ὅλως τοὐναντίον ἡ τῆς Καρθαγένης Σύνοδος φρονεῖ περὶ τοῦ Πάπα Ρώμης ὅτι, ἐὰν θέλῃ ἄξιος ν' ἀποδειχθῇ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ, δὲν δύναται εἰμὴ ὡς ἀναιδεὶς ν' ἀποδιώκῃ τοὺς παρ' ἐνορίαν πρὸς αὐτὸν προσφεύγοντας· πρβλ. «Καὶ... τῶν κληρικῶν τὰς ἀναιδεῖς ἀποφυγὰς, ὡς ἐστί σου ἄξιον, ἀποδιώξει ἡ ἁγιωσύνη ἡ σή». 4) παρέχει ἡ τῆς Καρθαγένης Σύνοδος τῷ Πάπᾳ Ρώμης εὔφημον ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου μάθημα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λογικῆς, παρατηροῦσα ὅτι, ἄν τις ἑαυτὸν νομίζῃ ἀδικούμενον, ὑπάρχει τὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου βῆμα, πρὸς ὃ δύναται νὰ ἐκκαλέσηται τὴν ἑαυτοῦ ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι τὸ ἀλάθητον τῆς κρίσεως ἐμπνέει ὁ Θεὸς τῇ Οἰκουμ. Συνόδῳ μᾶλλον ἢ ἑνὶ καὶ μόνῳ ἐπισκόπῳ, ὅστις δήποτε καὶ ἐὰν ᾖ· πρβλ. «ἑνὶ ἑκάστῳ συγκεχώρηται, ἐὰν περὶ τῆς δίκης τῶν διαγνωστῶν προΐσταται αὐτῷ, πρὸς τὰς συνόδους τῆς ἰδίας ἐπαρχίας ἢ ἔτι μὴν εἰς οἰκουμενικὴν σύνοδον ἐκκαλέσασθαι· εἰμὴ ἄρα τίς ἐστιν, ὅστις πιστεύσει ἑνὶ ᾧτινι δήποτε δύνασθαι τὸν Θεὸν ἡμῶν τῆς κρίσεως ἐμπνεῦσαι τὴν δικαιοσύνην, τοῖς δὲ ἀναριθμήτοις εἰς σύνοδον συνηθροισμένοις ἱερεῦσιν ἀρνεῖσθαι»· 5) ῥίπτουσιν ἐμμέσως κατὰ πρόσωπον τοῦ Πάπα Ρώμης τὴν μομφὴν πλαστογραφίας, ἐπειδὴ οὐχὶ τὰ γνήσια ἐπέστειλεν ἀπόγραφα τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, θέλων οὕτω νὰ θεμελιώσῃ ἐπὶ τῶν ψευδεπιγράφων δίκαια καινὰ καὶ ἄγνωστα τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, δίκαια οὐδεποσῶς μνημονευόμενα «ἐν ταῖς ἀληθεστέραις ἀπογραφαῖς τῆς ἐν Νικαίᾳ»· πρβλ. «περὶ γὰρ τοῦ τινας ὡσανεὶ ἐκ τοῦ πλευροῦ τῆς σῆς ἁγιωσύνης πέμπεσθαι, οὐδεμιᾷ τῶν πατέρων συνόδῳ εὕρομεν ὁρισθέν· ἐπειδὴ ἅπερ πάλαι διὰ... Φαυστίνου, ὡσανεὶ ἐκ μέρους τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου αὐτόθεν (δηλονότι ἀπὸ Ρώμης) ἀπέσταλτο, ἐν ταῖς ἀληθεστέραις ἀπογραφαῖς τῆς ἐν Νικαίᾳ, ἅσπερ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τοῦ ἁγιωτάτου Κυρίλλου... καὶ παρὰ τοῦ προσκυνητοῦ Ἀττικοῦ... πεμφθείσας ἐκ τῶν αὐθεντικῶν,... τοιοῦτό τί ποτε οὐκ ἠδυνήθημεν εὑρεῖν»· καὶ τέλος 6) ἵνα πάντως μὴ καὶ αὖθις ἀκανόνιστα ζητῇ, προβάλλων ψευδεπίγραφα, ἀγγέλλουσιν αὐτῷ ὅτι ἐφρόντισαν ἤδη νὰ πέμψωσι τῷ προκατόχῳ αὐτοῦ «τὰς ἀληθεστέρας τῶν αὐθεντικῶν ἀπογραφὰς», ἐφ' ᾧ καὶ ὅλως περιττὸν τοὐντεῦθεν ν' ἀποστέλλῃ κληρικοὺς αὐτοῦ ἰδίους ὡς ἐκβιβαστὰς ἤτοι κριτὰς καὶ διαγνώστας. Ἄλλως πράττων ἀποδείκνυται πόθῳ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν καπνώδη τύφον δόξης κοσμικῆς εἰς τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις ἐν τούτοις οὐχὶ τύφον καὶ καπνούς, ἀλλὰ τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἡμέραν, τῆς ἁπλότητος τὸ φῶς ἐκλήθη νὰ προσφέρῃ τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὸν Θεὸν ἰδεῖν· πρβλ. «αἵτινες (ἀληθέστεραι ἀπογραφαὶ ἐκ τῶν αὐθεντικῶν)... τῷ τῆς προσκυνητῆς μνήμης Βονιφατίῳ τῷ ἐπισκόπῳ τῷ προηγησαμένῳ ὑμᾶς παρ' ἡμῶν ἐξεπέμφθησαν... Ἐκβιβαστὰς τοίνυν κληρικοὺς ὑμῶν, τινῶν αἰτούντων, μὴ θέλετε ἀποστέλλειν μήτε παραχωρεῖν, ἵνα μὴ τὸν καπνώδη τύφον τοῦ κόσμου δόξωμεν εἰσάγειν τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ...».

Καὶ νῦν ἐρωτῶ τοὺς εὐσεβεῖς μου ἀναγνώστας: ποῦ ἐν πᾶσι τοῖς προηγουμένοις εὗρον

ἐστω καὶ ἐλάχιστόν τι ἴχνος δικαιώματος τοῦ Πάπα Ρώμης, καθ' ὃ «πρὸς τὴν ἐκκλησίαν Ρώμης ἡ ἐκκλησία τῆς λατινικῆς Ἀφρικῆς, ὡς πρὸς ἀποστολικὴν καθέδραν, εἶχε τὴν ἀναφοράν» αὐτῆς; Ἀνευλαβὴς λοιπὸν θ' ἀποδειχθῶ, ἐὰν, καθ' ὃ ἀπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἔχω ἀναφαίρετον δικαίωμα, τολμήσω ν' ἀξιώσω παρὰ τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος, τοῦ τῆς Βερροίας ἀρχιποίμενος κυρίου Καλλινίκου Δεληκάνη, ὅπως καθαρὰ καὶ ἀπερίφραστα, urbi et orbi, εὐδοκήσῃ νὰ δηλώσῃ ἂν αὐτὸς ὀρθοδοξος καὶ Ἕλλην ἱεράρχης ἐπιμένει ἔτι ἐν τῇ σφαλερᾷ, ἀντικανονικῇ, ἀνιστορήτῳ καὶ, τὸ χείριστον, «τῇ ἐλευθερίᾳ ᾗ ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσεν» ἐπικινδύνῳ ταύτῃ δόξῃ, καὶ δὴ καθ' ὃν χρόνον ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς οὐνῖται τὰ δεινότατα βυσσοδομοῦσι κατὰ τῶν ἁγίων τῆς Ἀνατολῆς ἐκκλησιῶν;

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 16)29 Ὀκτωβρίου 1920.

Δρ. ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ
† Ἀρχιμανδρίτης
προϊστάμενος τῆς ἐκκλησίας Βουδαπέστης

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΓΛΩΤΤΑ ΚΟΝΔΥΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 39 φύλλου)

Ἐὰν τὰ φιλοδωρήματα ταῦτα περιωρίζοντο μόνον εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν ἁγάδων πάλιν καλά. Ἀλλ' ἀτυχῶς καὶ κατὰ τὰς ἡμετέρας ἑορτὰς κατ'ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀδιάκοπος αὐτη καταναγκαστικὴ ἀφαίμαξις· καὶ ἔπονται πάλιν ἕτεροι κατάλογοι πεσκεσίων εἰς χρήματα, σερμπέτια, ἀνθόνερα, αὐγά, ὄρνιθας καὶ ἀρνία κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ὡς ἑξῆς.

Τὰ τοῦ Πάσχα γεγονότα ἔξοδα κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν. Τὰ εἰς τὸνΓενιτσὰρ ἀγασή σταλέντα πεσκέσια διὰ τὴν ἄδειαν τῆς Πόρτας διὰ νὰ ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς χριστιανοὺς κατὰ τὰς τρεῖς νύκτας Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου καὶ Μ. Πάσχα νὰ μεταβαίνουσιν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν. Διὰ σερμπέτια ὁκάδες 12, εἰς καβανόζια 14, γρόσια τόσα. Διὰ τὸ ἀνθόνερον ὁκάδες 6, πρὸς ἄσπρα 47. γρσ. τόσα. Εἰς τρεῖς ταμπλάδες μὲ λουλούδια καὶ τρεῖς μὲ γεμίσια. Διὰ τοὺς ταμπλακιάριδες καὶ εἰς μπαξίσια τῶν ἀνθρώπων των γρόσ· 40, 60.

Τῷ μπὰς τζοαδάρῃ διὰ σερμπέτια ὁκ. 4 εἰς καβανόζια 2, δι' ἀνθόνερον ὁκ, 2 εἰς φιάσκαν 1.

Τῷ κεχαγιᾶ διὰ σερπέτια ὁκ. 4. εἰς καβανόζια 2 δι' ἀνθόνερον ὁκ. 2 εἰς φιάσκαν 1.

Τῷ κεχαγιάγερη διὰ σερμπέτια ὁκ. 4 εἰς καβανόζια 2, δι' ἀνθόνερον ὁκ. 2 εἰς φιάσκαν 1.

Τῷ μπὰς γιαμάκῃ διὰ σερμπέτια ὁκ. 2 εἰς καβανόζια 1, δι' ἀνθόνερον ὁκ. 2 εἰς φιάσπαν 1.

Τῷ κιατίπῃ τοῦ κεχαγιάγερη διὰ σερμπέτια ὁκ. 2 εἰς καβανόζι 1, δι' ἀνθόνερον ὁκ. 2 εἰς φιάσπαν 1.

Τῷ καρακουλάκῃ διὰ σερμπέτια ὁκ. 2 εἰς καβανόζι 1 δι' ἀνθόνερον ὁκ. 2 εἰς φιάσκαν 1.

Τῷ ζιντὰν κιατιπῆ διὰ σερμπέτια ὁκ. 2 εἰς καβανόζι, 1 δι' ἀνθόνερον ὁκ. 2 εἰς φιάσκαν 1. διὰ καβανόζια καὶ φιάσκες 9, εἰς χαμαλιάτικα τοῦ πεσκεσίου 5, 15, εἰς 15 πανέρια 2, 40. Τὰ εἰς μετρητὰ δοθέντα ἀδαέτια τοῖς σταλθεῖσιν ἀνθρώποις, τοῦ γενιτσὲρ ἀγασῆ διὰ νὰ φυλάττουν τὴν πόρταν τὰς 3 νύκτας 30. Εἰς τὸ γεμεκλίκη αὐτῶν. 30 τῷ τζοχαδάρῃ τοῦ μητζερᾶ ἀγασῆ φιλοδωρία. 15 Τῷ μουμτζῆ. 10 τῷ ζιντὰν μπαϊρακταρῆ 5 τῷ γιαμάκῃ 1,60 τῷ μπαϊρακτάρῃ τοῦ φαναριοῦ 1,60 τῷ καπιτζῆ τοῦ φαναριου. Τὰ τοῦ φερμανίου ἔξοδα διὰ τὴν ἄδειαν τοῦ κρασιοῦ(1) 2.90 εἰς τὸ τερκεντάρι τοῦ φερμανιοῦ. 30—Τῷ μπεϊλκτζῆ σύνηθες ἀδαέτι του. 2.90 Τῷ τζοχαδάρῃ τοῦ αὐτοῦ 11— τῷ κεσεδάρῃ τοῦ ρεϊζ ἐφένδη 5. 60 τῷ χιβζᾶ ἐφένδη γραπτικὰ τοῦ φερμανιοῦ. 60—Τῷ τζοχαδάρῃ του 5.60 διὰ τὸ ἰλάμι τοῦ σταμπὸλ ἐφένδη.

Τὰ τοῦ κρασιοῦ ἔξοδα: 250 εἰς 500 μέτρα κρασὶ μαῦρον ὁκ. 200 καὶ ἄσπρον 300 πρὸς ἀσπρα 6. 32 Εἰς τὰ χαμαλιάτικα τοῦ κρασιοῦ.

(1) Τὸ κρασὶ ἐδίδετο κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν εἰς τὰ διάφορα ἐσνῆφια διὰ τοῦ Μεγ. Πρωτοσυγκέλου.

11 Τῷ γιακουμῇ καϊκτζῇ ὅπου ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ κρασί. 40 Εἰς τὸν ναῦλον τοῦ καϊκιοῦ ὅπου ἔφερε τὸ κρασί. 2.90 Τῷ στιμάρατζῃ 96.90 Εἰς 1030 ὀκ. κρασί. Τὰ δοθέν τα συνήθη ἀβαέτια τὴν νύκτα ὅπου ἐμβῆκε τὸ κρασὶ μέσα. 33 Τῷ μπὰς γιαμάκη 5,60 μπαξίσια τῶν ἀνθρώπων τοῦ μπὰς τζοαδάρη. 2.90 τοῖς ἀνθρώποις τοῦ μπὰς γιαμάκι 5 60 Εἰς τὰ δύο γιαμάκια ὅπου ἔχει μαζύ του ὁ μπὰς γιαμάκης. 5.60 Τῷ γιαμάκ χαλιλ ἀγᾶ. 7.— Τοῖς ἀνθρώποις τοῦ μποσταντζήμπαση ὅπου ἐδιορίσθη νὰ φέρῃ τὸ καΐκι μὲ τὸ κρασι, 5.60 τοῖς ἀνθρώποις τοῦ μποσταντζήμπαση ὅταν δέχεται τὸ φερμάνι. 1 Τῷ χαμλατζῇ τοῦ μποσταντζήμπασι.

26.40 εἰς δώδεκα ὀκάδες καχβὲ καὶ ὀκτὼ ὀκ. ζάχαρι, ὅπου ἐδόθη εἰς τὸ ἀγᾶ καπουσοῦ καὶ εἰς τοῦ μποσταντζῆ-μπασῆ.

Τὰ τῶν ἐριφίων ἔξοδα: Εἰς τὸ τερκενάρι τοῦ φερμανιοῦ τῶν ἐριφίων 5.60. Εἰς 238 ἐρίφια πρὸς παράδες 100 τὸ καθ' ἕν, ἐξ ὧν τὰ μὲν 118 ἐδόθησαν εἰς τούρκους, τὰ δὲ 120 εἰς χριστιανοὺς γρ. 595. Εἰς 20.000 αὐγὰ πρὸς παράδες 44 γρ. 220. Εἰς 1000 αὐγὰ χρυσᾶ γρ. 200. Εἰς μπογιὰν καὶ ξύλα καὶ χαμαλιάτικα 15. Εἰς τὴν πόρταν τοῦ ἀγῆ 95 πρὸς 285 ἄσπρα τὸ ἓν διὰ 4 ἀρνία τῷ τζαουσζαδὲ γροσ. 11 (ἐκτὸς τούτων ἐδίδοντο καὶ εἰς τοὺς μαχαλελῆδες). Τῷ Χαλιλὰ πασᾶ γιασαξῆ φιλοδωρία διὰ νὰ μὴ ζητῇ ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χριστιανοὺς παράδες τὰς 3 ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ὡς ἦν συνήθεια καὶ ἐβίασε τοὺς χριστιανοὺς νὰ τὸν φιλοδωρήσωσι καὶ ἐπροστάχθη ἀπὸ τὸν Δεσπότην καὶ Πατριάρχην Σαμουὴλ νὰ σημειωθῇ αὐτὴ ἡ κακῶς γενομένη ἀπαίτησις καὶ συνήθεια γροσ. 100. Εἰς τὰ συνήθη ἀβαέτια τοῦ σκαφιᾶ γρ. 64 ἅπασα ἡ ποσότης τῶν κατὰ τὴν συνήθειαν γεγονότων ἐξόδων τοῦ Πάσχα γρόσια χίλια ἐννεακόσια ἑβδομήκοντα τρία (1973,85) καὶ ἄσπρα ὀγδοήκοντα πέντε.

Κατάστιχον τὰ κατ' ἔτος διδόμενα ἀρνιὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Τὰ εἰς τὸ πασᾶ καπουσοῦ 2 τῷ τσαβουσλὰρ ἐμινὶ, 2 τῷ τσαγουσλὰρ κιατιπὶ, 2 τῷ κολαοὺζ ἀγᾷ, 2 τῷ δοατζῇ ἐφένδη, 1 τῷ κιατιπ ἐφένδη τοῦ διδὰν καλεμὶ, 4 τῷ κάλφα ἐφένδη, 2 τῷ κεσεδὰρ ἐφένδη, 2 τῷ χαπερτζῇ τσαούσῃ 1 τῷ κολαοὺζ γιαμαΐ, ἐν ὅλῳ 19.

Τὰ εἰς τὸ ἀγᾶ καπουσοὺ 5 τῷ Γενιτζὰρ ἀγᾶ 2 τῷ κεχαγιᾷ του, 2 τῷ κεχαγιὰ γερὶ, 2 τῷ κιατίπῃ 1 τῷ γιαμάκη, 2 τῷ καρᾶ κουλὰκ ἀγᾶ, 1 τῷ ζινδὰν κιατιπὶ, 1 πὰς τουφεκτζῆ, 2 τῷ πὰς ἀγὰ, 2 τῳ πὰς γιαμαΐ ἀγᾷ 1 τῷ ζινδὰν πεϊρακταρὶ, 1 εἰς τὴν πόρταν ὅπου φυλλάττει τὴν νύκτα τὸν τζοχαδὰρ ἀγᾶ κατὰ τὸ Πάσχα, 1 εἰς τὴν πόρταν ὅπου φυλλάττει γιαμὰκ ἀγᾶ, 1 εἰς ἐκεῖνον ὅπου φυλλάττει μουμτζῆ ἀγᾶ, 2 κατὰ μῆνα νοπετζῆδες, 1 εἰς τὸ κουβούσι τῶν χαπαρτζίδων, εἰς τὸ κουβούσι τῶν νοπὲτ μουμτζήδων, 1 εἰς τὸν ὀδὰν τῶν πὰς γιαμάκηδων, 1 τῷ κοὺς τζοαδαρῆ, 5. 6 τοῖς γιασακτζῆδες 3 τῷ πὰς γιασακτῆ, 9 τῷ κολαοὺζ κεχαγιασῆ.— 71. 29 ἐστάλησαν εἰς τὸν γενιτσὰρ ἀγασῆ διὰ τοῦ γιασακτζῆ ἐπιταγῇ τῆς Παναγιότητός του.

Τὰ διὰ τὸν μαχαλὲ: 2 τῷ τσορπατζῆ του κουλουκίου, 1 τῷ παϊρακτάρῃ, 1 τῷ καπουτζῆ, 3 τῷ χασεκῇ μεϊμὲτ ἀγὰ, 1 τῷ γιαχγιᾷ ἀγᾷ, 1 τῷ μεϊμὲτ ἀγᾷ, 1 τῷ χαρατζῇ. 1 τῷ Ἰσμὰηλ ἀγᾶ τσορμπατζῆ, 2 τῷ καποῦ κεχαγιὰ, 1 τῷ πασματζῆ χουσεΐν ἀγὰ, 1 τῇ νησιπὲ χανοὺμ, 1 τῷ Ἰμὰμ ἀγᾷ, 1 ιῷ πουρουτζῆ, 1 τῷ ἀπτ. γιοργατζῆ, 1 τῷ κιατιπ κιζὶ, 1 τῷ μουμτζῆ χουσεΐν ἀγᾷ, 1 τῷ Βασῆ κιατιπ ἐφένδη, 2 τῷ περαχ κιατιπῇ ἐφένδη εἰς χ΄ Δερβίς, 1 τῷ κοντακτζῆ, 1 τῷ ἀναφὸρ κιζὶ, 2 τῷ μουεζίνῃ τοῦ ἰμάμι, 1 τῷ σαρὰπ ἐμινὶ σουλεϊμὰν, 1 τῶ καπουτζῆ, ἀχμὲτ, 1 τῷ καπουτζῆ μουσταφᾷ ἀγᾷ, 1 τῷ ἀχταρλὰρ κεχαγιασῆ, 1 τῷ σουλοὺ σαράϊ, 1 τῷ δερβὶς νουρὶ 1 τῷ ἰχτὰρ χασὰν ἀγᾷ, 1 τῷ περπὲρ Χουσεΐν, 1 τῷ τζοχαδαρ ταχὶρ ἀγᾷ, 1 τῷ καντάρτζῆ, 1 τῶ ἀραπὶν καὶ τὸν σακλὴν, 1 εἰς τὸν ἱπὰλ μουμτζῆ 1 τῷ ὀδατζῆ μουσταφᾷ, 1 τῷ μεϊμὲτ ἀγᾷ. 1 τῷ κιαμὴλ ἀγᾷ.

Εἰς τὸν σουγιουλτζῆ, 1 τῷ κιουρ ζαδέ. 2 τοῖς γενιτσάροις, 1 τῷ Χασὰν ἀγᾷ, 1 τῷ Χ΄΄ Πεχλιβὰν, 1 τῷ κουμπαρατζῆ ἀλῆ ἀγᾷ, 1 τῷ τζοχαδάρῃ τοῦ μηριοῦ, 1 τῷ γιαμάκι τοῦ πὰς τεπτιλιοῦ, 15 διενεμήθησαν διὰ τῆς Παναγιότητός του.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 39 ἀριθμοῦ)

Τῷ νικοποιῷ σὺν θεῷ στεφανίτῃ
Βάρνα, Προβάτους, Πρεσθλάβα σὺν Ἀθίτζῃ
Ρεάχοβος τε καὶ τὸ Κυπίλου πεδίον
καὶ Κάτσοβος καὶ σύμπας ἁπλῶς γῆς ὅρος,
εἶτα Στεανίσκος τε καὶ Τούντζης πόλις(16)
τῆς Ἀδριανοῦ μέχρι τῆς τρισολβίας
Πρὸς τῇ Διαμπόλει δὲ καὶ τὸ Λαρδέα,
Οὗτος ὁ καινὸς Ἡρακλῆς...(ἐπαινεῖ τὸν Γαβρᾶν).

Αἱ τοποθεσίαι αὗται καλὸν ἵνα μελετηθῶσι ἐπὶ τόπου, ἀλλ' ἐν τῇ μελέτῃ μὴ παροραθῶσιν αἱ ἐπὶ τούτῳ γενόμεναι ἐργασίαι τοῦ τε ἐκδότου, τοῦ *Jirecek* καὶ τοῦ Ρώσου Χρυσ. Λοπάρωφ(17).

Σαράνται-Ἐκκλησίαι, 46 χιλιομ. σιδηρόδρ. γραμμὴ χωρίζει τὴν πόλιν ταύτην ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Περιορίζομαι ὑπομιμνήσκων οὐχὶ τὰς πολλὰς περὶ τῆς προελεύσεως τῆς ὀνομασίας ταύτης συζητήσεις (**Κὶρ-τσεσμὲ, Κὶρκ-τσεσμὲ**) ἀλλὰ τὰ παρὰ τῷ φίλῳ Μελισσηνῷ (σ. 126). Ἐλέγετο **Καρποδαίμων**, ἢ **Ταρπόδιζος**(18) ἢ **Τζόϊδος**, ὅτε καὶ ἕδρα ἐπισκοπῆς ὑπὸ τὸν Ἀδριανουπόλεως ἐχρησίμευσεν, ὡς ἀνωτέρω εἶπον (§ 10)(19) ἢ **Ἡράκλεια**, ὀνομασίαν, ἣν καὶ ὁ Χάμμερ ἐν τῷ συνημμένῳ τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Ο. Α. Ἀτλαντι (Χάρτῃ V) προσγράφει. Προστεθείσθω ἐνταῦθα ἡ ἐξῆς διασωζομένη σημείωσίς μου· ἐν τῇ *R. Archeol.* τοῦ 1868 λέγεται ὅτι ἡ δημοσιευομένη ἐν τῇ σ. 465 ἐπιγραφὴ, ἡ ἐντετειχισμένη ἐν οἰκίᾳ τινι τῆς ἀγορᾶς «ἐκομίσθη τῷ 1836 εὑρεθεῖσα ἐν Ἡρακλείτσᾳ παρὰ τὰς 40-Ἐκκλησίας» Ἡ **Ἡρακλείτσα** δ' αὕτη ἀπέχει τῆς πόλεως ἡμίσειάν που ὥραν(20).

§ 20. Ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῆς Γεωγραφίας μου, ἣν τὸ τελευταῖον ἐξέδωκα δαπάναις φιλτάτων ἐκδοτῶν μετὰ σχημάτων, εἰκόνων καὶ ἀκριβεστάτων, ἀχρωματίστων ὅμως, χαρτῶν ἀναφέρω καὶ τρεῖς κωμοπόλεις μὴ ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τὰς ἀνθηροτάτας τέως (καὶ νῦν;) τὴν **Κεσσάνην**, 7ωρον τῆς παραλίας Αἴνου ἀπέχουσαν ΒΑ, τὰ **Μάλγαρα** καὶ τὴν **Χαριού) πολιν** ἐν εὐφόρῳ πεδιάδι ὑπὸ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τοῦ μ. Ἡρακλείας, τηροῦντος καὶ ἐπίσκοπον. Δὲν εἰσέρχομαι εἰς ἱστορικὰς ἢ τοπογραφικὰς ἐξηγήσεις περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ σημειοῦμαι μόνον ὅτι αὗται οὐδὲ κἂν τῷ ὀνόματι αὐτῶν ἀναφέρονται ἐν ταῖς ἐγκεκριμέναις Γεωγραφίαις, ἄλλαι δὲ μόλις ἐν **ἡμισείᾳ σειρᾷ** ὡς τὸ **Σουβλὶ** ον) ἄνευ ἐπεξηγήσεώς τινος οἱασδήποτε ἱστορικῆς, π.χ. ἢ οἰκονομικῆς φύσεως. Τί θὰ ἐβάρυνε τὸ βιβλίον ἐὰν προσετίθετο π. χ. «ἐπὶ εὐφόρου πεδιάδος ἀξιόλογον διὰ τὴν σηροτροφίαν». Ἡ **Γκιουμουλτζίνα** διασαφεῖται διὰ τῆ προσθήκης «μεσόγειος πόλις, δυτικώτερον». Τί σημαίνουσι ταῦτα; Αὐτὰ εἶναι Γεωγραφία; **Ξάνθη**, πρὸς Δ ὀνομαστὴ διὰ τὰ καπνὰ αὐτῆς «**πόλις ἑλληνικωτάτη**» αἱ ἄλλαι δὲν εἶναι ἑλληνικαὶ, ἢ εἶναι ἧττον ἑλληνικαί; Τί σημαίνουσι ταῦτα; Νομίζω δὲ ὅτι δὲν ἀναφέρεται τὸ **Κούλελι-Βουρ-**

(16) Σημειωθήτω: **Τόνζος** εἶναι πόλις Θρακικῆς χερσονήσου, ἐνῷ Τόνσος εἶναι ὁ διαφέρων ἡμῖν ποταμός. Ἐν Ἀγχιάλῳ δὲ εὑρέθη καὶ φυλὴ **Τονζηῆς**, ὡς ἐν Φιλιππουπόλει **Ἑβραῖς** καὶ **Ροδοπῆς**.

(17) Τοῦ Λουπάρωφ ρωσιστὶ ἐδημοσιεύθη μονογραφία διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν τῆς Βουλγαρίας (Θράκης) κατὰ τὴν ΙΓ—ΙΔ ἑκατοντ. (1891, ἐν Πετρουπόλει). Δὲν εἶδον αὐτήν.

(18) Ἡ κατάληξις-**διζος** συχνοτάτη ἐν Θράκῃ. Ἐν τῇ **Ἐπιθεωρήσει** τῇ ἐνταῦθα τῆς 5)17 Νοεμβρίου 1891, ὅρα περὶ εὑρεθέντος ΒΑ παρ' αὐτὴν ἀμέσως τύμβου περιγραφὴν, ἧς μνεία καὶ ἐν **Β. C. H.** 1891, σελ. 666.

(19) **Τζόϊδος-Τζωΐδων** ἐπίσκοπος. Ρίπτω γνώμην τινὰ ἐφ' ᾗ παρακαλῶ μὴ τύχω κατακρίσεως. Μὴ ἡ λέξις ἔμεινεν ἐν τῇ τουρκικῇ **Τσόκι** (ναχιγεσὶ) κατὰ τὰ σύνορα τῆς Α. Ρωμυλίας θωρον τῆς Ἀδριανουπόλεων;

(20) Ἄλλη **Ἡρακλείτσα** ἡ ὑπὸ τὸ **Ἱερὸν Ὄρος**, ἡ μεταξὺ Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως (Τριστάσεως).

γὰζ, σταθμὸς σπουδαιότατος ἀπαραίτητος ἵνα γινώσκεται ὑπὸ τῶν διδασκομένων καὶ ἐπὶ τῶν χαρτῶν ἀναγινωσκόντων, κεντρικώτατος, ἐξ οὗ αἱ **κατὰ πάσας** τὰς διευθύνσεις σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ, ἀδιάφορον ἐὰν ἔχῃ ἢ εἶχεν ὀλίγους κατοίκους. Διὰ τοὺς πλείονα ζητοῦντας ἀναγράφω ἔκ τινων σημειωμάτων μου ἀνευρεθέντων ὅτι τὴν μὲν **Κεσσάνην** ἐν γεωγραφικῷ χάρτῃ σημειουμένην εὑρίσκω πρὸ τοῦ 1400 ἔτι (μήπως ὁ **Κισσὸς** τῶν Βυζαντινῶν παρ' Ἀκροπολίτῃ)· τὰ **Μάλγαρα**, ἐν χάρταις μεσαιωνικῶν χρόνων ἔτι ὡς *Migalgara* καὶ *Melgechara* (*Spruner-Mewke*, χάρτ. ἀρ. 86) ἐπὶ Λατινοκρατίας(21), κατὰ τὴν σήμερον δ' ἐν χρήσει τουρκιστὶ ὀρθογραφίαν καὶ προφορὰν **Μαϊλκαρὰ** ὀρθότερον ἢ ὡς διεσώθη νῦν προφερόμενον· διὰ τὴν **Χαριούπολιν**, ὅρα ὅσα εἶπον ἀνωτέρω ἐν § 4, ὅτι δὲν πρέπει ἵν' ἀναγράφηται **Ἀϊρόπολι**, ὅτι δὲ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ τῆς πόλεως διετήρησαν τὸ ἀρχικὸν **Χ** τῆς λέξεως. Οἱ ξένοι γράφουσιν *Hireboli*, ὡς καὶ ἐν τῷ μετὰ τὸ 1870 ἐκδεδομένῳ ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ *Berthe*, χάρτῃ «*de la Grèce moderne, de l'Archipel .... Morée*», ἐν ᾧ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἀντὶ τοῦ ἤδη ἐξελληνισθέντος **Οὐζοὺν-κιοπροὺ** τυποῦται *Makra-Gepyra*, ἀλλ' ὅπου καὶ κατὰ περίεργον τρόπον τὸ μοναστήριον, ἡ **Σκαλωτὴ**(22), σημειοῦται ὡς χωρίον *Eskaloti*, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ μοναστήριον κωμίδιον *Amidaldgiah* (!! = ἡ νῦν Ἀμυγδαλιᾶ) ἐπὶ τῆς παραλίας! . . . ἐνῷ ἀπέχει ταύτης δίωρον καίτι πλέον.

Ἡ **Πλωτινόπολις**, περὶ ἧς ἀνωτέρω, εἶναι σχεδὸν αὐτὸ τὸ Οὐζοὺν-Κιοπρού.

(ἕπεται συνέχεια)

Β. Α. Μ.

(21) Ὅρα καὶ τὰ ἐν σελ. 374 τοῦ Ε. Φ. Σ. τοῦ ἕκτου τόμου. Ἐσημειώθησαν αἱ πόλεις αὗται μόνον ἐν τῷ Παραρτήματι τοῦ Ἐγκυκλοπαιδ: Λεξικοῦ **Μπάρτ.**

(22) Περὶ τούτων κατωτέρω εὐρύτερος ὁ λόγος.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Συγχαρητήρια Μ. Ἐκκλησίας.—Ἡ Μ. Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἀκολούθου τηλεγραφήματος συνεχάρη τῷ Ὑψηλοτάτῳ Ἀντιβασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος Ναυάρχῳ κ. Π. Κουντουριώτῃ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Αὐτοῦ:

Ἐκλαμπρότατον Ἀντιβασιλέα
κ. Παῦλον Κουντουριώτην

Ἀθήνας

«Τὴν ὁμόθυμον ἐκλογὴν Ὑμῶν ὡς ἀντιβασιλέως ἐπευλογοῦσα ἡ Μ Ἐκκλησία(*), συγχαίρει ὁλοψύχως καὶ εὔχεται ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑψηλῶν ὑμῶν καθηκόντων ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους».

Ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

Ὁ Προύσης **Δωρόθεος**

Η Ι. ΣΥΝΟΔΟΣ βασιζομένη ἐπὶ τῷ γνωστῷ ἐγγράφῳ τῶν ἐν Ἀθήναις συγκεντρωθέντων ἀρχιερέων ἐκφραζομένων αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκ χρηστοῦ συνειδότος καὶ ἐκ πόθου ἀγνοῦ πρὸς βελτίωσιν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων συνῆλθον καὶ συνεσκέφθησαν ἐν Ἀθήναις καὶ ὑπογράψαντες ὑπέβαλον τῇ Ἐκ]σίᾳ τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον, παραβλέπει φιλαδέλφως τὴν παρατηρουμένην ἐν τῇ τοιαύτῃ τῶν ἀρχιερέων ἐνεργείᾳ ποιάν τινα ἀντικανονικὴν παρατυπίαν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ ἐγγράφου ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦτο, λόγῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ, δὲν εἶναι τῆς ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας μόνης τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἁρμοδίων παραγόντων, ἀναβάλλεται ἡ ἐπὶ τούτου σκέψις καὶ ἀπόφασις. Ἐνεκρίθη δὲ ὅπως συσταθῇ τοῖς ὑπογράφουσι τὸ ἔγγραφον ἁγίοις ἀρχιερεῦσιν ὅπως μὴ ἔλθωσιν ἐνταῦθα ἄνευ ἐπὶ τούτῳ προσκλήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Συγχαρητήρια. —Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ὁ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀγκύρας κ. Γερβάσιος, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱ. Συνόδου συνεχάρη τῷ Σεβ. ἁγίῳ Τοποτηρητῇ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διετίας ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς Αὐτοῦ ὡς Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκ. θρόνου.

Πατριαρχικὴ ἐκλογή. — Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δαρδανελλίων κ. Εἰρηναίου ὑπομνήσαντος τὸ καὶ προηγουμένως ἀνακινηθὲν ζήτημα καὶ τονίσαντος τὸ ἐπείγον τῆς ὁριστικῆς μελέτης αὐτοῦ, ἐνεκρίθη ὅπως συγκληθῶσι τὰ δύο Σώματα ἐπὶ τούτῳ.

(*) Ἀποροῦμεν διατί ἡ γαλλόφωνος ἐφημερὶς «Bosphore» τὸ «Μ. Ἐκκλησία» μεταφράζει «la Grande Eglise Nationale». (Σ. Σ. Ε. Α.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀρ. Πρωτ. 7517

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 170 καὶ ἡμερομ. 7 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη καὶ τῆς Μαρίας Νικολάεβνας Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν ἐκ τοῦ πρώτου δὲ συζύγου αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη Φούρμαν),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5560 καὶ ἡμερομηνίαν 15 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Ἴγορ Ἀλεξάνδροβιτς Κιστιακόβσκη καὶ Μαρίας Νικολάεβνας Κιστιακόβσκη, τὸ γένος Ναδέζδιν (ἐκ τοῦ πρώτου δὲ συζύγου της ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη, Φούρμαν), ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς Ρωσσικῆς «Πρὲς δὲ Σουὰρ» καὶ τῆς Γαλλικῆς «Βοσπόρου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια χίλια ἓξ (ἀρ.1006) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 Σεπτεμβρ'του 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Β' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀθανάσιος Ε. Καρούλης**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7303

Κλῆσις

Ὁ Ἰωάννης Παύλοβιτς Πριχόδκω, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρῶσσος, τέως κάτοικος Νοβοτσερσκὰκ τῆς περιφερείας τῆς στρατιᾶς Δὸν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα καὶ πέντε (ἀρ. 45) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Βέρρας Εὐγενίεβνας Πριχόδκω, τὸ γένος Ἔλσνερ χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρωσσίδος κατοίκου Πριγκήπου, ὁδὸς Ἐμπὲ ἀρ. 48, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων τῆς «Ἑλλην. Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς Γαλλικῆς «Βοσπόρου» καὶ τῆς Ρωσσικῆς «Πρὲς δὲ Σουὰρ»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 3
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπογρ.) **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 43

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
ΚΕΝΤΡΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας τοῦ Παπισμοῦ ἡ Κωνσταντινούπολις μετὰ τῶν Στενῶν ὅσον οὔπω ἐλευθερωμένη, βαίνει πρὸς τὴν διεθνοποίησιν αὐτῆς. Τοῦτο εἶνε μέγα καλόν, ὄχι μόνον διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ὄχι μόνον διὰ τὸ ἔθνος εἰς τὸ ὁποῖον φυλετικῶς ἀνήκει, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν καθόλου κέντρον καὶ ἑστία τῆς ὁποίας ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρξεν. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ πρῶτος χριστιανὸς αὐτοκράτωρ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ ἐν Βυζαντίῳ ἐγίνετο ὁ ἱδρυτὴς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τότε ἡ πόλις αὕτη λαμβάνει τὸν χριστιανικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, ἀποβαίνουσα κυρίως τὸ κέντρον καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ὀρθοδοξίας. Καὶ ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῆς ὀρθοδοξίας, ὄχι μόνον διότι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἦτο ἡ πρωτεύουσα μεγάλου χριστιανικοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ διότι παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐφωτίσθησαν οἱ λαοὶ τῆς μέσης καὶ ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ προσειλκύσθησαν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Μερικοὺς ἐκ τῶν λαῶν τούτων κατώρθωσε νὰ [ἀποπλανήσῃ καὶ νὰ ἀποσπάσῃ ὁ Παπισμός, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐναπομένοντες ἀποτελοῦν μάζαν ἰσχυρὰν 140 ἑκατομμυρίων. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λαοὶ θεωροῦν ὡς θρησκευτικὴν μητέρα καὶ τροφὸν τὴν Κων]πολιν παρὰ τῆς ὁποίας ἐφωτίσθησαν. Ἡ Ἐκκλησία Κων]πόλεως ἐμπνευσμένη πάντοτε ἀπὸ φιλελευθέρους καὶ δημοκρατικὰς ἀρχάς, ἀφοῦ διέδωκε τὸν χριστιανισμὸν εἰς τοὺς λαοὺς τούτους, ἀφοῦ ἐγαλούχησε καὶ ἐξέθρεψε τὰς σχηματισθείσας ἐθνικὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν λαῶν τούτων, ἐχειραφέτησε κατόπιν αὐτὰς εἰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἀφήσασα εἰς αὐτὰς τὴν φροντίδα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν διοικήσεως. Δικαίως λοιπὸν ἡ μὲν Ἐκκλησία Κων]πόλεως θεωρεῖται ἡ μήτηρ ὅλων τῶν μορφωθεισῶν ἐθνι-

κὸν Ἐκκλησιῶν, ὁ δὲ προκαθήμενος αὐτῆς πανορθόδοξος ἢ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ὁ Ἑλληνικὸς κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν ἐξέλιξιν τῶν τελευταίων αἰώνων, ὑπέστησαν συμφορὰς καὶ καταστροφὰς παλαίσαντες καὶ παλαίοντες κατὰ τῶν ἐχθρῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ ὀρθόδοξος Ρωσσικὸς λαὸς συγκλονίζεται καὶ συνταράσσεται καὶπάσχει δεινῶς· ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι ὅσον οὔπω, ἀνανήπτων οὗτος καὶ ἀποκαθαιρόμενος τοῦ μπολσεβιστικοῦ ἄγους, θὰ ἐξέλθῃ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς κρίσεως θαλερώτερος καὶ ὀρθοδοξότερος. Αἱ μεγάλαι αὗται συμφοραὶ αἱ ἐνσκήψασαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τῆς ἀνατολῆς ἐπέδρασαν καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ μαρασμὸς αὐτῆς νὰ φθάσῃ μέχρι τοιούτου βαθμοῦ ὥστε νὰ θεωρηθῇ αὕτη ὡς ἀποθανοῦσα ὑπὸ τῆς ἐπιχαιρούσης Δύσεως. Μετὰ τὸν ἄρτι ὅμως λήξαντα ἀνήκουστον κατακλυσμὸν νέα τάξις πραγμάτων ἤρχισε νὰ ἀναφαίνεται. Ἡ ροδοδάκτυλος ὡς ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ῥίπτῃ τὰς πρώτας αὐτῆς ἀκτῖνας ἐπὶ τοῦ θόλου τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τοῦτο προμηνύει τὴν ἀνάστασιν τῆς ὀρθοδοξίας· ἀλλ' ἡ ἀνάστασις αὕτη προϋποθέτει ἐργασίαν, πρόγραμμα καὶ ὀργάνωσιν. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Παπισμὸς συντεταγμένος εἰς μέγα καὶ φοβερὸν σύστημα ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ὁ κόσμος, ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία φαίνεταί πως ἐν ἀποσυνθέσει. Ἡ ἀποσύνθεσις καὶ διάλυσις αὐτῆς θὰ λάβῃ ἀκόμη μεγαλειτέρας διαστάσεις ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἀναπήψωμεν λαμβάνοντες τὰ κατάλληλα μέτρα. Ἕνας ὀργανισμός, εἴτε φυσιολογικὸς εἶνε οὗτος, εἴτε κοινωνικός, εἴτε πολιτικός, εἴτε ἐκκλησιαστικὸς εἶνε ἀδύνατον νὰ λειτουργήσῃ ἄνευ καρδίας καὶ κεφαλῆς. Ἡμεῖς δὲ εἰς μάτην ζητοῦμεν νὰ εὕρωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν ταύτην τῆς ὀρθοδοξίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ αἱ ἀρχαῖαι Πατριαρχικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ συγκροτηθεῖσαι κατόπιν ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι τῆς Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ἀναγνωρίζουν προτεραιότητά τινα ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας Κων]πόλεως, ἀλλ' αὕτη εἶνε μᾶλλον ἀκαδημαϊκή. Καθ' ἣν στιγμὴν συζητοῦμεν ἕνωσιν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι χωρισμέναι αὗται ἀπ' ἀλλήλων, ἔχουσαι ὡς μόνον δεσμὸν τὸν τῆς πίστεως, εὑρίσκονται ἐν πλήρει διοικητικῇ ἀποσυνθέσει. Εἶνε λοιπὸν καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συμπηχθῇ ἓν πανορθόδοξον κέντρον, καὶ ποῦ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἑδρεύῃ τὸ κέντρον τοῦτο.

Ὅπως ἦλθον τὰ πράγματα ἕκαστον ὀρθόδοξον ἔθνος ἐμόρφωσε καὶ ἰδίαν ἐθνικὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τρόπον ὥστε σήμερον ἔχομεν τὰς ἀρχαίας τέσσαρας Πατριαρχικὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰς κατόπιν σχηματισθείσας ἐθνικάς. Ἑκάστη αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία εἴτε Πατριαρχικὴ εἶνε, εἴτε ἐθνική, ἔχει ἐλευθερίαν ἐν τῇ διοικήσει τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς ὑποθέσεων καὶ οὐδεὶς σκέπτεται νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτήν· ἀλλὰ ποία Ἐκκλησία ἀντιπροσωπεύει τὴν καθ' ὅλου ὀρθοδοξίαν; Ὅλαι, θὰ ἀπαντήσῃ τις, ὁμοῦ. Πῶς ὅμως εἶνε δυνατὸν ἄνευ κέντρου ἄνευ κεφαλῆς τινος νὰ ὑπάρξῃ ἑνότης ὀρθοδοξίας; Καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ συστήματα δύναται νὰ ὑπάρχῃ πλήρης ἐλευθερία τῶν καθ' ἕκαστα, καὶ ὅλα ὁμοῦ νὰ ἀποτελοῦν μίαν ὁμοσπονδίαν, ἀλλ' ἡ ὁμοσπονδία αὐτὴ προϋποθέτει ἓν κέντρον καὶ μίαν κεφαλήν, ἓν κεντρικὸν γραφεῖον, ἓν ἀνώτατον ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον καὶ τὰ καθ' ἕκαστα. Τῆς ὀρθοδόξου ὅμως Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνόλῳ της λαμβανομένης, ποία εἶνε ἡ διοικητικὴ κεφαλὴ καὶ ποῖον τὸ διοικητικὸν αὐτῆς κέντρον; Ὅταν ἀναφανῇ ζήτημα δογματικόν, κανονικόν, τελετουργικὸν καὶ τὰ παραπλήσια, ποία Ἐκκλησία θὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκλήσεως εἴτε θεολογικοῦ Συνεδρίου εἴτε Συνόδου πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπίλυσιν αὐτοῦ; Γίνεται λόγος περὶ ἑνώσεως Ἐκκλησιῶν ἀγγλικανῆς καὶ ὀρθοδόξου, ποῦ θὰ ἀποταθοῦν οἱ ἀγγλικανοὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο; Ἀπό τινος ἤρχισε νὰ φαίνεται κίνησίς τις περὶ Παγχριστιανικῆς συνεννοήσεως καὶ συνειδήσεως, περὶ παγχριστιανικῆς ὁμοσπονδίας, περὶ παγχριστιανικῆς ἑνώσεως. Οἱ ἀναλαμβάνοντες τὴν πρωτοβουλίαν τοιούτων ζητημάτων εἰς ποίαν κεντρικὴν ἀρχὴν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς ποῖον κεντρικὸν γραφεῖον θὰ ἀποτείνωνται;

Γίνεται λόγος περὶ μεταρρυθμίσεων, περὶ τοῦ γάμου τῶν ἐπισκόπων, περὶ νηστειῶν καὶ βαθμῶν συγγενείας γάμου, εἴμεθα σύμφωνοι, ἀλλὰ ποία Ἐκκλησία θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν ἄνευ φόβου ὅτι δὲν θὰ ἀποκηρυχθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων; Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι διοικητικὴ ἑνότης ὀρθοδοξίας δὲν ὑπάρχει. Διὰ τοῦτο εἴμεθα τῆς ἰδέας ὅτι πρέπει νὰ δημιουργηθῇ ἓν κέντρον ὄχι θεωρητικὸν ἀλλὰ **πραγματικόν.** Τὸ πανορθόδοξον αὐτὸ κέντρον δὲν δύναται νὰ εἶνε οὔτε εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε εἰς τὴν Μόσχαν, οὔτε εἰς τὸ Βουκουρέστιον, οὔτε εἰς τὸ Βελιγράδιον, οὔτε εἰς τὴν Σόφιαν, παρὰ εἰς τὴν Κων]πολιν. Διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: Ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως ἀφ' ἧς ἡ πόλις αὕτη ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ πρώτου χριστιανοῦ βασιλέως λαμβάνει χαρακτῆρα χριστιανικὸν καὶ ἀποβαίνει ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία τῆς ὀρθοδοξίας. Εἰς τὴν πόλιν καὶ περὶ τὴν πόλιν ταύτην συνεκροτήθησαν αἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ ἐμορφώθησαν τὰ σύμβολα καὶ τὰ δόγματα. Προκαθήμενοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπῆρξαν οἱ μεγαλείτεροι ῥήτορες καὶ διδάσκαλοι τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ αἰῶνας ἐχρησίμευεν τὸ προπύργιον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς ἐθραύοντο τὰ ἐκ τῆς Ἀσίας κύματα τοῦ βαρβαρισμοῦ, τὸ δὲ κυριώτερον ἀπὸ ὅλα, ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην διεδόθη ὁ χριστιανισμὸς εἰς τοὺς λαοὺς τῆς μέσης καὶ ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς πόλεως ταύτης ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας πνευματικῶς ἐγαλούχησε καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς ὀρθοδόξους λαούς, ἀνέδειξε καὶ ἐχειραφέτησε κατόπιν εἰς αὐτοκεφάλους τὰς μορφωθείσας ἐθνικὰς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γεωγραφικῆς ἀπόψεως δὲν δύναται τις νὰ εὕρῃ καταλληλότερον μέρος πρὸς ἵδρυσιν τοῦ Πανορθοδόξου Κέντρου. Εὑρισκομένη ἡ πόλις αὕτη μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, οὖσα ἀνέκαθεν ὁ δεσμὸς μεταξὺ Βορρᾶ καὶ Νότου, χρησιμεύουσα πάντοτε ὡς ἐντευκτήριον ὅλων τῶν ὁμόρων καὶ περιοίκων λαῶν τῆς Μαύρης Θαλάσσης καὶ ἐκείνων τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης ἧς Μεσογείου εἶνε τὸ καταλληλότερον μέρος πρὸς ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν Κέντρου οἱαςδήποτε φύσεως καὶ πολὺ περισσότερον ἐκκλησιαστικῆς. Ἐὰν δὲ εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ γεωγραφικοὺς προσθέσωμεν καὶ τὴν πολιτικὴν ἄποψιν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ὅσον οὔπω διεθνοποίησιν τῆς πόλεως ταύτης μετὰ τῶν Στενῶν, καὶ τὴν ἄρσιν κατὰ συνέπειαν ἐθνικῶν ἀντιζηλιῶν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἐθνῶν, τότε δὲν δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν καταλληλότερον μέρος πρὸς ἵδρυσιν καὶ ἀνάδειξιν ἑνὸς πανορθοδόξου Κέντρου. Τῆς πόλεως δὲ ταύτης καὶ τοῦ κέντρου τούτου φέροντος ἑλληνικὸν χαρακτῆρα ἰδοὺ καὶ πάλιν ὅτι νέοι ὁρίζοντες δράσεως καὶ δόξης ἀνοίγονται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν κλῆρον. Γράφοντες ὅμως τὰ ἀνωτέρω ἔχομεν καὶ ὑποκάρδιόν τινα φόβον μήπως καὶ πάλιν ἀφήσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρέλθῃ, μήπως περισφιγγόμενοι εἰς στενὰς ἐθνικιστικὰς ἀντιλήψεις δὲν φανοῦν ἄξιοι τῶν περιστάσεων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς αὐτοὺς τὸ κραταιὸν κατασκεύασμα τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ Ρώμη εἶνε ἡ ἐθνικὴ πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας ἀλλὰ καὶ ἡ παγκόσμιος πρωτεύουσα τοῦ καθολικισμοῦ. Ὁ Πάπας εἶνε Ἰταλὸς τὴν καταγωγὴν, τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τοῦτον δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἵσταται ὑπεράνω ἐθνῶν καὶ λαῶν, ὑπεράνω πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν συστημάτων καὶ νὰ εἶνε ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἄρχων ὑπὲρ 300 ἑκατομμυρ. λαῶν. Ἡμεῖς οὔτε παπικὸν σύστημα θέλομεν νὰ ἱδρύσωμεν, οὔτε καὶ Πάπαν νὰ ἀναδείξωμεν. Ἡμεῖς θέλομεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν νὰ ἴδωμεν βασιλεύουσαν μίαν τάξιν, μίαν ἁρμονίαν, μίαν λογικὴν, καὶ σύμφωνον πρὸς τὰς περιστάσεις διοίκησιν. Τάξις δὲ καὶ ἁρμονία καὶ κανονικὴ διοίκησις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ κέντρου ἄνευ κεφαλῆς, τὸ δὲ κέντρον τοῦτο δὲν εἶνε ἄλλο διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους παρὰ ἡ Κωνσταντινούπολις(1).

Ε. ΛΟΥΚΑΡΑΣ

(1) Σ. Σ. Ε. Α. Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν ἐκ πνεύματος ἀμεροληψίας καὶ τὰ μετ' αὐτὸ, θὰ ἐπιφέρῃ ὡρισμένας παρατηρήσεις ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δαρδανελλίων κ. Εἰρηναῖος.

ΔΗΜ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ

ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

Μετὰ τὸ περισπούδαστον καὶ θαυμάσιον ἔργον, ὅπερ ὁ μακαρίτης Θερειανὸς ἐν Τεργέστῃ ἐν τρισὶ τόμοις ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν βραχὺν ἀλλὰ πολλὰ σημαίνοντα τίτλον «Ἀδαμάντιος Κοραῆς»(1890), ἔρχεται ἐν κομψῷ τεύχει ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐν Ἀθήναις λόγιος γνωστότατος τῷ ἑλληνικῷ κόσμῳ ὁ κ. Μπαλάνος ἵνα παρουσιάσῃ ἡμῖν τὸν ἀθάνατον Κοραῆν ὡς ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα, ὡς διδάσκαλον τῆς ἀναγκαιότητος τῆς Κατηχητικῆς διδασκαλίας, ὡς ὑπόδειγμα μεταφραστοῦ ἱερῶν συγγραμμάτων οὐχὶ πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ λατρείᾳ ἀλλὰ πρὸς οἰκείαν χρῆσιν καὶ μελέτην ἐν γλώσσῃ ὑποδειγματικῇ, ἤτοι ἐν γλώσσῃ τοιαύτῃ ἥτις ἀποφεύγει τὸν μακαρονισμόν, ὡς ἔλεγεν, ὅσον καὶ τὸν χυδαϊσμόν, καὶ ἐν γένει ὡς θρησκευτικὸν ἄνδρα, κηδόμενον πολὺ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν διδασκαλιῶν αὐτῆς. Ὁ κ. Μπαλάνος ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, ἐπιστημονικῶν τε καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν ὠφελίμων βιβλίων πρός τε διάδοσιν καὶ πρὸς σχολικὴν χρῆσιν ἤτο τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐνδεδειγμένος μετὰ μελέτην καὶ μετ' ἐπιστασίας ἀνάγνωσιν καὶ γνῶσιν τῶν οἰκείων τοῦ Κοραῆ συγγραφῶν τῶν τε καθαρῶς θρησκευτικῶν καὶ τῶν ἄλλων, ἐν αἷς ὑπάρχουσι ἐγκατεσπαρμέναι θρησκευτικαὶ δοξασίαι τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἵνα συναποκομίσῃ τὸν ἀμητὸν τῆς εὐγενοῦς καὶ φιλοπάτριδος αὐτοῦ ἐργασίας καὶ παραδώσῃ τῷ δημοσίῳ ἐν ἑκατοντασελίδῳ τεύχει κατὰ κεφάλαια μεθοδικῶς τεταγμένα καὶ κατὰ σειράν.

Ὁ συγγραφεὺς συναπαρτίσας τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ταύτην προβάλλεται τὸν Κοραῆ καὶ ὡς θεολόγον, ἐκτίθησι τὰς περὶ θρησκείας, Ἐκκλησίας καὶ κλήρου γνώμας αὐτοῦ. Ψέγων ὁ Κοραῆς τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διεισδύσαντα τρωτὰ διεφλέγετο ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διορθωθῶσι τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα, ἐζήτει ἵν' ἀνυψωθῇ ὁ κλῆρος εἰς τὸ ἀληθὲς τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἰδεῶδες «διὰ νὰ συνηθῇ οὗτος νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς ἀνάστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους». Ὁ ψόγος τοῦ Κοραῆ δὲν προήρχετο ἐκ φιλοκατηγόρου προθέσεως, ὡς λέγει ὁ συγγραφεύς, οὔτ' ἐκ πνεύματος ἀντιθρησκευτικοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐξ ἄκρας θρησκευτικότητος. Ἡ συνεχὴς ἀνοχὴ τῶν ψεκτέων ἐκ φόβου κλονισμοῦ ἐν τῇ ποίμνῃ τῶν πιστῶν, παρασκευάζει νόσον δυσκόλως καὶ μετὰ κόπων θεραπευομένην, ὡς καὶ ἡ ἀποσιώπησις. Καὶ μεταξὺ τῶν κακιῶν τοῦ κλήρου τάσσει τὴν φιλαρχίαν, ἥτις εἶνε ἱερατικὴ ἀρρωστία, τὴν τιτλομανίαν, τὴν φιλαργυρίαν, ἤτοι τὴν φιλοχρηματίαν, τὴν ἀγαμίαν, τὸν ἀσκητισμόν. Πρωτοτυπία γνώμης ἀλλὰ καὶ θάρρος καὶ ἐλευθερία γνώμης τοῦ ἐναρέτου ἀνδρὸς, οὗ τῆς συγγραφικῆς δράσεως πρωτόλειον ἦτο, ὡς γνωστὸν, ἡ γνωστοτάτη τῇ μαθητιώσῃ νεότητι τῶν χρόνων τῆς σχολικῆς ἡμῶν φοιτήσεως «Κατήχησις» (τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας) Πλάτωνος».

Ἀξιόλογος εἶνε ἡ πρὸς τὸν Ἀναγνώστην προπεμπομένη ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ **Ἱερατικοῦ Συνεκδήμου** ἐπιστολὴ (ἐκ σ. 54, ἐν Μελίτῃ 1835), ἐξ ἧς ἐπίσης διάγματα οὐκ ὀλίγα περιλαμβάνονται ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Θρησκευτικῶν Ἰδεῶν(1). Καταλήγων εἰς τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἄγαν χρησίμου καὶ ὠφελίμου παντὶ λογίῳ ὀρθοδόξῳ βιβλίου τούτου ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι ὁ λόγιος συντάκτης αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει τῆς εἰς αὐτὸ εἰσαγωγῆς λέγει· «Σήμερον ὅτε γίνεται λόγος περὶ λήψεως μέτρων πρὸς ἀνακαίνισιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀκουσθῇ ἡ ἱερὰ φωνὴ τοῦ μεγάλου Ἕλληνος, ὅστις πρῶτος ἄνευ ἐπιφυλάξεων, ὑπέδειξε τὴν ἀναγκαιότητα τούτων, ἂν θέλωμεν ἡ Ἐκκλησία νὰ μὴ φυτοζωῇ εἰς τὰς κατωτάτας μόνον βαθμίδας τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν, εἰς ἣν προώρισεν αὐτὴν ὁ Θεῖος ἱδρυτὴς αὐτῆς». Εὐχαριστήρια τῷ συγγραφεῖ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει ταύτῃ.

(1) Παρὰ τῷ εὐγενεῖ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» συνεργάτῃ τῷ κ. Β. Α. Μυστακίδῃ, εἰς ὃν ἀνεκοινώσαμεν τὸ ἐκδοθὲν τεῦχος, εἴδομεν ἔκδοσιν τοῦ «Ἱερατικοῦ Συνεκδήμου», τῇ ὁποίᾳ ὁ λόγιος οὗτος ἐπισυνῆψε πληρέστατον Πίνακα ὀνομάτων τε καὶ πραγμάτων καὶ τῶν καθωμιλημένων λέξεων τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ, ὅστις ἀναμένει τὸν ἐκδότην αὐτοῦ (40 σελ.).

Σ. Σ. Ε. Α.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκκλησ. εὐαρέσκεια.—Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου ὑποβαλόντος τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκθεσιν ἐπισυνάψαντος δὲ καὶ σχετικὴν τοιαύτην τῶν Κοινοτικῶν Σωματείων Βάλιας περὶ τῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐθνωφελοῦς καὶ εὐεργετικῆς δράσεως διαρκοῦντος τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν τοῦ κ. Γ. Ράλλη, διευθυντοῦ τῶν ἐκεῖ μεταλλείων καὶ ἐξαιτησαμένου ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀμείβουσα τὴν φιλάνθρωπον δρᾶσιν τοῦ ἐν λόγῳ ὁμογενοῦς ἐπιστέψῃ αὐτὴν διὰ τῶν εὐχῶν Αὐτῆς, ἡ ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινεν ἵνα διὰ καταλλήλου πιττακίου ἐκφρασθῇ τῷ ὡς ἄνω κυρίῳ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

Κατάστασις τῶν ἐν Ἀνατολῇ χριστιανῶν.—Σχεδὸν καθ' ἑκάστην καταφθάνουσιν εἰς τὰ Π]χεῖα ἐκθέσεις, ὅσαι εἶναι δυνατὸν νὰ διαφύγωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων, περιγράφουσαι διὰ μελανῶν χρωμάτων τὴν κατάστασιν τῶν χριστιανῶν ἐν Ἀνατολῇ. Τοιαῦται ἐκθέσεις προερχόμεναι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Χαλδείας, Ἀμασείας καὶ Νικομηδείας, παρεπέμφθησαν εἰς τὰ δύο Σώματα διὰ τὴν ἀνάλογον σκέψιν καὶ ἐνέργειαν.

Ἱεροδιδασκαλεῖον Πριγκήπου.—Ἐνεκρίθη ὅπως ἡ πρώτη τάξις τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροδιδασκαλείου λειτουργήσῃ ἐφέτος διὰ λόγους οἰκονομίας ἐν τῇ Θεολ. Ἀκαδημείᾳ Χάλκης.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἐπετράπη τῷ ἐν Σαράντα-Ἐκκλησίαις ἐπιτροπεύοντι Πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Βασιλείῳ Μαγκριώτῃ, ὅπως ἔλθῃ ἐνταῦθα συναποφέρων καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μαρωνείας κυροῦ Μελισσηνοῦ.

Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» συστηθῇ τοῖς ἁγίοις Ἀρχιερεῦσι νὰ μὴ ἔλθωσιν ἐνταῦθα ἄνευ ἐπὶ τούτῳ προσκλήσεως τῆς Ἐκκλησίας συνῳδὰ τῇ σχετικῇ ἀποφάσει τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ.

Ἐκ τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος» Ἀθηνῶν.—Ἕλλην ἐκ Σμύρνης ἀναγνοὺς ἄρθρον ἔν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τῆς παρισινῆς «Matin» περὶ τῆς μεγάλως μὲν ἐπ' ἐσχάτων αὐξηθείσης ἐν Ἀνατολῇ ἐπιρροῆς τοῦ Βατικανοῦ, συναντώσης ὅμως πρόσκομμα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μεγαλυνθείσης Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος, ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ «ἂν θὰ ἀντιταχθῇ γρανιτώδης ἡ θέλησις τῶν προκαθημένων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ὑπερφιάλων σχεδίων τοῦ Βατικανοῦ». Ἡ Ἑλληνικὴ Πατρὶς—ἐξακολουθεῖ ὁ ἐπιστολογράφος μας—ἔθεσε βεβαίως ὑπὸ τὴν σκέπην της καὶ πολλοὺς ἀλλοθρήσκους, καὶ ἡ πολιτική της ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ δέον νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν νέαν κατάστασιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τῶν παπικῶν φιλοδοξιῶν ἡ ἀπόστασις εἶνε μεγίστη, μηδενὸς συμβιβασμοῦ πρὸς αὐτὰς ἐπιτρεπομένου. «Δὲν λησμονοῦμεν τὴν λύσσαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν τὴν ἐθνικήν μας ἀναγέννησιν καὶ πᾶν τὸ ἑλληνικόν· δὲν λησμονοῦμεν τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ τοῦ 1912 εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους. Τὸ ἄχθος τῶν χειροπεδῶν τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεως, ἃς ἔθεσεν ἡ καθολικὴ προπαγάνδα διὰ τῶν σχολῶν, τὸ αἰσθάνεσθε μόλις ἐξέλθετε εἰς τοὺς δρόμους τῆς Σμύρνης... Εἰς τὴν Μακεδονίαν ὁ ἀγὼν ἦτο ὑπὲρ Ἔθνους, ἐδῶ—ὑπὲρ πίστεως. Ὁ ἀγὼν τιάρας-μίτρας ἤρχισεν. Εἴμεθα εἰς τὰς θέσεις μας· δὲν ἀναμένομεν εἰμὴ τοὺς Ἀρχηγούς».

Κίνησις Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας μηνὸς Αὐγούστου

Τὴν 4ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐξαπελύθη Ἐγκύκλιος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας ὑπ' ἀρ. Διεκπ. 1852 εἰς ὅλας τὰς ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ Καναδᾷ Ἑλληνορθοδόξους Κοινότητας καλοῦσα αὐτάς, ὅπως δοξολογήσωσι τὸν Πανάγαθον Θεὸν διότι πυλόγησε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ὡδήγησε τὸν ἔνδοξον στρατόν μας διὰ τῆς Θράκης, τῆς Βιθυνίας καὶ τῆς Ἰωνίας εἰς ἡμέρας ἀφθάστου δόξης καὶ μεγαλείου.

Ἀποτέλεσμα τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης ἦτο ἡ πάνδημος δοξολογία ἡ ὁποία ἐγένετο καθ' ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐκκλησίας τὴν 15 Αὐγούστου.

Ὁ Θεοφ. Συνοδικὸς Ἐπίτροπος διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ὑπὸ ἡμερομ. 12 Αὐγούστου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον παρακαλεῖ Αὐτὴν ὅπως ληφθῶσι μέτρα διὰ νὰ παύσῃ ἡ εἰς Ἀμερικὴν ἔλευσις ἱερέων καὶ νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ αἱ Ἐπισκοπαὶ νὰ μὴ ἐκδίδωσι ἀπολυτήρια ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἐνταῦθα Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας.

Σχολὴ Ἑλληνοαμερικανικὴ Νέας Ὑόρκης

Τὴν 6ην Αὐγούστου οἱ ἐφημέριοι Νέας Ὑόρκης μετὰ τοῦ προέδρου τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς κ. Σοφιανοπούλου συνεσκέφθησαν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπείας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Θεοφ. περὶ τῆς μελλούσης πορείας τῆς Σχολῆς.

Κοινότης Manchester, M R.

Ἡ ὡς ἄνω Κοινότης δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς ἐζήτησεν, ὅπως ὁ Θεοφ. Συν. Ἐπίτροπος λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν οὐχὶ ἀνθηρὰν κατάστασιν τῆς Κοινότητος ἀφήσῃ εἰς αὐτὴν ἕνα μόνον ἱερέα. Εἰς ἀπάντησιν ἐδηλώθη, ὅτι ἀντὶ τῶν μετατιθεμένων αἰδεσ. Κ. Χαρμαντᾶ καὶ Γ. Πουλίου διορίζεται ἐφημέριος αὐτῆς ὁ αἰδεσ. Ε. Ρηγέλλης.

Κοινότης Providence, R. II.

Εἰς τὴν τελετὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου τῆς ἐκκλησίας τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος παρέστη καὶ ὡμίλησε τὴν 22 Αὐγούστου ὁ Πρωτοσύγκελλος Ι. Μαλαχίας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

συνεισφορᾶς τῶν ἐν Χαλεπίῳ τῆς Συρίας Ἑλλήνων ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τῶν ὑπὲρ Πατρίδος πεσόντων στρατιωτῶν

† Ἅγιος Βερροίας (Χαλεπίου) καὶ Ἀλεξανδρέττας Ραφαὴλ	Γρ.	500.
Α. Ἀποστολίδης, ἰατρὸς	»	500.
Λ. Μανάσσης	»	300.
Δ. Κουνιόπουλος	»	250.
Ε. Γεωργιάδης	»	200.
Δ. Γιαννάκος Θρᾴξ	»	150.
Φώτιος Καντζίδης	»	120.
Π. Θεοδωρίδης	»	100.
Γ. Καλόγηρος	»	100.
Π. Γεωργιάδης	»	100.
Λ Κοσσένα	»	100.
Ι. Ἀντωνιάδης	»	100.
Κ. Παρλαμᾶς	»	100.
Χ. Σταῦρος	»	100.
Η. Καλλίνικος	»	100.
Μ. Παππαδόπουλος	»	100.
Δ. Φαλλὲρ	»	100.
Κ. Δουκίδης	»	100.
Γ. Βραχνὸς	»	100.
Α. Τσιτούρης	»	100.
Δ. Νοταράκης	»	100.
Φανουριάδης	»	100.
Πρόδρ. Τολίδης	»	100.
Κ. Θεολογίδης	»	100.
N. Georgevitz	»	50.
Γ. Ἀθανασιάδης	»	50.
Ἰάκωβος Μιχαὴλ	»	50.
Νικόλ. Λιθέρτος	»	50.
Κωνστ. Παππαδόπουλος	»	50.
Ἀθ. Χαδζῆ Νικολάου	»	50.
Ι. Καρελάκης	»	50.
	Γρ.	4070.
Ἔξοδα ἀποστολῆς ληφθέντα ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 1 1/2 ο)ο	»	61.05
Τὸ ὅλον Γρ. Αἰγυπτικὰ		4008.95

ΤΟ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ
ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΟΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.
ΤΑΧΥΤΗΣ
ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7664

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 172 καὶ ἡμερομ. 7 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη καὶ τῆς Οὐρανίας Β. Πολυκρέτη, τὸ γένος Γ. Μαρινάκη),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ ἑπ. καὶ 207 τῶν Π]χικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ. ἀριθ. Πρωτ. 2589 καὶ ἡμερομ. 11 Ἀπριλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Βασιλείου Φλωρίου Πολυκρέτη κατὰ Οὐρανίας Β. Πολυκρέτη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Κυριακοῦλα ἐτῶν 15 καὶ Γεώργιος ἐτῶν 12 ἐπιστραφῶσι τῷ πατρὶ αὐτῶν, παρ' ᾧ καὶ ὡς ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως, νὰ παραμείνωσι μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτῶν κατὰ τὸν Νόμον,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ὀκτακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 866) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπ') **Ἀριστ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ

Ἐκκλησ. Δικαστήριον.

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 καὶ ἡμερομην. 28 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ Νομικοῦ Εὐθυμίου καὶ Ἀγγελικῆς Ν. Εὐθυμίου, τὸ γένος Κωστῆ, κατοίκων νήσου Καλολίμνου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 201 καὶ 207 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. καὶ ἡμερομ 24 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Νομικοῦ Εὐθυμίου κατὰ Ἀγγελικῆς Ν. Εὐθυμίου, τὸ γένος Κωστῆ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Παρέχει τῇ ἡττηθείσῃ προθεσμίαν 31 ἡμερῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ Διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθ. τῶν ἐν Κ]πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικησάσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, προκαταβολλόμενα ὑπὸ τσῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Νικομηδείας, τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ προεδρεύων

(ὑπ) † ὁ Ἀρχιδιάκονος **Καλλένικος**

Τὰ μέλη

(ὑπ.) Ἀρχιμ. **Κωνστάντιος Κυπριανέδης**

(ὑπ.) Οἰκονόμος **Κων]τῖνος Συμεωνέδης**

(ὑπ.) Ἀρχιμ. **Φιλόθεος**

Ὁ γραμματεὺς

(ὑπ.) **Α. Μαρασλῆς**

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν. 1

Ὁ γραμματεὺς

Α. Μαρασλῆς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7303

Κλῆσις

Ὁ Ἰωάννης Παύλοβιτς Πριχόδκω, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρῶσσος, τέως κάτοικος Νοβοτσερσκὰκ τῆς περιφερείας τῆς στρατιᾶς Δὸν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα καὶ πέντε (ἀρ. 45) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Βέρρας Εὐγενίεβνας Πριχόδκω, τὸ γένος Ἔλσνερ χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρωσσίδος κατοίκου Πριγκήπου, ὁδὸς Ἐμπὲ ἀρ. 48, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων τῆς «Ἕλλην. Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς Γαλλικῆς «Βοσπόρου» καὶ τῆς Ρωσσικῆς «Πρὲς δὲ Σουὰρ»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 2

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 7588

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Καλομοίρας, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως κάτοικος Ἀφθόνης τῆς νήσου Μαρμαρᾶ καὶ ναυτικὸς τὸ ἐπάγγελμα νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑκατὸν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Καλομοίρα τὸ γένος Ἀποστόλου Χαδζηχρήστου, χριστιανῆς καὶ ὑπηκόου ὁμοίως, κατοίκου Βλὰχ-Σεραΐ (Φαναρίου) Κ]πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα Κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 3

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρμοδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΈΤΟΣ Α' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 7 Νοεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 44

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

«ΠΑΙΔΕΥΘΗΤΕ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΚΡΙΝΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΓΗΝ»

Ἀδιάκοπος, ὡμὸς ἐξακολουθεῖ ἐν Ἀνατολῇ ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν, ὅσοι κακῇ μοίρᾳ παρέμειναν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς **μαινομένης Βίας** καὶ Ἀνομίας. Ἐξηντλημένοι συνεχίζουσιν οὗτοι τὸν τραχὺν δρόμον τοῦ μεγάλου **μαρτυρίου** καὶ φέροντες εἰς τοὺς ὤμους τὸν ἴδιον Σταυρὸν σύρονται εἰς ἕνα **φρικτὸν Γολγοθᾶν**! Ματαίως ἐχαιρέτισαν οὗτοι τὴν λῆξιν τοῦ παγκοσμίου πολέμου ὡς λῆξιν τῶν ἰδίων δεινῶν· καὶ ἐχειροκρότησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ ἐπὶ τῆς γῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ᾐσθάνθησαν ἀνακούφισιν ἐπὶ τῷ θεσμῷ τῆς ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπέβλεψαν ὡς εἰς προστάτην ἰσχυρὸν τῶν ἀδυνάτων λαῶν. Ἀπέλπιδες καὶ ἐγκαταλελειμμένοι ἀφήνουσι νὰ ἀκουσθῇ μέχρι τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς ἡ κραυγή των: «**Τίς ἡμᾶς ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;**» καὶ οἱ ἐλεύθεροι ἀδελφοί των διερωτῶνται ἐν ἀπορίᾳ μεγάλῃ καὶ συνοχῇ καρδίας: Ἕως πότε «**τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου**» θὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε **νόμος ἀδιάσπιτος**, νόμος **ἀνηλεὴς καὶ ἀπάνθρωπος**; Ἕως πότε θὰ ἐξακολουθῇ **τὸ ὑλικὸν συμφέρον καὶ οἱ πολιτικοὶ ὑπολογισμοὶ** νὰ εἶνε ὁ **αὐθαίρετος ῥυθμιστὴς** τῶν τυχῶν τῶν ἀδυνάτων λαῶν; Ἕως πότε θὰ **παρῳδῶνται ἀσυστόλως** αἱ μεγάλαι τοῦ Εὐαγγελίου ἠθικαὶ ἀρχαί; Καὶ ἀπορεῖ εὐλόγως ὁ ἐλεύθερος χριστιανικὸς κόσμος πῶς ἡ δρὰξ τῶν ἐγκληματούντων κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ λάβῃ τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν. Καὶ εἶνε τόσῳ μᾶλλον ἡ ἀπορία του φυσικὴ καὶ δικαιολογημένη, ὅσον ὑπάρχει πεποίθησις μορφωμένη ὅτι ἡ κατάπαυσις τοῦ μεγάλου κακοῦ δὲν εἶνέ τι ἀκατόρθωτον καὶ ἀδύνατον.

Πῶς ἡ δρὰξ αὕτη **ἀνεφοδιάζεται** δι' ὅλων τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς τὸν σκοπόν της μέσων εἶνε ἐπίσης ἀπορία ἐξ ἴσου φυσικὴ, τὴν ὁποίαν ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἔχει τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιλύσῃ. Ἡ περαιτέρω **ἀνοχὴ** τῆς ἐρημώσεως καὶ καταστροφῆς, τῶν σφαγῶν καὶ τῶν ὠμοτήτων εἶνε **ἐνθάρρυνσις**, ἀρνητικὴ μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐπιζήμιος, σπείρας ἀποτροπαίου καὶ θεομισήτου, ἥτις ἐπιβουλεύεται γενικώτερον τὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν τοῦ κόσμου. Τὰ ὑπολειπόμενα ἀκόμη ἐν τῇ Ἀνατολῇ λείψανα ζωῆς ζητοῦσι **δικαιωματικῶς** τὴν λύτρωσιν αὐτῶν παρὰ τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς. Θὰ ἦτο **προδοσία** κατάφωρος κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ **χρεωκοπία** ἠθικὴ τῶν ὁμολογούντων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ πᾶσα ἀδιαφορία εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἐπίκλησιν. Ἔχουσι πολλὰ νὰ διδαχθῶσιν ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης τραγῳδίας καὶ ἀπὸ τὰς τρομακτικάς της συνεπείας **«πάντες οἱ κρίνοντες τὴν Γῆν»**.

Ἀρχιγραμματεὺς † Ἀρχιμ. **Διονύσιος**

(Λογοκρισία)

(Λογοκρισία)

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀπεστάλη εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ κάτωθι ἔγγραφον ἀπὸ μέρους τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἀνατολικῶν Ἐκ]σιῶν Ἑταιρίας.

«Τὰ μέλη καὶ φίλοι τῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν Ἑταιρίας συνελθόντα εἰς Γενικὴν συνέλευσιν ἐν Sion College τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου (ν. ἡ.) ἐκφράζουσι τὴν εὐχήν:

1. Ὅπως ἐπιδιώξωσιν ἵνα αἱ Ἀγγλικανικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ βασίζουσαι τὴν ἰδίαν πίστιν ἐπὶ τοῦ Συμβόλου καὶ τῶν Παραδόσεων τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, καὶ κάτοχοι τῆς Ἀποστολικῆς Χειροτονίας καὶ Μυστηρίων, ἐπιζητήσωσι τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ ὁρατὴν ἑνότητα μετὰ τῶν ἁγίων ὀρθοδόξων Ἐκ]σιῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἵνα ἐπὶ κινδύνῳ ἀπωλείας τῆς κληρονομηθείσης θέσεως των ἐν τῇ ἁγίᾳ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, νὰ ἀποκηρύξωσι πᾶν σχέδιον ἑνώσεως ἢ συμβιβασμοῦ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, τὸ ὁποῖον θὰ κατέστρεφε τὸ δυνατὸν τῆς ἑνώσεως ἐν τῇ Καθόλου Ἐκ]σίᾳ.

2. Ἐκφράζουσι τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν λύπην των ἐπὶ τὸ ὅτι οἱ συνελθόντες ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Lambeth Ἐπίσκοποι παρέλιπον νὰ χρησιμοποιήσωσι πλήρως τὴν μεγάλην εὐκαιρίαν, ἥτις παρουσιάσθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ νὰ λάβωσι ὁριστικὰ μέτρα πρὸς συνεργασίαν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἀπεφασίσθη: Ὅπως αἱ ἀποφάσεις αὗται διαβιβασθῶσι τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Καντουαρίας καὶ διαφόρους Μητροπολίτας τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῷ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ Κ]πόλεως, καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκ]σιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Τὰ μέλη καὶ ἑταῖροι τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἀγγλικανικῶν καὶ Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, συνελθόντα εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν ἐν Sion College τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1920, ἐκφράζουσι τὴν ἐπιθυμίαν:

(Λογοκρισία)

4. Ἐπειδὴ ὁ Ναὸς τῆς Νικαίας ἦτο ὁ μόνος Ναὸς ἱστορικῆς σπουδαιότητος ἐν Ἀνατολῇ, ὅστις οὐδέποτε ἁρπάγη διὰ τὴν ἰσλαμικὴν λατρείαν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρχικὴ θεμελίωσις αὐτοῦ χρονολογεῖται τοὐλάχιστον ἀπὸ τοῦ στ' αἰῶνος, περιεῖχε δὲ ἀνεκτίμητα ἀντικείμενα χριστιανικῆς τέχνης καὶ σχετίζεται μετὰ πολλῶν γεγονότων μεγίστης συμβολικῆς σπουδαιότητος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ δὲ καταστροφή του δὲν εἶνε μόνον προμελετημένη ἀπόπειρα πρὸς ἐξοβέλισιν τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος ἐξ Ἀνατολῆς, ὡς ἐντῇ συνεχιζομένῃ σφαγῇ τῶν χριστιανῶν τῆς χώρας ταύτης, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀνεπανόρθωτος ἀπώλεια καὶ διὰ τὸν Ἀνατολικὸν χριστιανισμὸν καὶ ἐν γένει διὰ τὸν κόσμον ἡ παροῦσα Συνέλευσις προτρέπει τὴν Κυβέρνησιν τῆς Α. Μ. ὅπως, ὡς μία ἐπανόρθωσις,

(Λογοχρισία)

ΙΕΡΟΣ ΚΟΙΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Σεβασμιώτατε,

Μία ἐκ τῶν ἐξεχουσῶν εἰς λόγον εὐσεβείας, μορφώσεως καὶ ζήλου χριστιανικοῦ ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων, αἵτινες μετέσχον τῆς συνελθούσης κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ἐν Γενεύῃ προκαταρκτικῆς συνδιασκέψεως τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων ἦτο ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας Ἐδουάρδος Herzog. Εἷς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐπιζώντων συνεργατῶν τοῦ πολλοῦ Döllinger, παλαίμαχος ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῆς αὐτοτελείας τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ ἀπειλοῦντος νὰ καταπνίξῃ αὐτὴν Παπισμοῦ καὶ ἀκραιφνὴς ζηλωτὴς τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἤδη διὰ τῆς σοβαρᾶς αὐτοῦ μορφῆς καὶ παραστάσεως ἐφείλκυσε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Συνδιασκέψεως. Ὁ προεδρεύων αὐτῆς Ἀμερικανὸς ἐπίσκοπος τῆς Δυτικῆς Νέας Τόρκης Σεβ. Brent αὐτὸν προσεκάλεσεν ὅπως ὡς ὁ γηραιότερος τῶν ἀντιπροσώπων διὰ καταλλήλου προσευχῆς ἐπευλογήσῃ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως καὶ αὐτὸς ἐν τέλει ὡσαύτως ἐπεσφράγισεν αὐτήν. Ἀλλ' ἰδίως βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ δήλωσις, ἣν ἐξ ὀνόματος τῶν παριστα-μένων συναδέλφων του ἀνέγνω πρὸ τῶν μελῶν τῆς Συνδιασκεψεως. Ἀπαντῶν εἰς τὰ ὡρισμένα σημεῖα, περὶ ἃ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰσηγητικῆς ἐπιτροπῆς ἔδει νὰ ἀσχοληθῇ ἡ ἐκθεσις ἑκάστης ἀντιπροσωπείας, διέγραψε μετὰ τοιαύτης σαφηνείας καὶ ὀρθοφροσύνης τὴν διδασκαλίαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκκλησίας, ὥστε ἐπεσπάσατο τὴν ἐπιδοκιμασίαν ὅλων. Εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν ταύτην, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐπρωτοστάτησαν οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, καθόσον ἡ ἀναπτυχθεῖσα διδασκαλία συνέπιπτε τελείως πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πίστιν καὶ ὁμολογίαν καὶ ἀνεζωογόνει τὸν πόθον, ὅπως ὡς τάχιον ἐπαναληφθῶσιν αἱ μετὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ]σίας. Ἀκριβῶς δὲ τὴν ἐπανάληψιν ταύτην ἐγκαινίζουσα τρόπον τινα ἡ ἐν Γενεύῃ ὀρθόδοξος ἀντιπροσωπεία ἔκρινε καλὸν νὰ προκαλέσῃ συνάντησιν τῶν Παλαιοκαθολικῶν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων. Ἐκ τῶν συζητηθέντων ἐν αὐτῇ θεμάτων κατεδείχθη καὶ αὖθις, ὅτι πλήρης ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο Ἐκ]κλιῶν συμφωνία ὡς πρὸς τὰ οὐσιώδη, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι διαφοραὶ εἰς δευτερεύοντα ἀναφερόμενα σημεῖα εὐχερῶς θὰ ἀρθῶσιν, ὅταν ὑπάρξῃ ἑκατέρωθεν ἡ ἀπαιτουμένη καλὴ θέλησις καὶ εἰλικρίνεια. Ἰδιαιτέρως ηὐχαρίστησε τοὺς ὀρθοδόξους ἡ ἄπειρος εὐλάβεια καὶ ὁ σεβασμός, ὃν ἀπέδειξεν ὁ γηραιὸς ἐπίσκοπος πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅτε συγκεκινημένος εἰς τὸ προβληθὲν αὐτῷ ἐρώτημα «τί φρονεῖ περὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκ]σίας» ἀπήντησε ὅτι ἀποδέχεται αὐτὴν ὡς ἀληθῶς ὀρθόδοξον καὶ συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας». Ἀπεχωρίσθημεν ἀλλήλων δόντες τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ πράξωμεν πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὅπως ἀναπτυχθῶσι στενώτεραι καὶ αὖθις σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκ]σιῶν ἐπὶ τῇ γλυκείᾳ ἐλπίδι, ὅτι αὗται δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ καταλήξωσιν εἰς τὴν ποθητὴν ἕνωσιν αὐτῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἐζητήσαμεν, ὅπως γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ κατὰ τὴν Παλαιοκαθολικὴν Ἐκ]σίαν ἔν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ ἐν τῇ πράξει. Χάριν τοῦ δευτέρου ἐπεσκέφθημεν πρῶτον τὸν ἐν Γενεύῃ ναὸν τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ παρηκολουθήσαμεν τὴν λειτουργίαν, ἣν ἐτέλει ὁ ἱερεὺς Chretien καὶ εἶτα τὸν ἐν Βέρνῃ καθεδρικὸν αὐτῶν Ναόν. Ἡ θεία λειτουργία ἀκολουθοῦσα βεβαίως τὸν δυτικὸν τύπον ἕνεκα

τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐξαρτήσεως προσέλαβε νεωτέραν μορφὴν οὐ μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάταξιν τῶν εὐχῶν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν αὐτῶν. Τὸ κήρυγμα, ὡς εἰκὸς, ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον συστατικὸν αὐτῆς στοιχεῖον. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον τ. ἔ. τὴν θεωρίαν εἰς ἐκφρασθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν εὐχὴν ὁ Σεβ. ἐπίσκοπος ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν ἀντίτυπα τῶν ἐν χρήσει παρὰ τῇ παλαιοκαθολικῇ ἐκ]σίᾳ εὐχολογίων, κατηχήσεων, θρησκευτικῶν διδακτικῶν βιβλίων πρὸς διαφώτισιν ἡμῶν περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Μόλις δὲ ἐπιστρέψας εἰς Χάλκην ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου, ἐν ᾗ οὗτος ἐκφράζει τὴν λύπην αὐτοῦ, διότι δὲν παρευρέθη κατὰ τὴν εἰς τὸν ἐν Βέρνῃ καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐπίσκεψιν ἡμῶν, ὅπως ἀπονείμῃ ἡμῖν τὰς ἀνηκούσας τιμὰς εὐχαριστεῖ θερμῶς καὶ πέμπει μοι πρὸς ἐνθύμησιν τὴν ὑπ' αὐτοῦ συνταχθεῖσαν «Παλαιοκαθολικὴν Σύνοψιν». Πρὸς τούτοις ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος ἐξέφρασε τὸν πόθον αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἐφεξῆς ὀρθόδοξοι θεολόγοι σπουδάζωσιν ἐν τῇ ἐν Βέρνῃ παλαιοκαθολικῇ θεολογικῇ Σχολῇ καὶ συνεργάζωνται ἐν τῷ ὑπὸ τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐκδιδομένῳ περιοδικῷ «Internationale Kirchliche Zeitschrift». Ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων δὲ συνδιαλέξεών μου μετὰ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Herzog ἐμόρφωσα τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος ἐπιθυμεῖ σφόδρα καὶ εὔχεται τὴν ἕνωσιν ταύτην, διότι ἐν αὐτῇ διαβλέπει τὴν σωτηρίαν τῆς ἰδίας Ἐκ]σίας ἀπὸ τῶν ρευμάτων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ μεταξὺ τῶν ὁποίων βαίνουσα δὲν δύναται νὰ μένῃ μέχρι τέλους ἀνεπηρέαστος καὶ ἡ παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία.

Τὰς ἐνδείξεις ταύτας ἀπὸ μέρους τοῦ τε Σεβ. Ἐπισκόπου καὶ τῶν ἄλλων Παλαιοκαθολικῶν ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτελῶν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν ὑποβάλλω τῇ Ἱ. Συνόδῳ εὐλαβῶς πρότασιν, ὅπως καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τῆς διδασκαλίας τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ ἔναρξιν διαπραγματεύσεων τεινουσῶν εἰς τὴν μετ' αὐτῶν ἕνωσιν. Ἡ σύστασις τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης φρονῶ, ὅτι πρέπει ν' ἀναγγελθῇ πρὸς τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Herzog δι' ἰδιαιτέρου γράμματος, ἐν ᾧ μνημονεύουσα ἡ Ἱ Σύνοδος τῆς γενομένης μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ παλαιοκαθολικῶν συσκέψεως, περὶ ἧς ἤκουσε παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς, νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ποθητὴ ἕνωσις τῶν δύο Ἐκ]σιῶν δὲν θὰ βραδύνῃ.

Εὐελπιστῶν, ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος προσηκόντως ἐκτιμῶσα τὰ ἀνωτέρω θὰ ἐνεργήσῃ ὅ,τι συμφέρει εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν διατελῶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐν Χάλκῃ τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1920

Τῆς ὑμετ. γεραρᾶς μοι Σεβασμιότητος
πρόθυμος θεραπὼν

† Ὁ Σελευκείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 42 ἀριθμοῦ)

***

§ 21. Ἀποφεύγω λόγον τινὰ ἵνα εἴπω περὶ τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ καὶ Προποντίδι πόλεων. Πλὴν τῶν ἐν τῇ § 7 σημειωθέντων βοηθημάτων, οἱ βουλόμενοι ἴν' ἀκριβώσωσι τοποθεσίας καὶ ἀκριβολογήσωσι, δὲν πρέπει ἵνα λησμονήσωσι τὴν «Χριστιανικὴν Ἀνατολὴν» (*Oriens Christianus*) τοῦ *Le Quien* (1740, Παρισίοις, εἰς μέγα σχῆμα) Ὁδοιπορικά τινα στρατιωτικὰ καὶ πρεσβευτικὰ τῶν ἐξ Εὐρώπης κατερχομένων κατὰ τοὺς μετὰ τὴν Ἅλωσιν χρόνους π. χ. αὐτὰ ἀκόμη τὰ γνωστὰ τοῦ Γερλαχίου, τοῦ Σουηκκήρου καὶ ἄλλων καὶ πραγματείας τινὰς ἢ καὶ διατριβὰς ἐν ταῖς Ἀνακοινώσεσι τοῦ Ἀθήνησι Γερμ: Ἱνστιτούτου, ἢ τῷ Δελτίῳ τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς. Ὁ μακαρίτης *Lolling* συνέλεξε πρὸ τριάκοντα καὶ πλέον ἐτῶν καὶ βοηθείᾳ τοῦ ἐν

Ἀρτάκῃ Λημνίου ἰατροῦ συνέπηξε σειρὰν δημοσιευμάτων περὶ τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ καὶ Προποντίδι (Ε', ς', Ζ', Θ' τόμῳ). Τὰ παράλια τὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος θρᾳκικὰ εἶναι ὁπωσδήποτε γνωστὰ ἡμῖν τοῖς Κ]πολίταις, τὸ δὲ ὄνομα τῶν Γανοχώρων γνωστότατον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῖς ἐκτὸς τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπαραλλάκτως σχεδὸν ὡς καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ἐκ τῆς παραδόσεως τοῦ μακαρίτου διδασκάλου μου Βακαλοπούλου ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τοῦ κατὰ Κτησιφῶντος τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου χαρακτηριστικὸν καὶ διασαφητικὸν τοῦ πράγματος «οὗτος ἐστὶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὁ πρῶτος ἐξευρὼν Σέρρειον τεῖχος καὶ Δορίσκον καὶ Ἐργίσκην καὶ Μουργίσκην καὶ Γάνος καὶ Γανίδα, χωρία, **ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον**»(1). Καὶ **Ἐργίσκη** εἶναι (ἦτο) παραλία πόλις οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἔβρου ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Ἄβας (παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἁρποκρατίωνι) καταληφθεῖσα τῷ 346 π. Χ. ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β'. Ὅρα δὲ ὅτι ἀρχαῖος σχολιαστὴς Γαλάτης ὁ *Stiévenart* ἐν μεταφράσει *Chefs-d'Oeuvre Démosthène et d' Eschine, Paris* σ. 288) ἀναγράφει τὴν Ἐργίσκην *près de Mont-Sacré* (τοῦ Ἱεροῦ Ὄρους, περὶ οὗ εἶπον) καὶ παρατηρεῖ ὅτι ὠνομάσθη ἐκ τοῦ Ἐργίσκου, ὡς ἄνωθι ἐμνημόνευσα, ὅστις ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸ *ce bourg fortifié*. Ἀλλὰ ὁ ἑταστικὸς ἐρευνητὴς ἂς γνωρίσῃ ὅτι ἐν τῷ Λεξικ τοῦ *Pauly-Wissowa* πολὺ μεταγενεστέρῳ διακρίνεται ἡ Ἐργίσκη καὶ ἐν τῇ ἀμέσως ἑπερχομένῃ λέξει **Ἐργίσκος** προστίθεται: ὄνομα ἥρωος,. . . *der spater Sergentzis genannten thrakischen Stadt*=τῆς μεθύστερον **Σεργένδζης** ὀνομασθείσης θρᾳκικῆς πόλεως. Εἶναι ἡ **Σερενδζίου** (Στρανδζίου-ης;).

Περὶ **Μουργίσκης** ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα, διότι καὶ δὲν ἐζήτησα. Τὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων Λεξικὰ σπανίως μνημονεύουσιν αὐτῶν, τὸ δὲ Ἐγκυκλοπαιδικὸν τοῦ Μπὰρτ οὐδόλως· τὸ τοῦ *Pape-Benseler* παραπέμπει εἰς τὴν λ: **Μυρτίσκη**, ὅπου σημειοῦται: **Μυρτίσκη**=**Μυρτηνόν**. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἐν τοῖς στερεοτύποις κειμένοις ἀναγινώσκεται νῦν **Μυρτίσκη**, ὅπερ εὐοδοῦται παλαιογραφικῶς κάλλιστα(**Αἰσχ.** Γ', 82) Λέγω γνωστὸν ἀλλὰ ἴσως σφάλλομαι, δὲν εἶναι γνωστὸν, διότι ἐν τοῖς σήμερον προγράμμασι τῶν ἑλληνικῶν νομίζω ὅτι τῇ **ρωμαϊκῇ προγραφῇ** ὑπεβλήθησαν οἱ τρεῖς λόγοι τοῦ Αἰσχίνου καὶ ὁ περὶ Στεφάνου τοῦ Δημοσθένους, ὁ τῶν λόγων ἁπάντων κράτιστος. Ἐν τῇ ἄνωθι μνημονευθείσῃ εἰς τὴν γαλλικὴν μεταφράσει τῶν λόγων τούτων φέρεται *Murgiskes, Myrgiske, Myrtisk-parait un nom imaginaire forgé par Eschine pour grossir cette liste*... Πολλὰ χειρόγραφα ἔχουσι τὴν γραφὴν **Μυρτίσκη**, ὅπερ τινες εἰς **Μύρτιον** προτείνουσι—**Μύρτιον**, πολίχνη ἐν Θράκῃ (*Ortelius*) **Μύρτανον** δὲ ἔχει καὶ ὁ Δημοσθένης (Ἁρποκρατίων).

Περὶ **Γάνου** ἱκανὰ φέρονται σημειώματα ἐν τοῖς Λεξικοῖς εἰς ἃ ὁ θέλων παραπέμπεται. Διετήρησεν ἡ πόλις ἄθικτον τὸ ὄνομα καὶ ἀβεβήλωτον «Γάνος δὲ καὶ Γανιάδα χωρία ἐστὶ Θρᾴκης κατὰ Ἁρποκρατίωνα καὶ Σουΐδαν, ὅστις διαστέλλει τὴν πόλιν τοῦ **ὁμωνύμου** ὄρους διδάσκων Γάνος θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ ὄρος» ὅπερ καὶ ἐν τῷ χάρτῃ σημειοῦται, ὡς εἶπον ἀνωτέρω. **Γανίδα**, δὲ λέγοντες νοοῦμεν οὐχὶ πολίχνην τινὰ ἀλλὰ τὴν περίχωρον, νομίζω, χώραν, ἐκτὸς ἐὰν θελήσῃ τις ἵνα παραδεχθῇ Γάνον (**μεγάλην π.**) Γάνον (**μικρὰν**-Γανίδα). Ἰδὲ ἐπιγραφικὰ ἐν *B. C. H.* τ. Β σ. 280 (1878) **Θεοῦ Γανίδι εὐχήν**, περὶ τῆς ὁποίας ὅμως ὅρα *Lolling, Arch, Mitt.* 1884 σ. 64- 76, **Γανία**... Περὶ **Γανοχώρων**, ὅρα **Γεδεὼν Μνήμης Γανοχώρων** 1913 σημειώσεις τοπογραφικὰς καὶ ἐκκλησιοιστορικὰς, ἐν αἷς

(1) Πρβλ. ὅσα λέγονται ἐν Schäfer, Demosthenes, τ Β', 246 καὶ τὰς αὐτόθι γεωγραφικὰς παρατηρήσεις.

μνημονεύεται καὶ τὸ τοῦ πολλοῦ *Muralt* σφάλμα ὅτι ἡΓάνος ἔκειτο ἀνὰ τὴν εἴσοδον τῆς Χερσονήσου (*entrée de*) καὶ τὰ κακὰ, ἅτινα διεπράξαντο γραικοῖς οἱ ἐκ τῆς Δύσεως μετὰ τὴν Λατινοκρατίαν χριστιανοί.

Ζ'.

§ 22. α) **Θρακικὰ** ὀνόματα ἤτοι εἰς τὴν Γεωγραφίαν-Ἱστορίαν τῆς εὐρείας ταύτης χώρας ἀνήκοντα συνέλεξα πρὸ ἐτῶν ἱκανὰ ἀλλὰ δυστυχῶς ἐν ἀσυρράπτοις φύλλοις, ὧν πολλὰ ἐξέφυγόν μου νῦν, ὅτ' ἀνεζήτησα αὐτὰ ἐν τοῖς ὑποκιτρίνοις ἐκ τῆς πολυκαιρίας τετραδίοις μου.

Ὀνόματα θρακικὰ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ, πλὴν τῶν παρὰ *Du mont* ἀπήντησα ἐν τῷ περιπύστῳ ἐπιγραφῇ τῆς **Πίζου**(1), ὧν τὰ πολλὰ δὲν εἰσῆλθον ἔτι εἰς τὴν Λεξικογραφίαν. Πλὴν τῶν θρακικῶν ὀνομάτων,ὧν τινὰ τὰ δι' ἀραιῶν γραμμάτων οὐδὲ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ *Tomaschek* (*Die alten Thraker*) ἀπαντῶσι, δύνανται οἱ ἁρμόδιοι καὶ ἀναπαυόμενοι καὶ ἐντεταλμένοι, ἵνα εὕρωσι κατειλεγμένα ὑπὸ τοῦ *Dobrousky* ἐν *B. C. H.* 1896 σ. 374 κ. ἑ. καὶ ἄλλαχοῦ. Ἀναγράφω **μόνον** τὰ γεωγραφικὰ πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐρευνητῶν. Εἶναι δὲ ταῦτα:

Βαξοπάρα, Βουσιπάρα,
Γελουπάρα
Κρασαλοπάρα, Κούρπισος
Σκελαβρία, Σκεπταὶ (καὶ παρὰ *Tomaschek*)
Στρατοπάρα, Στρούμειλος
Τραξύρεσα.

β) Ἐξ ἐπιγραφῆς τοῦ **Μεγάλου Μοναστηρίου** τῆς ἐπαρχίας Καβακλῆ ὑπαγομένης τέως τῇ μητροπόλει Ἀδριανουπόλεως (ΒΔ) ἐγνώσθη ἡ ἐρίβωλος χώρα **Σαπάμκη**, ἧς οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ μνεία γίνεται καὶ ὁ **Δωδόπαρος**. Ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος κ. Τσούντας ὁ τὴν ἐπιγραφὴν ἐν τῇ **Ἀρχαιολ. Ἐφ.** (1883, σ. 264) ἡμῖν γνωρίσας ἐπάγεται «ἡ τόσον πτωχὴ γεωγραφία τῆς Θράκης πλουτίζεται διὰ νέου ὀνόματος» ὅπερ ἂς ἀναγραφῇ εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν τοῦ Λεξικοῦ *Pape-Benseler* καὶ εἰς τοῦ *Wissowa* τὸ παράρτημα. Ὁ *Th. Reinach* ἐν τῇ *R. E. G.* (1902 σ. 35) γράφει κατ' ἄλλο ἀπότυπον Σαπαϊκὴ, τὸ συνηθέστερον ὑποδεικνύει ὅτι ἔκειτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπερ παρὰ *Kiepert* σημειοῦται *Seletica* τῆς Καβύλης (Σηλύμνου).

γ) Ἐν **Ὀρτάκιοῖ**, ΝΔ τῆς Ἀδριανουπόλεως παρ' ὃ εἰς 20λεπτον πρὸς Δ ἀπόστασιν ἡ **Λίτιτσα** (πρβλ. μητρόπ: Λιτίτσης) ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς εὑρίσκετο (καὶ νῦν;) ἐπιγραφὴ ἐν ᾗ ἀπαντᾷ τὸ ἐθνικὸν **Βησαγυρηνός**. Ποῦ ἔκειτο ἡ **Βησαγύρα** ἀγνοεῖται, ὡς καὶ διέφυγέ μου· ἡ πηγὴ ἐξ ἧς τὰ ἄνωθι ἐσημείωσα. Ἐν τῇ ἀνακοινώσει τῶν σκωριῶν τούτων οὐδὲν εὗρον· ἀλλ' ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἂς μὴ ἀμφιβάλῃ ὁ μέλλων ἵνα ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν ἀτάκτων τούτων σημειωμάτων μου, (κατὰ τὰ **βρία, βάβα, πάρα** καὶ **γύρα**;)

δ) Προσσημειωθήτω, τῶν εὐμενῶν ἀναγνωστῶν μου χάριν, ὅτι καὶ ἐν **Παραρτ.** τοῦ ΚΒ τ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου (σ. 57) εὗρον τὴν **Τσατάλτσαν** ὡς ἐπέχουσαν τὸν τόπον τῆς ἀρχαίας **Μελαντιάδος**. Σημειούμενος τοῦτο δὲν ἐπέχω διότι ὁ γράφων τὴν ὑπόδειξιν ταύτην εἶναι ὁ *A. Mordtmann*. Εὗρον δὲ καὶ ἐγὼ παρὰ Σουΐδᾳ(2) καὶ τάδε:

«**Μελαντιὰς** ἡ νῦν παρὰ πολλοῖς λεγομένη **Μελιτιὰς**, κώμη Θράκης **β** καὶ **ρ** σταδίους διεστῶσα τοῦ Βυζαντείου. Παραρρεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ἀθύρας ποταμὸς, ὃς ὀλίγον τι προελθὼν καὶ ἐπὶ ἄνεμον καικίαν ὀλίγον τι ἠρέμα ἐκκλί-

(1) Παρὰ τὴν Πίζον ἡ παρὰ τῷ Ἱεροκλεῖ **Διοκλητιανούπολις** (σ. 100 τοῦ Χ. τ. τῶν Arch. Epigr. Misth. aus Oester. 1886, παρὰ τὴν Φιλιππούπολιν.

(2) **Σουΐδ.** ἔκδ. Bekkeri 1854. Πρβλ. περὶ πολέμων παρ' Ἀγαθίᾳ προσέτι, σελ. 322.

νας ἐς Προποντίδα τὸν ροῦν ἀπερεύγεται. Ὅθεν καὶ τὸ πρὸς ἀκτῇ ἐπίνειον τὴν ἀπ' αὐτοῦ φέρει προσηγορίαν», (ὅπερ=τῷ παρ' Ἀγαθίᾳ ἔκδ. Βόννης 308).

ε) Ἐπίσης εὗρον ὅτι Ἐσκὶ Μπαμπᾶ, Βουλγαρόφυγον, γράφεται νῦν καὶ Ἐλευθεραὶ ἢ Ἐλευθερίαι(ς) διότι καὶ αἱ δύο γραφαὶ ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν ἐγράφησαν. Οἱ πολλοὶ ἁρμόδιοι ἂς φροντίσωσι περὶ τῆς ὀρθότητος τούτων.

(ἕπεται συνέχεια)

Η ΕΝ ΧΑΛΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

Ὡς ἀνεγράφη ἤδη ἡ Ἱ. Σύνοδος προτάσει τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογ. Ἀκαδημείας παρὰ τὸ ὀλιγάριθμον τῶν προσελθόντων εἰς αὐτὴν νέων μαθητῶν ἐνέκρινε τὴν συνέχισιν τῆς λειτουργίας αὐτῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ὅπως τὸ μόνον παρ' ἡμῖν θεολογικὸν φυτώριον παρὰ τὰς δυσχερείας τῶν καιρῶν ἐξακολουθήσῃ τὸ μορφωτικὸν αὐτοῦ ἔργον εὐλόγως ἐπεκροτήθη παρὰ πάντων τῶν ἐπαϊόντων. Ἡ ἀναστολὴ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ δὲν θὰ ἐσήμαινε μόνον ἀνακοπὴν τῆς πολυμεροῦς, οἵαν ἀπαιτοῦσιν αἱ νέαι δημιουργηθεῖσαι ἀνάγκαι, παρασκευῆς τῶν μελλόντων κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπληττεν εἰς τὰ καίρια αὐτὸ τὸ γόητρον τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, τοῦ ὁποίου ἡ Σχολὴ αὕτη ἀπὸ ἑβδομηκονταπενταετίας ἀποτελεῖ τὸ ἐγκαλλώπισμα. Ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τῆς Ἀκαδημείας ἀποτελουμένης ἤδη ἐκ δύο τάξεων ὁρισθεῖσα εἰς τὴν 15ην 8)βρίου ἐγένετο τῇ 19ῃ τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ παρεμπεσόντος πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως ἡμῶν Ἀλεξάνδρου. Κατ' αὐτὴν ὁ Σχολάρχης μετὰ τὴν νενομισμένην τελετὴν ἀπήγγειλε τὸν ἀκόλουθον ἐναρκτήριον:

ΛΟΓΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Ἀκαδημείας

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι φίλοι ὁμιληταί,

Ἂς εὐχαριστήσωμεν ἀπὸ καρδίας τὸν Πανάγαθον Θεὸν, ὅστις ηὐδόκησεν, ὅπως ἡ τροφὸς ἡμῶν Θεολ. Σχολὴ καὶ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος ἀναπετάσασα τὰς πύλας αὐτῆς συνεχίσῃ τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς ἔργον. Ποῖαι δυσχέρειαι ποικίλης φύσεως ἔδει νὰ ὑπερπηδηθῶσιν, ὅπως μὴ ἀνακοπῇ ἡ πέρυσιν ἐπ' αἰσίοις ἀρξαμένη νέα αὐτῆς σταδιοδρομία δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ διηγηθῶ ὁμιλῶν πρὸς εἰδότας καὶ μετ' εὐλόγου ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦντας τὴν πορείαν αὐτῆς. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀμέσως προσπίπτει εἰς τὰ ὄμματα ὅλων εἶνε ἡ ἀπροθυμία πρὸς ἐγγραφὴν νέων τροφίμων εἰς τὰς τάξεις αὐτῆς καὶ ἡ λιποταξία ἐκείνων, οἵτινες ἔφθασαν διασκελίσαντες τὸν οὐδὸν αὐτῆς. Ποῦ ἀποδοτέον τὸ φαινόμενον τοῦτο; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀπασχολήσω ὑμᾶς ἐπὶ βραχὺ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καθόσον ἡ διευκρίνησις αὐτοῦ μόνη δύναται νὰ ἀποστομώσῃ ἐκείνους, οἵτινες τὴν ὀλιγωρίαν ταύτην ἐπιπολαίως ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ἀλλαγὴν συστήματος ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ.

Καὶ πρῶτον, ἵνα ἄρξωμαι ἀπὸ τῶν γενικωτέρων, ὁ πόλεμος τὸν ὁποῖον ἐσχάτως ἐπέζησεν ἡ ἀνθρωπότης, ἐκλόνισεν αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς συστάσεως τῶν κοινωνιῶν ὄχι τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ πάντων τῶν ἐθνῶν ἀνεξαιρέτως καὶ ἐπήνεγκεν αὐτὸ τοῦτο ἀνατροπὴν τῶν ἀξιῶν. Ἡ ὕλη καὶ τὰ συναφῆ πρὸς αὐτὴν ἀγαθὰ συγκεντρωθέντα εἰς χεῖρας ἀνθρώπων πνευματικῶς ὑποδεῶν καὶ εἰς οὐδὲν ὑψηλὸν δυναμένων νὰ ἐξαρθῶσιν ἐγέννησε παρὰ πλείστοις τῶν διανοουμένων δισταγμὸν πρὸς αὐτὰ τὰ ἰδεώδη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ διεξαγόμενος καθ' ἡμέραν ἀγὼν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξογκωθεισῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν ὑπὸ τῶν ἀνεπαρκῶς ὅλως ἀμειβομένων πνευματικῶν τάξεων ἀπέναντι τῆς εὐεστοῦς καὶ ἀπολαύσεως, εἰς ἃς ἐντρυφῶσιν οἱ εἰς ἑαυτοὺς φρόνιμοι, οἱ ἐπιδοθέντες εἰς τὰ πρακτικὰ στάδια, μηδ' αὐτῶν τῶν χειρωνάκτων ἐξαιρουμένων, ἐπαρουσίασε τὸ καταπληκτικὸν φαινόμενον τῆς ἐλαττώσεως εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ὅριον τῶν ἀφιερουμένων εἰς τὴν σπουδὴν τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν. Τοῦ παγκοσμίου τούτου φαινομένου δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν ἡ ἡμετέρα κοινωνία καὶ τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Ἐπιτραπήτω μοι μάλιστα νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ ἐκδήλωσις αὐτοῦ παρ' ἡμῖν εἶνε καὶ ἔδει νὰ εἶνε πολλῷ ὀξυτέρα, καθόσον ἡ ἔλλειψις πάσης ἄνωθεν προνοίας πρὸς μείωσιν τῆς ἀπωτέρω μνημονευθείσης ἀντιθέσεως εἶνε τοῖς πᾶσι καταφανής. Ἂν δὲ ἡ παρατήρησις αὕτη ἰσχύῃ περὶ πάντων τῶν πνευματικῶν σταδίων οὐδεὶς συντρέχει λόγος, ὅπως διακριθῇ τούτων τὸ θεολογικὸν στάδιον, διὰ τὸ ὁποῖον παρασκευάζει ἡ Θεολογικὴ αὕτη Σχολή. Τοὐναντίον ὅλως! Ὑπάρχουσι καὶ λόγοι εἰδικοί, ὅπως ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν ἐν γένει

διέρχονται αἱ θεωρητικαὶ σπουδαὶ ἐκδηλωθῇ πολλῷ ἐντονωτέρα ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰς θεολογικὰς σπουδὰς καὶ δὴ παρ' ἡμῖν. Δὲν θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν βαθυτέρων αἰτίων, δι' ἃ τόσον ὀλίγοι ἐξ ἐσωτερικῆς θρησκευτικῆς ὁρμῆς ἀνέκαθεν προσήρχοντο εἰς τὰς τάξεις τῶν ἱεροσπουδαστῶν, διότι ἡ ἐξέτασις αὕτη θὰ μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ οἰκτροῦ σημείου, ἐν ᾧ εὕρηται παρ' ἡμῖν ἡ ἀληθὴς θρησκευτικότης, ἡ προσήκουσα ἐν τῷ οἴκῳ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ καὶ ἡ ὑπὸ τῆς σχολῆς ἀνάπτυξις καὶ καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἢ τὴν ὑλικωτέραν οὕτως εἰπεῖν τοῦ ζητήματος ὄψιν. Παρετηρήθη ἤδη παρὰ τοῖς ξένοις, ὅτι ὁ γνωστὸς νόμος τῆς ζητήσεως καὶ προσφορᾶς ἀποτελεῖ ἀνέκαθεν τὸ βαρόμετρον τῆς αὐξήσεως ἢ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἀφιερουμένων εἰς τὴν σπουδὴν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης. Ἄλλως εἰπεῖν· ἐκτὸς δηλονότι τῆς κλίσεως ἥτις ἀποτελεῖ σπουδαῖον λόγον προτιμήσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ πνευματικοῦ σταδίου, ὑπάρχει καὶ ὁ ὑλικώτερος, ὁ ἀποβλέπων τ. ἔ. εἰς τὴν μέλλουσαν ἀποκατάστασιν ἐντεῦθεν καὶ προτιμᾶται φυσικῶς ἐκείνη ἐκ τῶν ἐπιστημῶν, ἥτις ταχύτερον, ἀσφαλέστερον καὶ πλουσιώτερον ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον τοῦ ἀποδυομένου εἰς τὴν σπουδὴν αὐτῆς. Ἀλλ' ἆρά γε ἡ σπουδὴ τῆς Θεολογίας παρ' ἡμῖν καὶ τὸ στάδιον, εἰς ὃ αὕτη παρασκευάζει, δύναται νὰ θεωρηθῶσι νῦν ὡς τοιαῦτα, ὥστε νὰ προτιμῶνται ἀπὸ τῆς ὑλικῆς αὐτῶν ἀπόψεως ἐξεταζόμενα ἄλλων πνευματικῶν σταδίων; Ἐν τῇ ἀκαθορίστῳ ἔτι καταστάσει, ἐν ᾗ εὕρηνται τὰ ἡμέτερα καὶ καθόλου καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἰδίᾳ, δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ἀπαιτεῖται ἰσχυρὸς καὶ ἀκάθεκτος πόθος καὶ βεβαία ἐλπὶς περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος, ὅπως ἀποδυθῇ τις εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ σταδίου τούτου. Ἐὰν ὁ δισταγμὸς οὗτος ἐν ἀρχαιοτέραις ἐποχαῖς ἦτο μικρότερος, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι καὶ οἱ ὅροι τοῦ κληρικοῦ καὶ δὴ τοῦ ἀνωτέρου κληρικοῦ σταδίου, εἰς ὃ προωρίζοντο οἱ ἡμέτεροι τρόφιμοι, ἦσαν πολλῷ διαφορώτεροι καὶ βελτίονες τῶν νῦν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Νῦν ὅμως, ὁπότε ἡ μὲν ἀρχαία ἐποχή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἥ,τε προαποιχομένη καὶ ἡ νῦν δρῶσα ἱεραρχία, παρῆλθε, ἡ δὲ νέα, ἥτις ἀναμένει τοὺς νῦν καὶ μέλλοντας τροφίμους τῆς Σχολῆς ταύτης δὲν ἀπεκρυσταλλώθη ἔτι, οὐδόλως παράδοξον, ὅτι ἐλάχιστοι προσέρχονται εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς. Ἂν δὲ καὶ ἐκ τῶν ἤδη προσελθόντων καὶ συμπληρώσάντων τὰς σπουδὰς αὐτῶν πολλοὶ ὀκλάζουσι καὶ πρὸς ἄλλα τρέπονται στάδια καὶ τούτου τὴν αἰτίαν δέον νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα, ἐκτὸς ἐάν τις τὸν λόγον τούτου διίδῃ καὶ ἔν τινι διαστροφῇ περὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κληρικοῦ ἀξιώματος. Ὑπάρχουσι δηλονότι οἱ φρονοῦντες, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ καὶ δὴ τοῦ ἀνωτέρου δὲν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπ' ἀρχῆς διέγραψεν εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἡ διακονία τ. ἔ. εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἔργου, εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις οἱωνδήποτε προσγειοτέρων σκοπῶν καὶ ἂν οὗτοι περιβάλωνται τὴν αἴγλην τῆς ἐθνικῆς ἀποστολῆς ἢ τῶν ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἡ λῆξις ἄρα τῆς εἰδικῆς ταύτης καὶ ὅλως παρεμπιπτούσης ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον ἄχρι καιροῦ καὶ ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸν ἄξονα τῆς δράσεως παρῳχημένων γενεῶν οὐδὲν ἄλλο σημαίνει κατ' αὐτοὺς ἢ χρεωκοπίαν τοῦ κληρικοῦ ἀξιώματος. Ὅταν δέ οὗτοι ἀφορῶντες εἰς τὰ παρόντα ταλανίζουσιν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους, οἵτινες ἔφθασαν ἀσπασθέντες τὸ κληρικὸν στάδιον, πῶς δύνανται νὰ χρησιμεύωσι πυρσοὶ ἀνάπτοντες τὴν φλόγα τῆς πίστεως εἰς τὸ αἰώνιον καὶ ἀκατάλυτον τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν παρὰ ταῖς νεωτέραις γενεαῖς; Ἐκτὸς ἄρα τῶν ἄλλων λόγων, οἵτινες ἀραιοῦσιν ὁλονὲν τὰς φάλαγγας τῶν ἱεροσπουδαστῶν παρ' ἡμῖν, δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμηθῶσι καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον οὐμόνον δὲν συμβάλλει θετικῶς, ὡς ὤφειλεν, εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νέων φοιτητῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπιφέρει τὴν ἐλάττωσιν αὐτοῦ, ἂν μὴ καὶ τὴν ἀποπήδησιν τῶν ἤδη εἰσελθόντων ἢ καὶ ἀποφοιτησάντων ἐκ τῆς Σχολῆς.

Οὗτοι εἶναι κατ' ἐμὲ οἱ σπουδαιότεροι λόγοι δι' οὓς παρ' ὅλας τὰς εὐκολίας, ἃς παρέχει ἡ ἡμετέρα Σχολή, ἀδυνατεῖ νὰ στρατολογήσῃ ἐπαρκῆ ἀριθμὸν φοιτητῶν. Εἰς τούτους βεβαίως δέον νὰ προστεθῶσι καὶ διαφόρα καιρικὰ κωλύματα, οἷα ἡ στρατολογία, ἡ Ἔλλειψις εἰδικῶν, προπαρασκευαστικῶν εἰς ἀνωτέρας σπουδὰς ἱερατικῶν σχολῶν, ἡ ἀπουσία παρὰ πολλοῖς καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς κάλυψιν τῶν στοιχειωδῶν δαπανῶν, αἱ ἐπ' ἐσχάτων ἰδίᾳ πληθυνθεῖσαι, οἰκογενειακαὶ ἀνάγκαι, αἵτινες ἄμεσον καὶ ἐπείγουσαν ἀπαιτοῦσι τὴν θεραπείαν καὶ εἴτι ἄλλο. Μόνον ἄρα ἡ ἄρσις ἐν ἀρχῇ τῶν κωλυμάτων τούτων καὶ βαθμηδὸν τῶν αἰτίων ἐκείνων δύναται νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν εἰς σπουδὰς προαλειφομένων πρὸς τὴν Θεολογίαν καὶ τὸ κληρικὸν στάδιον, ἂν βεβαίως συντρέχῃ καὶ οἰκοθεν ἡ κλίσις πρὸς τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην. Ἡ ἄρσις ὅμως τούτων πᾶς τις θὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι δὲν εἶνε τῶν

ἐφ' ἡμῖν, ἀλλὰ σχετίζεται πρὸς τὴν ὅλην πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἀναδημιουργίαν, ἥτις θὰ ἐξαγάγῃ τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκ τῆς χαώδους καὶ ἀκαθορίστου καταστάσεως, ἐν ᾗ εὑρίσκονται. Πότε ὅμως θὰ τελεσθῇ αὕτη οὕτως, ὥστε καὶ ὁ κλῆρος ἡμῶν ἀνακτῶν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ἀκμὴν καὶ αἴγλην νὰ μὴ θεωρῆται πλέον ὡς τὸ τελευταῖον καταφύγιον ἀνθρώπων ναυαγησάντων εἰς ὅλα τὰ ἄλλα στάδια τοῦ βίου, ἀλλὰ σῶμα ἐκλεκτὸν ἀφωσιωμένον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ οὐρανίου τῆς ἐκκλησίας σκοποῦ; Ἐὰν ὡς πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς μετανοίας καὶ διορθώσεως πρέπῃ νὰ θεωρηθῇ ἡ συναίσθησις τῆς ἀθλιότητος, ἐν ᾗ εὑρηται ὁ ἄνθρωπος, οὐδεὶς θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι ὁ ὅρος οὗτος ὑπάρχει ἤδη καὶ ἄνω καὶ κάτω, διότι πανταχόθεν ἐπιζητεῖται ἡ ἐπὶ τὰ κρείσσω μεταβολή. Δὲν εἶναι δινατὸν νὰ παραταθῇ ἐπ' ἄπειρον ἡ ἐκκρεμότης. Θὰ ἦτο ατελὴς ἡ ἐθνικὴ παλιγγενεσία, εἰς ἣν ἐκάλεσαν τὸ γένος ἡμῶν τὰ τελευταῖα ἔνδοξα γεγονότα, ἂν μὴ παρακολουθήσῃ αὐτὴν ἡ ἐκ]τικὴ ἀναγέννησις. Ἡ ἀνύψωσις τῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι εὐσεβὴς πόθος ὁμάδος τινὸς ἀνθρώπων εὐρεθείσης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς, εἶν[ε] ἀνάγκη ἐθνική, τὴν ὁποίαν ὑπὸ τὸν ὄγκον τῆς λαϊκῆς πιέσεως δὲν δύνανται νὰ παρίδωσι καὶ αἱ πολιτικαὶ ἀρχαί, ὁποιαιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν αὗται. Ὅτι δὲ μετὰ τῆς καθόλου ἐκκλ. ἀναγεννήσεως νέαι ἡμέραι καρποφόρου δράσεως καὶ ἐνεργείας ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου θὰ ἀνατείλωσι καὶ διὰ τὴν τροφὸν ἡμῶν Σχολήν, κρίνω περιττὸν καὶ νὰ ἐξάρω.

Ὑπὸ τῆς γλυκείας ταύτης ἐλπίδος περὶ μέλλοντος αἰσιωτέρου καὶ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἡμετέρους πόθους ἀνταποκρινομένου ἐμπνευόμενοι ἃς ἀποδυθῶμεν, διδάσκαλοι καὶ φοιτηταί, εἰς τοὺς νέους πνευματικοὺς ἀγῶνας, εἰς οὓς καλεῖ ἡμᾶς καὶ αὖθις ἡ τροφὸς Σχολή. Πρὸς ὑμᾶς ἰδίᾳ στρέφων τὸν λόγον, φίλοι ὁμιληταί, ἀπευθύνω τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «Ὁ θεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ ἄροτρον καὶ στρέφων εἰς τὰ ὀπίσω οὐκ εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» Ὅσοι ἄρα ἀμφιρρεπεῖς καὶ δίψυχοι ἄνευ πίστεως καὶ ἄνευ ἐλπίδος εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὸ στάδιον, εἰς ὃ ἐνταῦθα προαλείφεσθε, προέλθετε. Ὅσοι πιστοί! Διότι μόνον οἱ τοιοῦτοι θὰ ἀνεύρωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν, ὅπως βύοντες τὰ ὦτα πρὸς τὰς σειρῆνας τοῦ κόσμου ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν παρασκευὴν διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἀποστολήν. μόνον οἱ τοιοῦτοι δὲν θὰ λογίζωνται τὸν ἐνταῦθα χρόνον καὶ τὴν παρεχομένην αὐτῆς μοναδικὴν εὐκαιρίαν ὡς καιρὸν ὄκνου καὶ ραστώνης ἀλλὰ σπουδῆς καὶ μελέτης ἐνδελεχοῦς καὶ ἀόκνου πρὸς πλουσίαν ἐν τῷ μέλλοντι καρποφορίαν· μόνον οἱ τοιοῦτοι φέροντες ἐν παντὶ ἑαυτοῖς ζῶσαν καὶ ἀκοίμητον τὴν συνείδησιν τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀποστολῆς ἐν παντὶ αὐτῶν λόγῳ καὶ ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ θὰ μαρτυρῶνται καὶ θὰ ἀποδεικνύωνται ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς ταύτης.

Κύριος δὲ ὁ Θεὸς εὐλογοίη ἄνωθεν τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος αὐτοῦ καὶ παρέχοι πλουσίαν τὴν καρποφορίαν εἰς τὴν ἄμπελον ταύτην, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Αὐτοῦ.—Γένοιτο!

† ὁ Σελευκείας **Γερμανὸς**

19 Σεπτεμβρίου 1920

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκκλησία Σουηδίας. — Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Σελευκείας κ. Γερμανοῦ σχετικὴ πρὸς τὴν εἰς Σουηδίαν ἐπὶ ἐντολῇ μετάβασιν αὐτοῦ, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως αὕτη ὡς καὶ πᾶσαι αἱ προηγούμεναι αἱ ἀφορῶσαι τὰ ἐν Γενεύῃ, Λάμπεθ Πάλας καὶ Βεάτεμβερ συνέδρια παραπεμφθῶσιν εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Γέροντος ἁγίου Κυζίκου εἰδικὴν ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην. Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη ὅπως ἐκφρασθῶσιν εὐχαριστίαι α) πρὸς τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Οὐψάλης κ. Νάθαν διὰ τὰ ἐπιδεχθέντα αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀδελφικὴν φιλοξενίαν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς· β) πρὸς τὸν ἐξοχ. κ. Καρατζᾶν, Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐν Οὐψάλῃ διὰ τὴν πολύτιμον αὐτοῦ συνδρομὴν, ἣν πάνυ εὐγενῶς παρέσχε τῷ πατριαρχικῷ ἀντιπροσώπῳ, ἐκφρασθῇ δὲ ἅμα καὶ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκ]σίας πρός τε τὸν Πανιερ. Μητροπολίτην Σελευκείας κ. Γερμανὸν ἐπὶ τῇ μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ ἐπιτυχίας διεξαγωγῇ τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐντολῆς ἐν Γενεύῃ, Βεά-

τεμβερ καὶ Οὐψάλῃ, καὶ τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Κωνσταντῖνον Βαλλιάδην, ἱερατικῶς προϊστάμενον ἐν Λωζάνῃ, ἐπὶ τῇ προθύμῳ συνδρομῇ, ἣν παρέσχεν ἐν Γενεύῃ τῷ πατριαρχικῷ ἀντιπροσώπῳ. Ἡ τε ἀνωτέρω ἔκθεσις ὡς καὶ πᾶσαι αἱ προηγούμεναι ἐνεκρίθη ὅπως ἐκδοθῶσιν εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον.

Ἐκκλησία Παλαιοκαθολικῶν. — Ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανὸς ἐν ἐκθέσει αὐτοῦ ἀναφέρει, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι προὐκάλεσαν συνάντησιν μετὰ τῶν Παλαιοκαθολικῶν. Ἐκ τῆς γενομένης συζητήσεως ἀποδείχθη ὅτι πλήρης συμφωνία ὑπάρχει εἰς τὰ οὐσιώδη σημεῖα. Ὁ Ἐπίσκοπος μάλιστα τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν Σεβασμ. Χέρτσοκ ἐπὶ σχετικῇ ἐρωτήσει τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων, ἐν προφανεῖ συγκινήσει ἐδήλωσεν ὅτι ἀποδέχεται τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς ἀληθῶς ὀρθόδοξον καὶ ὡς συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Οἰκ. Ἐκκλησίας.

Ἀπεφασίσθη ὅπως διὰ καταλλήλου γράμματος δηλωθῇ τῇ Α. Σεβασμιότητιὅτι ἡ Ἐκκλησία μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὰς περὶ ἑνώσεως ἐνεργείας τῶν Παλαιοκαθολικῶν, καὶ ἐκφραθῶσιν Αὐτῷ εὐχαριστίαι διὰ τὸν ἐπιδειχθέντα πρὸς τὴν Μ. Ἐκ]σίαν σεβασμὸν καὶ τὰς ἀδελφικὰς αὐτοῦ περιποιήσεις πρὸς τὸν Πα]χικὸν ἀντιπρόσωπον.

Ὑπάτη Ἑλλην. Ἀρμοστεία.—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀναχωροῦντος τέως Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ σ. Ε. Κανελλοπούλου διωρίσθη ὁ ἔξοχ. κ. Ρ[illegible]ος, ὅστις ἀφικόμενος τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπεσκέφθη τὸν Σεβ. ἅγιον Τοποτηρητήν. Τὸν κ. Κανελλόπουλον ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει αὐτοῦ ἐπεσκέφθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Αἴνου καὶ Βιζύης καὶ τῶν Συμβούλων κ. Τζὼν Χατζοπούλου καὶ Σ. Καζανόβα.

Ἐκ]στικὴ μέριμνα ὑπὲρ τῶν ἐκ Ρωσσίας προσφύγων.—Ἐνεκρίθη ὅπως ὁ Πανοσ. Μ. Ποωτοσύγκελλος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Χ. Παπαϊωάννου μεταβῇ παρὰ τῷ Σεβ. ἁγίῳ Βεσσαραβίας κ. Ἀναστασίῳ καὶ δηλώσῃ ὅτι ἡ Ἐκ]σία διὰ τοὺς ἐρχομένους ἐκ Ρωσσίας ἀρχιερεῖς διαθέτει τὴν Θεολογικὴν Σχο]ὴν διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς τὸ Ἁγιορειτικὸν Μετόχιον, τὰ δὲ 900 ὀρφανὰ τῆς Κριμαίας θὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν τῇ ἐν Πριγκήπῳ Ἱ. Μονῇ τοῦ Ἁγ. Νικολά[illegible]υ.

ΤΟ ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ ΓΕΥΜΑ

Ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων παρετέθη ἐν τοῖς Π]χείοις τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ Γεῦμα εἰς τιμὴν τοῦ ἀποχωροῦντος ἐκ τῆς ἡμετ. Πόλεως Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔξοχ. κ. Εὐθ. Κανελλοπούλου. Προέστη ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητὴς ἔχων ἐν δεξιᾷ τὴν Α. ἐξ. καὶ ἀριστερᾷ τὸν Πρόξενον κ. Π. Κούμαρην. Παρεκάθησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Κυζίκου, Ἀμασείας, Πισιδίας, Ἀγκύρας, Αἴνου, Βιζύης, Σηλυβρίας, Σαρδντα Ἐκκλησιῶν καὶ Δαρδανελλίων· ἐκ τῶν Συμβούλων οἱ κ. κ. Ι. Χατζόπουλος, Σ. Καζανόβας, Ἀλ. Κιοσέογλους, Α. Σπαθάρης καὶ Θ. Παπαδοπούλου, ἰατρός, ὁ Ἀ. Γραμματεὺς τῆς Ὑπάτης Ἀρμοστείας κ. Ἐπ. Μαρκέτης, ὁ Πολιτικὸς Σύμβουλος τῶν Π]χείων κ. Μουσοῦρος, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεύς. Τὸ Γεῦμα ὑπῆρξε μία ἐπὶ πλέον εὐκαιρία ὅπως καταφανῇ ἡ υἱκὴ εὐλάβεια καὶ ὁ μέγας σεβασμὸς καὶ τὸ ἀγνὸν ἐνδιαφέρον τῆς Α. Ἐξ. πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐθνικὸν ἡμῶν Κέντρον. Αἱ γενόμεναι προσφωνήσεις καὶ προπόσεις δὲν ἦσαν ἁπλῆ ἐθιμοτυπία ἀλλὰ πανηγυρικὴ ἐκδήλωσις αἰσθημάτων ἀφ' ἑνὸς υἱοῦ φιλοστόργου παρακολουθήσαντος ἀπὸ τῶν τάξεων τύχας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, δοκιμάσαντος τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις αὐτῆς καὶ παρασχόντος ἀμέριστον τὴν ἀρωγὴν καὶ συναντίληψιν αὐτοῦ εἰς τὰς κρισίμους Της ἡμέρας, καὶ αἰσθημάτων ἀφ' ἑτέρου Μητρὸς περιβαλλούσης μὲ θερμὴν καὶ ὑποκάρδιον στοργὴν καὶ ἀγάπην τοιοῦτον υἱόν.

ΤΟ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ
ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΟΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.
ΤΑΧΥΤΗΣ
ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 7303

Κλῆσις

Ὁ Ἰωάννης Παύλοβιτς Πριχόδκω, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρῶσσος, τέως κάτοικος Νοβοτσερσκὰκ τῆς περιφερείας τῆς στρατιᾶς Δὸν, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα καὶ πέντε (ἀρ. 45) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Βέρρας Εὐγενίεβνας Πριχόδκω, τὸ γένος Ἔλσνερ χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρωσσίδος κατοίκου Πριγκήπου, ὁδὸς Ἐμπὲ ἀρ. 48, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων τῆς «Ἕλλην. Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς Γαλλικῆς «Βοσπόρου» καὶ τῆς Ρωσσικῆς «Πρὲς δὲ Σουὰρ»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 2

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀρ. Πρωτ. 7588

Κλῆσις

Ὁ Γεώργιος Καλομοίρας, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως κάτοικος Ἀφθόνης τῆς νήσου Μαρμαρᾶ καὶ ναυτικὸς τὸ ἐπάγγελμα νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑκατὸν εἴκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Καλομοίρα τὸ γένος Ἀποστόλου Χαδζηχρήστου, χριστιανῆς καὶ ὑπηκόου ὁμοίως, κατοίκου Βλὰχ-Σεράϊ (Φαναρίου) Κ]πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα Κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου».

Ἐν τοῖς Πχείοις, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος 2

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρμοδ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 14 Νοεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 45

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΕΝΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

(συνέχεια ἀπὸ 38ου φύλλου)

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς πατριαρχίας καὶ τῶν ἄλλων μὲν μέχρις Ἱερεμίου τοῦ Α' πατριαρχευσάντων, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς γενομένοις ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου, πλὴν μικρῶν διακοπῶν πατριαρχεύσαντος ἀπὸ 1520—1544, κατὰ δὲ τὰς μαρτυρίας Δωροθέου Μονεμβασίας καὶ τοῦ Μαλαξοῦ χρηματίσαντος ἑνὸς τῶν καλλιτέρων ἕως τότε πατριαρχῶν, εὑρίσκει ὁ Ρῶσος καθηγητὴς τὴν τρανοτέραν ἀπόδειξιν περὶ τούτου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἄριστον καὶ εἰλικρινέστατον πρόμαχον τῶν ἑαυτῆς δικαίων εἶχε τὸν λαόν. Ὁ λαὸς ὁ ἁπλαστος καὶ ἀδιάφθορος ἀναντιρρήτως ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει πάντοτε ὁ εἰλικρινέστερος τῶν φίλων τοῦ τῆς Ἐκκλησίας καλοῦ, θὰ ἦτο δὲ καὶ ὁ ἄριστος σύμβουλος καὶ συνεργὸς ἐν τῇ διοικήσει τῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν εἶχε καὶ ἴσην τῇ καρδίᾳ καὶ διαθέσει ἀντίληψιν τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, εἴτε ὡς θυμοσοφίαν τινὰ εἴτε ὡς διορατικότητα τοῦ νοῦ καὶ εὐστοχίαν τῆς κρίσεως. Ἡ τούτων συνύπαρξις ἀπέβη ἀναρτιρρήτως καὶ κατὰ χρόνους τούτους ἐπ' ἀγαθῷ τῶν κοινῶν. Ὁσάκις ὅμως δὲν συντρέχουσι τὰ εἰρημένα πλεονεκτήματα ἐπὶ τὸ αὐτό, εὐκόλως ἀποβαίνει ὁ λαὸς ἔρμαιον ὀλίγων τινῶν ἐπιτηδείων, εὐκόλως παράγεται ὑπὸ τῆς εὐστομίας ἢ μεγαλοστομίας, εὐτραπελίας ἢ χαριτολογίας, σεμνολογίας ἢ σεμνοτροπίας ὀλίγων τινῶν κακομηχάνων καὶ πρὸς τὴν οὐσίαν οὐδὲν ἐχόντων κοινὸν, παραπλανώμενος δὲ ἀποβαίνει πρόξενος οὐχὶ οὗ ἐπιθυμεῖ καλοῦ, ἀλλ' οὗ ἀποστρέφεται κακοῦ. Ἔχει ὁ ἁπλοῦς λαὸς καὶ ἄλλο τι μειονέκτημα, καὶ τοῦτο συναφὲς τῷ εὐπαραγώγῳ καὶ εὐσυναρπάστῳ αὐτοῦ, τὸ μειονέκτημα τοῦ εὐκόλως κομματίζεσθαι καὶ διασπᾶσθαι εἰς μερίδας ἀλληλομαχούσας ὑπὲρ προσώπων μᾶλλον ἢ ὑπὲρ πραγμάτων καὶ παρεχούσας τοῖς καιροφυλακτοῦσι

λαβὴν καὶ εὐκαιρίαν εἰς τὸ ἁλιεύειν ἐν τοῖς θολοῖς. Καὶ τοιούτων ἀποτελεσμάτων τεκμήρια ἱκανὰ ἔχομεν ἐκ τῶν αὐτῶν χρόνων Ἱερεμίου τοῦ Α' καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὕστερον πατριαρχευσάντων, καὶ οὐ μόνον τὰ λοιπὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν παρόδῳ μνημονευομένας ὑπὸ τῶν χρονογράφων φατρίας ἢ μερίδας τῶν **Τραπεζουντίων, τῶν Γαλατικῶν** καὶ τῶν **Καραμανιατῶν**. Περὶ τῶν λοιπῶν γεγονότων τῆς πατριαρχείας τοῦ Ἱερεμίου παραπέμποντες εἰς τὴν παρὰ Κρουσίῳ (Turcograecia, 153 κ. ἑξ.) ἀφήγησιν τοῦ Μαλαξοῦ, παραλαμβάνομεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς ἀπὸ τοῦ Μαλισέβσκη. Ἡ ἀπὸ πολλοῦ μὴ παρατηρηθεῖσα παράτασις τῶν ἐτῶν (1520—1544) τῆς εὐεργετικῆς διακυβερνήσεως Ἱερεμίου τοῦ Α' ἐδείκνυεν ὁποίαν δύναμιν ἠδύνατο νὰ ἀναμένῃ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμψυχουμένης ὑπὸ τῆς δυνάμεως αὐτῆς ἐκκλησιαστικολαϊκῆς συνόδου, ἥτις ἐξέλεξε τοιοῦτον ἱεράρχην. Ἐν τούτοις καὶ ἐπὶ τοῦ Ἱερεμίου τὸ χαράτζιον, ἀνελθὸν ἤδη πρότερον μέχρι τῶν 4000 φλωρίων, πυξήθη κατὰ 100 ἔτι διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν. Τὸ παράδειγμα τοῦ πατριαρχείου, ἔνθα οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς πλειοδοτοῦντες ἐπετύγχανον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, ἐπέτεινε τὸ μίασμα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ὁ Ἀχριδῶν μητροπολίτης, θέλων νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ Θεσσαλονίκης τὴν ἐπισκοπὴν Βερροίας ἀνεφέρθη περὶ τοῦ πράγματος εἰς τὸ διβάνιον, προσφέρων 100 φλωρία χαράτζιον ἀπὸ τῆς ζητουμένης ἐπισκοπῆς. Ὁ Ἱερεμίας ἐκέρδησε μὲν τὴν δίκην, ἀλλ' ὑποχρεώθη αὐτὸς νὰ εἰσφέρῃ τὰ 100 ταῦτα φλωρία πρὸς τοῖς 4000 ὅλον δὲ τοῦτο τὸ ποσὸν ἐδίδετο κατ' ἔτος τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἱερεμίου κατέδειξαν καὶ τοῖς προϊσταμένοις τῆς Ἐκκλησίας ὁποίαν ἔχει δύναμιν ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ ἐκλογὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκ]σίας καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἱερεμίου ἐσκέφθησαν καὶ κανονικῶς νὰ διοργανώσωσι καὶ ἐδραιώσωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως ταύτης. Ἡ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου πατριάρχου συνελθοῦσα σύνοδος πρώτιστα πάντων ὥρισεν, ἵνα πρὸ τῆς ἐκλογῆς συγκροτηθῇ οὐχὶ μόνον τοπικὴ σύνοδος ἐκ τινων ἀρχιερέων, κληρικῶν, ἀρχόντων, ἀλλ' **ἐξ ἁπάντων τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Δύσεως καὶ τῆς Πελοποννήσου.** Ἡ ἰδέα τῆς τοιαύτης ἐκλογῆς ἦν καλή, ἐπειδὴ αὕτη ἠδύνατο νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐγγύησις πλείονος ἀνεξαρτησίας τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκλειστικῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἐπιτοπίου περιβάλλοντος, ὅπερ δὲν ἦτο πάντοτε εὐσταθὲς, ἀλλ' ἐπιρρεπὲς καὶ εἰς καταχρήσεις, καὶ ἀπὸ τῆς διαίας εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ ἀναμίξεως τῆς ἑτεροθρήσκου ἀρχῆς, εἰς ἣν τοιαύτη ἐκλογὴ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλῃ πλείονα ἐπιφύλαξιν. Ἐμφαίνουσα ζωηρῶς τὴν τῆς Ἐκ]σίας ἑνότητα ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς πλείονα ἐδραίωσιν αὐτῆς καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας δυνάμεων διὰ τῆς ἑνώσεως. Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην λαβόντες διέπραξαν τοῦτο τὸ σφάλμα, ὅτι εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ πατριάρχου ἐπρότειναν μόνον τὴν συμμετοχὴν τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Δύσεως καὶ τῆς Πελοποννήσου, περὶ δὲ ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ οὐδένα λόγον ἐποιήσαντο, ἐν ᾧ ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἀποβῇ οὕτως εἰπεῖν ἔθος κανονικόν. Οἱ λαϊκοὶ ἠδύναντο νὰ θεωρήσωσι τὸ πρᾶγμα ὡς ἀπόπειραν εἰς τὸ ἀποξενῶσαι αὐτοὺς τῆς ἐκλογῆς τοῦ πατριάρχου ἡ δὲ τοιαύτη ἀπόπειρα μετὰ τὰ γεγονότα τῆς πατριαρχίας Ἱερεμίου τοῦ Α' ἦν ἄτοπος. Γνωρίζοντες μάλιστα καλῶς τὸν χαρακτῆρα καθόλου τῶν ἱεραρχῶν αὐτῶν δὲν διενοοῦντο νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ μόνον τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκ]σίας, καὶ ἐντεῦθεν ἐγεννήθη διαπάλη μεταξὺ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν λαϊκῶν. Πρὶν ἢ ἡ ληφθεῖσα νέα διάταξις ὑποβληθῇ εἰς τὸ διβάνιον ἵνα λάβῃ ἰσχὺν νόμου, οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ χριστιανοὶ τοῦ Γαλατᾶ μετά τινων εἴτε ἑκουσίως εἴτε ἀκουσίως συνενωθέντων μετ' αὐτῶν ἀρχιερέων συνεκρότησαν ἰδιαιτέραν σύνοδον καὶ ἐξελέξαντο τὸν λόγιον καὶ ἀγαπητὸν τῷ ἐν Γαλατᾷ λαῷ Διονύσιον Νικομηδείας, ὑποδειχθέντα ὅθεν καὶ ὑπὸ τοῦ λαοφιλοῦς Ἱερεμίου ὡς διάδοχον αὐτοῦ. Τὸ διβάνιον μετά τινας ἀμφιταλαντεύσεις ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ τὸ πεσκέσιον ἐκ τῶν 500 φλωρίων ἀνεβιβάσθη

ἀμέσως εἰς 3000, τοῦθ' ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ποινὴ διὰ τὴν θλιβερὰν δυσπιστίαν καὶ διαφωνίαν μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν καὶ τῶν λαϊκῶν, ἐξ ὧν οἱ πρῶτοι μὴ συμφωνήσαντες μετὰ τῶν δευτέρων ἔσπευσαν νὰ ἐνεργήσωσιν ἵνα κυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Πύλης λάβῃ ἰσχὺν νόμου ἡ νέα αὐτῶν διάταξις, οἱ δὲ λαϊκοὶ ἔσπευσαν καὶ αὐτοὶ διὰ μέσου τῆς αὐτῆς πύλης νὰ ματαιώσωσι τὴν πρόθεσιν ἐκείνων. Ἡ μεγάλη τοῦ πεσκεσίου ἀνύψωσις δεικνύει ὅτι ἡ Πύλη παρατηρήσασα τὴν ἔντασιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο μερίδων πάλης ἐνόησεν ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη ἠδύνατο νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῆς. Ἐκτὸς δὲ ταύτης ἐπῆλθε καὶ δευτέρα τιμωρία. Μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ ἔλαμπε χρυσοῦς σταυρός· ἐπειδὴ δὲ ὁ ναὸς ἔκειτο ἐφ' ὑψηλοῦ, καὶ ὁ σταυρὸς ἦν ὁρατὸς καθ' ὅλην μὲν τὴν πόλιν, μάλιστα δὲ εἰς τὴν περὶ τὸν κεράτιον κόλπον ὡραίαν τοποθεσίαν, καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ παραμυθίας ἀπέβλεπον εἰς αὐτὸν οἱ ὑπόδουλοι χριστιανοί, ἐγχώριοί τε καὶ ἐπήλυδες, συνερχόμενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτοῦ εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν τοῦ πατριαρχείου. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Διονυσίου ὁ σταυρὸς οὗτος ἀφῃρέθη κατὰ διαταγὴν τῆς Πύλης, ἥτις ἤθελεν οὕτως νἀϊκανοποιήσῃ τοὺς φανατικοὺς μωαμεθανοὺς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν πρὸ ὀλίγου ἐκδηλωθεισῶν προθέσεων αὐτῶν κατὰ τῶν χριστιανικῶν ἐν γένει ναῶν ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Α', ἡ δὲ τοῦ Διονυσίου ὑπόθεσις ἀποδείξασα διαίρεσιν καὶ ἐξασθένισιν τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας ἐνεθάρρυνε τὴν Πύλην εἰς νέαν κατ' αὐτῆς διαπραγίαν, οἵαν ἦν ἡ ἅρσις τοῦ σταυροῦ. Τὰ περιστατικὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Διονυσίου δὲν ὑπισχνοῦντο εἰρήνην ἐν τῷ πατριαρχείῳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ· Αἱ διαιρέσεις καὶ αἱ ταραχαὶ παρετείνοντο, καίτοι ὁ Διονύσιος, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων διέμεινεν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔχων τὴν λαϊκὴν ὑποστήριξιν. Ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ἰωάσαφ ἐφηρμόσθη ἐπιτυχῶς ἡ πρὸ μικροῦ ληφθεῖσα ἐκείνη ἀπόφασις, ἀναπληρωθέντος καὶ τοῦ ἐλλείποντος αὐτῆς μέρους. Εἰς τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν, λέγει ὁ Μαλαξός, συνῆλθον πολλοὶ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, καὶ κοινῇ ψήφῳ ἀρχιερέων, κληρικῶν, ἀρχόντων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, ἐξελέγη ὁ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Ἰωάσαφ, χρηματίσας ὑποτακτικὸς τοῦ Ἱερεμίου καὶ φίλος τοῦ Ξενάκη, ἀνὴρ λόγιος καὶ ἀποκτήσας τὴν κοινὴν ἀγάπην τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει, καὶ πολλὰ καλὰ ἠδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ ἀπ' αὐτοῦ. Πρὸ πάντων δὲ κατώρθωσε νὰ καταβιβάσῃ τὸ πεσκέσιον κατὰ 1000 φλωρία. Ἴσως ἐνέδωκεν ἡ Πύλη ὑπολειπτομένη τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐκλελεγμένον. Καθ' ἑαυτὸν ὢν πλούσιος. ἐνισχυόμενος δὲ ὑπὸ τῆς συνδρομῆς τῶν λαϊκῶν, διώρθωσε τὰς πεπαλαιωμένας καὶ ἔκτισε νέας οἰκοδομὰς ἐν τῷ πατριαρχείῳ, ἐκόσμησε τὸν ναὸν διὰ νέων καταλλήλοτέρων σκευῶν, ἀμφίων καὶ ἄλλων· ἐπροσπάθει νὰ κρατῇ ἐν πειθαρχίᾳ τοὺς ἀτιθάσσους κληρικοὺς τοῦ πατριαρχείου, κατέστησεν ἐπαισθητὴν τὴν δύναμίν του καὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν ἐπαρχιῶν, ἐφρόντισε περὶ τῆς παιδείας, προσελκύων εἰς τὸ πατριαρχεῖον ἄνδρας λογίους, τελευταῖον δὲ τῷ 14ῳ ἔτει τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ, τῷ 1565, συνεκάλεσε Σύνοδον, ἵνα κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Δωροθέου διορθώσῃ καὶ συνετίσῃ τοὺς κληρικούς, ταπεινώσῃ τοὺς ἄρχοντας καὶ συγκρατήσῃ αὐτοὺς ἀπὸ παντοίων φαύλων ἀξιώσεων.

(ἕπεται συνέχεια)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐξετάζων τις τὴν σύστασιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν βλέπει τὸ ἑξῆς φαινόμενον. Ἡ μὲν Λατινικὴ Δύσις μὲ τὸ βαθὺ πνεῦμά της καὶ τὸν πρακτικὸν νοῦν της, κατώρθωσε νὰ συμπηχθῇ εἰς μέγα καὶ στερεὸν κατασκεύασμα, τὸ ὁποῖον, ὡς πύργος ἀπόρθητος διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀντέχει εἰς ὅλας τὰς προσβολὰς καὶ ὅλας τὰς ἱστορικὰς ἁλλοιώσεις. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ὁ κόσμος. Ἐνῷ παρ' ἡμῖν τοῖς ὀρθοδόξοις λαοῖς, καὶ ἰδίως τοῖς Ἕλλησι, τέ

συμβαίνει; Στερούμενοι πολιτικοῦ καὶ διοργανωτικοῦ νοὸς, δὲν κατωρθώσαμεν νὰ δημιουργήσωμέν τι τὸ σταθερὸν καὶ ἀπόρθητον. Ὅπως ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ἐδάφους δὲν κατωρθώσαμεν διὰ μέσου τῶν αἰώνων νὰ πήξωμεν σύστημα κρατικὸν, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπικρατήσῃ, νὰ ἀπορροφήσῃ καὶ νὰ συγχωνεύῃ καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς ἀδεσπότους ἄλλοτε ὁμόρους λαοὺς εἰς ἓν πολιτικὸν καὶ ἐθνικὸν κατασκεύασμα, τοιουτοτρόπως καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ἐδάφους, ἐφάνημεν ἀνίκανοι νὰ δημιουργήσωμέν τι τὸ στερεὸν, καὶ ὅπως δήποτε αἰώνιον. Δὲν κατωρθώσαμεν νὰ συμπήξωμεν Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα, δυνάμενον νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ. Ἐὰν εἴχομεν πολιτικὸν νοῦν, ἡ Κωνσταντινούπολις μὲ ὅλας τὰς ἁλώσεις καὶ ὑποδουλώσεις της, θὰ ἔπαιζε τὸν ἴδιον ρόλον μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, οἷον ἡ Ρώμη μεταξὺ τῶν Καθολικῶν. Τὸ ρόλον τοῦτο θὰ ἦτο ἀκόμη καλλίτερον καθ' ὅσον θὰ ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐμπνεομένας Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ δὲ Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα δὲν κατωρθώθη νὰ συμπηχθῇ καὶ Ἐκ]σία αὐτοσύστατος καὶ ἀνεξάρτητος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Ἀνεμίξαμεν Ἐκκλησίαν καὶ Ἔθνος καὶ ἐφέραμεν τοιαύτην σύγχυσιν καὶ ταραχὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων παραγόντων, ὥστε δυσκόλως δύναταί τις νὰ χωρίσῃ καὶ νὰ διακρίνῃ αὐτούς. Ἐντεῦθεν ἀπέρρευσαν δύο κακά. Πρῶτον ὅτι ἡ Ἐκκλησία συγκεχυμένη καὶ ἀναμεμιγμένη οὖσα μὲ τὸ ἔθνος δὲν ἔχει σχεδὸν ἰδίαν προσωπικότητα καὶ ὑπόστασιν καὶ συνεπῶς οὐδὲ ἀνεξαρτησίαν. Καὶ δεύτερον, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἑνότης ὀρθοδοξίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἀφοῦ τὰ ὀρθόδοξα ἔθνη εὑρίσκονται εἰς διηνεκεῖς προστριβὰς καὶ πολέμους, καὶ αἱ μορφωθεῖσαι Ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι εἶνε ὑποχρεωμέναι νὰ ἀκολουθοῦν τὸ ἔθνος καὶ τὰς περιπετείας αὐτοῦ. Ἐν ἀντιθέσει λοιπὸν πρὸς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις παρουσιάζει σύστημα αὐτοσύστατον, ἀδιαίρετον καὶ ἀνεξάρτητον, ἱστάμενον ἐκτὸς καὶ ὑπεράνω τῶν ἐθνῶν, σύστημα στερεὸν καὶ δυνατὸν, δοκιμασθὲν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ ἀπόψεως ἑνότητος, δυνάμεως καὶ διοικήσεως, εὑρίσκεται ἐν πλήρει ἀποσυνθέσει. Ἡ ἀποσύνθεσις δὲ αὕτη βαρύνει ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ὀρθοδόξους λαοὺς, ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, διότι ἡμεῖς εἴμεθα οἱ δημιουργοὶ, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα οἱ κάτοχοι καὶ διαχειρισταὶ αὐτῆς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἐξηρτᾶτο νὰ πλάσωμεν τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σύστημα Ἐκκλησιαστικὸν, στερεὸν καὶ μόνιμον. Ἐὰν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο σύστημα ὑφίστατο, ὁ παπισμὸς δὲν θὰ εἰργάζετο ἐπὶ βλάβῃ ἡμῶν καὶ δὲν θὰ ἀπέσπα ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας 40 ἑκατομμύρια χριστιανούς. Καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ εἶνε βυρὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ προβάτου ἐρχόμεναι, ἐπωφελούμεναι τῶν συμφορῶν μας, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἀποσυνθέσεως, ἀποσποῦν καὶ ἀποπλανοῦν καθ' ἑκάστην χιλιάδας ὀρθοδόξων. Αἱ ἡμέτεραι Ἐκκλησίαι παρουσιάζουν τὸ φαινόμενον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ὅστις ἀντὶ νὰ ἦνε ἡνωμένος καὶ συγκεκροτημένος εἰς κρατικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν τὴν δημιουργητικότητα καὶ ὑπεροχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, νὰ ἐπικρατήσῃ τῆς ἀνθρωπότητος ἅπαξ διὰ παντὸς ἦτο διῃρημένος εἰς μικρὰ κρατίδια καὶ αὐτονόμους πολιτείας ἀλληλομαχομένας καὶ ἀλληλοσπαρασσομένας. Τὸ τέλος εἶνε γνωστόν. Τὸ αὐτὸ κινδυνεύομεν νὰ πάθωμεν ἐκκλησιαστικῶς. Καὶ ἐὰν ἡ Λατινικὴ, ἡ ἄλλη τις Ἐκκλησία, δὲν κατορθώσῃ νὰ μᾶς ἀπορροφήσῃ ἢ νὰ μᾶς ὑποτάξῃ, πάντως αἱ Ἐκκλησίαι μας θὰ μένουν μικραὶ, ἀσήμαντοι, διῃρημέναι καὶ ὑποτεταγμέναι εἰς τὰ Κράτη, ἄνευ ἐλευθερίας καὶ προσωπικῆς ὑποστάσεως.

Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν κατ' ἄλλον τρόπον. Τὸ νὰ ἱδρύσωμεν Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα, οἷον τὸ παπικὸν, μοῦ φαίνεται ἀδύνατον. Πρῶτον διότι εἶνε πολὺ ἀργὰ, δεύτερον μᾶς λείπει ὁ διοργανωτικὸς νοῦς καὶ τρίτον, διότι αἱ διάφοροι Ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι εἶνε τόσον ριζωμέναι, τόσον συγκεχυμέναι μὲ τὰ ἔθνη, ὥστε δυσκόλως θὰ δυνηθῇ τις νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ χωρίσῃ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ στοιχεῖα καὶ ἀπομονώνων καὶ λαμβάνων τὰ πρῶτα νὰ κατορθώσῃ νὰ συμπήξῃ καθαρῶς Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα ὑπεράνω καὶ ἐκτὸς τῶν ἐθνῶν. Ἀλλ' ἐὰν καλῶς ἢ κακῶς κατηντήσαμεν νὰ ἔχωμεν ἐθνικὰς Ἐκκλησίας, ἂν τὰς ἐθνικὰς αὐτὰς Ἐκκλησίας, τὰς ὑποτάξαμεν καὶ τὰς ἐξηρτήσαμεν ἀπὸ τὰ Κράτη, τῶν ὁποίων ζητοῦντες τὸ ἔλεος διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωμεν τῆς πείνης, ἐὰν μέχρι σήμερον ἐφάνημεν ἀνίκανοι νὰ μορφώσωμεν στερεόν τι καὶ νόμιμον Ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς, τί μᾶς ἐμποδίζει, ἐξερχόμενοι τῆς μέχρι σήμερον ἀφανείας καὶ ταπεινώσεως νὰ πήξωμεν μίαν τοὐλάχιστον **Ὀρθόδοξον Ὁμοσπονδίαν.**

Ἀλλ' ἐντεῦθεν προβάλλονται τρία ζητήματα. Ἡ Ὀρθόδοξος αὐτὴ Ὁμοσπονδία εἶνε ἀναγκαία, εἶνε δυνατή, καὶ ποῦ πρέπει νὰ ἑδρεύῃ τὸ ὁμοσπονδιακὸν ὀρθόδοξον κέντρον;

Περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνεννοήσεως καὶ τοῦ συνασπισμοῦ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἴπομεν ἀρκετὰ εἰς ἄλλας μελέτας μας καὶ τώρα θὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινά. Ὑπάρχει ἑνότης ὀρθοδοξίας; Καὶ ἂν ὑπάρχῃ, ποῦ εἶνε ἡ κεφαλή, ποῦ ἡ καρδία, καὶ ποῖον τὸ κέντρον αὐτῆς; Τὸ ζητοῦμεν, ἀλλὰ δὲν τὸ εὑρίσκομεν. Ἡ ὀρθοδοξία ἔχει ὡρισμένην δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν, ἔχει ὡρισμένον κανονικὸν καθεστὼς κατὰ τὸ ὁποῖον διέπεται. Ποῖος ὅμως ὁ φρουρὸς τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ καθεστῶτος τούτου; Ὅταν ὑ' ἀναφανῇ αἵρεσίς τις, ὅταν θὰ φυτρώσουν κανονικὰ ζητήματα, ποῖος θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐπιλύσεως αὐτῶν;

Ποία εἶνε ἡ ὀρθόδοξος κεφαλὴ ἡ ὁποία κατευθύνει τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ λαμβάνει τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς ἄμυναν καὶ σωτηρίαν αὐτῆς; Ὑπάρχει ζήτημα ἑνώσεως Ἐκκλησιῶν μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθοδόξου, ποῦ εἶνε τὸ κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἀποταθοῦν οἱ Ἄγγλοι, ἢ τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν διαπραγματεύσεων; Ἐπ' ἐσχάτων ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, περιοδεύων τὴν Ἀμερικὴν καὶ Ἀγγλίαν καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ διακεκριμένους θεολόγους, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν καὶ εἰς θεολογικὰς συζητήσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο μὲ τοὺς ἀγγλικανοὺς ἐπισκόπους καὶ θεολόγους. Ἀλλὰ ποίαν Ἐκκλησίαν ἐξεπροσώπει; Πάντως ἐκείνην τῆς ὁποίας προΐσταται· ἀλλ' αὕτη εἶνε μία ἐκ τῶν πολλῶν. Τί φρονοῦν περὶ τούτου αἱ ἄλλαι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι; Ἐγεινέ ποτε ἀπὸ κοινοῦ σκέψις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ζητοῦμεν νὰ ἑνωθῶμεν μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, δὲν ὑπάρχει φόβος μήπως ἡμεῖς οἱ ὄντες ἤδη ὀρθόδοξοι, ἀποσυντεθῶμεν τελείως; Ἐπ' ἐσχάτων ἠρχισε νὰ γίνηται εὐρὺς λόγος περὶ ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἀθήναις, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν Ἐπισκόπων, τῆς νηστείας, τοὺς βαθμοὺς τῆ, συγγενείας καὶ τὰ παραπλήσια. Πολὺ καλά, εἴμεθα σύμφωνοι. Ἀλλὰ τί φρονοῦν περὶ τούτου καὶ αἱ ἄλλαι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι; Ἡ μήπως ἡμεῖς ἀντιπροσωπεύομεν τὴν ὅλην ὀρθοδοξίαν; Καὶ ἐὰν σεῖς οἱ μεταρρυθμισταὶ λάβητε μίαν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἀποκρούσουν αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι, τί θὰ κάμετε; Ἡ μήπως δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει; Προτρέπομεν τοὺς ζηλωτὰς τούτους τῶν μεταρρυθμίσεων νὰ κατευνάσουν ὀλίγον τὸν ζῆλόν των, νὰ κατορθώσωμεν πρῶτον νὰ ἀποκτήσωμεν ἓν διοικητικὸν σύστημα ὅπως-δήποτε βιώσιμον, νὰ συνομιλήσωμεν καὶ μὲ τὰς ἄλλας ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, καὶ τότε ἀπὸ κοινοῦ ἐπιλαμβανόμεθα καὶ τοῦ ἔργου τῆς μεταρρυθμίσεως.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἑνότης ὀρθοδοξίας δὲν ὑπάρχει. Καὶ διὰ νὰ ὑπάρξῃ τοιαύτη ἐπιβάλλεται ἡ συνεννόησις καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ σύσκεψις ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. **πρὸς σύμπηξιν Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος οἱουδήποτε.**

Ἔρχεται τὸ δεύτερον ἐρώτημα. Εἶνε δυνατὴ ἡ προτεινομένη αὕτη ὁμοσπονδία τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν; Εἶνε δυνατὴ ὑπὸ ἕνα ὅρον. Πρέπει νὰ χωρίσωμεν ἅπαξ διὰ παντὸς τὰ ἐθνικὰ ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ἕκαστος ὀρθόδοξος ἀνήκει εἰς ἓν ἔθνος, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ὑπερασπίζεται. Καθῆκον καὶ δικαίωμά του. Ἦτο ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἡμέτερον Γένος ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς δυνησητικῆς του ὑπεροχῆς καὶ νὰ ἐξελληνίσῃ, ἂν ὄχι ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους λαούς, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τοὺς Βαλκανικούς. Ἡμεῖς ὅμως ἐφάνημεν ἀνίκανοι, διότι οὐδέποτε ἔσχομεν νοῦν καὶ σύστημα. Τώρα πλέον εἶνε ἀργά. Ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου ἐξύπνησαν καὶ ἕκαστος ἀπέκτησε τὴν ἐθνικήν του συνείδησιν. Ὁ Ἕλλην θὰ μείνῃ Ἕλλην, ὁ Βούλγαρος θὰ μείνῃ Βούλγαρος καὶ ὁ Ρῶσσος, Ρῶσσος. Ἐὰν ἐξακολουθῶμεν νὰ νομίζωμεν ὅτι μεταχειριζόμενοι τὴν Ἐκκλησίαν, δυνάμεθα νὰ ἐπικρατήσωμεν ἐθνικῶς (ὁμιλῶ δι' ὅλους) ἀπατώμεθα οἰκτρῶς. Εἶνε καιρὸς νὰ παύσωμεν τὸ παιγνίδι αὐτό. Οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ θὰ ἔχουν πάντοτε τὰς προστριβάς, τὰς διενέξεις καὶ τοὺς πολέμους των, ἀλλ' ἡ Ὀρθοδοξία πρέπει νὰ μείνῃ ὑπεράνω, ἄθικτος. Ὅταν δι' ἐθνικοὺς σκοποὺς ἓν ὀρθόδοξον ἔθνος μεταχειρίζεται τὴν Ἐκκλησίαν, τότε διασπᾷ τὴν ἑνότητα αὐτῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ λήξαντος ἀνηκούστου κατακλυσμοῦ, πολλά, ἂν ὄχι ὅλα τὰ καθολικὰ ἔθνη, δυσανεσχέτουν κατὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι δὲν λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος, ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζει τοὺς μὲν καὶ κατακρίνει τοὺς δέ. Τὸ Βατικανὸν ὅμως ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐκράτει ἀπόλυτον σιωπήν, προσεποιεῖτο πένθος καὶ ἔχυνε δάκρυα διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, ἔστελλεν εὐχὰς καὶ εὐλογίας εἰς ὅλους τοὺς καθολικοὺς ὅλων τῶν στρατοπέδων, ἀνεξαρτήτως ἐθνότητος καὶ γλώσσης, ἠσχολεῖτο περὶ τὰ φιλανθρωπικά, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ὁ Παπισμὸς ἐξῆλθε τοῦ πολέμου τούτου εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἰσχυρὸς καὶ ἀκμαῖος. Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω. Ἐδῶ ὑπάρχει νοῦς

Αἱ σχηματισθεῖσαι παρ' ἡμῖν αὐτοκέφαλοι ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι θὰ εἶνε βεβαίως ὑποχρεωμέναι καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀκολουθοῦν τὰς ἐθνικὰς περιπετείας τῶν οἰκείων ἐθνῶν, ἀλλ' ἡ ὀρθοδοξία ἐν τῷ συνόλῳ της, ὡς ἰδιαιτέρα θρησκευτικὴ ὑπόστασις καὶ ἡ ὁρισθησομένη κεφαλὴ αὐτῆς, πρέπει νὰ ἵσταται ἐκτὸς καὶ ὑπεράνω τῶν Ἐθνῶν. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, καὶ μόνον ὑπὸ τοιαύτας, νομίζομεν ὅτι εἶνε δυνατὸν ἡ συνεννόησις, ὁ συνασπισμὸς καὶ ἡ ὁμοσπονδία τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τώρα ποία θὰ ἦτο ἡ κεφαλὴ καὶ ποῖον τὸ κέντρον τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν; Τὸ Κέντρον εἶνε ἐνδεδειγμένον, ὅπως εἰς ἄλλην μας πραγματείαν ἐδείξαμεν. Εἶνε ἡ Κωνσταντινούπολις. Αὕτη καὶ μόνη ἀντιπροσωπεύει ὅλα τὰ στοιχεῖα ἱστορικὰ καὶ γεωγραφικά, διὰ νὰ καταστῇ τὸ πανορθόδοξον Κέντρον.

Ἱδρυτὴς τῆς πόλεως ταύτης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χριστιανὸς βασιλεύς. Εἰς τὴν πόλιν καὶ περὶ τὴν πόλιν ταύτην συνεκροτήθησαν αἱ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. Εἰς ταύτην καὶ περὶ ταύτην ἐμορφώθησαν τὰ σύμβολα καὶ τὰ δόγματα. Ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ὑπῆρξεν ἡ καρδία καὶ τὸ προπύργιον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πόλεως ταύτης ἐφωτίσθησαν καὶ προσειλκύσθησαν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς ἀνατολικῆς καὶ μέσης Εὐρώπης καὶ ἐχειραφετήθησαν κατόπιν εἰς αὐτοκεφάλους καὶ ἐθνικὰς Ἐκ]σίας. Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ ἀνωτέρα ἱεραρχικὴ κεφαλὴ τῆς καθ' ὅλου ὀρθοδοξίας. Οὐδεμία λοιπὸν ἄλλη πόλις παρουσιάζει τοιαῦτα προσόντα διὰ νὰ ἀναδειχθεῖ καὶ πάλιν τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴν πρωτεύουσα τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Διὰ νὰ γείνῃ ὅμως τοῦτο ἀπαιτεῖται σύνεσις καὶ προσοχή. Μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ὑπάρχουν ἐθνικαὶ ἀντιζηλίαι καὶ ἀνταγωνισμοί, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος θὰ ἦνε εὐτυχὲς καὶ ὑπερήφανον νὰ βλέπῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἀποβαίνουσαν κέντρον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς, αἱρόμενον ὑπεράνω τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν φυλῶν, ὁρατὴν κεφαλὴν καὶ κοινὸν δεσμὸν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ὁμοσπόνδων Ἐκκλησιῶν.

Ε. ΛΟΥΚΑΡΑΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐκκλησιαστικὴ κίνησις

Τὴν 15ην Ὀκτωβρίου τὸν Συνοδικὸν Ἐπίτροπον ἐπεσκέφθη ὁ φιλέλλην Ἐπίσκοπος Δάρλιγκτον, γενόμενος δεκτὸς μετ' ἐξαιρετικῶν ἐνδείξεων ἀγάπης, καθόσον οὗτος τυγχάνει ἐκ τῶν μᾶλλον εἰλικρινῶν καὶ ἀφωσιωμένων φίλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν.

Ὁ Ἀμερικανὸς Ἐπίσκοπος περιέγραψεν ἐν ἐκτάσει τὰς λαμπρὰς αὐτοῦ ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ταξειδίου ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὰς τιμὰς ὧν ἠξιώθη ἐκ μέρους τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Μητροπολίτου Προύσης Δωροθέου.

Ἡ ἐξωτερίκευσις αὕτη τῶν ἀδελφικῶν αἰσθημάτων, αἵτινες συνδέουσι τὰς δύο Ἐκκλησίας εἶνε συνέπεια τῆς στενοτέρας προσεγγίσεως τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκ]σίας, εἰς τοῦτο δὲ οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν ἡ τελευταία εἰς τὴν ἕδραν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ]σίας ἐπίσκεψις τοῦ διαπρεποῦς Ἀμερικανοῦ Ἱεράρχου.

Ἐν τέλει ὁ Ἐπίσκοπος Δάρλιγκτον ἐξέφρασε τὴν εὐχήν, ὅπως ἐπιτευχθῇ στενοτέρα συνεργασία τόσον μεταξὺ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον καὶ μεταξὺ Ὀρθοδόξου καὶ Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας κατόπιν τῆς ἐπιτευχθείσης προσεγγίσεως. Εἰς ταῦτα ὁ Θεοφ. Συνοδικὸς Ἐπίτροπος ἅγιος Ροδοστόλου ἀπήντησεν ὅτι θὰ τὸν εὕρῃ πάντοτε πρόθυμον καὶ εἰλικρινῆ συνεργάτην του.

Εἰς τὸ Θεολογικὸν Σεμινάριον, τὸ κείμενον παρὰ τὴν πλατεῖαν Chelse, συνῆλθε τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου ἡ μόνιμος Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου τῆς Πίστεως καὶ Τάξεως, ἐκλεχθεῖσα κατὰ τὸ τελευταῖον ἐνΓενεύῃ Παγχριστιανικὸν Συνέδριον.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ συνεδρίαν παρεκάθισε καὶ ὁ ἅγιος Ροδοστόλου Ἀλέξανδρος μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως του, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἁγίου Σελευκείας κ. Γερμανοῦ, μέλους τῆς μονίμου Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Τὴν Ἐπιτροπὴν

ἀπησχόλησε κυρίως τὸ ζήτημα τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἀπεφασίσθη ἡ ἐκτύπωσις τῶν Πρακτικῶν τοῦ Συνεδρίου τῆς Γενεύης μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν Γαλλικήν, Γερμανικὴν καὶ Ἑλληνικήν. Ἡ τελευταία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα» «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» καὶ «Πάνταινον».

Ἀνηγγέλθη δωρεὰ ἐκ 10000 δολλαρίων πρὸς τὸν Σύνδεσμον ἐκ μέρους τῶν Ἐπισκοπελιανῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων μικροτέρων ποσῶν παρὰ σωματείων καὶ ἀτόμων ἐν Ἀμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τηλεγραφήματα.— Ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ ἐν Ἑλλάδι πολιτικῇ μεταβολῇ συνελθόντα ἐκτάκτως τὰ δύο Σώματα τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐψήφισαν ὅπως ἀποσταλῇ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς νέας Κυβερνήσεως τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος
Κύριον Δημήτριον Ράλλην

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ σχηματισμοῦ νέας Κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀποφάσει τῶν δύο Σωμάτων, Σᾶς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε δι' ἐμοῦ τὰς μητρικάς της εὐχάς, τοσούτῳ μᾶλλον θερμὰς ὅσῳ στερροτέραν τρέφει τὴν πεποίθησιν ὅτι πιστὸς πρὸς τὸ πατριωτικόν Σας παρελθὸν θὰ συνεχίσητε τὸ Ἐθνικὸν Ἔργον, τὸ παρακολουθούμενον μετ' ἐλπίδων, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίας ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πρὸς τούτοις δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἠθικῆς του δυνάμεως καὶ τῶν εὐθυνῶν του ἀπέναντι τῆς Φυλῆς, βεβαιοῖ Ὑμᾶς ὅτι θέτει προθύμως πάντοτε τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὸ ὑψηλόν του κῦρος εἰς τὴν διάθεσιν πάσης ἐν Ἑλλάδι Κυβερνήσεως ἀφωσιωμένης εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων ἐθνικὴν πολιτικήν.

Ὁ Τοποτηρητὴς
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

(Λογοκρισία)

Ρωσσικὴ Ἐκκλησία.— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κιέβου κ. Ἀντώνιος καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Βεσσαραβίας κ. Ἀναστάσιος ἐπισκεφθέντες τὸν Σεβασμ. Τοποτηρητὴν ἀνήγγειλαν, ὅτι ἐκκενωθείσης τῆς Κριμαίας συνεπείᾳ προελίσεως τῶν Μπολσεβίκων, προσεχῶς ἔρχονται ἐνταῦθα πολλοὶ Ρῶσσοι πρόσφυγες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τινες ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, καὶ ἐξητήσαντο τὴν ἀδελφικὴν συναντίληψιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐγκατάστασιν αὐτῶν.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.— Ἀνεγνώσθη γράμμα ἀπαντητικὸν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Πολυκάρπου δηλοῦντος ὅτι λόγῳ τῆς ἐσπευσμένης ἀποχωρήσεως τῶν Βουλγάρων εὐτυχῶς δὲν ἐπανελήφθησαν οἱ γνωστοὶ βουλγαρισμοὶ ἐπὶ τῶν ἱ. ναῶν καὶ τῶν ἱ. ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων.

Γεν. Ἐκ]στικὸν Ταμεῖον. – Διὰ γράμματος αὐτῶν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Μιτυλήνης Κύριλλος καὶ Νικοπόλεως Ἰωακεὶμ ἀναγγέλλουσι τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Ἐκκλ. Ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου Θεσσαλονίκης διωρίσθησαν μέλη τοῦ ἐν Ἀθήναις Γενικοῦ Ἐκκλησ. Ταμείου, οὗτινος συνυποβάλλουσι καὶ τὸν Κανονισμόν.

Μητρόπολις Ἀθηνῶν.— Ἀνεγνώσθη ἀπαντητικὸν γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Μελετίου σχετικὸν πρὸς τὴν πρόσκλησιν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν πρὸς συμμετοχὴν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἐπινικείων, ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Ἱ. Κοινότης Ἁγίου Ὄρους.—Κατόπιν σχετικῶν πληροφοριῶν τῆς Ἱ. Συνάξεως τοῦ Ἁγ. Ὄρους ἐνεκρίθη ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ ἐπάνοδος εἰς τὰς οἰκείας μετανοίας πέντε Ρώσσων μοναχῶν τῆς ἱ. Σκήτης τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ἑπτὰ τῆς Βατοπεδινῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Μητροπολίτης Δράμας. – Τυχὼν κανονικῆς ἀδείας ἀναχωρεῖ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἐνταῦθα διατρίβων Παν. Μητροπολίτης Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος.

Μητροπολίτης Κορυτσᾶς.—Ἐχορηγήθη ἄδεια τῷ Παν. Μλίτῃ Κορυτσᾶς κ. Γερμανῷ ὅπως μεταβῇ εἰς Ἀθήνας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8339

Κ λ ῆ σ ι ς

Ἡ Μαρία Εὐγενιέβνα, τὸ γένος Ράκγωφ, χριστιανὴ διαμαρτυρομένη, τέως κάτοικος Πετρουπόλεως (Ρωσσίας) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἐνενήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 91.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Σεργίου Τιμοθέου Μπράουδε, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ἐκ Πετρουπόλεως Ρώσσου Λοχαγοῦ, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιεύθησεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.» «Βοσπόρου» καὶ «Πρὲς δε Σουὰρ»

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3
Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπ') **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ἀρ. Πρωτ. 7866

Κ λ ῆ σ ι ς

Ἡ Ἀγγελικὴ Π. Μπότα, τὸ γένος Μουρατσιόλη, ἀνεπαγγέλτου, πρώην κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγελμάτος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Πέτρου Μπότται, ἐμποροϋπολλήλου, κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ὁδὸς Σαχσῆ No. 13, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς·

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν ταῖς Πατριαρχείοις, τῇ 2 Νοεμβρ'ου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 3
Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ἀριθ. πρωτ. 8439

Κ λ ῆ σ ι ς

Ὁ Στυλιανὸς Παπαδόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως κάτοικος Σαλματομβρουκίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρό τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐγενίας Στυλ. Παπαδοπούλου, τὸ γένος Γρηγορίου Ξανθοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόους ὀθωμανῆς, κατοίκου Σαλματομβρουκίου τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσετα εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐου».

Ἐν τοῖς Πατρισρχείοις τῇ 3 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**
Ὁ Α' γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀρμόδ. Χαμουδόπουλος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 21 Νοεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 46

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεὼν

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΠΟΙΟΝ ΤΟ ΡΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Οἱ ἀναγνώσαντες τὰς δύο προηγουμένας μελέτας μου «Ἡ Κωνσταντινούπολις Κέντρον Ὀρθοδοξίας» καὶ «Ἡ ὁμοσπονδία τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» δύνανται εὐκόλως νὰ μαντεύσουν τὸ ρόλον τὸ ὁποῖον ἐπιφυλάσσει τοιοῦτον Ὀρθόδοξον Κέντρον, οἷον ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ τοιοῦτον Ἐκκλησιαστικὸν σύστημα, οἷον τὸ Ὁμοσπονδιακόν, εἰς τὸν μέλλοντα ἢ τοὺς μέλλοντας Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας. Συνοψίζομεν τοῦτο εἰς τὰς γενικὰς αὐτὰς γραμμάς.

1) Ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης, δυνάμει τοῦ τίτλου, τὸν ὁποῖον φέρει, δυνάμει τῆς πρωτοκαθεδρίας καὶ προτεραιότητος, τὴν ὁποίαν ἱστορικαὶ περιστάσεις καὶ μακρὰ συνήθεια προσεπόρισαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπωφελούμενος τῆς πολιτικῆς ἀλλοιώσεως δύναται νὰ ἀνακηρύξῃ ἑαυτὸν ἀνεξάρτητον πάσης πολιτικῆς ἐξουσίας. Τοῦτο οὐχὶ

ἀλλ' ὑπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς ἀνωτάτη διοικητικὴ ἀρχὴ τῆς καθ' ὅλου ὀρθοδοξίας καὶ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, δὲν δύναται νὰ ὑπόκειται εἰς οὐδεμίαν κοσμικὴν ἐξουσίαν, εἴτε χριστιανικὴν εἴτε μή. Μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπαρχούσης πολιτικῆς ἀρχῆς, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦνε αὕτη, θὰ γείνῃ ἕνα concordat=συμφωνητικὸν, τὸ ὁποῖον θὰ καθορίζῃ τὰς σχέσεις τῶν δύο ἀρχῶν, ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς κοσμικῆς. Ἡ θέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀπέναντι τῶν ὀρθοδόξων μοναρχῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων πολιτευμάτων ἐν γένει, θὰ ἦνε ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία τῶν μὲν ἀπὸ τοὺς δέ. Ἡ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου θὰ ἦνε καθαρῶς πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ, θὰ ἴσταται ὑπεράνω καὶ

ἐκτὸς τῶν ἐθνισμῶν καὶ τοπικισμῶν, θὰ ἔχῃ τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ θὰ ἀπορρέῃ ἀπὸ τὴν ἑνότητα καὶ ὑποστήριξιν τῆς καθ' ὅλου Ὀρθοδοξίας.

2) Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐν τῇ ἰδιότητί του, ὡς ἀνωτάτη διοικητικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ὡς ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἰδιαιτέρας Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐχειραφετήθησαν ὅλαι αἱ αὐτοκέφαλοι ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι, δύναται, μετὰ προηγουμένην σύσκεψιν, καὶ συνεννόησιν, νὰ κηρύξῃ τὴν διοικητικὴν ἑνότητα τῆς ὀρθοδοξίας ὑπὸ τὸ **ὁμοσπονδιακὸν σύστημα**. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, ἑκάστη ἐθνικὴ ἐκκλησία θὰ ἦτο αὐτοδιοίκητος καὶ ἀνεξάρτητος ἀλλ' ἐν τῷ συμφέροντι τῆς ὀρθοδοξίας καὶ διὰ τὴν ἑνότητα αὐτῆς, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓν κοινὸν κέντρον, μία διοικητικὴ κεφαλή, καὶ αὕτη δὲν δύναται νὰ ἦτο ἄλλη, διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους, παρὰ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ ἀποτελῇ τὸν σύνδεσμον καὶ τὴν κεφαλὴν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων.

3) Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, δύναται νὰ ἀνακηρύξῃ τὸ ἀνεξάρτητον τῆς ὀρθοδοξίας, ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐθνικὰς διενέξεις καὶ διαμάχας μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, τάσσουσα τὴν Ἐκ]σίαν ἐν τῷ συνόλῳ της ὡς ἰδιαίτερον θρησκευτικὸν σύστημα, ἐκτὸς καὶ ὑπεράνω τῶν ἐθνῶν, μὴ ἐπιτρέπων εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἐκ]σία νὰ γίνεται ὄργανον ἐθνικῶν βλέψεων καὶ κατακτητικῶν σκοπῶν.

4) Ἐπειδὴ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ὡς ὑπερτάτην αὐτοῦ φροντίδα πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν εἰρήνην μεταξὺ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, καὶ ἐπειδὴ εἷς λαὸς ὀρθόδοξος, ὁ Βουλγαρικός, τυγχάνει νὰ ἦτο ἀπεσχισμένος τῆς καθ' ὅλου ὀρθοδοξίας, οὐχὶ διὰ δογματικὰ τῆς πίστεως ζητήματα, ἀλλὰ διὰ κανονικὰ καὶ φυλετικά, ἐκλιπόντα μετὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Βουλγαρικοῦ λαοῦ εἰς Κράτος ἀνεξάρτητον, διὰ τοῦτο, ἐκ]τῶν πρώτων ἐπιβάλλεται ὁ μέλλων Πατριάρχης νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ συγκαλῶν τοπικὴν Σύνοδον νὰ ἄρῃ τὸ σχίσμα τοῦτο καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν λήθην τὸ θλιβερὸν τοῦτο ἐπεισόδιον (1).

5) Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐχειραφετήθησαν, ἢ πρόκειται νὰ χειραφετηθοῦν, αἱ ὀρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι ἐθνικαὶ ἐκκλησίαι Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας, δύναται νὰ συγκαλέσῃ τὰς αὐτοκεφάλους αὐτὰς Ἐκκλησίας εἰς σύσκεψιν καὶ συνεννόησιν πρὸς καθορισμὸν ἅπαξδιὰ παντὸς τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τῶν θυγατέρων ἐκκλησιῶν. Δύναται νὰ γείνῃ μία ἀναθεώρησις ὅλων τῶν πράξεων καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν ὀρθοδόξων λαῶν νὰ ἐκδοθοῦν κανονικοὶ τόμοι, ἐὰν τοιοῦτοι δὲν ἐξεδόθησαν, ἢ κακῶς καὶ ἐσπευσμένως ἐξεδόθησαν, διὰ τὴν πλήρη χειραφέτησιν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ φιλελευθέρου πνεύματος τὸ ὁποῖον διέπει ὅλας τὰς πράξεις τῆς ὀρθοδοξίας. Νὰ συζητηθῇ συνάμα καὶ τὸ ζήτημα τῶν τίτλων τοὺς ὁποίους θὰ φέρουν οἱ πρόεδροι τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν μέχρις ὁριστικῆς διακανονίσεως τούτου ὑπὸ μεγάλης Συνόδου.

6) Δεκτοῦ γενομένου ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης θὰ ἦτο ἡ ἀνωτάτη διοικητικὴ κεφαλὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς πρόεδρος τῆς ὁμοσπονδίας τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐδρεύῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον συγκροτούμενον ἀπὸ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Πατριαρχικῶν καὶ Ἐθνικῶν. Τὸ ὁμοσπονδιακὸν τοῦτο συμβούλιον ὑπὸ τὴν

(1) Καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως κατ' οὐδὲν μᾶς ὠφειλεῖ ἡ διατήρησις τοῦ σχίσματος τούτου, καθ' ὅσον τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, ὅτι τὰ ἐθνικὰ ζητήματα ἐλύθησαν καὶ θὰ λύωνται διὰ τῆς σπάθης. Τὴν σπάθην λοιπὸν πρέπει νὰ ἀκονίζωμεν, ἐὰν θέλωμεν τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἐλευθερίαν μας. Τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιδιώκουσαν ἄλλους σκοποὺς ἂς τὴν ἀφήσωμεν ἥσυχον.

προεδρείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου θὰ ἔχῃ τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν τῆς καθ' ὅλου ὀρθοδοξίας, θὰ ἐπιλαμβάνεται τῶν γενικῶν ζητημάτων, καὶ θὰ χρησιμεύῃ ὡς ὁρατὸν κέντρον ὅλων τῶν ὁμοσπόνδων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Οἰκ. Π]χης ὡς ἀνωτάτη Διοικ. κεφαλὴ δὲν ἀνήκει εἰς ἔθνος, ἀλλὰ εἰς τὴν καθ' ὅλου ὀρθοδοξίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἑνότητα συμβολίζει καὶ τὴν δόξαν καὶ προκοπὴν ἐπιδιώκει, διὰ τοῦτο εἶνε πρέπον καὶ δίκαιον ὅλαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκ]σίαι νὰ συντρέχουν εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν τοῦ Πανορθοδόξου τούτου Κέντρου. Καὶ τοῦτο δέον νὰ γείνῃ ἐπίσης ἀντικείμενον ἰδίας μελέτης.

7) Μετὰ τὸν καθορισμὸν τοῦτον τῶν σχέσεων τῆς μητρὸς πρὸς τὰς θυγατέρας Ἐκκλησίας, ὁ Πατριάρχης Κων)πόλεως, ὡς ἀνωτάτη διοικητικὴ ἀρχὴ εἶνε ὁ καταλληλότερος νὰ συγκαλῇ πανορθόδοξα συνέδρια, πρὸς συζήτησιν καὶ λύσιν πολλῶν ζητημάτων ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν, ἀφορώντων τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τὴν θέσιν τῆς ὀρθοδοξίας ἀπέναντι τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμάδων τὴν ἄμυναν αὐτῆς κατὰ παντὸς ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ, τῆς ὀρθοδοξίας. Τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν ἐσωτερικὸν βίον τῆς ὀρθοδοξίας, εἶνε τόσον πολλά, ὥστε οὐδ' ἐπιχειροῦμεν κἂν νὰ ὁμιλήσωμεν. Καὶ ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γείνουν ἀντικείμενα μελέτης. Μετὰ τὴν σύμπηξιν ἐκκλησιαστικῆς τινος ἑνότητος καὶ μετὰ προηγουμένην μακρὰν ἐξέτασιν καὶ συζήτησιν ὑπὸ θεολογικῶν συνεδρίων ζητημάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν σφαῖραν τῶν Συνόδων, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δύναται νὰ συγκαλέσῃ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε ἐκ τῶν πολυπλοκωτάτων καὶ ἀπαιτεῖ μακρὰν καὶ ἐπισταμένην μελέτην.

8) Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς ἀνωτάτη διοικητικὴ ἀρχὴ μεγάλης μερίδος τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶνε κατάλληλος καὶ ἔχει ὅλον τὸ ἀπαιτούμενον κῦρος νὰ συγκαλῇ καὶ Παγχριστιανικὰ Συνέδρια πρὸς συζήτησιν τῶν γενικῶν τοῦ χριστιανισμοῦ συμφερόντων ὅπως καὶ τὰς σχέσεις τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὸν κόσμον.

Ἰδοὺ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ ρόλον, τὸ ὁποῖον ὀνειρευόμεθα καὶ τὸ ὁποῖον κολακευόμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἐπιφυλάσσεται εἰς τοὺς μέλλοντας Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας. Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω ὅτι νέοι ὁρίζοντες ἀνοίγονται πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου. Θὰ ἐπωφεληθῇ τῶν περιστάσεων;

(Λογοκρισία)

Ε. Λουκαρᾶς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Ο ΘΗΒΩΝ

Τὸ ᾠδε δημοσιευόμενον γράμμα τοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ ἀπὸ Μαρωνείας, δι' οὗ ἔτει 1793 μηνὶ σεπτεμβρίῳ προάγεται εἰς τὴν μητρόπολιν Θηβῶν ὁ ἐν ἱερομονάχοις μέγας πρωτοσύγκελλος τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κύριλλος, ἀντεγράφη ἐκ τοῦ ἐπὶ μεμβράνης ἀρχετύπου ἀποκειμένου ἄνευ τοῦ μολυβδίνου σφραγίσματος αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐν Ἑρμουπόλει Ἀθανασίῳ Ἱ. Θραψιάδῃ σανδαλοποιῷ, ἀνδρὶ Παρίῳ, οὗ ὁ πάπος κατὰ τὴν μεγάλην ἡμῶν ἐπανάστασιν ἐκ Θηβῶν κατέφυγεν εἰς Πάρον. Ὁ Θηβῶν Κύριλλος μετὰ τοῦ Ἀθηνῶν Ἀθανασίου ἐγένετο ἔτει 1797 ἔξαρχος τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ἀπὸ Σμύρνης πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν πατριαρχικῶν σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν(1)

Ἐκ Σύρου. Περικλῆς Γ. Ζερλέντης

(Ἐκ τοῦ ἐπὶ μεμβράνης ἀρχετύπου)

† Νεόφυτος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης †

† Θεὸν, ὡς ἐστὶν ὁ Θεὸς, οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, κατὰ τὴν ἀψευδεστάτην μαρτυρίαν τοῦ ἐν ἀποστόλοις λαλοῦντος πνεύματος· τὸ γὰρ ὑπερπληρές τε καὶ ἄπειρον πεπερασμέναις ὁράσεσι, ναὶ μὴν καὶ παραπλησίαις νοήσεσιν ἀπερίληπτον, οὐ μόνον τε σαρκικοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐνύλους, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀΰλων αὐτῶν κτιστὰς τελούσας ὑπερβέβηκεν ὄψεις· καὐτοὶ γὰρ οἱ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν οὐρανοῖς πατρὸς μαρτυρούμενοι ἄγγελοι, πολὺ τῆς κατ' ἀξίαν ὁράσεως ἀποδέουσιν, ἐπείπερ βλέπουσιν, οὐ καθὼς ἐστὶν ὁ Θεὸς, ἀλλὰ καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ χωροῦσιν οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, καθὸ δύνανται· θρόνοι δὲ καὶ κυριότητες, ἐντελέστερον μὲν, ἔλαττον δὲ κακεῖνοι τῆς ἀξίας, καθὰ τοῖς θεοιγόροις τε θεολόγηται· διὸ καὶ ἡ ἐνυπόστατος σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, αὐτὸς φημὶ ὁ προαιώνιος λόγος τοῦ προαναρχου πατρὸς, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν ἀρρήτως πληρώσας οἰκονομίαν, ἀναλαβών τε τὴν τοῦ Ἀδὰμ προστριβεῖσαν εἰκόνα, καὶ ἀναμορφώσας ταύτην πρὸς τὸ ἀρχέτυπον, καὶ θεώσας αὐτὴν δι' ἑαυτοῦ τῇ πρὸς αὐτὴν ἑνώσει βουληθεὶς δέ τι καὶ ἄλλως χειραγωγεῖν αὐτὴν διὰ παντὸς πρὸς θεοπτείαν καὶ θείαν ἕνωσιν, ἐξεῦρεν ὑπερφυοῦς ἐπιστήμης ὁδὸν, ὡς ἐν ἑαυτῷ περιφέρων τοὺς θησαυροὺς τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, συμπεριφερόμενός τε ταῖς ἡμετέραις ἀσθενείαις, φιλανθρωπίας συγκαταβάσει, καὶ τὸν ἐφικτὸν ἐμυσταγώγησε τρόπον, παραδοὺς ἡμῖν τὰ θεουργὰ καὶ σωτηριώδη αὐτοῦ μυστήρια, δι' ὧν τὸν παλαιὸν ἀπογυμνούμενος ἄνθρωπον, τὸν νέον ἀμφιενώμεθα, κηλίδων τε παντοδαπῶν καθαιρόμενοι καθαρτικαῖς, φωτιστικαῖς τε καὶ τελεστικαῖς δυνάμεσι τῆς μυστικῆς θεοπτείας πληρούμεθα, καθαροί τε τῷ καθαρῷ προσομιλεῖν ἀξιούμεθα· τῶν μέντοι μυστηρίων ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τὴν ἀρχιερωσύνην κατέστησεν, ὁ μὴ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλήπτου φανεὶς ἀρετὴ, μεσίτης τε χρηματίσας εἰς τὸν αἰῶνα, σῴζει εἰς τὸ παντελὲς τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ· δι' ἧς ἐν πνεύματι ἁγίῳ τελεσιουργεῖσθαι τὰ πάντα πέφυκεν, οὕτως ἀναγκαίας τελούσης τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι, καθ' ὅσον δίχα ταύτης ἀπρακτοῦντα μένουσι πάντα τὰ ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια· διὸ καὶ ἡ τὴν προστασίαν ταύτης κεκληρωμένοι διὰ παντὸς ὀφείλουσι τὸν ἁγιασμὸν αὐτῆς καὶ τὴν χάριν δαψιλῶς παρέχειν, πάσαις ταῖς τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησίαις, ὅσας παρὰ Θεοῦ ἑκάστῳ εἰς ἐπίσκεψιν ἐνεχειρίσθησαν. Τῆς ἁγιωτάτης γοῦν μητροπόλεως Θηβῶν ἀπροστατεύτου διαμεινάσης, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κὺρ Τιμοθέου, πρὸς κύριον ἐκδημήσαντος, καὶ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μεταστάντος, ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺ διαμένῃ ἀπροστάτευτος, ἡ μετριότης ἡμῶν τὴν προστασίαν τοῦ παγκοίνου τουτουὶ σκάφους θεόθεν δεξαμένη, οὐ τὴν τυχοῦσαν κατὰ τὸ δυνατὸν φροντίδα κατεβάλετο, τοῦ προσαρμόσαι ταύτῃ τὸν ἀξίως προστησόμενον, ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ πνευματικῇ κατασάσει· καὶ δὴ ἀδείᾳ καὶ προτροπῇ ἡμετέρᾳ ψήφων κανονικῶν γενομένων

(1) Ὀγδοηκοντα Πρωτικὰ σιγίλλια καὶ 44 μοναστηριακὰ ἔγγραφα τῆς ἐν Παρισίοις Ἐθν. Βιβλιοθήκης, ἐκ Νέου Ἑλληνομνήμονος, (Ἀθήνησι), 1906, εἰς 8ον), τόμ. Γ', σελ. 401.

ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὑπὸ τῶν ἐνδημούντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, τοῦ Καισαρείας κὺρ Γρηγορίου, ἔχοντος καὶ τὰς γνώμας τοῦ Ἐφέσου κὺρ Σαμουὴλ καὶ τοῦ Νικομηδείας κὺρ Ἀθανασίου, τοῦ Ἡρακλείας κὺρ Μεθοδίου, τοῦ Κυζίκου Ἀγαπίου, ἔχοντος καὶ τὰς γνώμας τοῦ Χαλκηδόνος κὺρ Ἱερεμίου τοῦ Δέρκων κὺρ Γερασίμου, τοῦ Ἄρτης κὺρ Μακαρίου, ἔχοντος καὶ τὰς γνώμας τοῦ Προύσης κὺρ Ἀνθίμου, τοῦ Ἀγχιάλου κὺρ Ἰωακεὶμ, τοῦ Μελενίκου κὺρ Λεοντίου, τοῦ Βάρνης κὺρ Φιλοθέου· προκέκριται καὶ προτετίμηται τῶν ἄλλων ὁ ὁσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις μέγας πρωτοσύγκελλος τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας κὺρ Κύριλλος, ἀνὴρ τίμιος ἄξιός τε καὶ θεοσεβὴς, καὶ ἐπὶ βίου σεμνότητι, καὶ χριστιανικῇ πολιτείᾳ, καὶ τρόπων ὀρθότητι μεμαρτυρημένος, καὶ ἐμπρέπουσαν ἐχων διαγωγὴν τῷ ἱερῷ καταστήματι, ἱκανός τε τῷ καθ' αὐτὸν ὑποδείγματι, ποίμνιον ποιμαίνειν πνευματικὸν, καὶ καταρτίζειν αὐτὸ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, ποδηγετῶν εἰς τρίβους τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος· οὗτος οὖν τῇ χάριτι καὶ ἐξουσίᾳ τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ πνεύματος ἀρχιερεὺς ἐχειροτονήθη καὶ γνήσιος ἀπεκατέστη ποιμὴν, καὶ πνευματικὸς προστάτης, τῆς ἁγιωτάτης ταύτης μητροπόλεως Θηβῶν, καὶ κύριος πάντων τῶν προσόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ ἀφιερωμάτων. Ὀφείλει τοίνυν ὁ διαληφθεὶς ἱερώτατος μητροπολίτης Θηβῶν, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Βοιωτίας, ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς κὺρ Κύριλλος, ἀπελθεῖν εἰς τὴν θεόθεν αὐτῷ κληρωθεῖσαν ἐπαρχίαν ταύτην, καὶ ἀμφοτέραις χερσὶν ἐπιλαβέσθαι καὶ ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς, ὡς γνήσιος αὐτῆς ποιμὴν καὶ ἀρχιερεὺς, εὐλογεῖν τε καὶ ἁγιάζειν ἀρχιερατικῶς πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ χριστιανοὺς, καὶ πάντα τὰ ἀρχιερατικὰ ἐκτελεῖν, μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ συνιθρόνου ἐγκαθιδρύσεως, κρίνειν τε καὶ ἀνακρίνειν νομίμως καὶ κανονικῶς πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν, καὶ εἰς τὸν τοῦ δικαίου τόπον ἀποκαθιστᾶν, κληρικούς τε καὶ ἀναγνώστας σφραγίζειν, ὑποδιακόνους καὶ διακόνους χειροτονεῖν, καὶ εἰς τὸ τῶν πρεσβυτέρων προβιβάζειν ἀξίωμα, μοναχούς τε καὶ μοναζούσας κείρειν, θείους ναοὺς καθιεροῦν ἐπὶ σταυροπηγίοις ἰδίοις, πνευματικοὺς πατέρας ἐγκαθιστᾶν δι' ἰδίων ἐνταλτηρίων· καὶ νουθετεῖν τὸν ἐν αὐτῇ χριστώνυμον λαὸν πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν δόγματά τε καὶ διδάγματα, οὐ μόνον ταῖς ἀπὸ γλώττης νουθεσίαις, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ταῖς ἀπὸ τοῦ ἰδίου βίου χειραγωγίαις, τὰ πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενος, κατὰ τὸν θεῖον ἀπόστολον, ἵνα πάντας ἢ τοὺς πλείονας κερδήσῃ, καὶ δεσπόζειν πάντων τῶν τῆς μητροπόλεως ταύτης πραγμάτων καὶ ἀφιερωμάτων, καὶ ὡς οἷόν τε φροντίζειν τῆς συστάσεως καὶ βελτιώσεως αὐτῶν, ὡσαύτως δεσπόζειν καὶ πασῶν τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων, καὶ καρποῦσθαι πάντα τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα σῶα καὶ ἀνελλιπῆ καὶ τἆλλα πάντα ἐκτελεῖν, ὅσα ἀρχιερεῦσιν ἀνήκει, ὀφείλουσι δὲ καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ διατελοῦντες ἱερεῖς τε καὶ λαϊκοὶ χριστιανοὶ, ἀπονέμειν τῇ αὐτοῦ ἱερότητι, πᾶσαν τιμεῖν καὶ εὐλάβειαν, καὶ δεξίωσιν, κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, καὶ ὑπήκειν καὶ ὑποτάσσεσθαι καὶ συντρέχειν καὶ βοηθεῖν αὐτῷ, ἐν πάσαις ταῖς ἀναγκαίαις ἐκκλησιαστικαῖς χρείαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ παρέχειν εὐπειθῶς καὶ εὐγνωμόνως ἅπαντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτοῦ εἰσοδήματα καὶ δικαιώματα σῶα καὶ ἀνελλιπῆ, δηλαδὴ οἱ μὲν ἱερεῖς τὰ κανονικὰ, ἐμβατίκια καὶ φιλότιμα, οἱ δὲ λαϊκοὶ τὰ συνοικέσια, τὰς πανηγύρεις, τὴν τοπικὴν ζητείαν, παρρησίας, προθέσεις, τεσσαρακονταλειτουργα, ψυχομερίδια, καὶ εἴ τι ἄλλο τῷ τόπῳ σύνηθες, καὶ μνημονεύειν τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις, ὡς νενόμισται, ὁ γὰρ παρὰ ταῦτα ποιῶν, ὡς ἀλαζὼν καὶ ἀγανακτήσεως τοῦ Θεοῦ πειραθήσεται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐπιτίμοις καθυποβληθήσεται· ἡ γὰρ πρὸς τὴν αὐτοῦ ἱερότητα γενομένη τιμὴ πρὸς ἡμᾶς ἀναφέρεται, καὶ δι' ἡμῶν πρὸς Θεὸν, οὗ τύπον ἐπὶ γῆς οἱ ἀρχιερεῖς σῴζουσιν. Ἐπὶ τούτοις γὰρ ἅπασι καὶ ἡ

παροῦσα ἡμετέρα πατριαρχικὴ ἐν μεμβράναις πρᾶξις ἀπολυθεῖσα, δέδοται τῷ διαληφθέντι ἱερωτάτῳ μητροπολίτῃ Θηβῶν, ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῷ ἡμῶν ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ κὺρ Κυρίλλῳ, εἰς μόνιμον καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἐννενηκοστῷ τρίτῳ. Κατὰ μῆνα σεπτέμβριον· ἐπινεμήσεως δεκάτης δευτέρας

† Νεόφυτος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης †

† Ὁ μέγας λογοθέτης Ἀλέξανδρος Μάνος

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 44 ἀριθμοῦ)

Η΄.

§ 23. Καὶ νῦν χωρῶ ἐπὶ τὰ εἰδικώτερα ἐξ ὧν ἐν τῇ § 3 ἐσημείωσα. Ἀποσπῶ ἐκ τοῦ **Τυπικοῦ** τῆς παρὰ τὴν Αἶνον Μονῆς Θ. τῆς **Κοσμοσωτείρας** τὰ κάτωθι ἐλάφια, μαρτυροῦντα σαφῶς τί δύναταί τις καὶ τὰ ἱερὰ ταῦτα μνημεῖα ὑπ' ὄψιν ἔχων διὰ τὴν Τοπογραφίαν καὶ Γεωγραφίαν ἵνα πορισθῇ, ἅμα δὲ καὶ δι' ἄλλα οἰκονομίας πράγματα. Ἡ ἀνάγνωσις, ἡ μετ' ἐπιστασίας ὅμως, τῶν κατωτέρω δικαιώσει τὸν γράφοντα καὶ μὴ δυνάμενον ἵνα περισσότερα γράψῃ καὶ σπεύδοντα πρὸς τὸ τέλος τῆς διατριβῆς.

Πρὸς ὅλοις τῇ μεγάλῃ καρδίᾳ δωρήμασιν εἰς τὴν συστᾶσαν Μονὴν καὶ πρὸς τῇ βιβλιοθήκῃ, τῷ νοσοκομείῳ, τῷ γηροκομείῳ, τῷ σανδαλίῳ (=λέμβῳ), τῷ λουτρῶνι, τῷ ὑδραγωγείῳ καὶ τῇ κρήνῃ καὶ τῇ κινστέρνῃ, πολλοῖς ἱδρῶσιν εὑρεθέντος τοῦ ὕδατος ὑπογείῳ ὀρυγῇ καὶ δαπάνῃ πολλῶν νομισμάτων, καὶ τῇ περισκέψει αὐτῆς ἐγχοργήγῳ ὁρόφῳ καὶ κεραμίσι διὰ τὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ρυπασμάτων ἀντίφραξιν, ὑδραγωγοῦ μάλιστα φροντισθέντος εἰς περιποίησιν τῆς κινστέρνης καὶ τῶν σωληναρίων τῶν διαπορθμευόντων πρὸς ταύτην τὸ καταρρέον ὕδωρ καὶ διαυγέστατον καὶ πότιμον (=σοὺ γιολιδζὶ, τῆς σήμερον) διὰ τὰς λεπτομερείας τῶν ὁποίων δὲν ἔχει τις τί πρῶτον, τί ὕστερον ἵνα θαυμάσῃ τοῦ χορηγοῦ καὶ συντελεστοῦ τὴν πρόνοιαν. Χαίρων ὁ χορηγὸς λέγει ὅτι ἕνεκα τῆς φυσικῆς καλλονῆς τοῦ μέρους ἡ μονὴ πολλοὺς πρὸς αὐτὴν μεθελκύσει. Δὲν δύναμαι ἵνα μὴ παραθέσω τὸ μέρος τοῦτο πρὸς τὸν ἀναγνώστην, καίτοι ἐξέρχομαι τοῦ κυρίου θέματός μου· «ὁ τόπος γὰρ αὐτῆς εἰ καὶ πρὶν ὄφεων καὶ σκορπίων ἐτύγχανε καταγώγιον, ἀλλ' ὁ ποταμὸς, ἡ Αἶνος, ἡ θάλασσα, οἱ ρωγμῖνες ταύτης, οἱ νήνεμοι, ἡ τῆς ἀειθαλοῦς πόας κτηνοτρόφος νομὴ καὶ ἱππόβοτος, τὸ τῆς καθέδρας λοφόεν καὶ ἐλευθέριον ἐπανάστημα, ἡ λεπτὴ εὐκρασία ἀέρος τοῦ χύματος καὶ εὐεκτικὴ ἰσχναῖς αὔραις, οἱ ἀείζωοι περὶ τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ δόνακες ταύτας ὑποσυρίζοντες ἔμμουσον, ἡ ἄπλετος πεδιὰς καὶ εὐπρεπὴς ἄποψις, θέρους ὥρᾳ φημὶ, ἀσταχύων ἄνθει καὶ ταῖς ἀνθέριξιν αὐτῶν ἐπιβρίθουσα πολλὴν τοῖς ὁρῶσιν εὐφροσύνην ἐπιβραβεύουσιν, ὡραίων δὲ πτόρθων ἄγχιστα τῆς μονῆς ἐσμὸς ἀναφύεται καὶ τοῖς δε περιπλέκονται βότρυες, ὕδωρ δὲ βλυσταίνει τὸ εἰειδέστατον καὶ ψυχρότατον ἀτεχνῶς τῶν διψώντων ἐπευφραῖνον τοὺς φάρυγγας . . . Ταῦτα τοίνυν καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν πεντάδα τῶν αἰσθήσεων καθηδύνοντα πάντως εἰς θέαν τῆς μονῆς παρελκύσουσι....».

Τὸ ἰδίως τοπογραφικὸν μέρος ἔχει ὧδε:

«Αὐτὸ τὸ **Νεόκαστρον** σὺν τοῖς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς διακειμένοις παροίκοις τε καὶ οἰκήμασι δεσποτικοῖς καὶ ἀλλοίοις σὺν τῷ δικαίῳ τῶν γινομένων κατ' ἔτος ἐν αὐτῷ πανηγύρεων καὶ τῇ ἁλιείᾳ τῶν ποταμῶν τῆς τε **Σαμίας** καὶ τῆς **Μαρίτζης** πρὸς εὐπορίαν ἰχθύων· ἔτι τοῦ **Κανικλείου** τὸ προάστειον, τὸ **Λυκοχώριόν** τε καὶ τοῦ **Δράχου**, τὴν **Βανιάνους**

τὸ ἀκρωτήριον· τὰ προάστεια τὴν **Συκέαν** τὸ χωρίον καὶ τὸ προκείμενον προάστειον ἐκ βασιλικῆς προστάξεως συναριθμηθῆναι τοῖς δικαίοις τοῦ Νεοκάστρου μετὰ τὴν τελευτὴν ἀπ' ἐντεῦθεν τοῦ κατὰ χρῆσιν ἔχοντος αὐτὸ τὴν σήμερον τοῦ Ἀσπειώτου, ὃ καὶ τοῦ **Τριφυλλίου** ἐπονομάζεται· βούλομαι δὲ καὶ αὐτὸ μετατεθῆναι πλησίον τῆς μονῆς, ἔνθα καὶ τὸ **Λυκοχώριον καὶ τοῦ Δράχου** ἡδράσαμεν .... ἔτι πάντα τὰ ἐντὸς τῆς Αἴνου καὶ ἐκτὸς δεσποτικῶς διαφερόντά μοι ἀκίνητα γενέσθαι βούλομαι, τὸ **Νεοχώριον** προάστειον, ἡ **Κούριανις** προάστειον, τοῦ **Χοιροσφάκτου** προάστειον, ἡ **Βατζινέα** χωρίον, τοῦ **Χούζδερε** χωρίον, τοῦ **Σινάλη** προάστειον, τὸ νεοίκιστον ὁ **Βηρὸς** προάστειον, ὁ **Σωτὴρ τῶν Βλάχων**, προάστειον ὁ **Ἅγιος Νικόλαος**, τὰ ἐστρατευμένα δύο χωρία τοῦ τε **Δελιανοῦ** καὶ ἡ **Δραγάβαστα**, κάστρον ὁ **Ἀετὸς**, σὺν τῷ χωρίῳ τῇ Τσεχοβᾶ, προάστειον ἡ **Συκαράγι**, χωρίον ἡ **Βράνιστα**, προάστειον ἡ **Νεβοσέλους**, προάστειον ἡ **Δελβοτζιάνους**, προάστειον ἡ **Τζάμπη**, προάστειον ἡ **Ραυνιάνους**, χωρίον ἡ **Σόφους**, εἰ οὗ πραθῇ ἐν τῇ ζωῇ μου, τὸ **Ἐμπόριον** ἡ Σαγουδάους μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ προκαθημένων παροίκων τε καὶ ἐνοίκων, τῶν πλοίων τε .... Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ Κασταμονίτου, τὸ προάστειον τοῦ **Γαλάτου**, χωρίον τοῦ Τσεριτίου· μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ πιγκέρνου Κωνσταντίνου, χωρίον τοῦ **Ραδοβοῦντος**· μετὰ δὲ παρέλευσιν τοῦ Ρωμανίτου Νικήτα, τὸ χωρίον τὴν **Κερκιζόν**· μετὰ δὲ παρέλευσιν τοῦ Κωνστάντζη τοῦ ἀναθρεπτοῦ μου, εἰ ἅπαις οὗτος τελευτήσει καὶ τὸ χωρίον τοῦ **Χατζήσου** ..... ἔτι δὲ προσκυροῦμεν ... χωρίον τὴν **Καλοσέρας**, τὸν ἐξ ἀγορᾶς περιελθόντα μοι ἀγρὸν τοῦ Τζίτζη καὶ τὰ διαφέροντά μοι ἐν ΤΡΑΪΑΝΟΥΠΟΛΕΙ τόπια τὰ μὴ τῷ γραμματικῷ μου Μιχαὴλ δοθέντα· ἔτι δὲ τὰ διὰ χρυσοβούλου λόγου τοῦ ἀοιδίμου αὐθέντου καὶ πατρός μου ἐπιβραβευθέντα μοι **πλοῖα δώδεκα** .... προσκυροῦμεν τῇ μονῇ ὅσα περ τῆς **Τραϊανουπόλεως** ἡμῖν διαφέρουσιν ἔξωθεν τόπια... Εὔχομαι τῷ... Θεῷ παραταθῆναι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμετέρας ζωῆς εἰς ἀποπλήρωσιν ἀσφαλεστέραν τῶν διατεταγμένων καὶ εἰς ἀνέγερσιν τῶν ἐν τῇ Αἴνῳ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ τῶν προνοητῶν ἀμελείᾳ συμπτωθέντων ἤδη καὶ ἀμαυρωθέντων οἰκημάτων τε καὶ ὑπέργων τόπων .....»

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αἱ ἐν Ἀρμενίᾳ Ἑλληνικαὶ Κοινότητες. — Ἀρμοδίως ἐγνώσθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὅτι ὁ πρωθιερεὺς Γεώργιος Καρίμπωφ, πρόεδρος τοῦ Ποιμαντορικοῦ Συμβουλίου τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐν Ἀρμενίᾳ Ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας, ἐκόμισε εἰς Θεσσαλονίκην τὴν κινητὴν περιουσίαν μόνον τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος Κὰρς, ὅτι ἥ τε κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τοῦ Ναοῦ τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρουπόλεως παραμένει ἄθικτος καὶ ὅτι ὁ ναὸς τῆς Κοινότητος ταύτης θὰ ἐξακολουθήσῃ λειτουργῶν ἀφοῦ μέρος τῶν κατοίκων θὰ παραμείνῃ. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης πληροφορίαι ὅτι οἱ κάτοικοι σχεδὸν ὅλων τῶν ἑλληνικῶν χωρίων τῆς Ἀρμενίας διὰ διαφόρους λόγους ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς ἑστίας των, παραλαβόντες μεθ' ἑαυτῶν τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς περιουσίας τῶν ἱ. ναῶν των, πλὴν δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ τακτικὴ παράδοσις τῶν ἱ. ναῶν καὶ τῶν ἀκινήτων αὐτῶν περιουσιῶν εἰς τὰς ἀρμενικὰς ἀρχάς.

(Λογοκρισία)

Μητρόπολις Δράμας. — Ὁ Παν. Μητροπολίτης Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐξητήσατο ἐξ ὀνόματος τῆς ἱερᾶς Παλαιᾶς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, ἵνα ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ ἐκεῖσε μετακομιδὴ τῶν ὀστῶν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Η' ἐγγεγραμμένου ἐν τῷ μοναχολογίῳ τῆς Μονῆς καὶ πολλαχῶς εὐεργετήσαντος αὐτήν. Ἡ ὡς ἄνω αἴτησις ἐνεκρίθη.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 8339

Κλῆσις

Ἡ Μαρία Εὐγενιέβνα, τὸ γένος Ράκγωφ, χριστιανὴ διαμαρτυρομένη, τέως κάτοικος Πετρουπόλεως (Ρωσσίας) νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἐνενήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 91.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Σεργίου Τιμοθέου Μπράουδε, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ἐκ Πετρουπόλεως Ρώσσου Λοχαγοῦ, κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιεύθησεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»
«Βοσπόρου» καὶ «Πρὲς δε Σουὰρ»

Ἐν τοῖς Π]χείοις, τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς
(ὑπ·) **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ἀρ. Πρωτ. 7866

Κλῆσις

Ἡ Ἀγγελικὴ Π. Μπότα, τὸ γένος Μουρατσιόλη, ἀνεπαγγέλτου, πρὸην κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγελματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Πέτρου Μπότα, ἐμποροϋπολλήλου, κατοίκου Πέραν (Κωνσταντινουπόλεως) ὁδὸς Σαχσῆ No. 13, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς·

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 2 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς
Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος

ἀριθ. πρωτ. 8439

Κλῆσις

Ὁ Στυλιανὸς Παπαδόπουλος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς τέως κάτοικος Σαλματομβρουκίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61.) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρό τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Εὐγενίας Στυλ. Παπαδοπούλου, τὸ γένος Γρηγορίου Ξανθοπούλου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόους ὀθωμανῆς, κατοίκου Σαλματομβρουκίου τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσετα εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀρισθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόοδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α΄ γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀρμόδ. Χαμουδόπουλος**

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 28 Νοεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 47

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΓΕΝΕΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

(συνέχεια ἀπὸ 45ου φύλλου)

Εἰς τὴν σύνοδον τοῦ 1565, τὴν συγκληθεῖσαν, κατὰ τὰ προλεχθέντα, ὑπὸ Ἰωάσαφ Β' τοῦ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως πρὸς διόρθωσιν τῶν διορθώσεως χοηζόντων, συνῆλθον περὶ τοὺς 60 ἀρχιερεῖς. Ἦτο πρόγματι λαμπρὰ εὐκαιρία πρὸς διευθέτησιν τῶν πραγμάτων τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ δὲν συνέβη οὕτως. Ἡ σύνοδος πρώτιστα πάντων κατηγόρησεν αὐτὸν τὸν Ἰωάσαφ ἐπὶ σιμωνίᾳ καὶ καθῄρεσεν αὐτόν. Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ταχέως, οὐδὲ ἐπετράπη τῷ Ἰωάσαφ νὰ ἀπολογηθῇ. Μάτην ἐζήτει ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, μάτην ἐπεκαλεῖτο τὴν κρίσιν ἀνωτέρας συνόδου ἀποτελουμένης ἀπὸ τῶν πρώτων ἱεραρχῶν πάσης τῆς ἑλληνοανατολικῆς Ἐκκλησίας, παραδίδων ἑαυτὸν εἰς πᾶσαν τὴν αὐστηρότητα τῶν κανόνων, ἐὰν ἤθελεν ἀποδειχθῇ ἔνοχος· οἱ κριταὶ δὲν ἤθελον τοιαύτην σύνοδον. Οἱ εὖ φρονοῦντες τῶν ἑλλήνων εἰλικρινῶς ἐθλίβοντο διὰ τὰ κατὰ Ἰωάσαφ γενόμενα, ἐν Ἀδριανουπόλει δὲ ἔνθα ἐτελεύτησεν, ὁ λαὸς ἐνθυμούμενος τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, τὸν ἐθρήνησε. Τίνες δὲ ὦθησαν τὴν σύνοδον εἰς τὸ νὰ ἐκδώσῃ τοιαύτην καταδίκην κατὰ τοῦ Ἰωάσαφ; Πρῶτον μὲν οἱ ἄθεοι κληρικοί, ὡς συχνὰ ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ὁ Δωρόθεος, ἔπειτα δὲ καὶ κυρίως ὁ πρῶτος τῶν τότε ἀρχόντων Μιχαὴλ ὁ Καντακουζηνός, ὃς πλούσιος ὑπάρχων, ἐπαιρόμενος διὰ τὴν νομιζομένην αὐτοῦ ἐκ βασιλικοῦ γένους καταγωγήν, ἰσχυρὸς ὢν ἐν τῇ αὐλῇ, ἐζήτει νὰ διαθέτῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρότερον οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τοῦ Ἰωάσαφ. Περισσότερον δὲ ἦν παρωργισμένος κατ' αὐτοῦ ὁ Καντακουζηνὸς διά τινα οἰκογενειακὴν αὐτοῦ ἐν Μολδαυίᾳ ὑπόθεσιν, ὡς θέλομεν ἴδει κατόπιν.

Ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τῶν κληρικῶν, ἀφ' οὗ ἐξήνεγκεν ἡ σύνοδος τὴν ἄδικον κρίσιν καθ' ἑνὸς τῶν ἀρίστων πρωθιεραρχῶν, ἐζήτησε νὰ φανῇ καὶ ζηλωτὴς τοῦ δικαίου καὶ ἐξέδωκεν αὐστηρὰν διάταξιν κατὰ τῆς σιμωνίας. Ἀλλ' ἡ φωνὴ ἡ πρὸ μικροῦ τὸ ἄδικον ἐκφωνήσασα δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἠθικὸν κῦρος. Τῇ ἐπιρροῇ τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τῶν κληρικῶν, ἡ σύνοδος, ἐν ᾗ δὲν ἐφάνη ἡ μερὶς τῶν λαϊκῶν, ἐξέλεξε πατριάρχην τὸν μητροπολίτην Καισαρείας, ἄνθρωπον λόγιον μέν, ἀλλ' ἀστάτων φρονημάτων, πρὸς δὲ ποικίλον καὶ φιλοχρήματον. Ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ τὸν Δωρόθεον, ἤρξατο νὰ ἀσκῆται ἀπροκαλύπτως ἡ σιμωνία, προήγοντο εἰς ἀρχιερωσύνην ἄνθρωποι δαίμονες, ἐπειδὴ διωρίζοντο ὑπὸ τῶν κληρικῶν τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τοῦ Μητροφάνους, διορίζοντο δὲ ὡς εἰκὸς οἱ τοιοῦτοι μνηστῆρες, ὅσοι ἐπλήρωνον ἀδρῶς, τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς καὶ τὰς μαρτυρίας τῶν συγχρόνων (παρὰ Κρουσίῳ καὶ Δωροθέῳ) περὶ τοῦ πλούτου τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ τοῦ Μητροφάνους. Εἰσήχθη, ἐξακολουθεῖ ὁ Δωρόθεος, πᾶσα ἀνομία καὶ ἀταξία. Τὸ Πατριαρχεῖον κατέστη ἡ πηγὴ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν ἐπισκοπῶν. Ἡ δὲ κατὰ τῆς σιμωνίας ληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς πρὸ μικροῦ συνελθούσης συνόδου τοῦτο εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτή, ὡς λέγει ὁ Μαλαξός, τινὲς ἀρχιερεῖς δὲν ἔπερναν φλωρία νὰ κάμνουν ἱερεῖς· μόνον τὸ ἐμπατίκη τοῦ ἐπαίρνε, ὡσὰν ἤθελε τὸν ἑκάμη ἱερέαν, καὶ τοῦ ἔδιδε ἐκκλησίαν. Καὶ ἀκούσατε τί ἐμπατίκη ἔπερναν τινὲς ἀρχιερεῖς. Ἔσοντας εἰς τὴν χειροτονίαν ὅπου δὲν ἔπερναν φλωρία διὰ νὰ μηδὲν παρέδουν τὴν ἀπόφασιν τῶν θείων κανόνων καὶ τῶν ἀρχιερέων, καὶ διὰ νὰ μηδὲν κατακριθοῦν μὲ τὸν Σίμωνα τὸν μάγον, ἔπερναν τὸ ἐμπατίκιον διπλόν. Οὐαὶ οὐαί. Δὲν γελᾶται ὁ Θεὸς κτλ.» Τί δὲ ἐγίνετο ἐν αὐτῷ τῷ Πατριαρχείῳ ἐπὶ τοῦ Μητροφάνους τοῦ διενεργοῦντος ἀπὸ τῶν ἐπισκοπῶν διαίας εἰσφορὰς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον; Κατὰ τὸν αὐτὸν Δωρόθεον ἦτο κενὸν τὸ Πατριαρχεῖον καὶ δὲν εἶχε ψιχίον ἄρτου, ἐπειδὴ ὁ Μητροφάνης ἔθετε τὰ χρήματα εἰς τὸ ἑαυτοῦ βαλλάντιον, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Πατριαρχείου. Τελευταῖον δὲ ἐντελῶς εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Χρυσοπηγῆς οἰκίαν αὐτοῦ, εἶχεν ἀποκομίσει ἐκεῖσε ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὅ,τι καλὸν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ. Ἐνταῦθα περιεκυκλώθη ὑπὸ πλήθους συγγενῶν, ζητούντων νὰ πλουτήσωσιν ἐπὶ τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ, πρᾶγμα μέχρι καὶ σήμερον ἀποτελοῦν στοιχεῖον διαφθορᾶς ἐν τῷ πατριαρχείῳ. Αὐτὸς ὁ Καντακουζηνὸς ἐπείσθη ἐπὶ τέλους περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου ἐγγράφως, ἀπέναντι δύο μητροπόλεων, τῆς Λορίσσης καὶ τῆς Χίου, καὶ ἐκείνην μὲν ἐπώλησεν ἀντὶ 1000 φλωρίων, τὴν δὲ Χίον ἐκράτησε μέν, ἀλλ' ἔζη ἐν Κων]πόλει, καιροφυλακτῶν νὰ εἰσπηδήσῃ πάλιν εἰς τὸν θρόνον ὑποσκελίζων τὸν διάδοχον αὐτοῦ(1).

Ἦτο δὲ οὗτος ὁ περιφανὴς Ἱερεμίας Β', ὅστις καταγόμενος ἀπὸ γονέων χρηστῶν ἐξ' Ἀγχιάλου, ἔνθα ἔζη καὶ ὁ Καντακουζηνός, ἔλαβε τὴν μοναχικὴν κουρὰν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τῇ παρὰ τὴν Σωζούπολιν (ἐν τῷ Εὐξείνῳ) καὶ ἐγένετο ἐπειτα μητροπολίτης Λαρίσσης. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἱερεμίου ἔτυχε μὲν τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἀλλὰ δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκείνου ὑποστήριξιν. Ἡ ἀπολυταρχία, τὴν ὁποίαν εἶχον σφετερισθῇ εἰς τὰ πράγματα τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὅ τε Καντακουζηνὸς καὶ οἱ κληρικοὶ (ὀφφικιάλοι τοῦ Πατριαρχείου) μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Ἰωάσαφ, καὶ ἥτις εἶχεν ἐπενέγκει τοσούτους πικροὺς καρποὺς ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ Μητροφάνους, ἠπείλει νὰ ἐξεγείρῃ τὸν γογγυσμὸν τοῦ λαοῦ, ὅστις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπέμβῃ ὑπὲρ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ λαός, προσκαλουμένου εἰς τὸν θρόνον ἀνδρὸς ἀξίου πάσης τιμῆς καὶ ἀγάπης παρὰ πᾶσι. Ἀνεδείχθη δὲ ὡς τοιοῦτος ὁ ὑπὸ πάντων ἐπαινούμενος Ἱερεμίας, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ ἀλλὰς αὐστηρὸς Δωρόθεος ἀποκαλεῖ χρηστὸν μοναχὸν καὶ ἐν τῇ πράξει τοῦ βίου δεδοκιμασμένον.

(Ἕπεται συνέχεια)

(1) Ὁ Μαλισέβσκης εἶναι αὐτηρὸς κατὰ τοῦ Μητροφάνους ἀκολουθῶν τοὺς τότε χρονογράφους καὶ ἀποδεχόμενος τὰς δυσμενεῖς αὐτῶν κρίσεις περὶ αὐτοῦ. Καίτοι αὗται δυσκόλως δύνανται νὰ εἶναι ὅλως ἀβάσιμοι, ὅμως εἶναι ἄξιαι προσοχῆς, αἱ περὶ τῆς ἐμπαθείας αὐτῶν ὑπόνοιαι τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Ἀθηναγόρου ἐν «Ν. Ποιμένι» ἔτ. Β', τευχ. 6—9, κ. ἑξ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐξοχώτατον Κύριον Ἐλευθέριον Βενιζέλον

ΝΙΚΑΙΑΝ

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπὶ τοῖς συντελεσθεῖσι τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ ἐξαισίοις περὶ τὸ Γένος ἡμῶν μεγαλουργήμασιν, ἐκδηλον ποιήσασθαι βουλομένη καὶ τὴν παρ' ἑαυτῆς εὐγνώμονα μητρικὴν στοργὴν καὶ τιμὴν πρὸς τὸν μέγαν τῶν θαυμασίων τούτων πρωταθλητὴν καὶ ὑπέροχον κυβερνήτην Κύριον Ἐλευθέριον Βενιζέλον, υἱὸν αὐτῆς ἐν Κυρίῳ περισπούδαστον καὶ ἀγαπητόν, ἔγνω γνώμῃ καὶ ψήφῳ ὁμοθύμῳ τῶν Δύο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Διοικητικῶν Σωμάτων, ἀπονεῖμαι αὐτῷ Χρυσοῦν Σταυρόν, περιέχοντα τεμάχιον Τιμίου Ξύλου, ὅπως εἴη Αὐτῷ τοῦτο μὲν εἰς τεκμήριον ἱερὸν τῆς πρὸς Αὐτὸν ἐξαιρέτου αὐτῆς τιμῆς καὶ ἀπείρου στοργῆς ἐφ' οἷς ἀπαραμίλλως ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐμόχθησε καὶ ἐμεγαλούργησε καὶ ἐφ' ᾗ ἐπεδείξατο πάντοτε ἀρετῇ, τοῦτο δὲ καὶ εἰς εὐλογίαν καὶ ἁγιασμὸν καὶ φυλακτήριον διὰ παντός.

Ἐφ' ᾧ εἰς ἔνδειξιν καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ἀπελύθη καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον Εὐργετήριον καὶ Βεβαιωτήριον Γράμμα, διαβιβασθὲν τῷ Ἐξοχωτάτῳ καὶ Μεγάλῳ τῆς Πατρίδος Υἱῷ καὶ Τέκνῳ τῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητῷ καὶ περισπουδάστῳ Κυρίῳ Ε. Βενιζέλῳ μετὰ τῶν διαπύρων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν εὐχῶν ὑπὲρ ὑγείας, μακροημερεύσεως καὶ πάσης πάντοτε ἐνισχύσεως καὶ κραταιώσεως καὶ εὐοδώσεως ἐν ταῖς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μεγάλαις καὶ ὑπερόχοις βουλαῖς καὶ προσπαθείαις Αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ θῃ Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ σωτηρίου ἔτους.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου † ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**
† Ὁ Κυζίκου **Κωνσταντῖνος**
† Ὁ Ἀμασείας **Γερμανὸς**
† Ὁ Πισσιδείας **Γεράσιμος**
† Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος**
† Ὁ Αἴνου **Ἰωακεὶμ**
† Ὁ Βιζύης **Ἄνθιμος**
† Ὁ Σηλυβρίας **Εὐγένιος**
† Ὁ Σαράντα-Ἐκ]σιῶν **Ἀγαθάγγελος**

Ψήφισμα Δύο Σωμάτων πρὸς τὴν Α. Ἐξ. τὸν Ἐλ. Βενιζέλον ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Σμύρνης:

Τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τῆς Ἱ Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, νόμῳ ἅμα δὲ καὶ συνεχεῖ καὶ μακρᾷ παραδόσει, πρυτανεῦον ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Ἀλυτρώτου μέρους τῆς ἑλληνικῆς Φυλῆς, κοινῇ καὶ ὁμοθύμῳ γνώμῃ διακηρύττει εὐγνωμοσύνην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους πρὸς τὸν

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ,

πρὸς τὴν ὑπ' αὐτὸν Κυβέρνησιν, πρὸς τὸν Στρατὸν καὶ Στόλον τοῦ ἐλευθέρου Κράτους ἐπὶ τῇ καταλήψει καὶ κατοχῇ τῆς Σμύρνης.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θεωρεῖ τὸ συντελεσθὲν ἱστορικὸν γεγονὸς ὡς τὴν αἰσιωτέραν ἀπαρχὴν τῆς συνολικῆς τοῦ Γένους ἀποκαταστάσεως καὶ ὡς τὸ ἀσφαλέστερον πρὸς διάδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀνὰ τὴν ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς δουλείας ἀνακύπτουσαν Ἀνατολήν.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου † ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς

† Ὁ Καισαρείας **Νικόλαος**
† Ὁ Κυζίκου **Κωνσταντῖνος**
† Ὁ Ἀμασείας **Γερμανὸς**
† Ὁ Πισσιδείας **Γεράσιμος**
† Ὁ Ἀγκύρας **Γερβάσιος**
† Ὁ Αἴνου **Ἰωακεὶμ**
† Ὁ Βιζύης **Ἄνθιμος**
† Ὁ Σηλυβρίας **Εὐγένιος**
† Ὁ Σαράντα-Ἐκ]σιῶν **Ἀγαθάγγελος**

Οἱ Σύμβουλοι

Ἰω. Χατζόπουλος
Σόλ. Καζανόβας
Ἀλ. Κιοσέογλους
Αὐρήλ. Σπαθόρης
Χρ. Δάλλας
Θηο. Παπαδόπουλος
Στ. Θωμάρης.

Ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου πρὸς τὴν Α. Ἐξ. τὸν Ἑλ. Βενιζέλον ἐπὶ τῇ παραιτήσει αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως:

Ἐξοχώτατε,

«Ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει τῆς Ὑμετ. Ἐξοχότητος, ἐν οὕτω κρισίμοις εἰσέτι τοῖς καιροῖς, ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς ἡγεσίας, ἐφ' ἧς, ἐντὸς ἐτῶν ὀλίγων, κατωρθώθη καὶ ἐπραγματοποιήθη θαυμαστῶς ὅ,τι ὡς ὄνειρον καὶ ἐλπὶς ἐπὶ αἰῶνας καὶ γενεὰς πρότερον ἐθέρμανε τὴν ἐθνικὴν ψυχήν, τὰ Δύο Διοικητικὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Σώματα, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, ἐν συνειδήσει τῶν εὐθυνῶν αὐτῶν ἀπέναντι τῆς Φυλῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, ὅπερ πᾶς Ἕλλην ἔχει τοῦ συντελεῖν καὶ συναντιλαμβάνεσθαι πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν αἰσίαν τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου ἐξασφάλισιν καὶ ἀποπεράτωσιν, συνελθόντα εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν, ἔγνωσαν ἐν πρώτοις διαβιβάσαι πρὸς τὴν νέαν Κυβέρνησιν, εἰς ἐνίσχυσιν αὐτῆς, τὰς εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς δηλώσεως καὶ διαβεβαιώσεως ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον προθύμως τὴν ἑαυτοῦ ἐπιρροὴν καὶ τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ κῦρος τίθησι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν πάσης ἐν Ἑλλάδι κυβερνήσεως καὶ ἀφωσιωμένης συνεχιζούσης τὴν ἐθνικὴν πολιτικήν, ἧς ἡ Ἐξοχότης Αὐτῆς τοιοῦτος περίνους καὶ ζηλωτὴς ὑπῆρξεν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις σημαιοφόρος καὶ πρωταθλητής. Εὐγνωμόνως δ' εἶτα κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἡ Συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων ἀναμνησθεῖσα τῶν μεγαλουργημάτων τῆς Ἐξοχότητος Αὐτῆς καὶ μετὰ συγκινήσεως μνημονεύσασα τῶν ὑψίστων ὑπηρεσιῶν, ἃς προσήνεγκε πρὸς τὴν Πατρίδα, Μέγας καὶ Ὑπέροχος ἀναδειχθεὶς κυβερνήτης καὶ Ἡγέτης αὐτῆς, ἐψηφίσατο ὁμοθύμως ὅπως ἐκφρασθῇ πρὸς τὴν Ἐξοχότητα Αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ Ἀλυτρώτου ἐν γένει Ἑλληνισμοῦ ἐφ' οἷς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους ἐν ἀφαντάστῳ φιλοπάτριδι περινοίᾳ καὶ ἀρετῇ ἐμόχθησε καὶ ἔπραξεν, ὁδηγήσας μὲν εὐσταθῶς καὶ ἀσφαλῶς τὴν Φυλὴν εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν προαιωνίων αὐτῆς πόθων διὰ τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἀπολεσθείσης ἐν χρόνοις ζοφεροῖς τῆς τιμαλφεστάτης ἐθνικῆς κληρονομίας καὶ μεγαλύνας οὕτω τὴν Πατρίδα καὶ δοξάσας αὐτήν, κατεργασάμενος δὲ τὴν σωτηρίαν καὶ ἐλευθερίαν μυριάδων ὑπὸ ἀνύποιστον δουλείαν καὶ ὑπὸ φανερὰν ἤδη ἀπειλὴν ἀφεύκτου ὀλέθρου στεναζόντων ἀδελφῶν.

Ταῦτα οὖν οὕτω γνώμῃ καὶ κρίσει ὁμοφώνῳ ἀποφασισθέντα καὶ ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Συντελεύσεως τῶν Δύο Σωμάτων ἄσμενοι καὶ μετὰ συγκινήσεως γνωρίζοντες καὶ ἀνακινούμενοι διὰ τῆς παρούσης εὐχετικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς πρὸς τὴν ἐρίτιμον καὶ περισπούδαστον Ἐξοχότητα Αὐτῆς, ἧς τὸν μέγαν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἆθλον οἱ αἰῶνες μέλλουσιν ἐξυμνεῖν, μετὰ σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ ἀναφέροντες τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔργον Αὐτῆς, ἐξαιτούμεθα ἐν εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις ἐγκαρδίοις παρὰ Θεοῦ Αὐτῇ μὲν ὑγείαν, ῥῶσιν καὶ μακρότητα ἡμερῶν πρὸς συνέχισιν τῶν μεγάλων πατριωτικῶν Αὐτῆς ὑπηρεσιῶν, τῇ δὲ φίλῃ Πατρίδι πᾶσαν εὐλογίαν καὶ χάριν, πρὸς αἰσίαν συμπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς ἐθνικοῦ ἔργου καὶ ἀρίστην συγκρότησιν τῶν κατ' αὐτήν, καὶ διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς, θαυμασμοῦ καὶ στοργῆς.

ᾳπϰ' Νοεμβρίου ιδ'.

Τῆς Ὑμετέρας λίαν περισπουδάστου Ἐξοχότητος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
καὶ ὅλως πρόθυμος
Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
† Ὁ Προύσης **ΔΩΡΟΘΕΟΣ**

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 22 Νοεμβρίου συνελθόντα ἐκτάκτως τὰ δύο Σώματα ἀπεφάσισαν νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Αὐτοῦ Μεγαλειότητα Κωνσταντῖνον

Λυκέρνην

Αἱ τύχαι τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους κινδυνεύουσι καὶ πάλιν, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένη ἡ πραγματοποίησις τῶν προαιωνίων αὐτοῦ πόθων, τοὺς ὁποίους αἱ φύλακες τῶν λαϊκῶν δικαίων Μεγάλαι Δυνάμεις πυνόησαν. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πέντε ὅλους αἰῶνας ἐκυριάρχησε καὶ κυριαρχεῖ τῇ συνειδήσεως καὶ τῆς σκέψεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν μακρὰν πάσης ἐσωτερικῆς διαιρέσεως καὶ νὰ καθοδηγήσῃ πρὸς τὸν ὕπατον σκοπὸν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἑνώσεως ὑπὸ καθεστὼς ἐνηρμοσμένον πρὸς τὰς ὡραιοτέρας αὐτοῦ δημοκρατικὰς παραδόσεις, προάγεται νὰ ἐκζητήσῃ παρὰ τῆς Γ. Μεγαλειότητος ὅπως ἀπο-

φασίσῃ. Αὕτη ὅ,τι ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐνδείκνυται.

Ἐν ὀνόματι τῶν δύο Ὑπάτων Σωμάτων, τῆς Α. καὶ Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, συνελθόντων ἐν ἐπισήμῳ συνεδρίᾳ, ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀναγκάζεται νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν Ὑ. Μεγαλειότητα ὅτι ἐὰν ὑπῆρξαν Ἱερίγκηπες παραιτηθέντες τοῦ στέμματος πρὸς διάσωσιν τῆς ἰδίας αὐτῶν δυναστείας, τὸ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος καθῆκον ἐπιβάλλει εἰς Ὑμᾶς νὰ ἐγκαταλείψητε τὰς Ὑμετέρας διεκδικήσεις.

Ὁ Τοποτηρητὴς
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
Μητροπολίτης Προύσης Δωρόθεος

Ἐκλογικὴ Συνέλευσις.— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 22 λήγοντος, συνῆλθεν ἐν τοῖς Πα]χείοις ἡ πρὸς ἀνάδειξιν νέων Συμβούλων συνέλευσις. Ἐν πρώτοις ὁ Σεβ. ἅγιος Τοποτηρητὴς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ μέλη τῆς συνελεύσεως τὸ ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ἐγκριθὲν καὶ ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιευόμενον τηλεγράφημα· εἶτα ἡ Α. Σεβ. προσεφώνησε τὴν συνέλευσιν ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι, Κύριοι,

Ὅτε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ εὐκαιρίᾳ καὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ συνήρχετο ἡ ἐκλογικὴ Συνέλευσις καὶ προέβαινεν εἰς τὰς γνωστὰς ἀποφάσεις αὐτῆς καὶ κατήρτιζε διὰ τὸ μέλλον ἐκλογικοὺς Κανονισμούς, οἱ πλείους τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν Συνέλευσιν ἐκείνην ἐμειδίων, εἶμαι βέβαιος, κατὰ φρένα καὶ θυμόν, διότι ἐφρόνουν ὅτι τὰ ῥάγδην κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπερχόμενα γεγονότα θὰ μετέβαλλον ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος τὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ σὺν αὐτῇ θὰ συμμεταβάλλετο πλέον ἢ ῆττον καὶ κανονικῶς καὶ τὸ ἐν τῷ Ἐθνικῷ τούτῳ Κέντρῳ αἰωνόβιον καθεστὼς, ὁπότε θὰ παρέλκον καὶ οἱ ἐκλογικοὶ Κανονισμοὶ καὶ τὰ ἄλλα διοικητικὰ νομοθετήματα. Καὶ ὅμως καίτοι ἔτος συνεπληρώθη ἤδη ἔκτοτε, οὐ μόνον τὰ τότε ἐκκρεμῆ ζητήματα ὑφίστανται ἀκέραια καὶ ἀδιάλευκα, ἀλλὰ καὶ νέα ἀνεφύησαν, τυφῶνας καὶ τρικυμίας ἐπαπειλοῦντα. Ἡ σοβαρότης δὲ τῶν πρώτων καὶ ἡ ὀξύτης τῶν δευτέρων ἐπιβάλλουσιν εἴπερ ποτε εἰς τοὺς ἁρμοδίους μελέτην, περιστολὴν καὶ πρὸ παντὸς περιεσκεμμένην πρόβασιν, διὰ τοῦτο ἡ γνώμη καὶ ἡ ψῆφος Ὑμῶν τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ κυρίαρχον ἐκλογικὸν Σῶμα, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἀνάδειξις τῶν ὑπευθύνων αἱρετῶν καὶ δρώντων προσώπων ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς ἡμῶν πράγμασι, δέον νὰ ᾖ ἐξαιρέτως τὴν φορὰν ταύτην αὐστηρὰ ἀλλὰ καὶ ἐξαιρέτως δικαία καὶ πεφωτισμένη. Διὰ τῶν λόγων μου τούτων, δὲν ἐννοῶ, οὐδ' ἐμαυτοῦ οὐδ' οὐδενὸς ἄλλου νὰ ὑπεραπολογηθῶ, θεωρῶ ὅμως καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ὑπ' αὐτῆς τῆς χρηστότητος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ διακηρύξω μὲ ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς μου ἀπορρέουσαν ἐπισημότητα, ὅτι μεθ' ὅλα τὰ κατὰ τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Κέντρου, ἐξ οἰκείων πάντοτε ἐκτοξευθέντα πικρὰ βέλη, μεθ' ὅλα τὰ ἀφειδῶς κατηγορηθέντα περὶ ἐξαρθρώσεως καὶ ἀποχαλάσεως, ἐκράτησε τοῦτο ἀρκετὰ ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῶν Ἐθνικῶν αὐτοῦ παραδόσεων καὶ ἐφ' ὅσον αἱ δυσχείμεροι περιστάσεις ἐπέτρεπον ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον αὐτοῦ εἰς ὅλα πρὸ πάντων τὰ οὐδ' ὀλίγα οὐδὲ μικρὰ Ἐθνικὰ ζητήματα, ὧν ἠγήθη μετὰ τὴν ἀνακωχὴν κατὰ τρόπον ἐπισπασάμενον τὴν ἐκτίμησιν καὶ εὐαρέσκειαν τῶν ἁρμοδίων ἀπὸ τῶν κατωτάτων μέχρι τῶν ὑψηλῶν ἁρμοστειῶν τῶν προστατίδων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν Δυνάμεων. Ἐπαναλαμβάνω ἂς μὴ νομισθῇ ὅτι διὰ τῶν λόγων τούτων ζητῶ νὰ ἀποσπάσω τὴν Ὑμετέραν εὐαρέσκειαν καὶ εὐμένειαν.

Ὄχι! κάθε ἄλλο· ἄλλως τε γνωρίζομεν ἡμεῖς καλῶς ὁποίους καρποὺς συγκομίζουσιν οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ κοινά! Πρόσφατον καὶ μεγαλήγορον παράδειγμα τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου κείσθω τὸ μέγα καὶ εὐγενὲς πολιτικὸν θῦμα τῆς 1ης Νοεμβρίου. Ζητοῦμεν ἁπλῶς παρ' Ὑμῶν, ἵνα σεβόμενοι τὸ ἐν τῷ Ἐθνικῷ τούτῳ Κέντρῳ αἰωνόβιον καθεστὼς, τὸ ὁποῖον, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἀντιμετώπισεν Ἐθνικὰς θυέλλας καὶ ὑπερημύνθη τῶν Ἐθνικῶν συμφερόντων κατὰ τῆς μᾶλλον ἐπαχθοῦς τυραννίας, προβῆτε ἐν νομοταγείᾳ καὶ πνεύματος εὐθύτητι εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀποχωρούντων μελῶν τοῦ ἑτέρου Διοικητικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Σώματος, τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, καὶ τὴν μελέτην τῶν λοιπῶν συναφῶν ζητημάτων, συμφώνως ἄλλως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συγκλήσεως τῆς παρούσης Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως καὶ τὴν ἡμερησίαν αὐτῆς διάταξιν. Κατὰ τὰ ἄλλα δέον νὰ κυριαρχήσῃ ὅλων ἡμῶν δογματικῶς ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι ὑψίστη ἐθνικὴ ἀνάγκη ἡ διατήρησις τοῦ γοήτρου καὶ τοῦ ἠθικοῦ κύρους τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Κέντρου, μετὰ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν κανονικῶν καὶ κανονιστικῶν αὐτοῦ θεσμίων καὶ νόμων. Στῶμεν καλῶς, ἀδελφοί, διότι οἱ καιροὶ οὐ μενετοί! Τοῦτο ἐπιβάλλουσιν αἱ διανυόμεναι σοβαραὶ περιστάσεις, τοῦτο ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας πρὸ τῆς μοιραίας αὐτοῦ πτώσεως συνίστα ἡμῖν ὁ ὑπέρμεγας Κυβερνήτης κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Ἀκολούθως ἀνεγνώσθησαν καὶ συνεζητήθησαν ἐπὶ μακρὸν αἱ ἐνστάσεις κατὰ τῶν ἐκλογῶν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνοριῶν Γαλατᾶ, Σαλματομβρουκίου, Σταυροδρομίου, Στένης καὶ Ταταούλων Μεθ' ὃ ἀναγνωσθείσης καὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν πεπραγμένων τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἡ συνέλευσις διελύθη ὅπως συνεχίσῃ τὸ ἔργον αὐτῆς τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

(Λογακρισία)

Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας Κύριον Randall

Ἱερὰ Σύνοδος Μ. Ἐκκλησίας μετὰ θλίψεως λαβοῦσα γνῶσιν θανάτου ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ Ἐπισκόπου Γιβραλτὰρ Νάϊτ, οὗτινος μεγάλως ἐξετιμήθη παρ' ἡμῖν ὁ ζῆλος πρὸς ἀποκατάστασιν ἀδελφικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, πυχήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ καὶ συλλυπεῖται θερμῶς διὰ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος τὴ Ἀγγλικανικῇ καθόλου Ἐκ]σίᾳ.

Ἐκκλησία Σουηδίας.— Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης εὐχαριστοῦντος τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Παν. Μητροπολίτου Σελευκείας κ. Γερμανοῦ, ὡς ἀντιπροσώπου αὐτῆς ἐν τῷ Παγχριστιανικῷ Συνεδρίῳ.

Ἐκκλησία Ἀντιοχείας.— Ἀνεγνώσθη ἐπὶ Συνόδου γράμμα ἀπαντητικὸν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίου, ἐκφράζοντος τὴν συμπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας διὰ τὰ κατὰ τῶν ἐν Ἀνατολῇ χριστιανικῶν πληθυσμῶν κακουργούμενα, καὶ δηλοῦντος ὅτι θὰ προβῇ εἰς τὰ δέοντα διαβήματα παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις.

Μητρόπολις Ἰωαννίνων.— Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνος, ἀγγέλλον τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐπάνοδον.

Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως.—Τῷ Παν. Μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως κ. Βασιλείῳ αἰτησαμένῳ ὅπως ἔλθῃ ἐνταῦθα, ἀπαντήθη ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὴν παροῦσαν ψυχολογικὴν κατάστασιν θεωρεῖ ἀσύμφορον τὴν ἐνταῦθα ἔλευσιν τῆς Α. Πανιερότητος.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 46 ἀριθμοῦ)

* * *

§ 24. Λεπτομερείας τοιαύτης φύσεως τοπογραφικὰς, ἐξ ὧν δύνατόν. ἵνα σχηματισθῇ κάλλιστα χάρτης λεπτομερὴς ἐπιτελείου ἀπαντῶμεν συχνὰς ἐν τυπικοῖς μεγάλων βασιλικῶν μονῶν, ἐν εὐεργετηρίοις χρυσοβούλλοις ἢ ἄλλοις τοιούτοις γράμμασι π. χ. ἐν χρυσοβούλλῳ ὑπὲρ βασιλικῆς μονῆς τῶν Λέμβων παρὰ τὴν Σμύρνην(1) ἀναγινώσκομεν: ἓν μετόχιον **ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Ἐξωκαστρίτης**, ὡσαύτως (ἐκτήσατο ἡ Μονὴ) τὸ **ἐν Λαγκάδι** τοῦ κατὰ τὴν Σμύρνην θαλαττίου κόλπου τόπων, τὴν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ **Κανδζουριῶνος** ἐλαιοφυτείαν.., τὸ προάστειον τὴν **Βάρνην**. Ἐν ἄλλῳ ἐγγράφῳ ἀφορῶντι εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τῆς Θεομήτορος τῶν Λέμβων εὑρίσκομεν κατὰ τύ-

---

(1) Mikl.-Muller, Acta et Dipl. IV, 3, 7, 9, 17. κ. ἑ. Ὅρα ἐν Migne, Λατ. Πατρολ. τ. 215 σ. 1560 Ἐπιστολὴ Ἰννοκεντίου Γ'. τοῦ 1208 πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Γεράρδον, ἀριθμεῖ τοπία, μοναστήρια, ναοὺς τῆς Ἀττικῆς.

χην μᾶλλον ἢ κατὰ σειρὰν ἐὼν δεξιὰ τὰ δίκαια τοῦ χωρίου **Μανταίνας**, ἀριστερὰ τὰ... μέχρι τοῦ ρύακος τοῦ ἐγχωρίως λεγομένου **Χασκαυγῆ**... χωρίον **Κουκούλι** εἰς τὸ **Σαρακηνικὸν**, ἧς πλησίον καὶ καταλύματα τοῦ προαστείου **Ἀριστηνοῦ**... χωρίον τὴν **Δροῦν** καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀλλ' ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῶν τύπων καὶ τῶν χωρίων βλέπομεν ἐπιβαλλόμενα τὰ ὀνόματα ἁγίων, μαρτύρων, ὧν ναοὶ ἢ ναΐδια, παρεκλήσια, ἢ ἐξωκλήσια ἢ ἐρημοκκλήσια διασώζονται ἢ διεσώζοντο. Ἐν τῷ Αἵμῳ, ἐν ταῖς παραλίαις τοῦ Αἰγαίου ταῖς πρὸς τὴν Εὐρώπην καὶ ταῖς πρὸς τὴν Ἀσίαν, ἐν ταῖς νήσοις, ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, ἐν αὐτῇ τῇ ΚΠόλει ἔχομεν μαρτύρια ὅσα πλεῖστα καὶ ἀρχαιότατα, μάλιστα καὶ χῶραι τινὲς ἢ πόλεις ἢ κῶμαι καὶ εἰς ἐπισκόπου τιμὴν ὑψοῦντο π.χ. ἔχομεν ιγ' ἐπισκοπὴν ὑπὸ **τὸν Καισαρείας, τὴν τοῦ ἁγίου Προκοπίου, ὑπὸ τὸν Κελδζινῆς - Ταρῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ἁγίου Ἐλισσαίου** κλπ.(1). Ὁ δὲ περίεργον ἀλλ' ἅμα καὶ χρήσιμον διὰ τὴν διαλεύκανσιν τοπογραφικῶν ἀποριῶν εἶναι ὅτι ταῖς ὀνομασίαις ταύταις πρόσκεινται συνδεδεμένα καὶ τὰ ὀνόματα τὰ τέως τῶν παλαιῶν τοποθεσιῶν, ἐν αἷς προσηρτήθησαν ἐπικρατήσαντα τὰ χριστιανικά π.χ. ἐν αὐτῇ τῇ ΚΠόλει ἔχομεν **Θεοτόκον ἐν τοῖς Ὀνωράτου, ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις, τῶν ἁγίων Ἀναργύρων ἐν τοῖς Δαρείου** κ.λ. δι' ἃ μετίτω ὁ βουλόμενος τὰ γνωστὰ ἔργα τῶν γνωστῶν τυπογράφων τῆς βασιλίδος.

Ἐπὶ τοιούτων θεμάτων **τοπωνυμικῶν** ὑπάρχει ὡς ἐκ τῆς *Bgz*: Z: τοῦ 1914 τυπωθέντος πρὸ ἡμερῶν εὑρίσκω (σ. 492) **Ἐπιστημονικὴ Ἐπιτροπεία** πρὸς διαλεύκανσιν, ἐξέτασιν καὶ ἀλλαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὀνομάτων, ἧς προΐσταται ἀνὴρ ἐνδεδειγμένος ὅριστος καθηγητὴς ὁ κ. Ν. Πολίτης.

Ὅτι δὲ ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι χρήσιμωτάτη καὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς βοηθητικάς αὐτῇ ἐπιστήμας οὐδενὶ ἄγνωστον, ἀπὸ ἐτῶν δὲ ὁμολογεῖται καὶ συνιστᾶται ὑπὸ τῶν ἀλλοδαπῶν λογίων καὶ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σ. Λάμπρου ἰδιαιτέρως, ὅστις καὶ οὐκ ὀλίγας συμβολὰς παρέσχεν, ὡς καὶ ἄλλοι τῶν ἡμετέρων λογίων, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἀναφέρω, διότι καὶ ὁ τόπος αὐτὸς λοιδορεῖ με. Συλλογὴ τοπωνυμιῶν κατ' ἐπαρχίας εἶναι ὠφελιμώτατα, ἀλλ' ἀπαιτεῖ κίνησιν καὶ ὑπομονήν, ἀποτελέσει δὲ οὐν τοῖς ἐκδιδομένοις ἓν νέον *Corpus*, ἢ νέον **Θησαυρὸν** ἀξιολογώτατον παράλληλον πρὸς τὸν ἀρχαῖον, ὡς εἶναι τὸ «Τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου» τοῦ κ. Μενάρδου, τὸ μετὰ τοιαύτης ἐπιτυχίας, ἥτις ἐκπλήττει τὸν λαμβάνοντα αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας συντεταγμένον.

§ 25. Ὁ σ. φίλος *L. Petit* ἐν ταῖς εἰσαγωγικαῖς ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ Τυπικοῦ λέξεσιν ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ τοπογραφικὰ σημεῖα τὰ ἐν τῷ ἄνωθι Τυπικῷ καὶ μελετηθῶσι. «*Il y aurait*, λέγει, *aussi à identifier les localités nommés dans le Typicon, à retrouver les anciennes possessions du monastère*». Ἀλλὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐπὶ τόπου μελέτην καὶ ἔρευναν ἴσως δέ που καὶ χρῆσιν σκαπάνης, δι' ἃ ἐπιτήδειος ἦν καὶ ἱκανὸς καὶ εὐκίνητος ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀρχ. Ἰνστιτούτου ἀκαδημεικὸς κ. Οὐσπένσκης.

Ἐν πρώτοις ἐκ τῶν δημοσιεύσεων τοῦ κ. Οὐσπένσκη, φαίνεται λελυμένον τὸ τοπογραφικὸν πρόβλημα ποῦ ἔκειτο ἡ Μονὴ καὶ ἡ **καθ' αὐτὸ** περιοχὴ αὐτῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς μητροπόλεως **Τραϊανουπόλεως**. Ταὐτίζεται κατὰ πρῶτον λόγον τὸ σημερινὸν **Φερεδζίκ**, ἐν ᾧ ὁ σημερινὸς τελευταῖος σταθμὸς τοῦ σιδη-

---

(1) (Λιμὴν) **τῶν Ἁγίων Σαράντα** ἔναντι τῆς Κερκύρας.

Σαμαρίνα ἐπὶ τῆς Πίνδου (ἐπαρχ: Γρεβενῶν) San (ta) Marina, ἁγία Μαρίνη.

(2) Gelger, Ungedruckte «ungenugend veroffentl: texte d. Notitiac Episcopatum. Μονάχῳ 1900, σελ. 561, 581.

ροδρόμου τοῦ ἄγοντος πρὸς τὸ τέως ἀνώμαλον ἐρημικὸν καὶ πάντη ἀοίκητον καὶ ἀλίμενον Δεδέαγατς, πρὸς τὴν **Βήραν**. Τὴν Βήραν δὲ ἐγγράφει καὶ ὁ *Kiepert* ὀρθῶς ἐν τῷ χάρτῃ τοῦ Μεσ. Ἑλληνισμοῦ (ἔκδ. Ζαφειροπούλου).

(ἕπεται συνέχεια)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀριθ. Πρωτ. 8683.

Κλῆσις

Ὁ Ἀθανάσιος Ἠλία Καρανίκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς κτίστης τὸ ἐπάγγελμα κάτοικος Θεραπείων τοῦ Βοσπόρου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμου διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου. ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Φωτεινῆς Ἀθ. Καρανίκου, τὸ γένος Γεωργίου Λιμαράκη, χριστιανῆς καὶ ὑπηκόου ὁμοίως, κατοίκου Ταταούλων (Κωνσταντινουπόλεως) ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 6 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπ') **Ἀριστ. Δ. Χαμουδόπουλος**

Ἀριθ. Πρωτ. 8414

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμὸν 183 καὶ ἡμερομ. 28 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ τὸ γένος Γεωργίου Ἀλιμπέρτη καὶ τοῦ Γεωργίου Βουτσᾶ.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πολιτικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5555 καὶ ἡμερομ. 13 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ, τὸ γένος Γ. Ἀλιμπέρτη κατὰ Γεωργ. Βουτσᾶ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰωάννης μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρὶ αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὥς τε ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 666) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α' γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀριστ. Χαμουδόπουλος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 5 Δεκεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 48

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΕΝΩΣΙΣ

Καθ' ὃν χρόνον οἱ ἀξιοῦντες ἄρχειν τῶν Ἐκκλησιῶν εὐκαίρως ἀκαίρως ἐπιλαμβάνονται καὶ τῆς μᾶλλον καρδιοβόρου δι' ἕνα λαὸν ἀτυχήσαντα στιγμῆς ὅπως τονίσωσι ἐπιδεικτικῶς τὴν ἰδίαν **πατρότητα**, ὡς ἀναφαίρετον γνώρισμα ἑαυτῶν καὶ μόνον ἑαυτῶν, ὁ ὑπόλοιπος χριστιανικὸς κόσμος, προηγουμένων τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἐργάζεται μετὰ δραστηριότητος ἅμα καὶ σοβαρότητος ὅπως διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφῖδος, διὰ Συνεδρίων καὶ Συνδιαλέξεων καὶ ἄλλων προσφόρων μέσων προλειάνῃ καὶ προπαρασκευάσῃ τὴν ἕνωσιν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων ὑπὸ κεφαλὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Εἶνε εὐχάριστον καὶ πολὺ παρήγορον ὅτι αἱ γνῶμαι τῆς Ἐκ]σίας Κ]πόλεως αἱ διατυπούμεναι σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ἐν τῇ γνωστῇ Ἐγκυκλίῳ της περὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐκ]σιῶν εὗρον εὐάρεστον ἠχὼ τόσον παρ' αὐταῖς ὅσῳ καὶ παρὰ πολλοῖς λογίοις κληρικοῖς καὶ μὴ, τῶν ἐν λόγῳ Ἐκ]σιῶν, οἵτινες ἐν ἐπὶ τούτῳ ἔργοις ἐξέθηκαν τὰς σχετικὰς πρὸς τὸ ζήτημα γνώμας των.

Εἶνε σημειώσεως ἄξια ὅσα ὁ Ἀμερικανὸς Ἐπισκοπιανὸς κ. *Peter Ainslie* γράφει ὡς κατακλεῖδα τοῦ σοβαροῦ ἔργου του *if not a united Church-What?* «ὑπολείπεται, γράφει, νὰ λεχθῇ ὅτι ὑπάρχουσιν ἑπτὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἕκαστος χριστιανὸς δύναται καὶ ὀφείλει νὰ κάμνῃ ἵνα διαφωτίσῃ τὴν ἔρευναν διὰ τὴν χριστιανικὴν ἑνότητα καὶ ἐπισπεύσῃ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς»

α') Νὰ προσευχώμεθα θερμῶς, δημοσίᾳ καὶ κατ' ἰδίαν, ἐνθυμούμενοι ὅ,τι ἐν τῇ ἀρχιερατικῇ του προσευχῇ λέγει ὁ Ἰησοῦς «Πάτερ ἅγιε, ... ἐρωτῶ .... ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σὺ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ

ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύῃ ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας» (Ἰωάν. ΙΖ', 21).

β') Νὰ σκεπτώμεθα ὁριστικῶς κατὰ τρόπον φιλάδελφον περὶ ὅλων τῶν χριστιανῶν ἐνθυμούμενοι ὅτι ὁ Ἰησοῦς λέγει: «Εἷς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε» (Ματθ. ΚΓ', 8).

γ') Νὰ ὁμιλῶμεν φιλοφρόνως περὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς ἄλλας Κοινωνίας χριστιανῶν μετὰπραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ εὖ εἶναί των ἔχοντες ἐν νῷ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος» (Φιλ. Β', 4).

δ') Νὰ Διαλεγώμεθα μετ' αὐτῶν εἰλικρινῶς πάντοτε ἐν πνεύματι ἁβρᾶς φιλίας καὶ ἀποφεύγοντες τοὺς κινδύνους οἱοίποτε παρακολουθοῦσι τὰς ἐριστικὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας ὑπονοεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐν οἷς λέγει: «μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι· αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τιτ. Γ', 9—11).

ε) Νὰ διδάσκωμεν ἐν ὑπομονῇ τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς ἀδελφωσύνης καὶ τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκ]σίας ἐν συναναστροφαῖς, ἐν παραδόσεσιν, ἐν σχολαῖς καὶ ὅπου δήποτε δοθῇ εὐκαιρία, διὰ βιβλίων, δι' ἀναγνώσεων, διὰ διαλέξεων κτλ. μὲ ζέσιν καὶ σύνεσιν, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐλευθέρα ἀμοιβαία ἐπικοινωνία ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἰδέας περὶ τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος ἀνὰ τὸν κόσμον, καταστρέφουσα τὴν ἀπειλὴν τὴν ἐκ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς προκαταλήψεως τῆς θρ]κῆς ἀποχρώσεως, παράγουσα ὀρθὰς ἰδέας περὶ ἀδελφώσεως μεταξὺ ὅλων τῶν χριστιανῶν καὶ αὐξάνουσα τὴν δημώδη κατανόησιν τῶν ἀρχῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι τείνουσι πρὸς τὴν εἰρήνην ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις λέγει: «ὁ δὲ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν(Ἰω.ΙΔ',26).

στ') Νὰ συνεργαζώμεθα εἰλικρινῶς, ἰδίᾳ δὲ αἱ συγγενέστεραι πρὸς ἀλλήλας Κοινωνίαι, ἐρχόμεναι εἰς ὁριστικὰς διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ἀποβλέπωσι τὴν τυπικὴν προσέγγισιν καὶ τὴν ἀπωτέραν ἕνωσιν, ἔχουσαι ἐν νῷ τί ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει: «Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον· Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστέ» (Α'. Κρ'. γ'. 9).

ζ') Νὰ πιστεύωμεν εἰλικρινῶς ὅτι ἡ προσευχὴ καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Ἰησοῦ θὰ εὕρωσι τὴν πλήρωσιν αὐτῶν ἐν τῷ ἡνωμένῳ χριστιανισμῷ, καὶ πράγματι πληροῦνται. σήμερον, ἐνθυμούμενοι ὅ,τι λέγει ὁ Ἰησοῦς: «πάντα ὅσα ἂν προσευχόμενοι αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι λαμβάνετε καὶ ἔσται ὑμῖν» (Μαρκ. ΙΑ', 24).

Ὡς δύναται νὰ συναγάγῃ ὁ ἀναγνώστης, αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. *Peter Ainslie* διαφέρουσαι ἐξωτερικῶς μόνον συμπίπτουσι κατ' οὐσίαν εἰς τὰς γενικὰς γραμμὰς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἡμετέρας Ἐγκυκλίου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀρξαμένη κίνησις πρὸς προσέγγισιν καὶ ἕνωσιν δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ δώσῃ τοὺς καρποὺς αὐτῆς τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ παρ' οὐδεμιᾷ τῶν συνεργαζομένων Ἐκκλησιῶν ἢ ἑταιρειῶν ὑπάρχει ἡ ἀξίωσις ἢ κἂν ἡ τάσις νὰ κατακυριεύῃ καὶ κατεξουσιάζῃ τῶν ἄλλων πέτρα σκανδάλου, καθ' ἧς προσέκρουον μέχρι τοῦδε, θὰ προσκρούωσι δὲ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς αἱ ἀγνότεραι καὶ εἰλικρινέστεραι διαθέσεις. Τὰ «ἐγὼ μὲν εἰμὶ Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλὼ κτλ.» πάντοτε ὑπῆρξαν πρόξενος ἐρίδων καὶ διχοστασιῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀρχιγραμματεὺς † Ἀρχιμ. **Διονύσιος**

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ ἐν Γενεύῃ ἐδρεύουσα φιλάνθρωπος Διεθνὴς Ἕνωσις, ἀνενδότως ἐργαζομένη πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν τῆς μικρᾶς ἡλικίας, τῆς περιελθούσης καὶ ταύτης πολλαχοῦ εἰς οἰκτρὰν καὶ οὐτόχρημα ἀπεγνωσμένην θέσιν καὶ κατάστασιν ἀπό τε τῆς ἀπαισίου ἀλληλοσφαγῆς ὁλοκλήρων λαῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων αὐτῆς βιωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐπακολουθημάτων, ἔκρινεν ἐπάναγκες νὰ ἀπευθύνῃ καὶ θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας καὶ κοινότητας τῆς χριστιανωσύνης ἄνευ διακρίσεως ὁμολογίας καὶ ἐθνότητος, ὅπως μνήμονες τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας καὶ ἀδελφότητος προθυμοποιηθῶσι καὶ πάλιν νὰ διενεργήσωσιν ἐράνους ὑπὲρ τῶν παντοειδῶς πασχόντων καὶ κινδυνευόντων ἀθῴων πλασμάτων, καὶ δὴ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν 28 Δεκεμβρίου καθ' ἣν ἐξ ἀρχαίου τελεῖται ἡ μνήμη τῶν ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς ἀναιρεθέντων βρεφῶν, ἄλλων τούτων θυμάτων τῆς θεοβλαβείας ἡγεμόνων ἐκ τῶν λεγομένων καὶ τιμωμένων ὡς μεγάλων καὶ περιδόξων τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἡ ἔκκλησις ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», προθύμως δὲ γίνεται αὕτη διερμηνεὺς τῆς μακρὰν ἐδρευούσης καὶ πάσης τιμῆς καὶ ὑποστηρίξεως ἀξίας μεγάλης φιλανθρωπικῆς ἀδελφότητος παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀδελφοῖς, παρὰ τῷ ὁμογενεῖ καὶ ὁμοδόξῳ δημοσίῳ, ἐν πλήρει πεποιθήσει, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ εὕρῃ τοὺς πάντας ἓν τε τῇ μεγαλωνύμῳ ἡμῶν πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, προθύμους εἰς τὴν κατὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ δύναμιν ἐκδήλωσιν τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν διαθέσεων ὑπὲρ ἡλικίας καὶ δυστυχίας, φύσει τε καὶ θέσει ἀξίας πάσης συμπαθείας καὶ ἀντιλήψεως. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἦσαν οἱ φυσικοὶ κηδεμόνες καὶ προστάται τῆς ἡλικίας ταύτης, ἣ ἐξέλιπον διὰ παντὸς, θύματα τῆς ἀπηνείας τίς οἶδεν τίνος ἀκολούθου τοῦ βροτολοιγοῦ Ἄρεως, ἢ ζῶσι τεθνηκότες καὶ διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν σπλάγχνα, ἀνίκανοι πρὸς πορισμὸν καὶ ἐξοικονόμησιν καὶ τῶν μάλιστα ἀπαραιτήτων καὶ ὅλως στοιχειωδῶν ἀναγκῶν τοῦ ζῆν, τὴν δὲ ἀναπλήρωσιν τῶν ἰδίων ἐλλείψεων καὶ ὑστερημάτων ἀπεκδεχόμεναι ἀπὸ τῶν δυναμένων ἐν τῇ κοινῇ πίστει ἀδελφῶν καὶ οἰκείων, τῶν τε ἐγγὺς καὶ τῶν μακράν, παρ' ὅσοις δὲν ἀπεσβέσθη ἔτι ἡ φυσικὴ πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπάθεια, ἀλλὰ μένουσιν ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ παντὸς αὐχμοῦ καὶ καύματος «εἴ τις παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τινα σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί».

Ἀποβλέπων τις πρὸς τὰ παντοῖα φαινόμενα καὶ συμπτώματα τοῦ βίου τῶν χριστιανικῶν λαῶν κατὰ τὰς τελευταίας γενεάς, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν τελευταῖον πόλεμον καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἐκτυλιχθέντα καὶ μέχρι σήμερον πολλαχοῦ κρύφα ἢ ἀναφανδὸν διαδραματιζόμενα, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔχουσι δίκαιον οἱ διατεινόμενοι, ὅτι κενὸς εἶναι ὁ χριστιανισμὸς ἡμῶν, ὅτι κενὴ ἡ πίστις ἡμῶν, ὅτι ἀνεβίωσε καὶ ἀναζῇ ἐν ἡμῖν ὁ ἀρχαῖος ἐθνισμὸς μεθ' ὧν εἶχεν ἰδεωδῶν καὶ σπουδασμάτων, ἐὰν μὴ εἴχομεν νὰ ἀντιπροβάλλωμεν αὐτοῖς τὸ ἓν τοῦτο δεῖγμα τοῦ χριστιανισμοῦ, τῆς διαφοροτρόπως ἐκδηλωθείσης καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐκδηλουμένης χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας, μεθ' ὧν ἔχει καὶ αὕτη ἡρώων καὶ μαρτύρων. Οἱ μὴ ἀποξενωθέντες καὶ πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς ζῶν καὶ ἐνεργοῦν τὸ φρόνημα τοῦτο δύνανται θαρρούντως νὰ ἀντιποιῶνται τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος, ἔχουσι δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ τοῦ Κυρίου «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε πρὸς ἀλλήλους». Ἔχομεν βεβαίως καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα τὰς ἰδίας ἀνάγκας καὶ τὰ ἴδια θύματα, πολλὰ καὶ ταῦτα καὶ ποικίλα, πρὸς τούτοις ἔχομεν καὶ τὰ θύματα τῆς μπολσεβικῆς λύσσης, ὑπὸ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν μορφὴν ἐπικαλούμενα ἅπαντα τὴν ἀντίληψιν τῆς αὐτῆς συμπαθείας καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας ἐν Χριστῷ. Ἀλλ' ἀξιοῦσι νὰ τύχωσιν αὐτῆς καὶ τὰ μακρὰν θύματα, ἔστω ἐν δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ μοίρᾳ, ὅπως θὰ ἔβλεπον ἀνεπιφθόνως καὶ τὰ παρ' ἡμῖν θύματα νὰ τύχωσιν ὁμοίας παρ' ἐκείνων συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας. Ἀλλάσσουσιν οἱ τόποι καὶ οἱ χρόνοι, αἱ τύχαι καὶ τὰ γεγονότα ἐπανέρ-

χονται τὰ αὐτὰ ἡ παραπλήσια. Ἡ πρώτη ἐν Ἱερουσαλὴμ χριστιανικὴ κοινότης, παρασχοῦσα ἐν ἀρχῇ πολλὰ δείγματα τῆς ζώσης αὐτῆς φιλαδελφίας, ὕστερον εἶχε περιέλθει αὐτὴ ἐκ λιμοῦ καὶ ἄλλων περιστάσεων δυσμενῶν, εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν, οὕτως ὥστε ἐδέησε νὰ ζητηθῇ ἡ ἀντίληψις τῶν μακρὰν οἰκούντων ἀδελφῶν, καὶ ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος, πρὸς τῷ κηρύγματι τοῦ Εὐαγγελίου, εἶχε καὶ τὸ ἔργον τοῦτο, νὰ διενεργῇ ἐράνους ὑπὲρ τῶν πασχόντων, παρ' ἄλλων τε καὶ παρὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ χριστιανικῶν κοινοτήτων. Εἶναι ἐφαρμόσιμα καὶ πρὸς ἡμᾶς ὅσα ἔγραφε τότε πρὸς τοὺς ἐν Κορίνθῳ χριστιανοὺς ἐξαιτούμενος τὴν κατὰ δύναμιν ἀντίληψιν αὐτῶν, «οὐχ ἵνα, λέγει, ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλῖψις,ἀλλ' ἐξ ἰσότητος ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, γένηται ἰσότης, καθὼς γέγραπται· ὁ τὸ πολὺ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον οὐκ ἠλαττόνησεν». Εἶναι ἡ ἀδελφικὴ ἀλληλεγγύη.

Ἡ Ἐκκλησία θὰ διατάξῃ καὶ ἑφέτος δι' ἰδίας ἐγκυκλίου τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην περιφορὰν δίσκων ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὑπὲρ τοῦ εἰρημένου σκοποῦ, βεβαία δὲ εἶναι ἡ πεποίθησις, ὅτι τὸ ὁμογενὲς καὶ ὁμόδοξον πλήρωμα ἐν πάσῃ δυνατῇ δαψιλείᾳ θὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν κλῆσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐπίκλησιν τῶν μακρὰν οἰκούντων ἀδελφῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔχει δι' ἐλπίδος ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», ὅτι ἡ ἀνεξάντλητος φιλανθρωπία τῆς εὐπορούσης ὁμογενείας προεξαρχουσῶν τῶν ἑλληνίδων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, καὶ ἄλλως θὰ ἐκδηλώσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς δεινοπαθούσης μικρᾶς καὶ ἀθῴας ἡλικίας. Πᾶσα συνεισφορά, καὶ ἡ ἐλαχίστη, εἶναι εὐπρόσδεκτος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΙΑ

(Ἐκ τοῦ «Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ» τεῦχ.νη΄σ. 654 κ.ἑ.)

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καλὸς καὶ ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ μεταρρυθμικὸς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει ἡ «Ἀναγέννησις»· ἀλλὰ δὲν δύναταί τις νὰ παρίδῃ καὶ ὅτι τινὲς τῶν συνεργατῶν αὐτῆς ἐν τῷ ὑπερβολικῷ αὐτῶν ζήλῳ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθουμένου ὑπερβαίνουσι τὰ ἐσκαμμένα.

Οὕτω π. χ. ἐν σελ. 311 ἐτόλμησε τῶν ἀρθρογράφων τις νὰ γράψῃ ὅτι ἡ παρθενία δὲν εἶναι χριστιανικὴ τελειότης καὶ ἐν σελ. 373 ὁ αὐτὸς ἢ ἄλλος ἐνθαρρυνθεὶς προέβη νὰ ἀποκαλέσῃ πρᾶξιν παράλογον καὶ βλαβερὰν ὑπὸ ἔποψιν φυσιολογικὴν, ἠθικὴν καὶ κοινωνικήν. Ὅτι τοιαῦτά τινα ἐδόξασεν ὁ Λούθηρος, ὃν φαίνεται ἐπιθυμεῖ νὰ μιμηθῇ, ὀλίγοι τινὲς πρὸ αὐτοῦ καὶ πολλοὶ μετ' αὐτὸν εἶναι ἀληθὲς, πλὴν χωρὶς νὰ προδικασθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἥτις εἶνε ἔργον τῆς συγκληθησομένης Οἰκ. Συνόδου, ἂς ἐξετασθῇ κατ' ἀρχὴν ἐν ἁπλῇ σκιαγραφίᾳ ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁρμέμφυτον τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ εἴδους, ἵνα ἴδωμεν ἂν πράγματι καὶ ἐν αὐτῷ εἶναι ὁρμὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταδάμαστος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἂν ἔχωνται ἀληθείας αἱ διατυπωθεῖσαι κατηγορίαι κατὰ τῆς παρθενίας.

Προορισμὸς βεβαίως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ μικρὸν κατὰ μικρὸν τελειοποίησις καὶ ὁμοίωσις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ὃν ὡς πρὸς μαγνήτην ἀκατασχέτως φέρεται. Τὸ Θεῖον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἡμῶν παρίσταται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνέφικτον Ὡραῖον. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ διατελεῖ συνδεδεμένη μετὰ τοῦ σώματος δὲν δύναται πάντοτε καὶ ἐλευθέρως ἀνιπταμένη νὰ ἀγάλλεται καὶ περιλούεται ἐν τῇ ὑπερλάμπρῳ καὶ ἐξαισίᾳ ὡραιότητι τῆς ὑπεραγίας Τριάδος. Τούτου ἕνεκα ὁ Πανάγαθος Θεὸς οἱονεὶ ὡς προοίμιον τῆς μελλούσης τοῦ ἀνθρώπου εὐδαιμονίας, ἐδημιούργησεν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ ὡραῖον ὡς σκοπὸν

Αὐτοῦ καὶ σεβαστὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἀντιπρόσωπον. Τὸ ὡραῖον τοῦτο ἐν πάσῃ τῇ πληρότητι αὐτοῦ ἐκφαίνεται μὲν ἀλλαχοῦ, ἰδίᾳ, ὅ δμως ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει καθόλου. Ἐν ταύτῃ ἕκαστος εὑρίσκει εἰς τὸν ἕτερον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὅ,τι ποθεῖ, ἐκ δὲ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος τῆς συμφωνίας ἐξαρτᾶται ἀκριβῶς καὶ ἡ μᾶλλον ἢ ἧττον προσήλωσις ἡμῶν πρὸς τὸ φιλούμενον. Μέχρι τοσούτου μάλιστα ὥστε ἀληθεύει τὸ λεχθὲν· τυφλοῦται περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν (Πλατ, Νομ. Ε. 731) καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ὡραῖον τυγχάνει ὑποκειμενικόν, καθ' ὅσον περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος· ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδίας ἑκάστου φυσικῆς διαθέσεως. «Ὁ ἔρως τὰ μὴ καλὰ ποιεῖ φαίνεσθαι· καὶ γὰρ ἔρωτι πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ πέφανται (Θεοκρι. Εἰδ. 6 18—19). Nom è belle quel che è bello, ma è bello che piace A Alfand Proverbi p. 4,)

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῇ μικρᾷ ἡλικίᾳ, ὁπότε ὑπνώττουν τὰ διάφορα συναισθήματα· ἡ δὲ καρδία δίκην κάλυκος ρόδου περισφίγγεται ὑπὸ τῶν πετάλων αὐτῆς, ἡ τάσις, ὁ ἔρως οὗτος τοῦ ὡραίου εἶναι γενικὸς πρὸς ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἀπροσδιόριστος, εἶτα δ' ὅμως ὅταν φθάσῃ τις εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν τὸ μὲν σῶμα εὑρίσκεται εἰς πλήρες σφρῖγος καὶ ἀκμήν, ἡ καρδία δίκην ρόδου ἀνθίσαντος ἤδη εἶναι πάλλουσα καὶ εὐπρόσιτος εἰς συναισθήματα, ἡ δὲ ψυχὴ εἰς ἐλπίδας καὶ ὀνειροπολήματα, τότε ὁ ἔρως ἄρχεται μερικευόμενος περιοριζόμενος κυρίως ἐκεῖ, ὅπου νομίζει καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρῃ πλήρη ἱκανοποίησιν τῆς ἐπιτακτικῆς ἤδη ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καθισταμένης ἐμφύτου ταύτης ἀνάγκης. Καὶ ἰδοὺ τότε βλέπομεν τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ γένος ἑλκόμενα ἀμοιβαίως ὡς δύο ἀντίθετα ρεύματα ἠλεκτρισμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ εὐάρεστα ἢ δυσάρεστα ἐπακόλουθα ὡς ἐπιτυχῶς περὶ ὅλων τῶν ζῴων περιγράφει ταῦτ ὁ Havelock Ellis (1).

Καὶ πολὺ φυσικῶς, διότι ἑκάτερον φύλον αἰσθάνεται δυσαναπλήρωτον κενόν, ὅπερ ζητεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ, παραδιδόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου. Κατὰ θείαν πρόνοιαν ἡ διασκεπτομένη διάνοια τοῦ ἀνδρὸς παραλύει καὶ σχεδὸν ἀπονεκρώνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ καθισταμένην οὕτω στείραν καὶ ἄγονον· ἡ δὲ πλήρης εἰς συναισθήματα καρδία τῆς γυναικὸς μέχρι τοσούτου καταπλημμυρεῖ, ὥστε θολώνει, ἐνίοτε δὲ καὶ παρασύρει εἰς τὸν ἀκατάσχετον αὐτῆς ροῦν, τό τε διασκεπτικὸν κατάστημα καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κυβερνήτην.

Πλὴν τὸ μοιραῖον τοῦτο ναυάγιον καὶ τὰ ἐπακολουθοῦντα αὐτῷ ἀναπόφευκτα συντρίμματα καὶ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, λίαν πανσόφως προλαμβάνονται διὰ τῆς προσεγγίσεως καὶ μεταγγίσεως τῶν ἀμοιβαίων καὶ ἀναγκαιούντων συναισθημάτων τῶν δύο ὑπὸ τὸ κράτος τῆς δίψης διατελούντων φύλων, ἅτινα οὕτως ἑνούμενα συγκερνῶνται τελείως ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ ἀποτελοῦσι μυστηριωδῶς πως δύο αὐτοί, ἓν κατὰ τοὺς σοφοὺς καὶ θείους λόγους· «καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν· ἕνεκα τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· (Ἐφεσ. Ε. 27).

Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἀποτελῶσι μικρογραφίαν τινὰ τοῦ σύμπαντος τῆς κατ' ἐξοχὴν ὡραιότητος, τοῦ Θεοῦ. Ἡ γυνὴ θὰ ἐμβλέπῃ εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ὅστις πράγματι εἶνε ἱκανὸς διὰ τῆς βαθείας γνώσεως τῆς ζωῆς, διὰ τῆς δημιουργικῆς αὐτοῦ θελήσεως, νὰ καταστήσῃ γόνιμον τὴν γυναικείαν ψυχὴν καὶ νὰ μεταβάλῃ εἰς θεῖον ἰδεῶδες, κἄτι τι θεῖον, αὐτὸν τὸν Θεὸν πρὸς ὃν ἀκατασχέτως ψυχῇ τε καὶ σώματι φέρεται. Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικὸς, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφ. Ε. 21—23).

Ὡς πρόσωπον δὲ ἐραστοῦ, συζύγου, μητρὸς ἡ ἐμπνευσμένου ὄντος ἀναγεννῶσα διὰ τοῦ ἔρωτος αὐτῆς θὰ καταστῇ οὐχὶ τυχαῖόν τι ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξαίσιον, θειότερον καὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ οἱονεὶ ἐπιλαθομένη ἑαυτῆς καὶ δυθιζομένη ἐντὸς τοῦ ἀχανοῦς ἔρωτος αὐτῆς, θὰ ριφθῇ εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον τοῦ Καλοῦ, τοῦ συζύγου αὐτῆς, εὑρίσκουσα ἐν τῇ λήθῃ, τῇ ἐκμηδενίσει ταύτῃ, ἡ

(1) Havelock Ellis L'Impulsion Sexuelle.

κάλλιον εἰπεῖν, ἐν τῇ θείᾳ ταύτῃ ἐκστάσει, τὴν οὐρανίαν ἀναγέννησιν, τὸν φωτεινὸν στέφανον καὶ τὴν ἀθάνατον] ἀκτινοβολίαν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς· «καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος· ἀλλ' ὥσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσι ἐν παντί· (Ἐφεσ. Ε. 23—25).

Ὁ δὲ ἀνὴρ ἀναγνωρίζων τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν τῆς γυναικὸς, ἐξ ἀπείρου ἀγάπης κινούμενος, θὰ προσπαθήσῃ νὰ βελτιώσῃ πᾶσαν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῆς ἀδυναμίαν λαμβάνων ἀφορμὴν νὰ διαπλάσῃ τὴν τέως ἀσυμπάθητον καὶ σκληρὰν καρδίαν, νὰ καταστῇ βαθυτέρα εἰς σκέψεις ὑψηλὰς καὶ συναισθήματα λεπτὰ καὶ τέλος ἐπαναφέρων πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ τὴν διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς ἰδεῶδες μεταβληθεῖσαν εἰκόνα τῆς συζύγου αὐτοῦ νὰ ἀποβῇ μᾶλλον σφριγηλὸς καὶ δι' ὑψηλὰς καὶ αἰθερίας σφαίρας ἱκανὸς κατ' αὐτὸ τοῦτο αἷμα καὶ σὰρξ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἀγαπᾷ ὡς ἑαυτόν! «Οἱ δὲ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα ἢ τι τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος· οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα» (Ἐφεσ. Ε. 25—29).

Οὕτω διὰ τῆς ἀμοιβαίας ταύτης ἕλξεως ἐκ μέρους μὲν τῆς γυναικὸς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτος αὐτῆς ἀντλούσης ταύτην ἐκ τῶν πρὸς τοῦτο πολλῶν προσφόρων θελγήτρων αὐτῆς πραγματοποιεῖται, λαμβάνει σάρκα καὶ ὀστᾶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἄκρως Ὡραῖον, πρὸς ὃ ἀκατασχέτως φέρεται ὁ Θεός, ἐκ μέρους δὲ τοῦ ἀνδρὸς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦ, τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς θελήσεως πραγματοποιεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς τὸ σοβαρὸν καὶ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο ἰδεῶδες τῆς γυναικὸς, τὸ προστατευτικὸν ἅμα τε Ὡραῖον, ὃ Θεός, πρὸς τὴν προστασίαν τοῦ ὁπλίου καὶ θεραπείαν αὐθορμήτως φέρεται καὶ θὰ ἀποτελέσωσι διὰ τῆς ἀμοιβαίας βαθείας ἀγάπης καὶ ἐμπνεύσεως ἕνωσιν ἔχουσαν ἐξαισίαν δημιουργικὴν δύναμιν, ξυνωρίδα αἰωρουμένην εἰς τὰς αἰθερίας σφαῖρας ἐνώπιον τοῦ οὐρανίου Θρόνου ἐν ἐκστάσει ζηλευτῇ ἀπολαύοντες τὰ ἄρρητα κάλλη τῆς ὑπερλάμπρου ὑπεραγίας Θεότητος] καὶ δυνάμενοι κατὰ τὴν εὐφυᾶ ῥῆσιν τοῦ Δάντη νὰ κινῶσιν ἥλιον καὶ ἀστέρας· L'amor che muove il sole e l'altre stelle, διὰ τῶν πτερύγων τοῦ ἐφ' οὗ ἐποχοῦνται ἐρᾶται αὐτοῦ· «Lamore è l'ala che Dio ha dato all' anima per salire fino a lui (Buonarroti).

Κατὰ ταῦτα ὁ κυρίως ἔρως δύναται νὰ ὁρισθῇ· ὡς ἀμοιβαία ἕλξις ἐξ αὐτῆς τὴν συμπλήρωσιν χρηζούσης φύσεως ἀμφοτέρων τῶν φύλων ξπροερχομένη πρὸς ἕνωσιν χρησιμεύουσαν ὡς θεμέλιοαν καὶ ὑποβάθρα τελεοποιήσεως καὶ πτήσεως αὐτῶν πρὸς τὸν Οὐράνιον Θρόνον τῆς κατ' ἐξοχὴν ὡραιότητος, πρὸς ἣν ὡς πρὸς ὅμοιον πᾶσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀκατασχέτως φέρεται· πάντα δὲ τὰ λοιπὰ, ἅτινα λέγουσιν οἱ διάφοροι φιλόσοφοι πρὸς ὁρισμὸν αὐτοῦ εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἀναπόφευκτα ἐπακολουθήματα πανσόφως προνοηθέντα ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς διατήρησιν τοῦ εἴδους, δευτερεύων σκοπός, δευτέρα καὶ ἀγενὴς ὄψις τοῦ ἔρωτος (πάνδημος ἔρως).

Ἐκ τούτων ἀναγκαίως ἕπεται, ὅτι ὁ χριστιανικὸς ἔρως εἶναι κυρίως ὑψηλός, σοβαρός, εὐγενής, ἀποβλέπει εἰς τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς καὶ οὐχὶ μόνον τοῦ σώματος (Πετ. Γ. 1—5) διὸ καὶ πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐκ πολλοῦ ζήλου ὑπερβαίνοντες τὸ δυνατὸν κατ' ἐπιτεταμμένην δίκην ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς ὅπου οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐκγαμίσκονται (Ματ. 22. 23) ἔζων μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν οὐμόνον σωφρόνως ἀλλὰ καὶ ἀπεχόμενοι πάσης μείξεως (Ι. Κορινθ. 2. 56) καὶ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι παρὰ τοῖς τοιούτοις πράγματι χριστιανοῖς, τὸ αἴσθημα τοῦτο εἶναι τόσον ἰσχυρὸν, ὥστε τὸ μὲν περιάγει εἰς παραφροσύνην ἢ αὐτοκτονίαν ὁτὲ δὲ εἰς διάπραξιν ἀφαντάστου αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνησίας ἢ φρικιαστικῶν καὶ ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐν ὀλίγοις ὁ ἰδεώδης, ὁ Χριστιανικὸς ἔρως καὶ γάμος· εὐτυχεῖς ὅσοι ἠξιώθησαν τὸ ἀγαθὸν τοῦτο. Ἀλλ' ἆρά γε ὑπάρχουσι πολλοὶ τοιοῦτοι;

Εἰς τοῦτο δύναται νὰ βεβαιώσωσιν ἡμᾶς μόνον οἱ ἔγγαμοι. Οἱ φιλόσοφοι λέγουσιν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἰδεώδεις γάμοι εἶναι τόσον ἀραιοὶ, σπάνιοι, ὅσον εἶναι οἱ ἀστέρες κατὰ σκοτεινὴν καὶ συννεφώδη νύκτα, οἱ περισσότεροι γάμοι σκοπὸν ἔχουσι τὰς σαρκικὰς, τὰς κτηνώδεις ἀπολαύσεις περιοριζόμενοι εἰς παραγωγὴν

σαρκῶν ὡς λέγει ὁ Grabonwscky. So viele andre Eltera geben ihren Kindern doch in wesentlichen nur Körper (Die Ideale Ehe σελ 13).

Ὑπάρχουσι καὶ ἄνθρωποι, ὀλιγώτεροι βεβαίως, οἵτινες ἄνευ συζύγου πτερυγίζουσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Θρόνον τῆς θείας ὡραιότητος, τοιοῦτοι δὲ εἶναι οἱ ἐξασκοῦντες τὴν παρθενίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι καὶ δὴ ὁ ἐν λόγῳ ἀρθρογράφος κακίζει ὡς παράλογον, βλαβερὰν καὶ μὴ οὖσαν θέλημα Θεοῦ, θεσπίσαντος ἀπ' ἀρχῆς τὸν γάμον. Ἀλλ' ἴδωμεν ἂν ἔχῃ οὕτω.

Πράγματι ἀνατρέχοντες εἰς τὴν Π. Διαθήκην βλέπομεν, ὅτι ὁ Δημιουργὸς συνιστᾷ τὸ καθίδρυμα τοῦ γάμου εὐλογῶν τὸ πρῶτον ζεῦγος διὰ τῶν περιφήμων λέξεων· «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς (Γεν. 1. 28). Μέχρι δὲ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου δὲν βλέπομεν ἀγάμους ἐν αὐτῇ πλὴν προφητῶν τινων, Ἠλιοῦ, Ἐλισσαίου, Ἰωάννου κλ.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ δὲν ἀπαντῶμέν που ὡς κανόνα συνισταμένην τὴν παρθενίαν ἐκτὸς χωρίου τινὸς τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὅπου ὁ Κύριος λόγον ποιούμενος περὶ τῶν εὐθυνῶν ιῶν ἐγγάμων καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς φοβηθέντας ἐκ τούτου μαθητὰς αὐτοῦ λέγει, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποί τινες, οἵτινες χάριν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀπηρνήθησαν τὸν γάμον καὶ ζῶσι πολιτεύοντες ὡς νὰ μὴ ἦσαν ἱκανοὶ πρὸς γάμον· «καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχησαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν (Ματθ. ιθ' 12.

Ἐκ τοῦ χωρίου δ' ὅμως τούτου βλέπομεν, ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἐπιβάλλει μὲν βαρὺν ζυγὸν εἰς τοὺς εἰς τὰ ἐφήμερα καὶ χαμαίζηλα τοῦ κόσμου τούτου εἰθισμένους καὶ προσηλωμένους ἀνθρώπους ἐπιτάσσων αὐτοῖς τὴν παρθενίαν ὡς κανόνα ἀπαράβατον, πλὴν δὲν κατακρίνει τούτην, τοὐναντίον δὲ φαίνεται ἐκ τῶν συμφραζομένων προηγουμένων τε καὶ ἑπομένων, ὅτι ἐπαινεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν φράσιν «ὁ δυνάμενος χωρεῖ χωρήτω» (Ματθ. ιθ' 12).

(ἕπεται τὸ τέλος)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.— Ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει γράμματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Μελετίου καταγγέλλοντος διὰ μακρῶν καὶ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ τὰ κατὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου, κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ, τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Σελευκείας κ. Γερμανοῦ, Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημείας, τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Διονυσίου καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Ἀκαδημείας κ. Β. Στεφανίδου, πρὸς μελέτην καὶ γνωμοδότησιν.

Μητροπολίτης Ἰκονίου.— Κατὰ πληροφορίας ἐξωδίκους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰκονίου κ. Προκόπιος διὰ Σεβαστείας ἀπηλάθη εἰς Ἐρζερούμ ὑπὸ τῆς Κεμαλικῆς Κυβερνήσεως. Ἐγένοντο κατάλληλα διαβήματα ἁρμοδίως.

Καθαιρέσεις.— Ὁ ἐξ Ἁγίου Ὄρους προερχόμενος καὶ ἐν Βαϊρακλῇ τῆς ἐπαρχίας Σμύρνης κατοικῶν διάκονος Ἀμβρόσιος Παναγιωτόπουλος, καὶ ὁ ἐκ Κυδωνιῶν καταγόμενος ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ δὲ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων διαμένων διάκονος Ἰωάννης Βαρούτης καθηρέθησαν, ἐκδοθέντων ἤδη καὶ τῶν καθηρητηρίων γραμμάτων.

—Κατόπιν σχετικῆς ἐξηγήσεως τοῦ Σεβ. ἁγίου Τοποτηρητοῦ ἡ ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως προκειμένου περὶ τῶν καθαιρουμένων κληρικῶν τηρῶνται τὰ ἑξῆς: 1)Νὰ δημοσιεύωνται τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἔν τε τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» καὶ τῷ ὁμογλώσσῳ τύπῳ· 2) νὰ κοινοποιῶνται αἱ γενόμεναι καθαιρέσεις εἰς πάσας τὰς Μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου καὶ τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας μετ' ἀποστολῆς τῆς φωτογραφίας τοῦ καθαιρεθέντος· 3) νὰ παρακληθῶσι καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ὅπως κοινοποιῶσι τῇ §Μ. Ἐκ]σίᾳ τὰς ἑκάστοτε γινομένας καθαιρέσεις καὶ 4) νὰ ἀναγράφωνται τὰ ὀνόματα τῶν καθαιρουμένων ἐν ἐπὶ τούτῳ κώδικι.

— Ἐξ ἀφορμῆς εἰδήσεως τοῦ «Πανταίνου» τῆς Ἀλεξανδρείας, καθ' ἣν ἐνεφανίσθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἄτομον ὀνόματι Χρυσόστομος Χαρτοφύλαξ, φέρων τὸν βαθμὸν ἀρχιμανδρίτου, ἐνεκρίθη ὅπως τηλεγραφικῶς δηλωθῇ τῷ Μακαρ. Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἄτομον καθηρέθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ.

Λογία ὑπὲρ τῶν ὁμογενῶν ὀρφανῶν παίδων.— Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ ἐγκυκλίων γραμμάτων πρὸς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου καὶ τῆς Μ.

Πρωτοσυγκελλίας πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐπιτροπὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς συστηθῇ ἵνα καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων περιαχθῇ δίσκος ὑπὲρ τῶν ὁμογενῶν ὀρφανῶν παίδων, τὸ δὲ συλλεγησόμενον ποσὸν ἀποσταλῇ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἑορτὴ Ἁγίου Ἀνδρέου.—Ληφθεισῶν ὑπ' ὄψει τῶν περιστάσεων δὲν ἐτελέσθη ἐφέτος ἐν τῷ Πσχικῷ Ναῷ ἡ εἰθισμένη συνοδικὴ λειτουργία ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἱερούργησε δὲ ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν Σεβ. ἅγιος Βιζύης κ. Ἄνθιμος ὡς Πρόεδρος τοῦ αὐθημερὸν ἑορτάζοντος Ἐκκλησ. Συνδέσμου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ἀριθ. Πρωτ. 8683.

Κλῆσις

Ὁ Ἀθανάσιος Ἠλία Καρανίκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, κτίστης τὸ ἐπάγγελμα, κάτοικος Θεραπείων τοῦ Βοσπόρου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμου διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Φωτεινῆς Ἀθ. Καρανίκου, τὸ γένος Γεωργίου Λιμαράκη, χριστιανῆς καὶ ὑπηκόου ὁμοίως, κατοίκου Ταταούλων (Κων]πόλεως) ἐπὶ διαζεύξει, Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 6 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπ') **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

Ἀριθ. Πρωτ. 8414

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθμὸν 183 καὶ ἡμερομ. 28 Σεπτεμβρίου 1920 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ τὸ γένος Γεωργίου Ἀλιμπέρτη καὶ τοῦ Γεωργίου Βουτσᾶ.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 5555 καὶ ἡμερομ. 13 Ἰουλίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἀναστασίας Γ. Βουτσᾶ, τὸ γένος Γ. Ἀλιμπέρτη κατὰ Γεωργ. Βουτσᾶ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Ὁρίζει ἵνα τὸ κοινὸν τῶν διαδίκων νόμιμον τέκνον Ἰωάννης μένῃ καὶ ἀνατρέφηται παρὰ τῇ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως μητρὶ αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς τε ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς ἐρημοδικήσαντι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ἑξακόσια ἑξήκοντα ἓξ (ἀριθ. 666) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 3 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' γραμματεὺς

(ὑπ.) **Ἀρμόδ. Χαμουδόπουλος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 12 Δεκεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 49

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Μνήμονες αἱ ἐν τῇ Ἑῴᾳ καὶ ἐν τῇ Δύσει τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι τῶν ἁγιογραφικῶν: «μὴ ὑστέρει ἀπὸ κλαιόντων καὶ μετὰ πενθούντων πένθησον» (Σειρ. Ζ' 34), καὶ «χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων» (Ρωμ. ΙΒ', 15), ἔσπευσαν φιλαδέλφως καὶ πάλιν ἐξ ἀφορμῆς τῶν διαπραχθέντων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Νικαίας ἐναντίον τόπων «σεμνῶν καὶ ἁγίων» καὶ ἐναντίον χιλιάδων τοῦ Χριστοῦ «πενήτων» νὰ ἐκφράσωσι τὴν συμπάθειάν των πρὸς τὴν Ἐκ]σίαν τῆς Κ]πόλεως. Ἡ ἐμπεριστατωμένη ἔκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου τῆς Νικαίας κ. Βασιλείου, ἀπηκρίβωνεν εἰς οἷον βαθὺν ἔβθασεν ἐκεῖ ὁ «θάνατος καὶ τὸ αἷμα καὶ ἡ ῥομφαία καὶ ὁ λιμὸς καὶ τὸ σύντριμμα καὶ ἡ μάστιξ» καὶ εἰς οἷον βαθμὸν οἱ τυραννοῦντες «ἐλογίσαντο παίγνιον εἶναι τὴν ζωὴν (τῶν ἀθώων) καὶ τὸν βίον (αὐτῶν) πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ» (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 12). Καὶ ἦτο ἐπόμενον νὰ προκαλέσῃ τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν οἶκτον ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰς καρδίας πληροῖ ἡ ἁγιότης τοῦ Χριστοῦ. Τόσον ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσον καὶ ἐν Σουηδίᾳ, καὶ ἄλλαις χώραις ὅπου ἀκούεται τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἐδημοσιεύθησαν ἐν διαφόροις ἡμερησίοις φύλλοις καὶ περιοδικοῖς συμπαθῆ ἄρθρα. Αἱ ἐπανειλημμέναι καὶ ἐκ διαφόρων περιστατικῶν τοῦ βίου τῆς ἡμετέρας Ἐκ]σίας προκαλούμεναι ἐνδείξεις ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας, καταδεικνύουσι περιτράνως τὴν ὀσημέραι προαγομένην καὶ ἐνισχυομένην ἀλληλεγγύην μεταξὺ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκ]σιῶν. Ἡ ἀλληλεγγύη αὕτη φέρουσα τὸ ἄρωμα τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ θέλει τὰ μάλιστα ὑποβοηθήσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς πρὸς ἀλλήλας ἑνώσεως. Ἡ διὰ τῆς ἀλληλεγγύης ἐκδηλουμένη χριστιανικὴ ἀγάπη μεγαλύνει τὰς Ἐκκλησίας ὅλας καὶ καθιστᾷ αὐτὰς σεβαστὰς καὶ μεγάλης προσοχῆς ἀξίας εἰς τὰς συνειδήσεις ὅλων καὶ τῶν μὴ ὁμολογούντων τὸν Χριστόν.

Τινα σοβαρὰ καὶ θαυμάσια ἀποτελέσματα δύνανται νὰ προέλθουν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀλληλεγγύης δὲν εἶναι δύσκολον νὰ προμαντεύσουν οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἀνιδιοτελεῖς θιασῶται τῆς προσεγγίσεως καὶ ἑνώσεως.

Ἀρχιγραμματεὺς † Ἀρχιμ. Διονύσιος

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ὡς ἔγγαμοι δὲν ἠκολούθησαν τὴν εὐαγγελικὴν ταύτην τελειότητα· οἱ ἄγαμοι δ' ὅμως ἀπόστολοι ὡς ὁ Ἰωάννης, ὁ Παῦλος (Α. Κορινθ. θ'. 4) ἔμειναν ἄγαμοι ἵνα ἀφοσιωθῶσι τελειότερον τῷ Θεῷ καὶ διαδώσωσιν ἐπιτυχέστερον καὶ προσφορώτερον τὴν πίστιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Μέχρι τοσοῦτον δὲ εὐχαριστήθη ὁ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἀναβὰς καὶ ἄρρητα ἀκούσας οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος ἐπιτελῶν πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἀκωλύτως ἕνεκα τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, ὡς ἄγαμος, ὥστε οὐδόλως ἐδίστασεν ὡς θεόπνευστος ἄλλως τε καὶ ἐπὶ τῶν προηγουμένων ἴσως λόγων τοῦ Κυρίου στηριχθεὶς ἀπαντῶν τοῖς Κορινθίοις νὰ ὑπερεπαινέσῃ τὴν παρθενίαν καὶ νὰ συστήσῃ αὐτοῖς τὴν ἀγαμίαν ὡς τὸ προσφορώτερον μέσον πρὸς ὅσον οἷόν τε πλησιεστέραν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ καὶ ἐπιτυχεστέραν σωτηρίαν αὐτῶν, καθ' ὅσον προέβλεπεν, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ θὰ ὑφίσταντο ἕνεκα τοῦ γάμου θλῖψιν σωματικὴν «θλῖψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι» (Α Κορινθ. ζ'. 28—29) ὅτι ἡ παροῦσα κατάστασις τοῦ κόσμου θὰ μετεβάλλετο ταχέως, ὅπως παρατηρεῖται ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπου ἔρχονται ἄλλα πρόσωπα καὶ ἐπακολουθοῦσιν ἄλλαι σκηναί «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (αὐτόθι 32) προέβλεπεν δηλ. τὴν μέλλουσαν νὰ ἐπακολουθήσῃ κατάστασιν τῶν διωγμῶν καὶ δὴ τὸ βραχυχρόνιον διάστημα τοῦ ἐπιγείου βίου τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐξάσκησιν τῶν πρὸς τελειοποίησιν αὐτῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, καθ' ὃ οἱ Χριστιανοὶ ἔπρεπε πάντως νὰ εἶνε ἀμέριμνοι καὶ μὴ ἀναγκάζωνται νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ὁ ἔγγαμος δυσκόλως θὰ ἀποφύγῃ, ἐνῷ ὁ ἄγαμος θὰ μεριμνᾷ πῶς νὰ ἀρέσῃ τῷ Κυρίῳ ἀφιερῶν σῶμα καὶ ψυχὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν καθαγίασιν ἑαυτοῦ. «Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι· ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ, ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί. Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος· ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γαμήσασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρί· τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν συμφέρον λέγω· οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως» (αὐτόθι 32—36). Ἐκ τοῦ πνεύματος τούτου τοῦ ὅλως Χριστιανικοῦ καὶ οὐχὶ κατ' ἐπίδρασιν, ὡς λέγουσί τινες, Ἐσσαίων καὶ ἄλλων γνωστικῶν αἱρέσεων, ἀγομένη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐτίμησε καὶ ὕψωσε τὴν παρθενίαν εἰς θέσιν τιμητικωτέραν καὶ αὐτοῦ τοῦ νομίμου γάμου «καλὸν μὲν ὁ γάμος κρείσσων δὲ ἡ παρθενία»(1)· καὶ λίαν δικαίως, διότι ὡς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Παρθένος κατέστη Μήτηρ τοῦ Θεοῦ(2) παρρησίᾳ πλέον ἤρξαντο νὰ διάγωσιν ἄγαμον βίον παρέχοντα τῷ ἀληθεῖ χριστιανῷ πλήρη ἱκανότητα ὅπως ἀπέχῃ τῶν ἡδυπαθειῶν τοῦ γάμου, νὰ καταστέλλῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ βρώσει καὶ πόσει ἀπελευθερώνῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν διαφόρων δελεασμάτων τοῦ κόσμου, εὐχαριστῆται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ τὴν θεωρίαν πνευματικῶν ἀντικειμένων ἱπτάμενος νοερῶς εἰς σφαίρας πνευματικωτέρας, ἀγαπᾷ τελείως τὸν Θεὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν κοινωνῇ καὶ ἀφιερωθῇ αὐτῷ ἐξ ὁλοκλήρου ψυχῇ τε καὶ σώματι, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐφωδιασμένος διὰ τῶν ἐπιγενομένων τῇ παρθενίᾳ, ὡς ἀπὸ ρίζης, παντοίων ἀγαθῶν, ὡς λέγει ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν Ἰωάννης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνδρείας, τοῦ θερμοῦ ζήλου, τῆς φλογώδους ἀγάπης

(1) Δὲν ἤθελες δὲ ἀξιωθῇ νὰ ὑπηρετήσῃς εἰς τοιαύτην διακονίαν, οὐχὶ διότι ὁ γάμος εἶναι κακόν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι καλυτέρα ἡ παρθενία (Χρυσοστ. περὶ τῶν ἐχθρῶν μας).

2) Ἀπὸ τότε ἔγινε δυνατὴ ἡ παρθενία ἀφ' οὗ ἐβλάστησε τὸ ἄνθος τῆς παρθενίας «ἡ παρθένος Μαρία» (Χρυσοστόμου περὶ ἐλεημοσύνης).

τῶν οὐρανίων καὶ καταφρονήσεως τῶν ἐπιγείων. Πρβλ. τὸν Ἀπόστολον, Ἰωάννην, Παῦλον . . . . . Χρυσόστομον, ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει «Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶπε φυλάττετε ὅλοι τὴν παρθενίαν· διότι ἂν ἤθελε προστάξῃ νὰ παρθενεύουν ὅλοι, ἤθελε κάμει καὶ νόμον τὴν προσταγὴν οὔτε ἐκεῖνος ὅπου ἐκατώρθωσε τὴν παρθενίαν ἤθελεν ἀπολαύσει τόσην τιμὴν ὅσην ἀπολαμβάνει τώρα, οὔτε ὁ παρήκοος ἤθελε τιμωρηθῇ μεγάλως . . . Ἐκεῖ ἦτον νόμος διὰ τοῦτο δὲν ἔχει πολὺν μισθὸν, ἀμὴ τοῦτο ἦτον τῆς προαιρέσεως, διὰ τοῦτο ἔλαβε πολὺν τὸν μισθὸν» (Ὁμιλία περὶ Μετανοίας καὶ Νηστείας).

Ἐνταῦθα ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ ὑπεροχὴ ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ ἡ καθ' ἑαυτὴν, ὡς λέγουσιν, ἀξία τῆς παρθενίας. Ἵνα ἐννοήσωμεν τοῦτο καλύτερον ἂς λάβωμεν παράδειγμά τι· ὑποθέσωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι δύο ἄνθρωποι, οἵτινες ἐπιζητοῦσι πῶς καὶ τίνι τρόπον νὰ εὐχαριστήσωμεν ἐπίσημόν τι πρόσωπον. Τούτων ὁ εἷς χωρῶν τακτικῶς τὴν ὁδὸν καὶ χαιρετῶν ἤ συνομιλῶν κατ' ἀνάγκην μετὰ συντυγχανόντων αὐτὸν φίλων πορεύεται, ὅπου εὑρίσκεται τὸ ἐπίσημον πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀπονέμει τὰς νενομισμένας τιμὰς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἕτερος ὑπὸ θερμοῦ καὶ διακαοῦς ζήλου ἀγόμενος, μὴ ὑπείκων εἰς τὰ προστυχόντα κωλύματα ἤ δι' ἄλλης ἴσως διὰ τὸν πρῶτον ἀνωμαλωτέρας ὁδοῦ διασχίσας τὸ πλῆθος ἔχει προλάβει αὐτὸν, δίκην τοῦ μικροῦ τὸ δέμας καὶ εἰς συκομωρέαν ἀναρριχηθέντος εὐαγγελικοῦ Ζακχαίου. Βεβαίως ἀμφότεροι θὰ ἀρέσωσι καὶ εὐχαριστήσωσι τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπον πλὴν δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τοῦτο θὰ συμπαθήσῃ καὶ ἐπαινέσῃ περισσότερον τὸν τελευταῖον ἐκτιμῶν τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς αὐὶὸν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν· ὅπως ὁ Κύριος ἀκριβῶς ἔπραξε προκειμένου περὶ τοῦ Ζακχαίου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 47 ἀριθμοῦ)

Ὁ σοφὸς Γαλάτης δικαίῳ τῷ λόγῳ μὴ εἰσερχόμενος εἰς ζητήσεις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὑποβάλλει ἁπλῶς καὶ ὑπόθεσίν τινα, καθ' ἣν ἠδύνατό τις ἵνα τοποθετήσῃ τὴν Κοσμοσώτειραν ἐν τῇ μέχρι καὶ σήμερον διασωζομένῃ ὁπωσδήποτε μονῇ **Π.** τῆς Σκαλωτῆς δίωρον τῆς Αἴνου ἀπεχούσῃ **ΝΑ** ἐπὶ ὑψώματος ἀμέσως ὑπὲρ τὸ χωρίον, τὴν **Ἀμυγδαλιὰν**, ἐν ᾗ καὶ ἐγὼ ἐπὶ δύο ἡμέρας κατὰ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1880 διενυκτέρευσα φιλοξενηθεὶς, ἡγουμενεύοντος τοῦ ὁσιωτάτου ἡγουμένου Θεοκλήτου καὶ τὰ κατ' αὐτὴν διασωζόμενα τότε σιγίλλια καὶ ἀρχαῖα ἐσημείωσα ἢ καὶ ἀμέσως ἐν περιγραφικαῖς ἀλληλογραφίαις ἐδημοσίευσα κυρίως ἐν τῷ «Νεολόγῳ»(1), εἶτα δὲ ἐν Ἀθήναις ἐπιστημονικώτερόν πως(2). Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη τοπογραφικῶς οὐκ ἔρρωται οὐδὲ ἱστορικῶς, διότι ἤδη καὶ ἀνωτέρω ἐρρήθη ὅτι ἡ Σκαλωτὴ Μονὴ τῆς Παναγίας τῷ 1140 ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Καλογιάννη ἤτοι κατὰ δώδεκα ἔτη πρὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Κοσμοσωτείρας ἐν τῇ Βήρᾳ, ἄπορον δὲ πῶς εἶχον διαφύγει τὸν ἐρευνητικώτατον καὶ ζητητικώτατον φίλον *Petit* αἱ τόσαι δημοσιεύσεις μου ἔν τε «Νεολόγῳ καὶ αἱ ἐν Ἀθήναις μετὰ ταῦτα ὑποδεικνυόμεναι, αἱ κυριώτεραι μάλιστα, ὑπὸ τοῦ Μηλιαράκη ἐν τῇ **Γεωγραφικῇ Φιλολογίᾳ.**

Τὸν Σταυρὸν κατὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὰ ἐγγεγραμμένα ἐδημοσίευσα ἔν τινι φύλλῳ τοῦ «Νεολόγου» κατὰ τὸ 1882· δυστυχῶς οὔτε τὸν ἀριθμὸν ἐνθυμοῦμαι οὔτε τὴν περιγραφὴν

(1) Ἔτους 1880-81· ὅρα **Μηλιαράκη** Νεοελλην. Γεωγραφικὴ Φιλολογία ἐν οἰκείῳ μέρει.

(2) **Ἑβδομάδι**, ἀριθ. 112 καὶ 113. **Δελτίῳ** Ι. Ἐθν. Ἑταιρείας (1885) τ. Β' σ. 82—107 καὶ 622-625.

διεκράτησα ἵνα ἐπ' ἀκριβὲς τὰ καθέκαστα καταθέσω ἐνταῦθα. Ἀλλ' ὡς εἶδον καὶ ἐν τῇ **Θρακικῇ Ἐπετηρίδι** ἐδημοσιεύθησαν σχετικὰ διορθοῦντα τὰ ἐμὰ περὶ ὧν κατωτέρω ἐν ὑποσημειώσει.

Θ'.

§ 26. Περὶ **Φερρῶν** ἀποσπῶ ἐκ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως ὑποβληθείσης ἐν καιρῷ κατὰ τὸ 1882 τόδε:

«Φ... κωμόπολις πεντάωρον τοῦ Δεδεαγὰτς σιδηροδρομικῶς δὲ μίαν ὥραν ἀπέχουσα οἰκεῖται ὑπὸ πεντακοσίων περίπου οἰκογενειῶν, ὧν αἱ τριακόσιαι πεντήκοντα τουρκικαὶ αἱ δὲ λοιπαὶ ἀναμὶξ ἑλληνικαὶ καὶ βουλγαρικαὶ ἔχουσαι καὶ ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀρωγῇ τῆς ἐν Κπόλει **Φιλ.** καὶ **Φιλεκπαιδ. Ἀδελφότητος** διατηροῦσαι καὶ ἑλληνικὸν δημοτικὸν σχολεῖον. Μέγα δὲ τουρκικὸν τέμενος ὑπάρχει, λέγεται ὅτι ἦτο ἐν μικρογραφίᾳ ἡ ἁγία Σοφία, κατ' ἄλλους δὲ ναὸς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Κατὰ τὴν σ. 49 τῆς Ἱστορικῆς καὶ Γεωγραφικῆς Περιγραφῆς τῆς ἐπαρχίας Μαρωνείας τῆς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ **Μεριρρύτου** κατὰ τὸ 1871 ἐκδοθείσης «ὑπάρχει καὶ ἓν μεταβεβλημένον ἀπὸ ἐκκλησίαν» οὐδὲν πλέον λέγεται ἢ ἐκ παραδόσεως ἀναφέρεται, ὡς ἐγὼ πρὸ τεσσαρακονταετίας ἐνωτισθεὶς σημείωσιν ἐκράτησα, ναὸς δὲ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου μεταβεβλημένος εἰς μωαμεθανικὸν τέμενος ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ Κάστρῳ τῆς πόλεως Αἴνου ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Κατακτητοῦ Μωάμεθ Β' μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Κάστρου μεταβληθεὶς εἰς μουσουλμανικὸν τέμενος.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἐπὶ τοῖς γραφομένοις μου τούτοις ἵνα παροραθῇ ὅτι κατὰ τὸ 1886 ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ **Ἀνατολικῷ Ἀστέρι** τοῦ μακαρίτου διδασκάλου τοῦ Γένους Β. Δ. Καλλίφρονος **Ἔκθεσις** περὶ τῆς παιδευτικῆς κινήσεως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαρωνείας, ἐξ ἧς συντελοῦντα τῷ σκοπῷ τῆς παρούσης ἐργασίας μεταφέρω καὶ τάδε:

Φέρραι, (κοινῶς **Βήρα**, τουρκ. **Φερεδζὶκ**), κωμόπολις παρὰ τὸν Ἕβρον, οὗ μόλις ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχει. Πρότερον ἦτο ἕδρα καϊμακαμλικίου ὑποδιοικήσεως) περιλαμβάνοντος 68 χωρία, μετὰ τὸν συνοικισμὸν δὲ τοῦ Δεδεαγὰτς ὑπεβιβάσθη εἰς μουδιρλίκιον, ὑφ' ὃ ὑπήχθησαν ὀκτὼ χωρία ἐξ ἡμισείας χριστιανικὰ καὶ τουρκικά. Ἐν Φέρραις τὸ πρῶτον συνέστη δημοτικὴ σχολὴ κατὰ τὸ 1873 κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐν Αἴνῳ Ἀναγνωστηρίου «Εὐαγγελισμὸς» τῇ ἐπικουρίᾳ τοῦ ἐνταῦθα Θρακικοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Ἑλλην. Φιλολογικοῦ. Ἀλλὰ καιρικῶν περιστάσεων ἕνεκα τὸ σχολεῖον τῷ 1877 ἔκλεισε τὰς θύρας αὐτοῦ, ἕως οὗ κατὰ τὸ 1881 προθυμίᾳ τοῦ ἀγνοῦ ἐκείνου καὶ φιλοπάτριδος ἀνδρὸς τοῦ μακαρίτου Ὀδυσσέως Ἰαλέμου, προέδρου τοῦ Θρακικοῦ Συλλόγου καὶ στηρίξει τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος πάλιν ἤρξατο λειτουργοῦν, τὸ μικρὸν δὲ νηπιοπαρθεναγωγεῖον μόλις συσταθὲν εἶχεν ἀφιερωθῇ τῷ μεγαθύμῳ Κωνσταντίνῳ τῷ Ζάππᾳ (μικρὸν Ζάππειον). Τί γίνονται τὰ κληροδοτήματα τὰ διὰ τὴν στήριξιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν τῶν χωρίων τούτων, ἅτινα ὑφίσταντο σὺν τοῖς διδασκάλοις μαρτυρικοὺς ἀγῶνας ἀγνοῶ, οὐκ ἐμὸν δὲ τὸ ἐξετάσαι.

Οἱ ἐν Φέρραις Βούλγαροι ἦσαν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ὑπὸ τῶν κρατούντων Ὀθωμανῶν εἶχον κληθῇ πρὸς καλλιεργίαν τῶν ἀπεράντων καὶ εὐφόρων γαιῶν, ηὐξήθησαν δὲ κατ' ὀλίγον καὶ συνεπήχθησαν εἰς κοινότητα, ὡς καὶ τῶν πέριξ ἄλλων κατ' ἔμπνευσιν καὶ πρόγραμμα ἔξωθεν ἀπὸ σκοποῦ ἵνα ἐνισχυομένων τῶν βουλγαρικῶν πληθυσμῶν κατὰ τὴν θρακικὴν παραλίαν τὴν πρὸς τῷ Αἰγαίῳ ἐπιδειχθῇ καὶ ἐνταῦθα ἡ βουλγαρικὴ ἀξίωσις καὶ ὑποστηριχθῇ, ἀμελείᾳ ἐννοεῖται καὶ τακτικῇ ῥαθυμίᾳ τῶν ἡμετέρων

(1) Υ.Γ. Παρατηρῶ νῦν ὅτι καὶ ὁ κ. Seure ἀναδημοσιεύει ἐν τῇ R. Arch: 1912, τ. Α' σ. 334—336, ὅπου διορθωτέον εἰς **Σκαλωτή**, οὐχὶ Skalotissa. Δὲν εἶναι Σκαλώτισσα-Σκαλωτίσσης, ἀλλ' ἡ Σκαλωτὴ τῆς Σκαλωτῆς.

ἐπαναπαυομένων εἰς τὴν ἀποστολὴν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἢ τὴν χορηγίαν δεκαλίρου ἐτησίου ἐπιδόματος διὰ τὴν μισθοδοσίαν πτωχοῦ διδασκάλου, ἀληθῶς ἐθνομάρτυρος ἢ τὸ πολὺ πολὺ εἰς τὴν διατήρησιν δημοτικοῦ σχολείου ἐπινεύοντος τοῦ Α ἢ Β ἄρχοντος ἐν Κπόλει, ἐν Ἀθήναις ἢ ἀλλαχοῦ.

Αἱ Φέρραι, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ κοινῶς **Βήρα** ἢ κατὰ προφορὰν οἰκειοτέραν τῷ ἐκεῖ κοινῷ **Φήρα**, κατ' ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων, ὡς ἰδίοις ὠσὶν ἤκουσα, λέγεται ὅτι ἦτο μετόχιον τῆς Ἀθωΐτιδος μονῆς τῶν Ἰβήρων. Ἀλλ' ἂν ἦτο τοιοῦτο, ἄγνωστόν μοι εἶναι, οὐδ' ἐξετάζω. Καὶ ἐγράφετο τότε ὅτι τὸ ὑφιστάμενον δζαμίον, εἶχε τοιχογραφίας ἀκεραίας παριστώσας τοὺς Εὐαγγελιστὰς, ἐσώζετο δὲ καὶ τάφος μετ' ἐπιτυμβίου ἑλληνικοῖς γράμμασιν ἐφθαρμένοις ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ὅτι δὲ ἦτο μονὴ, ἢ μονῆς ἐξάρτημα μέγα δεικνύουσι τὰ σωζόμενα ἐρείπια ξενῶνος παρὰ τὴν τότε μονὴν, νῦν δὲ δζαμίον. Προσέτι καὶ αἱ ὑπόνομοι, αἵτινες κατὰ τὴν διασωζομένην παράδοσιν ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς μονῆς φθάνουσι μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἔβρου, ὅθεν ἔφυγον οἱ μονάζοντες καὶ οἱ λοιποὶ χριστιανοὶ διωκόμενοι εἰς Αἶνον· ἀλλὰ μὴ δυνηθέντες ἵνα διαπεραιωθῶσιν εἰς αὐτὴν κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἐσφάγησαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ τότε μὲν, ὅτε ἐγράφοντο αἱ γραμμαὶ αὗται ἐλέγετο **γκιαούρ ἀδὰ** (νησὶς τῶν γκιαούριδων), νῦν δὲ ἀγνοῶ ἂν ἔτι οὕτω φημίζεται. Ἐξακριβωθείτω νῦν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων. Ἐξ ἄλλου κατὰ σημείωμά μου τοῦ 1895: αἱ Φέρραι εἶχον ἀριθμὸν χιλίων περίπου οἰκιῶν, ὧν τὸ τέταρτον ἀνῆκεν εἰς πρόσφυγας ἐγκατασταθέντας μετὰ τὰ βαλκανικὰ γεγονότα, ἐκτίζετο δὲ καὶ μέγας στρατὼν, εἶχον ἐπιτύχει καὶ οἱ Βούλγαροι ἀποσπασθέντες τῶν ἡμετέρων καὶ ἄδειαν σχολείου ἵνα λάβωσιν.

§27. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅ,τι πρὸ πεντηκονταετίας ἤτεσαρακονταετίας κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν ἐσημειοῦτο καὶ γραφῇ παρεδίδετο, ἀποδεικνύεται νῦν οὐχὶ ἁμάρτυρον. Ὁ κ. Οὐσπένσκης μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὅλου τοῦ κειμένου τοῦ **Τυπικοῦ** τῆς **Κοσμοσωτείρας** μεταβὰς ἐπὶ τόπου, ἠρεύνησε μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Γλοὺκ τὸ τουρκικὸν τέμενος καὶ **εὗρεν** ὅτι τοῦτο κατὰ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν καθ' ὅλα προσομοιάζει τῇ μονῇ τῆς **Χώρας** τῶν Ζώντων (Καχριὲ δζαμισὶ), **εὗρεν** ὅτι ἐν τῷ τεμένει ὑπάρχει καὶ πλὰξ ἐν τῇ νοτίῳ πλευρᾷ τῇ ἀγούσῃ πρὸς τὸν ἄμβωνα κλίμακι, μεταξὺ τῶν στηλῶν, ἐνεπίγραφος ἓξ ἐπτὰ στίχων τριμέτρων ἰαμβικῶν δωδεκασυλλάβων. Τὸ ἐπιτύμβιον τοῦτο ἐδημοσίευσεν ἤδη ἐντριβέστατος περὶ τὴν βυζαντιολογίαν ἀνὴρ, φίλτατος δ' ἐμοὶ ὁ κ. Γεώργιος Βεγλερῆς ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ: Ἀληθείᾳ»(1) συνδυάσας προσφυῶς τὴν τοπογραφίαν καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ ὑποδείξας τὸν τέπον τῆς μονῆς καὶ τὴν τοῦ σεβαστοκράτορος Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοβλάστου, τοῦ κτίτορος αὐτῆς, τὴν καθόλου δρᾶσιν καὶ φιλολογικὴν ἐργασίαν, περὶ ὧν οὐ τοῦ παρόντος.

Ἡ μονὴ λοιπὸν τῆς **Κοσμοσωτείρας** προσέλαβε προϊόντων τῶν χρόνων καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐρυμνοῦ τῆς θέσεως αὐτῆς τύπον φρουρίου μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ μάλιστα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Λατινοκρατίας καὶ μετ' αὐτὴν, ὅτε τὸ μέρος τοῦτο (Μάκρης-Βήρας) ἐληΐζοντο ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἐπιδρομέων τῶν ἀπὸ τοῦ Αἵμου. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ τετράωρον μὲν τοῦ Φερεδζὶκ δίωρον δὲ τῆς Αἴνου ἀπέχουσα ἄλλη Μονὴ τῆς Θεοτόκου τῆς Σκαλωτῆς, ἡ ὁπωσδήποτε σήμερον ἔτι διασωζομένη δὲν εὑρίσκεται ἐν ὀχυρᾷ περιόπτῳ θέσει ἐπὶ βουνοῦ πλουσίου εἰς ῥυάκια καὶ εἰς φύσει λελαξευμένας πέτρας καὶ δὲν ἦτο στερεώτατα καὶ κομψότατα ᾠκοδομημένη, ὡς δεικνύουσιν ἔτι τὰ τείχη αὐτῆς, ἑτοίμη ἵνα δεχθῇ ἐφόδους καλοθελητῶν, ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κτίστορος τῆς Μονῆς τῆς ἐν Βήρᾳ, τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ,

(1) Σελ. 503 τοῦ 1908.

τοῦ κοινότερον καλουμένου Κολογιάννη. Ἰωάννης ὁ Κομνηνὸς ἐξελέξατο τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἀνήγειρε τὴν μονὴν καὶ τὰ χρειώδη ἐν αὐτῇ ἀποκατέστησε. Τῷ 1140, μάλιστα ὡς αὐτὸς ἐγὼ τὴν ἐπιγραφὴν εἶδον καὶ ἐδημοσίευσα, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, καὶ οὐχὶ Ἀλέξιος ὁ Α΄ ἢ ὁ Β΄ ὡς κατὰ παραδρομὴν ἴσως ἀνέγραψεν ὁ ἐνθουσιώδης φίλος Λαμπάκης μὴ ἐνθυμηθεὶς τὰς ὑπ' ἐμοῦ περὶ τούτου γενομένας σχετικὰς μικρὰς δημοσιεύσεις(1) καὶ δὴ τὴν τοῦ κτητορικοῦ σταυροῦ, ὅστις κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἐκ τῆς Μονῆς κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ (1902) ἦτο βίᾳ ἀπεσπασμένος ἢ προαιρέσει ἀφῃρημένος(2).

Γ΄.

§ 28. Τὸ **Φερεδζὶκ** ἐν τῇ ὑπ' ἐμοῦ συντεταγμένῃ Γεωγραφίᾳ, τῇ τε Μεγάλῃ (1894) καὶ τῇ Ἐπιτομῇ (1905), ἀναγράφεται **Φέρραι** «... κωμόπολις, πεντακοσίας ἀριθμοῦσα οἰκογενείας ... μετὰ 3500 κατ. Ἐντεῦθεν τρέπεται ὁ μὲν ποταμὸς **Ἔβρος** πρὸς τὰ ΝΑ καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Αἴνου, παρ' αὐτὴν τὴν πόλιν, ὁ δὲ σιδηρόδρομος πρὸς Δ καὶ καταλήγει μετὰ μίαν ὥραν εἰς Δεδεαγάτς. Ἡ **Αἶνος** (ἀρχαιοτάτη αἰολὶς πόλις καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου μνημονευομένη Ἰλ. Δ΄ 520-5) ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἔβρου ἐκαλεῖτο Ἄψινθος καὶ Πολτυομβρία (**6ρία** κατὰ Στράβωνα **πόλιν** σημαίνει)· ὁ πρὸ αὐτῆς λιμὴν κατεχώσθη ὑπὸ τῆς ἰλύος, τῆς καταφερομένης ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις σχηματίζων πολλὰ τέλματα κακοῖ τὸ κλῖμα τῆς πόλεως. Πρὸ τριακονταετίας (= νῦν ἑξηκονταετίας) ἔτι ἡ Αἶνος(1) ἦτο ἀκμαιοτάτη ἐμπορικὴ πόλις, σήμερον δὲ ἄσημος καὶ κατὰ συνοικίας ἀκατοίκητος, διότι ἀντικατέστησεν αὐτὴν τὸ Δεδεαγάτς, ὁλονὲν ἀκμάζον πόλισμα, ἔνθα νῦν (1894) ἔχουσιν ὁ διοικητής, ὁ μητροπολίτης Αἴνου καὶ οἱ πρόξενοι **τὴν** ἕδραν αὐτῶν. Ἡ συμπαθὴς πόλις διατηρεῖ (= διετήρει) ἔτι τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς ἀλλὰ πεπτωκός ... ἔτι περὶ τὰς 17 ἐκκλησίας, ὧν τινες βυζαντιακῶν χρόνων, ἀκρόπολιν (κάστρον) ὀχυρὰν, ἔνθα ὑπάρχει ναΐσκος οὐδεμίαν μὲν ἔξωθεν προκαλῶν ἐντύπωσιν ἀλλὰ μεγίστης ἱστορικῆς σπουδαιότητος, ὁ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ τῆς **Χρυσοπηγῆς**, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν(2) διότι ἐκτίσθη τῷ 1423 πρὸ τῆς ἁλώσεως ὑπὸ Δημητρίου Ξένου, τοῦ Παλαμίδου Φραντζέσκου Γατελούζου Παλαιολόγου, αὐθεντεύοντος ἐν Αἴνῳ, ἐκ τῆς γνωστῆς τῶν Γατελούζων οἰκογενείας τῆς ἐν Λέσβῳ ἀπὸ τοῦ 1355 ἐλέῳ Ἰωάννου ΣΤ΄ τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Μαρίας, ἣν ἔδωκεν εἰς γάμον τῷ πρώτῳ Γατελούζῃ κρατούσης. Ἐπίσης διότι ἔχει ἐν τῷ ναῷ ἔνδον ἄνω τῆς θύρας ὑπὸ τὴν εἰκόνα Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἑτέραν ἐπιγραφὴν συγχρονίζουσαν (1424) ἐν ᾗ ἀναφέρεται καὶ ὁ κατὰ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον παραστὰς οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωσὴφ ὁ καὶ ἐν ναῷ τῆς Φλωρεντίας ἀναπαυόμενος.

---

(1) **Δελτίον** Χριστιαν. Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας, Η΄, 1909, σελ. 33. Περὶ Αἴνου ὅρα καὶ B. C. Hell. 1895 καὶ 1900.

(2) «Νεολόγου» 1882 ἀριθ. 3934, ὅπου καὶ τὰ κατὰ τὴν Μονὴν ἐξιστόρησα νεανικώτερον. Ἐν τῇ **Θρᾳκικῇ Ἐπετηρίδι** τοῦ 1895, ὅτε καὶ μόνον ἐξεδόθη, ἐδημοσιεύθησαν διορθώσεις ἐπὶ τῶν μικρῶν τούτων ἐν ταῖς ἐφημερίσι ἐκθέσεών μου, ἀλλὰ ταύτην καὶ ζητήσας δὲν εὗρον.

(1) Ἡ Αἶνος ἔχει δύο λιμένας κυρίως τὴν **Δρακοντίναν** καὶ τὴν **Ποντισμένη** (= πεποντισμένη, καταποντισθεῖσαν). Ὅρα ἀνωτέρω § 14.

(2) Τὰς ἐπιγραφὰς νεανικώτερον τότε ἀντιγεγραμμένας ὑπ' ἐμοῦ κατεῖχον καὶ κατέχω ἀλλ' ἤδη ἐν φωτοτυπίαις δύναται ὁ βουλόμενος καὶ σχεδὸν συγχρόνως δημοσιευθείσας ἴν' ἀνεύρῃ παρὰ τῷ Λαμπάκῃ (Δελτίῳ Η΄ Χριστιαν. Ἀρχ: Ἑταιρείας) καὶ παρὰ Hasluck ἐν Brit: School at Athens XV, 1908—09. Περὶ ὅλων τούτων ἄλλοτε, ἂν Θεὸς θελήσῃ, ἵνα διασώσῃ με ἀπὸ χειρῶν ἀδίκων. Τὰ ἐν ἀγκύλαις **εἶναι νέαι προσθῆκαι ἐκ παλαιῶν τετραδίων τῆς ἱστορικῆς μου τσάντας.**

Ὁ ναΐσκος ἐστεγάζετο διὰ ξυλίνης ὀροφῆς ἴσως νῦν καὶ ταύτης ἡμιηρειπωμένης, ἡ ἐξ αὐτοῦ δὲ πρὸς τὸ Θρᾳκῶον πέλαγος θέα ἀξιολογωτάτη· ἐώρταζε τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου.

Ἡ Αἶνος εἶχε κτίρια σχολείων εὐρύχωρα ὡραῖα μετὰ βιβλιοθήκης καὶ βυζαντιακοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Προδρόμου (σώζεται;), οἱ πεφημισμένοι (καὶ ἀπὸ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων) καπνιστοὶ ἰχθύες οἱ λυκουρῖνοι τὰ κοινότερον (αἰζνήτικα) καὶ ὠοτάριχον (οὗ καὶ ὀλίγη τις δόσις ὑποταγῆς χάριν τῷ κατὰ καιρὸν οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτὴν κειμένου μοναστηρίου τῆς Σκαλωτῆς κατὰ σιγίλλιον, ἐνιαυσίως ἐχορηγεῖτο).

Ἡ Αἶνος ἀναφέρεται ἐν ταῖς ἐγκεκριμέναις πρὸς διδασκαλίαν Γεωγραφίαις διὰ τῶν ἑξῆς μόνον λέξεων «Αἶνος, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἔβρου» ἀρκεῖ!

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τηλεγράφημα:

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐκτιμᾷ λίαν τὰς ὑψίστας χριστιανικὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι ὑπηγόρευσαν τὴν ἵδρυσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ὡς Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται τὰ μέγιστα ὑπὲρ ἐπικρατήσεως ἐπὶ τῆς Γῆς τῆς εἰρήνης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· ἐφ' ᾧ καὶ προάγεται ὅπως συγχαρῇ θερμῶς ἐπικαλεσθῇ δὲ ἐπὶ τοὺς μεγίστους στυλοβάτας τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης τὸν ἐξ ὕψους φωτισμὸν καὶ τὴν θείαν ἐνίσχυσιν πρὸς ἀπρόσκοπτον διεξαγωγὴν ζητημάτων τόσῳ πολυπλόκων ὅσῳ καὶ ἐπειγόντων.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

† **Ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ**

Ἐγκύκλιος:

Ἀριθ. | πρωτ.9488 / διεκ. 5433

Πανιερώτατε καὶ Θεοπρόβλητε Μητροπολῖτα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἡμῖν ἀδελφὲ κ. . . . ., τὴν φίλην αὐτῆς Πανιερότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Προκειμένου καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἵνα διεξαχθῇ καθ' ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Νηπίων τῶν ἐν Βηθλεὲμ ὑπὸ Ἡρῴδου ἀναιρεθέντων κοινὸς ἔρανος ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων παίδων τῶν ἐκ τοῦ πολέμου παθουσῶν χωρῶν, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὅπως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ κλίματος ὁ ἔρανος οὗτος διενεργηθῇ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων, περιαγομένου κατὰ τὴν λειτουργίαν, ἐν πᾶσιν ἀνεξαιρέτως τοῖς ναοῖς, ἐκτάκτου δίσκου ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ, ὡς ἐγένετο καὶ πέρυσι, τὸ ἐξ αὐτοῦ δὲ προϊὸν διατεθῇ ὑπὲρ τῶν πολυπληθῶν ὁμογενῶν ὀρφανῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ δυστυχία ἀντὶ ἐλαττώσεως ηὔξησαν ἀτυχῶς ὡς ἐκ τῶν νέων ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ κατὰ τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου διωγμῶν καὶ σφαγῶν. Ὅθεν προτρέπεται καὶ ἡ Ἱερὰ αὐτῆς Μητρόπολις ὅπως ἐγκαίρως μεριμνήσῃ καὶ προσηκόντως ἅμα συστήσῃ καὶ ὑποδείξῃ καὶ προτρέψηται ἵνα κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὡς ἀνω ἡμέραν περιαχθῇ ἐν τοῖς ναοῖς τῆς ἐπαρχίας τοιοῦτος ἔκτακτος δίσκος καὶ ζητηθῇ ἡ φιλεύσπλαγχνος καὶ φιλάδελφος τῶν χριστιανῶν βοήθεια ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ, ἀποστείλῃ δὲ ἐγκαίρως εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸ συλλεγησόμενον ποσὸν, μετὰ δηλώσεως ἀναλυτικῆς τῆς συνδρομῆς ἑκάστης κοινότητος διὰ τὰ περαιτέρω.

ᾳϡκ Δεκεμβρίου δ'

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

† **ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ**

Τηλεγραφήματα.—Οἱ Σεβ. Μητροπολῖτ ι Ἡρακλείας Γρηγόριος, Ἀδριανουπόλεως Πολύκαρπος, Καστορίας Ἰωακεὶμ, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀργυρουπόλεως Γερμανὸς, ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Αἴνου ἐν Δεδεαγὰτς, καὶ ὁ Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος τῆς ἐπαρχίας

Μαρωνείας ἀρχιμ. Μιχαὴλ τηλεγραφικῶς ἀγγέλλουσι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι προσκληθέντες ἀνεχώρησαν εἰς Ἀθήνας.

Ἐκκλησία Σουηδίας.—Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης κ. Νάθαν ἀπαντῶν εἰς σχετικὸν τηλεγράφημα τῆς Ἐκ]σίας, πλήρης συμπαθείας διὰ τὰ κατὰ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς κακουργηθέντα καὶ τὴν βανδαλικὴν καταστροφὴν τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῆς Νικαίας δηλοῖ ὅτι ἐδημοσίευσε τὸ τηλεγράφημα τῶν Πατριαρχείων, ἵνα γνωσθῶσιν ἐν Εὐρώπῃ τὰ δεινοπαθήματα τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

—Ὡσαύτως καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Ἀνδερσων ἀπαντητικῶς δηλοῖ ὅτι θὰ χρησιμοποιήσῃ πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ὅπου δεῖ πρὸς ὄφελος τῶν ἐν Ἀνατολῇ χριστιανῶν.

Μητροπολίτης Νικομηδείας.—Διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νικομηδείας κ. Ἀλέξανδρος ἐξαίρει τὴν φιλάνθρωπον δρᾶσιν τῆς ἐκεῖ Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν βοηθειῶν καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀμφοτέρων τῶν σωματείων ἀντιπροσωπευομένων ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Δρίτσερ καὶ Φρὶς, καὶ παρακαλεῖ ὅπως ἐκφρασθῇ πρὸς τὰς ἐν λόγῳ δεσποινίδας ἡ Ἐκκλησιαστικὴ εὐαρέσκεια. Ἐνεκρίθη ἵνα γένηται κατάλληλον γράμμα.

Μητρόπολις Δυρραχίου.—Ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δυρραχίου κ. Ἰακώβου, πληροφοροῦντος ὅτι ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν Σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος Γεωργίου τοῦ Α΄. Ἐνεκρίθη ὅπως γένηται κατάλληλον συγχαρητήριον γράμμα.

Κλῆσις

ἀριθ. Πρωτ. 7303.

Ὁ Παῦλος Εὐγενίου Τσάτσκιν, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρῶσσος, τέως κάτοικος Ὀδησσοῦ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἐνενήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 91) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ναταλίας Ἀλεξάνδρου Τσάτσκιν, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρωσσίδος κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (ὁδὸς Βοϊβόδα Μπαχτιὰρ Χάν), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» «Βοσπόρου» καὶ «Πρὲς Δου-Σουάρ».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α΄ Γραμματεὺς

(ὑπ.) **Ἀριστ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 9040

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὔξ. ἀριθ. 207 καὶ ἡμερομ. 2 Νοεμβρίου 1920 ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἀθανασίου Σούτιτου καὶ τῆς Εὐαγγελίας Ἀθ. Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντῆ Στρέκα, ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου).

Δι ὰ τ α ῦ τ α

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 158, 201 καὶ 207 τῶν Πρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6945 καὶ ἡμερομηνίαν 1 Σεπτεμβρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἀθανασίου Σούτιτου κατὰ Εὐαγγελίας Ἀθ. Σούτιτου, τὸ γένος Δισμαντῆ Στρέκα, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Βασίλειος καὶ Σοφία μένωσι, ὡς διατρέχοντα μάλιστα ψυχικὸν κίνδυνον, καὶ ἀνατρέφωνται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῶν,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ὀκτακόσια δώδεκα (ἀριθ. 812) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπιτρέποντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α΄ γραμματεὺς

(ὑπ.) **Ἀριστ. Χαμουδόπουλος**

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 19 Δεκεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 50

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τῇ 2)15ῃ Νοεμβρίου ἐν Γενεύῃ μετὰ τὰς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου γενομένας προκαταρκτικὰς ἐργασίας ἐκηρύχθη ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τῆς ἱδρυθείσης δυνάμει τῶν ἐπ' ἐσχάτων ὑπογραφεισῶν συνθηκῶν περὶ Εἰρήνης. Τὸ γεγονὸς ἐχαιρετίσθη πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης, διότι ὁ διακαὴς πόθος, ὅστις ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους ἔφλεγε τὰ στήθη τῆς ἀνθρωπότητος προσεγγίζει εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ. Καὶ πράγματι· ἔπρεπε νὰ ὑποστῶσι τὰς ἀπωλείας, ἃς ὑπέστησαν κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ἔπρεπε νὰ θυσιασθῶσιν ἑκατομμύρια εἰς νεκροὺς, τραυματίας καὶ ἀπομάχους ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτῶν εἰς τὸν ἀπηνῆ Μολὼχ τοῦ πολέμου, ὅπως συναισθανθῶσιν, ὅτι πρὶν ἢ προσδράμωσιν εἰς τὰ ὅπλα ὡς εἰς τὸ τελευταῖον κριτήριον τοῦ ὑποτιθεμένου δικαίου αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ ἀποταθῶσιν εἰς κοινὸν Ἄρειον Πάγον, ὅπως λύσωσι εἰρηνικῶς τὰς διαφοράς αὐτῶν.

Ἀλλ' ἂν μετὰ χαρᾶς ἐχαιρέτισαν τὴν ὕπαρξιν τῆς Ἀμφικτιονίας τῶν Ἐθνῶν οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπὸ μακροῦ ἀπολαύουσι τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐλευθερίας εἶνε εὐνόητος ἡ ἀγαλλίασις, ἣν ἠσθάνθησαν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς οἱ λαοὶ οἱ ποικιλαχῶς ἔτι στενάζοντες ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας καὶ τῆς κακοδιοικήσεως. Διότι δι' αὐτοὺς ἡ Ἀμφικτιονία δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὸν ζῶντα ἔλεγκτὴν τῆς παραβάσεως παντὸς ἀνθρωπίνου δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὸν πρόθυμον ἀντιλήπτορα καὶ ὑπερασπιστὴν τῆς καταπατουμένης δικαιοσύνης καὶ τῆς περιϋβριζομένης ἀνθρωπίνης ἀξίας. Οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ

τῆς Ἀνατολῆς ἀνήκουσιν ἀναμφισβητήτως εἰς τοὺς τελευταίους τούτους. Διότι παρ' ὅλον τὸ ἐκχυθὲν πολύτιμον αἷμα πρὸς κατατρόπωσιν τῆς τυραννίας μέγα μέρος αὐτῶν τὰ πάνδεινα ὑφίσταται ἔτι ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς. Ἁρπαγαί, δηώσεις, ἀτιμώσεις, φόνοι, ἐκπατρισμοί, διωγμοὶ εὑρίσκονται εἰς τὴν ἡμερησίαν ἔτι διάταξιν ἐν Ἀνατολῇ. Καθ' ὃν χρόνον οἱ μὲν τῶν χρ]νῶν τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς τελευταίας κατὰ τάξιν συνθήκης ἤλπισαν, ὅτι ἐξησφάλισαν ἐλευθέραν γωνίαν πατρώας γῆς, ὅπου θὰ ἠδύναντο ἀπερίσπαστοι κατὰ τὸ ἀνθρώπινον νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν ἐπούλωσιν τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν πληγῶν καὶ τὴν βαθμιαίαν προαγωγὴν αὐτῶν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐζωίας, οἱ δὲ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν ὑψίστων αὐτῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας κινδυνεύουσιν ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὴν ἰδίαν τύχην νὰ ἀπολέσωσι τὰ πάντα. Καίτοι δὲ δὲν δύναταί τις ἀνασκοπῶν τὴν μέχρι τοῦδε ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἐνέργειαν τῆς Ἀμφικτυονίας τῶν Ἐθνῶν νὰ ἀντλήσῃ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἔσται πάντοτε ἡ μόνη ὀρθὴ καὶ ἡ μόνη ἀποτελεσματικὴ, δὲν πρέπει καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ συμβούλιον αὐτῆς.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν τῇ διττῇ αὐτοῦ ἰδιότητι ὡς ἀνεγνωρισμένος προστάτης τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὡς προκαθημένη τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἰδιαιτέραν ὅλως χαρὰν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ἐπὶ πέντε μακροὺς αἰῶνας βαστάζον τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ ἠναγκασμένον διὰ τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ μέσων νὰ διεκδικῇ ὁτὲ μὲν ἰσονομίαν καὶ δικαιοσύνην ὑπὲρ τῶν καταπιεζομένων τέκνων αὐτοῦ τόσον παρὰ τῇ ἐπιτοπίῳ ἀρχῇ ὅσον καὶ παρὰ ταῖς προστάτεσι τῶν ἐν Ἀνατολῇ χρ]νῶν δυνάμεσι, ὁτὲ δὲ ἀπαλλαγὴν καὶ ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ ὡς τὸ μόνον δραστικὸν μέσον πρὸς ἐμπέδωσιν εἰρήνης ἀσφαλοῦς καὶ μονίμου ἐν Ἀνατολῇ, ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν διαβλέπει τὴν συνολικὴν ἐκπροσώπησιν τῶν πεπολιτισμένων τοῦ κόσμου Κρατῶν, πρόθυμον νὰ ἀκούσῃ δεδικαιολογημένας ἐκκλήσεις πρὸς κατάπαυσιν καταστάσεως ἀφορήτου. Ἀσχέτως ὅλως πρὸς τὴν πληρεξουσιότητα ἢ μὴ τῆς ἀμέσου ἐπεμβάσεως ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων ἥτις ἀναγνωρίζεται εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ μόνη ἡ ὁμόθυμος φωνὴ διαπρεπεστάτων ἀντιπροσώπων πολυαρίθμων Κρατῶν δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς ἀντιπροσωπευομένας κυβερνήσεις καὶ νὰ παροτρύνῃ αὐτὰς εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς προστασίαν τῶν καταδιωκομένων χριστιανῶν μέτρων. Διότι ἐν τῷ Συμβουλίῳ τούτῳ ὡς γνωστὸν προεδρεύουσιν οἱ ἀριστεῖς τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ κόσμου ὅλου, ἄνδρες καταναλώσαντες τὸν βίον αὐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἰδίας πατρίδος καὶ ζωηρὸν ἔχοντες ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν κυβερνήσεων ἡ τοιαύτη τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὁμοφωνία θὰ εὕρῃ εὐλόγως ἰσχυρὰν ἀπήχησιν ἐν τῷ παγκοσμίῳ τύπῳ καὶ παρὰ τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ, ἥτις καταλλήλως παρ' αὐτοῦ διαφωτιζομένη θὰ ἀποτελέσῃ κατ' ἀνάγκην σημαντικὸν παράγοντα ἐν τῇ κατευθύνσει τῆς πολιτικῆς τῶν Κρατῶν τῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀληθῶς πεπολιτισμένων ἀνηκόντων. Ἡ ὕπαρξις ἄρα τοιούτου Ἀρείου Πάγου, εἰς ὃν δικαιοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται οἱ ἀδικούμενοι, ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητον εὑρέγετημα εἰς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον πλειστάκις περιερχόμενον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κρούῃ τὰς θύρας τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας καὶ νὰ ἐκζητῇ δικαιοσύνην ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ ἀπὸ ἀκραιφνοῦς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος γνησιώτατα χαιρετίζει τὴν σύμπηξιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἕνεκεν ἐξωτερικῶν ἀφορμῶν καὶ περιστάσεων ἀναλαβὸν καὶ διακρατοῦν ἔτι καὶ τὴν ἐξωτερικὴν τῶν ὀρθοδόξων ἐν Ἀνατολῇ προστασίαν καὶ κηδεμονίαν οὐδόλως ἐπιλανθάνεται τοῦ οὗ στοχάζεται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σκοποῦ. Ὁ σκοπὸς οὗτος εἶνε βεβαίως κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον ὁ σκοπὸς, δι' ὃν ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου

καὶ ὑφίσταται ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἐκ]σία τ. ἔ. ὁ ἁγιασμὸς τῶν πιστῶν δι' ὅλων τῶν δοθέντων αὐτῇ μέσων καὶ ἡ καθοδήγησις αὐτῶν εἰς τὴν τελικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς οὗτος ὅσον καὶ ἂν ὑπέρκειται τοῦ παρόντος βίου καὶ ἐπιτυγχάνεται ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ δὲν σημαίνει περιφρόνησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς, ἀλλὰ τοιαύτην αὐτῆς κατεύθυνσιν, ὥστε αὕτη νὰ ἀποτελῇ ἀσφαλὲς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν ἐκείνης. «Ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης». Ἂν ὅμως τὴν ἀξίαν αὐτῆς ἡ παροῦσα ζωὴ ἀρύεται ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν μέλλουσαν, αὕτη δὲ πιστεύεται ὡς ἡ δυναμένη νὰ νοηθῇ ἠθικῶς τελεία, πρόδηλον, ὅτι ὁ βίος οὗτος ἀποτελεῖ τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων πρὸς τὴν ἠθικὴν ἐκείνην τελείωσιν. Ἡ τελείωσις ὅμως αὕτη εἶνε τι ἀνεπίτευκτον ἐφ' ὅσον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἴτε ὡς ἀτόμων εἴτε ὡς κοινωνιῶν εἴτε ὡς πολιτειῶν ἐξεταζομένων ἀντὶ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης ἐπικρατοῦσιν ἡ ἀνισότης, ἡ ἀδικία, τὸ μῖσος καὶ τὸ κορύφωμα αὐτῶν, ὁ πόλεμος. Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ ὁλοθύμως ἐπικροτήσῃ ἡ Ἐκ]σία εἰς τὴν σύστασιν θεσμοῦ, ὅστις ὡς ἔμβλημα αὐτοῦ ἀνέγραψε τὴν ἄρσιν τῶν ἀντιθέσεων, αἵτινες χωρίζουσι λαοὺς ὁλοκλήρους ἀπ' ἀλλήλων, τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου εἰς τὸν ἔχοντα τοῦτο διὰ τῆς διαιτησίας ἀντὶ τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ ὅπλα, τὴν προστασίαν τῶν ἀδυνάτων καὶ καταπιεζομένων, τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν λόγων, οἵτινες χωρίζοντες καὶ διαιροῦντες τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἀπειλοῦσι βιαίαν ἀνατροπὴν αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν κοινωνιῶν; Ἀντίθετος εἰς αὐτὰς πολιτεία τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἦτο ὄχι μόνον παραγνώρισις τοῦ ἰδίου, ὃν αὕτη ἐπιδιώκει σκοποῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτόχρημα ἀμβλυωπία πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν τοῦ κόσμου κατάστασιν καὶ πρὸς τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν κτηθεῖσαν πεῖραν τοῦ πολέμου ἀπασχολοῦσι τὰ ἐξοχώτατα τῶν πνευμάτων προσπαθοῦντα νὰ γεφυρώσωσι τὸ χωρίζον τὰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις χάσμα διὰ τρόπου ἀπομακρύνοντος καταστροφὰς καὶ ἐρείπια.

Χαιρετίζον ὅθεν μετ' εὐχῶν ὑποκαρδίων πρὸς κατευόδωσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἔχει δι' ἐλπίδος ὅτι αὕτη ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς ἠθικῆς δυνάμεως, ἣν ἡ Ἐκ]σία ἐκπροσωπεῖ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν θὰ βραδύνῃ, ὅπως συμπεριλάβῃ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ἀντιπροσώπους τῶν κυριωτάτων ἐν τῷ κόσμῳ Ἐκκλησιῶν. Ἡ παρουσία τοιούτων ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν καὶ ἄλλως ἐπωφελὴς θὰ συντελέσῃ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐξαρσιν τοῦ γοήτρου αὐτῆς παρὰ τοῖς χριστ]νοῖς, οὓς ἀντιπροσωπεύουσιν αἱ Ἐκ]σίαι πρὸς εὐχερεστέραν πραγμάτωσιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ θεοφιλοῦς αὐτῆς σκοποῦ.

† Ὁ Σελευκείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΤΑ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ

Ὁ ἐνθουσιώδης καὶ θερμὸς φίλος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, κληρικὸς κ. J. A. Douglas παραθέτων ἐν μεταφράσει τὸ διαβιβασθὲν εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας τηλεγράφημα τῆς ἡμετέρας ἐν σχέσει πρὸς τὰ γενόμενα ἐν Νικαίᾳ γράφει τὰ ἀκόλουθα ἐν τῇ Church Times τῆς 26 Νοεμβρίου (ν. ἡ).

«Τὸ ἄνανδρον ἔγκλημα, ὅπερ ἀναφέρει τὸ ἀνωτέρω τηλεγράφημα, δὲν εἶνε βανδαλισμὸς ἀλόγιστος ἀλλὰ πρᾶξις ψύχραιμος καὶ προμελετημένη. Ὁ Μ. Κεμὰλ ἐπωφελεῖται τὴν ἀσφάλειαν, τὴν ὁποίαν τοῖς παρέχει ἡ συγκράτησις τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων διὰ νὰ συνεχίζῃ τὴν ὠμήν του πολιτείαν, ἥτις, ὡς εἶπεν ὁ Πρεσβευτὴς Morgentau καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατεκυρίευσε τοὺς Νεοτούρκους, ὅστις ἐννοεῖ αὐτὴν τὴν πολιτικὴν, ἐννοεῖ ἐπίσης καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκίας ἀπὸ τοῦ 1821. Ἐξαλείφει ἐκ τῆς Ἀνατολῆς τὸ χριστιανικὸν ὄνομα, τὸν χρ]νικὸν κόσμον καὶ τὰ χρ]νικὰ μνημεῖα ἐπὶ σκοπῷ νὰ μείνῃ ἐν τέλει ἡ χώρα τουρκική. Ἐξεταζομένη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ καταστροφὴ τοῦ

Ναοῦ τῆς Νικαίας εἶνε τόσον ἀληθὴς πρᾶξις ὅσον καὶ ἡ σφαγὴ τῶν 138 χρ]νικῶν οἰκογενειῶν. Ὁ Newman πράγματι συγκαταλέγει τὴν Νίκαιαν μεταξὺ τῶν 6 ἱερῶν χρ]νικῶν πόλεων, διὰ τὰς ὁποίας καταδικάζει τὸν χρ]σμὸν τῆς Δύσεως διότι ἠνέχθη νὰ παραμείνωσιν αὗται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἰ. Ἀλλὰ, παρὰ τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας εἶνε ἀμφίβολον ἂν ὁ συνήθης Ἄγγλος κληρικὸς γνωρίζῃ ὅτι ὑφίσταται ἀκόμη τοιαύτη πόλις.

Διὰ τοὺς Ἀνατολικούς, ἐν τούτοις, ἡ Νίκαια εἶνε ἡ συμβολικὴ πόλις τῶν Οἰκουμ. Συνόδων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι, παρὰ τὸν Χριστὸν, εἶνε τὸ ἀνώτατον καὶ ἀλάθητον Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας· εἶνε ἡ καθ' αὐτὸ πόλις τῆς ὀρθοδοξίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτέθη τὸ θεμέλιον τοῦ εὐγενοῦς οἰκοδομήματος τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ τὸ ἐπιστέγασμα προσηρμόσθη ἐπὶ τῆς ὀροφῆς του». Ὁ Ἕλλην, ἰδιαιτέρως, δὲν δύναταί ποτε νὰ λησμονήσῃ ὅτι πρὸ Χριστοῦ ἡ Νίκαια ἦτο ἡ ἑστία τοῦ πολιτισμοῦ ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν Βιθυνίαν ἐντελῶς εἰς ἑλληνικὴν, καὶ ὅτι, ὅτε οἱ σταυροφόροι τοῦ Πάπα κατέλαβον καὶ ἐδήωσαν τὴν Κ]πολιν καὶ ἐβεβήλωσαν τὴν Ἁγ. Σοφίαν, εἰς τὴν Νίκαιαν αὐτὴν, ὡς εἰς γενέθλιον τόπον, εὗρε καταφύγιον ἡ ὀρθόδοξος Αὐτοκρατορία.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Νικαίας πρὸ τοῦ πολέμου ἦτο ἐπιχείρησις ἀνιαρὰ, καίτοι ὄχι καὶ δύσκολος· ἑπομένως ὀλίγοι περιηγηταὶ τὴν ἐπεσκέφθησαν. Ὅστις τὴν ἔχει ἐπισκεφθῇ, πάντως θὰ τῷ ἐκαμε ἐντύπωσιν ὅτι τὰ πάντα, πλὴν ἐνὸς ἐντὸς τῆς ἐκ 9 μιλίων περιφερείας τῶν περιφήμων τειχῶν, μέρη τῶν ὁποίων ἐκτίσθησαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, εὑρίσκονται ἐν καταστάσει βραδείας ἀλλ' ἀνεμποδίστου καταστροφῆς. Μεταξὺ τῶν καταρρεόντων τειχῶν καὶ τῆς πόλεως, ἡ ὁποία περιωρίσθη εἰς τὸ μέγεθος χωρίου, ὑπάρχει σύμπλεγμα κήπων καὶ λειμώνων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἂν ἀνασκαλεύσητε, θὰ εὕρητε ἐδῶ μὲν ἡμιθαμμένον λίθον ἐκεῖ δὲ λείψανα βυζαντινῆς οἰκοδομῆς. Ὁ τόπος εἶναι πλήρης ἀπὸ ἀπομεινάρια καταρρεόντων μοναστικῶν οἰκοδομῶν. Τὰ τεμένη αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἔκτισαν οἱ Σουλτᾶνοι πρὶν ἢ καταλάβωσι τὴν Κ]πολιν, κεῖνται εἰς συντρίμματα, τοῦτο ὅμως εἶνε ἔργον ὄχι βίας ἀλλ' ὀλιγωρίας.

Τὸ ὅτι ἡ Νίκαια, μὲ τὴν ἀφάνταστον ἱστορικήν της σημασίαν, καὶ μὲ τὰς πολλὰς της ἀρχαίας οἰκοδομὰς θὰ κατεδικάζετο εἰς κατάρρεισιν καὶ εἰς ἐρείπια, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ περισωθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀριθμῆται μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ ἐνταφιασμένων πόλεων τῆς Ἀνατολῆς, πάντοτε ἐξήγειρε τὴν ζωηράν μου ἀγανάκτησιν. Ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησίς μου αὐτὴ ἐδιπλασιάζετο ὑπὸ τῆς θέας μιᾶς οἰκοδομῆς, ἥτις, ἂν καὶ ἐν μέρει πιθανῶς σύγχρονος μὲ τὴν α' τῶν 7 Συνόδων, καὶ βεβαίως ἐκτισμένη πρὶν ἢ ὁ Αὐγουστῖνος ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εὑρίσκετο ἐν καλῇ καταστάσει ὡς Ἀγγλικὸς καθεδρικὸς Ναός. Ἡ οἰκοδομὴ αὐτὴ ἦτο, βεβαίως, ὁ ναὸς τὸν ὁποῖον οἱ Κεμαλικοὶ εὗρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταστρεψωσι. Διηρωτήθην πολλάκις τί θὰ ὡμοίαζον τὰ τείχη καὶ τὰ ἐρείπια τῆς Νικαίας ἐὰν ἡ περὶ αὐτῆς φροντὶς ἀνετίθετο εἰς τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὰ παρελθόντα 50 ἔτη.

Τῷ ὄντι, ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ Ναοῦ καὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἐν Νικαίᾳ ἦτο ἡ μᾶλλον προκλητική, καθόσον ἡ πόλις εἶχε δύο ἀρχαίους Ναοὺς τῆς αὐτῆς χρονολογίας· ὁ εἷς ἦτο ὁ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἥτις, ὡς ἡ Ἁγ. Σοφία τοῦ Βυζαντίου, ἦτο ἡ μεγάλη Ἐκ]σία τῆς Νικαίας, ἡ Ἐκ]σία διὰ τὰς λαϊκὰς καὶ αὐτοκρατορικὰς τελετάς. Ἐν αὐτῇ συνῆλθεν ἡ Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος. Τὴν κατέλαβον οἱ τοῦρκοι διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσωσιν ὡς τέμενος, ὅτε τὴν εἶδον τελευταῖον τῷ 1912, ἡ ὀροφὴ ἔλειπεν καὶ γυμνὸς σεληνιαζόμενος μετέβαλεν εἰς φωλεάν του τὸ μέρος τῆς Προθέσεως.

Ἡ ἄλλη ἦτο ἡ ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως. Ὁ Muraeiseff θέτει τὴν χρονολογίαν αὐτῆς ὡς καὶ τῆς Ἁγ. Σοφίας, εἰς τὴν δ' ἑκ. Πολὺ ἀμφίβολος παράδοσις λέγει ὅτι ἐκτίσθη τῷ 332 εἰς ἀνάμνησιν τῆς α' Οἰκουμ. Συνόδου. Δὲν δύναται νὰ ἐκτίσθη ἐνωρίτερον τῆς στ' ἑκ., ὅτε ὁ Τάκινθος ἵδρυσε μονὴν εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου καὶ ἢ ἔκτισεν αὐτὴν ἢ τὴν ἀνῳκοδόμησε βραδύτερον.

Ἔσχε δύο ἀνακαινιστὰς τὸν Νεόφυτον κατὰ τὴν θ΄ ἑκ. καὶ τὸν Νικηφόρον κατὰ τὴν ιβ΄. Ἀπὸ τῆς στ΄ μέχρι τῆς κ΄ ἑκ. ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, ἀλλὰ καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνον, καμμία ἄλλη ἐκκλησία ποιᾶς τινος σπουδαιότητος, ἐφ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις, δὲν ἔμεινεν ἐξ ἴσου εἰς συνεχῆ χρῆσιν ὡς ἐκκλησία. Δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι οἱ Ἕλληνες τὴν λατρεύουν. Ὅπως δήποτε, καὶ κατ' αὐτὰ τὰ μετὰ τὸ 1821 ἔτη τῶν σφαγῶν, κατώρθωσαν νὰ ἐξεύρωσι χρῆμα ἵνα καλύψωσι τὰς δαπάνας τῆς ἀνοικοδομῆς τοῦ παλαιοῦ θόλου τὸν ὁποῖον ὁ σεισμὸς εἶχε καταρρίψῃ. Ἐδέησεν ἐπίσης νὰ δαπανηθῶσι πολλὰ χρήματα ἵνα ληφθῇ τοῦ Σουλτάνου ἡ ἄδεια πρὸς ἔναρξιν τοῦ ἔργου. Πολλὰ τῶν ὡραίων καὶ μοναδικῶν μωσαϊκῶν τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ Ναοῦ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς στ΄ ἑκ. καὶ εἶνε σύγχρονα μὲ τὰ ἐν τῇ Ἁγ. Σοφίᾳ. Οἱ Εἰκονομάχοι κατέσρεψαν τινὰ ἐξ αὐτῶν. Τὰ ἀντικαταστήσαντα ἐκεῖνα μωσαϊκὰ τῆς ι΄ ἑκ. ἦσαν διαφόρου παραστάσεως ἀπὸ τὰ ἀρχικά, ἐξ ἴσου μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Ὁ Ναὸς ἐκέκτητο ἄμβωνα ἡλικίας χιλίων ἐτῶν, κοσμούμενον μετ, εἰκόνων, ποικιλμένον μὲ ἐλεφαντόδοντα, καὶ ἁγίαν Τράπεζαν φέρουσαν κρυπτογραφικὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἱδρυτοῦ. Ἐν τῇ ἁψῖδι ὑπῆρχε μοναδικὸν ἐντελῶς Σύνθρονον. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ναοῦ ἦτο τῆς ι΄, ἑκ. Εἶχε δὲ καὶ Βαπτιστήριον ὀρειχάλκινον χιλίων ἐτῶν.

Ἐν τῷ Ναῷ ὑπῆρχεν ὁ τάφος αὐτοκράτορος καὶ ἡ λάρναξ τοῦ Ἁγ. Νεοφύτου (21 Ἰανουαρ.) μαρτυρήσαντος ἐν Νικαίᾳ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ κατὰ τὴν γ΄ ἑκ. Πολλαὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἦσαν ἐξ ἴσου ἀρχαιότητος, ἀνερχόμεναι, ἴσως, εἰς τὴν στ΄ ἑκ. Μία, ἂν καὶ ὄχι ἡ ἀρχαιοτέρα, παρίστα τὸν Ἅγιον Νικόλαον τὸν ἐν Μύροις ραπίζοντα τὸν Ἄρειον, θεωμένων Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ τῶν λοιπῶν 318 Πατέρων.

Ἦτο σχετικῶς μικρὸς Ναός, σχεδὸν ἓν τετράγωνον περὶ τοὺς 60 πόδας τὸ μῆκος καὶ περὶ τοὺς 60 τὸ πλάτος. Ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ ἐκτιμήσητε τὴν ἀξίαν ἑνὸς οἰκοδομήματος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μεγέθους· ἦτο τμῆμα ἱστορίας καὶ ἱστορίας ζωντανῆς ὁμοῦ. Ἦτο ἀπὸ τὰ λείψανα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴ ἡ κόνις εἶνε ἱερά.

Εἶχε σημασίαν δι' ἅπασαν τὴν ἱστορικὴν χριστιανωσύνην, διὰ τὴν Δύσιν ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν Ἀνατολήν. Εἰς ὅλον τὸν ὀρθόδοξον κόσμον, τὸν Ρωσσικὸν, τὸν Σερβικὸν καὶ τὸν Ρουμανικὸν, ἦτο ἄξιον λατρείας καὶ σεβασμοῦ· ἀλλ' εἰς τοὺς Ἕλληνας ἦτο ὅλως διόλου πολύτιμον, διότι ἦτο θησαυρὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τοιούτους τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἐστερήθησαν.

Ὁ Ναὸς, τὸν ὁποῖον οἱ Κεμαλικοὶ ἔχουσι καταστρέψῃ εἶνε ὁ Ναὸς ἐν τῇ ὁποίᾳ μία ζῶσα, σαφὴς, ἱστορικὴ παράδοσις 1500 ἐτῶν τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς ποτὲ δὲν ἔπαυσε.

(Λογοκρισία)

ΤΟ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ
ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΤΑΧΥΤΗΣ
ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ:

Ἀριθ. | πρωτ.9633
διεκ. 5519

Θεοφιλέστατοι καὶ πανοσιώτατοι ἀρχιερατικῶς καὶ ἱερατικῶς προϊστάμενοι, ἐντιμότατοι Ἐφορεπίτροποι καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῶν ἐνοριῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Γνώρισμα ἰδιαίτερον τοῦ Γένους ἡμῶν ὑπῆρξε πάντοτε ἡ μεγάλη αὐτοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐν ταῖς δεινοτέραις δοκιμασίαις κατώρθωσεν ἀκράδαντον διαφυλάξαι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν πρὸς ἑαυτὸ πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα. Τὸ καθῆκον ἄλλως τε τῆς φιλοπατρίας, ὡς ἐν τῇ ἀκραιφνεῖ αὐτοῦ ἐννοίᾳ ὑπολαμβάνεται, ἐστὶ δίδαγμα κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικόν, διότι ὑπὸ τῶν προγόνων ἡμῶν ἐλέχθη τὸ πρῶτον, ὅτι πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ Πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον.

Εὐνόητος ἄρα ἐστὶν ἡ μεγάλη πατριωτικὴ εὐαισθησία τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, ἥτις ὡς ἐκδήλωσις τοῦ ὑψηλοῦ συναισθήματος τῆς φιλοπατρίας τυγχάνει ἀναμφιβόλως γνώρισμα καὶ ἀναγκαῖον καὶ ἐπαινετόν.

Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι ἡ ἀφορμὴ καὶ ὁ σκοπὸς πάσης πατριωτικῆς ἐκδηλώσεώς ἐστι καὶ ὀφείλει εἶναι τὸ συμφέρον καὶ ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος ἐπιβάλλεται ὅπως ἐν ταῖς τοιαύταις ἐκδηλώσεσι καὶ ἐκφάνσεσι τηρῆται πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων τὸ προσῆκον μέτρον καὶ ἡ εὐπρέπεια καὶ μηδὲν συμβαίνῃ ἔκτροπον ἢ ἀτάσθαλον δυνάμενον ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον καταρρίψαι ἢ βλάψαι τὸ μέγα καὶ τίμιον τῆς Πατρίδος ὄνομα καὶ γόητρον.

Τούτου ἕνεκα κατὰ τὰς σοβαρὰς ταύτας στιγμὰς τὰς ἀπροόπτως ἐνσκηψάσας ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων καὶ δικαίως τὴν ἀγωνίαν προκαλούσας τοῦ φιλοπάτριδος λαοῦ, καθῆκον θεωροῦμεν ἵνα ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν πάντων, ὅπως σὺν τῇ εὐσταθεῖ καὶ εὐέλπιδι ἐμμονῇ καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτης εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῆς Φυλῆς καὶ σὺν τῇ προθυμίᾳ πρὸς πᾶσαν συναντίληψιν καὶ θυσίαν ὑπὲρ τῆς αἰσίας ἀποπερατώσεως τοῦ οὕτω θαυμασίως τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προαχθέντος καὶ ἐν ταῖς παραμοναῖς ἤδη τῆς πλήρους αὐτοῦ ἀπετελειώσεως καὶ ἐπιστέψεως εὑρισκομένου ἐθνικοῦ ἔργου, ἀποφεύγηται ἐν παντὶ αὐστηρῶς πᾶσα ἐνέργεια καὶ πρᾶξις ἀντιβαίνουσα ἢ δυναμένη βλάψαι ἢ ἐξευτελίσαι τὴν τοῦ ἀγῶνος ἱερότητα. Μάταιαι καὶ ἄκαιροι ἐκδηλώσεις, ἐπαναλαμβανόμεναι μάλιστα συχνάκις καὶ κατὰ κόρον, ἡ διάπραξις ἀνόμων διαιοπραγιῶν καὶ ἀσχημιῶν, ἥκιστα, ὡς εἰκός, συμβάλλονται εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Ὁ τῆς Βασιλίδος Ἑλληνικὸς λαός, ὅστις τοσοῦτον βαθέως ἐρριζωμένον ἔχει τὸ αἴσθημα τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ τοιαύτην ὑγιᾶ ἐπεδείξατο ἀντίληψιν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος καὶ πάντοτε καὶ δὴ καὶ κατὰ τελευταῖα παγκοσμίου σημασίας πολιτικὰ γεγονότα ἀφόβως καὶ μετ' ἐλπίδος παρ' ὅλον τὸ φοβερὸν τῶν καιρῶν πιστεύσας καὶ ἐγκολπωθεὶς τὴν πατροπαράδοτον ἐθνικὴν πολιτικήν, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ νῦν εἰς τὸ ἐθνικὸν ἀποβλέπων συμφέρον, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὴν ἐθνικὴν πάντων ἀλληλεγγύην καὶ ἑνότητα, οὐχὶ δὲ τὴν πρόκλησιν ἐσωτερικῶν διαιρέσεων καὶ παθῶν, θέλει ἀπόσχῃ ἀπὸ οἱασδήποτε προκλήσεως ἢ ἐκδικήσεως παρέχων καὶ διὰ τῆς ἠρέμου καὶ μετριοπαθοῦς αὐτοῦ διαγωγῆς παράδειγμα πολιτικῆς ἐμβριθείας καὶ ὡριμότητος. Δὲν πρέπει ἄλλως τε νὰ λησμονηθῇ ὅτι ἄτοποι καὶ ἄκαιροι ἐκδηλώσεις καὶ παρεκτροπαὶ δυνάμεναι ἵνα προκαλέσωσι τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως, ἐνδέχεται ἵνα ἐπισύρωσι τὴν δυσφορίαν τῶν ἐντεταλμένων τὴν περιφρούρησιν τῆς δημοσίας τάξεως ἐνταῦθα Συμμαχικῶν Ἀρχῶν τῶν Μεγάλων Προστατίδων καὶ Εὐεργετίδων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν Δυνάμεων, τοῦθ' ὅπερ βεβαίως οὐδεὶς δύναται ἵνα ἐπιθυμήσῃ.

Ταῦτα ἐκ καθήκοντος προνοίας ὑποδεικνύοντες καὶ προτρεπόμενοι, εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς κατευοδώσῃ ἐν τάχει τὰ πάντα εἰς ἀγαθὸν καὶ παντὶ τῷ Γένει πανηγυρίσαι ἐν ἀδιαρρήκτῳ ἑνότητι καὶ συμπνοίᾳ τὴν πλήρη ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν κατὰ τοὺς προαιωνίους πόθους καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια τοῦ Ἔθνους ἡμῶν. Αὐτὸς ἡμᾶς ἀξιώσαι ἐν ὑγείᾳ καὶ παραμυθίᾳ ὑπαντῆσαι καὶ τὰς ἐπικειμένας ἁγίας καὶ μεγάλας ἑορτὰς τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρ' οὗ καὶ τὰ ἔτη ὑμῶν εἴησαν ὡς πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ εὐφρόσυνα.

ᾳϡκ'. Δεκεμβρίου ια'.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
καὶ ἐν Χριστῷ διάπυρος εὐχέτης
† Ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ:

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου ἀπεστάλη πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον κ. Ἐλευθέριον Βενιζέλον, ἄγοντα τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτήν, τὸ ἀκόλουθον συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

Ἐξοχώτατον Κύριον Ἐλευθέριον Βενιζέλον

Εἰς Νίκαιαν

Μήτηρ Ἐκκλησία ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὀνομαστικῆς ἑορτῆς Ὑμετέρας πεφιλημένης Ἐξοχότητος, ἀναβλέπουσα εἰς τὸ παρελθόν, μετ' εὐγνώμονος χαρᾶς ἀναμιμνήσκεται τὰ μέχρι τοῦδε ἐθνικὰ Ὑμῶν μεγαλουργήματα, προσατενίζουσα δὲ εἰς τὸ μέλλον μετ' ἐλπίδων ἀδιαψεύστων ἀπεκδέχεται αὐτὸ φωτεινὸν ἐν πᾶσι καὶ φορὸν Πανελληνίων τελειωτικῶν πόθων. Ἐφ' ᾧ καὶ χεῖρας ἱκέτιδας αἴρουσα εὔχεται ὑπὲρ πολυτίμου ὑγείας Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, Συντελεστοῦ Παρελθόντος καὶ Σωτῆρος Μέλλοντος.

Τοποτηρητὴς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
† Ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ἐκλογικὴ Συνέλευσις. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, 13 ὁδεύοντος συνῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆς συνεδρίαν ἡ Συνέλευσις τῶν ἐνοριακῶν ἀντιπροσώπων πρὸς ἀνάδειξιν νέων Συμβούλων. Ἐν πρώτοις ἐξητάσθησαν αἱ ἐνστάσεις κατὰ τοῦ νομίμου τῶν ἐπαναληπτικῶν ἐκλογῶν ἐν τῇ Κοινότητι Γαλατᾶ, γινομένης δὲ ψηφοφορίας ἠκυρώθησαν αὗται. Ἀκολούθως ἀνεγνώσθη τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης Συνεδρίας καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως διεξαχθῶσιν ἐπαναληπτικαὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ Κοινότητι Γαλατᾶ τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακήν, συγκροτήσῃ δὲ ἡ ἐκλογικὴ Συνέλευσις τὴν τρίτην αὐτῆς Συνεδρίαν μετὰ τὰς ἑορτάς. Πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς συνεδρίας ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις ἐξουσιοδότησε τὸν Σεβ. ἅγιον Τοποτηρητὴν νὰ συγχαρῇ τηλεγραφικῶς τὸν ἑορτάζοντα Ἐξοχώτατον κ. Ἐλευθέριον Βενιζέλον, πρὸς ὃν καὶ ἀπεστάλη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κύριον
Ἐλευθέριον Βενιζέλον

Νίκαιαν

Συμμορφούμενος ἀποφάσει Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως, διαβιβάζω Ὑμετέρᾳ Ἐκλάμπρῳ Ἐξοχότητι τὰ ὀλόθερμα αὐτῆς συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ Ὑμῶν ἑορτῇ καὶ τὰς ὑποκαρδίους εὐχάς της ὑπὲρ τιμαλφοῦς τῷ ἔθνει ὑγείας Ὑμῶν.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
† Ὁ Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Κίνησις ἀρχιερέων.—Μετὰ τρίμηνον ἐν Παρισίοις διαμονὴν ἐπανελθὼν ἐνταῦθα ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μετρῶν κ. Ἰωακεὶμ, ἀναχωρεῖ κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Ἀσθένεια Παναγιωτάτου Πατριάρχου πρ. Κ]πόλεως κὺρ Γερμανοῦ.— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθετο εἰς τὸν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς Σεβ. Μητροπολίτην Σηλυβρίας ὅπως μεταβαίνων ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῇ Α. Π. διερωτήσῃ τὰ τῆς ὑγείας Αὐτῆς εὐχόμενος τὰ εἰκότα.

Ἀνακαίνισις βυζαντινοῦ ἁγιάσματος Ἁγ. Νικολάου.—Ἀνεγνωρίσθη ὡς ἁγίασμα τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Δ' εὑρισκόμενον τοιοῦτο, ὅπερ ἀνακαινισθὲν δαπάναις τοῦ νέου ἰδιοκτήτου τῆς οἰκίας κ. Ζάρα καθιερώθη διὰ τοῦ νενομισμένου ἁγιασμοῦ. Τὰ εἰσοδήματα τοῦ ἐν λόγῳ ἁγιάσματος θὰ διατεθῶσιν ὑπὲρ τῆς Πατριαρχικῆς Μαρασλείου Σχολῆς καὶ τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου ἐξ ἡμισείας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 9040

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὖξ. ἀριθ. 207 καὶ ἡμερομ. 2 Νοεμβρίου 1920 ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἀθανασίου Σούτιτου καὶ τῆς Εὐαγγελίας Ἀθ. Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντῆ Στρέκα, ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πηχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6945 καὶ ἡμερομηνίαν 1 Σεπτεμβρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἀθανασίου Σούτιτου κατὰ Εὐαγγελίας Ἀθ. Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντῆ Στρέκα, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Βασίλειος καὶ Σοφία μένωσι, ὡς διατρέχοντα μάλιστα ψυχικὸν κίνδυνον, καὶ ἀνατρέφωνται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῶν,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ὀκτακόσια δώδεκα (ἀριθ. 812) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐχρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀρμόδ. Χαμουδόπουλος**

Κλῆσις

ἀριθ. Πρωτ. 7303.

Ὁ Παῦλος Εὐγενίου Τσάτσκιν, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ρώσσος, τέως κάτοικος Ὀδησσοῦ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἐνενήκοντα καὶ μιᾶς (ἀριθ. 91) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Ναταλίας Ἀλεξάνδρου Τσάτσκιν, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ρωσσίδος κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως (ὁδὸς Βοϊβόδα Μπαχτιὰρ Χὰν), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» «Βοσπόρου» καὶ «Πρὸς Δου-Σουάρ».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος
(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς
(ὑπ.) **Ἀρμόδ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 26 Δεκεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 51

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίρας τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Παρῆλθον ἤδη αἱ τροπαὶ τοῦ χειμῶνος, καὶ ἀπὸ ἡμερῶν ἐν σμικρύνσει καὶ νυκτῶν ἐν αὐξήσει μετέβημεν εἰς ἡμέρας αὐξανομένας καὶ νύκτας μικρυνομένας. Ἡ ἡμέρα, καὶ μὴ διαυγαζομένη ὑπὸ τοῦ ἁπλέτου φωτὸς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ κατάνεφος παρερχομένη, εἶναι πάντοτε λαμπροτέρα τῆς νυκτὸς, τῆς φωτιζομένης ὑπὸ σελήνης πλησιφαοῦς. Εἶναί τι δάνειον ἡ λάμψις τῆς τελευταίας, ἐν ᾧ τὸ ἐκείνου φῶς εἶναι συμφυὲς καὶ οἰκεῖον. Καίπερ διάφοροι καὶ διακρινόμενοι ἀπ' ἀλλήλων, ὅμως ἔχουσι παραλληλίαν τινὰ ἢ ἀναλογίαν πρὸς ἀλλήλους ὁ ἠθικὸς κόσμος καὶ ὁ φυσικός. Αἱ ἑορταζόμεναι μεγάλαι δεσποτικαὶ ἑορταὶ τοῦ χειμῶνος, καὶ μάλιστα ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ ἡ τῶν Θεοφανείων, ἔρχονται μικρὸν μετὰ τὰς χειμερινὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς, οἱονεὶ παριστῶσαι τὴν ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ ἐπελθοῦσαν τροπὴν, τὴν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἐξ Ἰούδα ἄστρου, ἀπὸ τῆς ἐν σαρκὶ ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀρξαμένην ἐλάττωσιν μὲν τῆς νυκτὸς, αὔξησιν δὲ τῆς ἡμέρας ἐν τῷ περὶ ἡμᾶς πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ κόσμῳ. Ὅλως τυχαία δὲν εἶναι βεβαίως ἡ σύμπτωσις αὕτη καὶ ἀκολουθία. Μόνον δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν συμπτώσεων, αἵτινες ἐπισυμβαίνουσι πολλάκις εἴτε κατά τινα θείαν ἀπ' ἀρχῆς διάταξιν, εἴτε κατὰ τὴν ἀοράτως καὶ μυστηριωδῶς τὰ ἀνθρώπινα διέπουσαν σοφίαν καὶ πρόνοιαν τοῦ Ὑψίστου. Ἔχει ἡ σύμπτωσις ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἄλλην σοφίαν καὶ πρόνοιαν, τὴν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐκπροσωπούσης τὴν ἐπὶ γῆς **Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ** καὶ ἀποστολὴν ἐχούσης τὴν ἐξάπλωσιν καὶ στερέωσιν αὐτῆς ταύτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τὴν παρὰ πᾶσιν, ἄρχουσί τε καὶ ἀρχομένοις, πλουσίοις τε καὶ πένησι, σοφοῖς τε καὶ ἰδιώταις, διάδοσιν τῆς γνώσεως, τῆς τιμῆς καὶ

τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ τελείου, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ θελήματος, οὗτινος τὴν ἐπιτέλεσιν καὶ ἐπὶ γῆς ἐπικράτησιν συνέστησεν ὁ Κύριος ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς καὶ διδάσκονται οἱ χριστιανοὶ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ὡς μίαν τῶν κυριωτάτων αἰτήσεων τῆς προσευχῆς αὐτῶν. Πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, πρὸς τὴν κατ' αὐτὸν διαπαιδαγώγησιν τῶν πιστῶν ἀφορῶσα καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐσπούδασεν ἀπ' ἀρχῆς νὰ διατάξῃ ἐπὶ τὸ προσφορώτερον καὶ τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας καὶ τῆς ἐπὶ γῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ποῦ μὲν τηροῦσα κατὰ τὸ ἐνὸν τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐτελέσθησαν, ποῦ δὲ καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ὑπεράνω γινομένη τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα λεπτολογιῶν καὶ ἀκριβολογιῶν, οἵονεὶ εὐλαβουμένη τὴν ἀποστολικὴν ἐπιτίμησιν πρὸς τοὺς τότε ἐν Γαλατίᾳ κινδυνεύοντας ἀπὸ τῶν κρειττόνων καὶ τελεωτέρων νὰ ἐπαναπέσωσιν εἰς τὰ ἀτελέστερα καὶ στοιχειωδέστερα. «Ἀλλὰ τότε μέν, λέγει, οὐκ εἰδότες Θεὸν, ἐδουλεύσατε τοῖς μὴ φύσει θεοῖς· νῦν δὲ γνόντες Θεὸν, μᾶλλον δὲ γνωσθέντες ὑπὸ Θεοῦ, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε; ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτούς! φοβοῦμαι ὑμᾶς, μήπως εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς». Κατὰ τόπους καὶ καιροὺς οὐδὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἔλειπον ἀνάλογοι λεπτολογίαι οὐδὲ περὶ τῆς πρώτης καὶ μεγίστης τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν, περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ εἴδους τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἁγίου Πάσχα. Πλὴν δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ σκέψις ὅτι τὴν οὐσίαν τῶν ἑορτῶν καὶ τὸ θεοφιλὲς τοῦ ἑορτασμοῦ ἀπιτελοῦσιν οὐχ ἀκρίβειαι περὶ τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἀκρίβειαι περὶ τοὺς τρόπους, τὸ **πότε** τῆς ἑορτῆς, ἀλλὰ τὸ **πῶς** τοῦ ἑορτασμοῦ, ἡ ἀνάλογος διάθεσις, τὸ ἀνάλογον φρόνημα τῶν ἑορταζόντων.

Διὰ τοῦτο ἀκρίβειά τις περὶ τοὺς χρόνους, καὶ αὕτη σχετική, παρατηρεῖται περὶ ὀλίγας τινὰς τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν, τῶν Παθῶν καὶ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν κατ' αὐτὴν ὁριζομένων ἑορτῶν, τῆς **Ἀνελήψεως** καὶ τῆς **Πεντηκοστῆς**, καὶ τοῦτο, διότι παρείχοντο ὑπὸ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας χρονολογικοὶ προσδιορισμοί, ὁπωσοῦν ἀκριβεῖς καὶ ὡρισμένοι. Ἐν ὅσοις ὅμως ἔλειπον τοιοῦτοι, τὴν περὶ τοὺς χρόνους ἀκρίβειαν καὶ ἐξακρίβωσιν ἀφῆκεν ἡ Ἐκκλησία εἰς ἄλλους, εἰς τοὺς εἰδικῶς περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβοντας, αὐτὴ δὲ καθώρισε τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἄλλων δεσποτικῶν ἑορτῶν κατ' ἄλλας σκέψεις καὶ ἰδέας, ἰδέας σχετιζομένας πρὸς αὐτὴν τὴν θρησκευτικὴν σύστασιν καὶ τὴν ἠθικὴν οὐσίαν τῶν ἑορταζομένων μεγάλων γεγονότων ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως καὶ σωτηρίας τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος. Οὕτω δὲ ἡ εἰσαγωγὴ καὶ καθιέρωσις τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν δὲν ἠκολούθησαν τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων, ἀλλ' ἔσχεν οἱονεὶ ἀντίστροφον πορείαν, ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ἁγίου Πάσχα καὶ τῶν περὶ ἑαυτὸ ἑορτῶν, ὕστερον προέβη εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν **Θεοφανείων**, καὶ ἔπειτα τῶν **Χριστουγέννων**, ἐκείνων μὲν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῷ βαπτίσματι αὐτοῦ γενομένης ἄνωθεν μαρτυρίας καὶ ἀποκαλύψεως τῆς θεότητος αὐτοῦ, τούτων δὲ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν σαρκὶ ἐπιφανείας τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ. Παρ' ἡμῖν ἐν Ἀνατολῇ φαίνεται ὅτι ἐνιαχοῦ καὶ ἐπὶ πολὺ, μέχρι τοῦ πέμπτου τοὐλάχιστον αἰῶνος, ἑωρτάζοντο τὰ Χριστούγεννα ὁμοῦ μετὰ τῶν Θεοφανείων, καὶ δὴ τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου, περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐν ᾧ ἐν τῇ Δύσει ἐπεκράτησε ὁ κατ' ἰδίαν ἑορτασμὸς, τῶν μὲν Θεοφανείων τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου, τῶν δὲ Χριστουγέννων τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου, ὡς πραγματικῇ ἐπετείῳ τῆς ἐν Βηθλεὲμ γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἑορτασμὸς ἀμφοτέρων διετηρήθη, ὡς γνωστὸν παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς Ἀρμενίοις, ἐν ᾧ παρ' ἡμῖν ἐπεκράτησεν ὁ κατ' ἰδίαν ἑορτασμὸς, ὅπως καὶ ἐν τῇ Δύσει. Κοινῶς νομίζεται ὅτι ἡ 25ῃ Δεκεμβρίου πράγματι εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς τοῦ Κυρίου γεννήσεως. Οἱ ἀκριβολογοῦντες περὶ τὴν χρονολογίαν τῶν γεγονότων τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας ἔχουσιν ἀντιρρήσεις, ὡς ἔχουσι τοιαύτας καὶ ὡς πρὸς τὸ **ἔτος** τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, καὶ δὴ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, καὶ τὴν μὲν ἀκρίβειαν τῆς 25ης Δεκεμβρίου διαμφισβητοῦσιν ἐπὶ

τῷ λόγῳ, ὅτι ποιμένες οἱ περὶ τὴν Βηθλεὲμ δι' οὐρανίου ὀπτασίας εὐαγγελισθέντες τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ σπεύσαντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ, παρίστανται «ὡς ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάττοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν» ὡς ἐν ὑπαίθρῳ δηλαδὴ ἔχοντες τὰ ποίμνια αὐτῶν καὶ διανυκτερεύοντες μετ' αὐτῶν, πρᾶγμα ἀσύνηθες καὶ ἐν τοῖς κλίμασιν ἐκείνοις ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος, τὴν δὲ ἀκρίβειαν τῆς καθιερωμένης χριστιανικῆς χρονολογίας, τῆς λεγομένης **Διονυσιακῆς**, ὡς τοῦ ὑπολογίσαντος αὐτὴν βραδύτερον (κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα) **Διονυσίου τοῦ Μικροῦ**, προσβάλλουσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Κύριος ἐγεννήθη 1—2 ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου Ἡρῴδου τοῦ Μεγάλου, τοῦ διατάξαντος τὸν φόνον τῶν περὶ τὴν Βηθλεὲμ βρεφῶν «ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν Μάγων», ἀπέθανεν ὁ Ἡρῴδης κατὰ ἀσφαλεῖς εἰδήσεις τῷ 750 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, ἐν ᾧ ὁ εἰρημένος Διονύσιος ὡς ἔτος τῆς τοῦ Κυρίου γεννήσεως ἔλαβε τὸ 754 ἀπὸ Ρώμης κτίσεως, 6 περίπου ἔτη βραδύτερον, οὕτως ὥστε ὁ μέγας Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος δὲν ἤρχισε τῷ 1914 ἀπὸ Χριστοῦ, ἀλλὰ τῷ 1920, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰανουαρίου μεταβαίνομεν ὄχι εἰς τὸ 1921, ἀλλὰ εἰς τὸ 1926.

Ὅπως ποτ' ἂν ἔχωσι ταῦτα, ἅπαξ καθιερωθείσης τῆς 25 Δεκεμβρίου ὡς ἐπετείου τῶν γενεθλίων τοῦ Κυρίου, ὡρίσθησαν ὕστερον ἀναλόγως, ἡ μὲν κατὰ σάρκα Περιτομὴ αὐτοῦ τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ (=1 Ἰανουαρίου), ἡ δὲ Ὑπαπαντὴ τῇ 40ῇ (2 Φεβρουαρίου), καὶ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ 25ῃ Μαρτίου. Αἱ τελευταῖαι αὗται φαίνεται ὅτι εἶναι αἱ ἀρχαιότεραι τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν, ἀνερχόμεναι μέχρι τῆς 6ης τοὐλάχιστον ἑκατονταετηρίδος, εἰς τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους πάντως ἀνάγεται καὶ ὁ ρηθεὶς καθορισμὸς τῆς ἐπετείου τῆς Περιτομῆς εἰς τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀρχὴν τοῦ νέου πολιτικοῦ ἔτους, καὶ ὡς τοιαύτην πανηγυριζομένην ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν ἀναλόγως, ἐν ᾧ ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐν **ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς** ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἑωρτάζετο πρὶν ὡς ἡμέρα μετανοίας καὶ νηστείας. Τῆς ἀφορμῆς ἐκλιπούσης, ἐξέλιπεν ὡς εἰκὸς καὶ ὁ τοιοῦτος ἑορτασμὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ δὲ εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθιέρωσις τῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (1 Ἰαν. 379), δὲν φαίνεται πολὺ μεταγενεστέρα τῆς 6ης ἑκατονταετ.

Εἶναι βεβαίως ἄλλο ζήτημα ἂν ὁ ἑκτοτε ἐπικρατήσας ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον ἑορτασμὸς τοιούτων μεγάλων τῆς χριστιανωσύνης γεγονότων ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸν πνευματικὸν χαρακτῆρα τῶν γεγονότων τούτων, ἢ τοὐναντίον παρὰ τὴν πίστιν ἡμῶν τὴν νικήσασαν πρὶν τὸν κόσμον καὶ ἐκτοπίσαν τὸν ἀρχαῖον ἐθνισμόν, ἡμεῖς οἱ ἐπαγγελλόμενοι αὐτὴν εἰς οὐκ ὀλίγα ἐπανήλθομεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὸ ἀρχαῖον, ζῶντες δὲ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ παλαιοῦ προφήτου, θὰ ἐδίδομεν αὐτῷ εὔλογον ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ εἰς τὸν νέον Ἰσραὴλ ὅσα καὶ εἰς τὸν παλαιὸν, ἀρχόμενος τῶν προφητειῶν αὐτοῦ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Ἡ **θεσπὴς** λεγομένη **Ἠθική**, ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑποχρεώσεως τῶν λαῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν νὰ τηρῶσιν ἐν ταῖς ἐπισήμοις πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι νόμους τινὰς καὶ κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τῆς χρηστότητος, παρεμφερεῖς πρὸς τοὺς διέποντας τάς τε πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν πολιτείαν σχέσεις τῶν ἰδιωτῶν καὶ μάλιστα ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κύρους καὶ τῆς ἱερότητος τῶν διεθνῶν συμβάσεων καὶ συνθηκῶν ἐθεωρεῖτο καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς, ὡς ἀπαίτησις ἀγράφου τινὸς θείου νόμου, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς γνώρισμα στοιχειώδους ἡμερώσεως τῶν ἠθῶν. Δὲν ἦτο βεβαίως σπανία ἡ διαφωνία τῆς πράξεως πρὸς τὴν θεωρίαν· πλὴν ἐλογίζετο τὸ τοιοῦτον ὡς ἔγκλημα βαρὺ καὶ θεοστυγὲς, προὐκάλει δὲ γενικὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀμέριστον καταδίκην παρὰ τοῖς ἁπανθῶς κρίνουσιν. Ἡ ὑπὸ οἱονδήποτε τύπον καὶ οἱανδήποτε αἰτιολογίαν ἀνύψωσις τῆς ἐκτρόπου πράξεως εἰς ἀρχὴν καὶ θεωρίαν ἐξ ἐκείνων, ὅσαι διετυπώθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν ἐσχάτως ἐν μεγάλῃ κλίμακι πρό τε τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ κατ' αὐτὸν, ἡ τοιαύτη ἀντιστροφὴ τῶν ὅρων ἐξελαμβάνετο ὡς σύμπτωμα σορ-

ρᾶς ἠθικῆς καταπτώσεως, ὡς ἔνδειξις ἐξαχρειώσεως καὶ ἐπανόδου εἰς ἐποχὴν καὶ κατάστασιν τῶν ἀθεμίστων ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀθεμιστίων αὐτῶν ἔργων. Γνωστὸν ὅτι τοιούτους χρόνους διῆλθον καὶ αὐταὶ αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν κυβερνητῶν ἐκ τοῦ φυράματος τῶν Κλεώνων, καὶ αἱ πάσης ἠθικῆς καὶ παντὸς δικαίου ἀνατρεπτικαὶ θεωρίαι τῶν λεγομένων Σοφιστῶν ἐφηρμόσθησαν ἐνιαχοῦ μετὰ πάσης ἀπηνείας πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς τῶν ἀντιπάλων καὶ τῶν δυστροπούντων συμμάχων. Σελίδας ὅλας καὶ δημηγορίας ἔχει ἀφιερώσει ὁ μέγας τοῦ πολέμου ἐκείνου ἱστορικὸς εἰς τὴν ἀναγραφὴν καὶ ἐξήγησιν τῶν ἐκτρόπων σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν λαοῦ, ἄλλως πρωτοστατοῦντος ἐν τῷ δικαίως ἐξαιρομένῳ πολιτισμῷ τῶν χρόνων ἐκείνων.

Αἱ δὲ ἀντιλήψεις τοῦ Ἰσραὴλ εἴτε πρότερον εἴτε ὕστερον; Οἱ ἱεροὶ εὐαγγελισταὶ δὲν ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Κύριος ἔσχε ποτὲ ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ζητημάτων τούτων τῆς διεθνοῦς εἴτε ἠθικῆς εἴτε ἀνηθίκου πολιτικῆς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εὕρισκε πολλαχῶς ἐπιλήψιμον τὴν ἰδιωτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἠθικὴν τῶν συγχρόνων αὐτοῦ, προεξαρχόντων τῶν ἐπισήμων ἡγετῶν καὶ διδασκάλων τοῦ λαοῦ, τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Μάρτυρες οἱ ἀλλεπάλληλοι αὐτοῦ ταλανισμοὶ (Ματ. 24, 1 κ. ἑξ)· τοὐναντίον δὲ ἔχομεν εἰδήσεις σχετικὰς περὶ τῶν παλαιῶν διδασκάλων τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ, περὶ ἧς οἱ προφῆται αὐτῶν εἶχον γνώμης περὶ τῆς διεθνοῦς ἠθικῆς, περὶ τοῦ κύρους καὶ τῆς ἱερότητος τῶν διεθνῶν συμβάσεων καὶ συνθηκῶν, ἐν δὲ τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἰεζεκιὴλ τὸ 17ον, εἶναι καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἀξιοσπούδαστον. Ἦτο ὁ δεύτερος τῶν μεγάλων προφητῶν τῶν ἀκμασάντων κατὰ τοὺς ταραχώδεις ἐκείνους χρόνους καὶ ἐπιζησάντων ὅ,τι προέβλεπον καὶ μάτην ἐζήτουν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν νὰ προλάβωσι τὴν ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων κατάλυσιν τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα καὶ τὴν εἰς Βαβυλῶνα ἀπαγωγὴν τῶν περισωθέντων τῆς χώρας κατοίκων κατὰ τὸ 587. Κατὰ τὴν τελικὴν καταστροφὴν εὑρίσκετο ὁ Ἰεζεκιὴλ μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ γῇ, ἀπαχθεὶς ἐκεῖσε οἰχμάλωτος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ τοῦ ἑκατονθήμερον μόνον βασιλεύσαντος Ἰεχονίου (598) κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἁγίας πόλεως κατάληψιν ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καθηρέθη τότε ὁ Ἰεχονίας τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπήχθη εἰς Βαβυλῶνα, ὡς συνεχίζων τὴν πολιτικὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰωακεὶμ, καὶ ἀντὶ τῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τῶν Βαβυλωνίων προκρίνων τὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων, τῆς ἑτέρας ταύτης τῶν δύο τότε μεγάλων δυνάμεων ἐν Ἀνατολῇ. Τὸν ἀπαχθέντα Ἰεχονίαν διεδέχθη ὁ θεῖος αὐτοῦ Σεδεκίας, ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τοῦ Ἰούδα, ἀφ' οὗ ἐνόρκως ὑπεσχέθη τῷ ἐγκαταστήσαντι αὐτὸν μονάρχῃ τῆς Βαβυλῶνος, ὅτι ἔσται πιστὸς πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ παρῆλθεν ὀλίγος χρόνος, καὶ ἐπ' ἐλπίδι πλειόνων ὠφελημάτων ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἤρξατο νὰ κλίνῃ πρὸς τούτους, καὶ τοὺς ἰδίους ὅρκους ἀθετῶν παρώργισε τὸν Βαβυλώνιον καὶ ἐγένετο αἴτιος τοῦ ὀλέθρου τοῦ τε ἰδίου οἴκου καὶ τοῦ βασιλείου ὅλου.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ γεγονότα, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ εἰρημένου 17ου κεφαλαίου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα γραφέντος πέντε τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τῆς τελικῆς καταστροφῆς, καὶ ὡς ἐν εἰκόνι αἰνιγματώδει καὶ ἀλληγορικῇ παριστῶντος παραβολικῶς τά τε ἤδη γενόμενα καὶ τὰ ὕστερον ἐσόμενα. Οἱ δύο μεγάλοι καὶ μεγαλοπτέρυγες ἀετοὶ εἶναι αἱ δύο κρατεραὶ καὶ ἀντίζηλοι τότε δυνάμεις, ἡ Βαβυλὼν καὶ ἡ Αἴγυπτος. Ἡ τοῦ Ἰεχονίου καθαίρεσις καὶ εἰς Βαβυλῶνα ἀπαγωγὴ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἄνθους τοῦ λαοῦ παρίσταται ὡς τις ἀποκοπὴ ἢ ἀπόκλισις τῶν τρυφερῶν ἀκροφύλλων τῆς κέδρου, ἐν ᾧ ἡ τοῦ ἀπαχθέντος ἀντικατάστασις διὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σεδεκίου καὶ ἡ τούτου ὑποτέλεια πρὸς τὸν Βαβυλώνιον παραβάλλεται πρὸς φυτείαν ἀμπέλου ἐξ ἐγχωρίου μὲν βλαστοῦ καὶ ἐπὶ ἐνύδρου πατρίου γῆς, παρὰ τὸ εὔθαλὲς ὅμως αὐτῆς μικροῦ μεγέθους καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ τάς τε ρίζας καὶ τὰς ἕλικας αὐτῆς ἐχούσης στρεφομένας πρὸς τὸν φυτεύσαντα. Ἡ ἐπακολουθήσασα ἰῶν κλημάτων ἀποστροφὴ πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν εἶναι ἡ πρὸς τὴν Αἴγυπτον ἀπόκλισις τοῦ Σεδεκίου καὶ ἡ πρὸς τὴν Βαβυλῶνα ἀπιστία αὐτοῦ καὶ παρασπονδία ἥτις ὡς τοιαύτη ὡς ἀπιστία ὄχι πρὸς ἐχθρὸν ἀλλὰ πρὸς φίλον δὲν ἠδύνατο νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ νὰ ἔχῃ καλὴν ἔκβασιν, ἀλλὰ θὰ κατέληγεν εἰς τὴν ἀποξήρανσιν καὶ ἐκρίζωσιν τοῦ ἀπίστου φυτοῦ ὡς ἐκτεθειμένη εἰς τὴν μῆνιν τοῦ ἰσχυροῦ μονάρχου, πρὸ ἐκείνης δὲ ἔχουσα καθ' ἑαυτῆς τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανίου βασιλέως, τοῦ ἐφορεύοντος μὲν ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ γενομένων ὅρκων καὶ συνθηκῶν καὶ ἐκδικοῦντος πᾶσαν ἀπιστίαν καὶ ἀσυν-

θεσίαν, ματαιοῦντος δὲ πᾶσαν ἄλλοθεν προσδοκωμένην ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν, ἔστω καὶ παρὰ προστάτου καὶ συμμάχου ἰσχυροῦ.

Τὸ πλεῖστον τοῦ κεφαλαίου (ἀπὸ στχ. 2—19), διατρίβει περὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὡς ἄνω νοημάτων, ἐν ᾧ εἰς τὸ εἶδος τοῦ ὁλέθρου, τοῦ ἀναμένοντος αὐτόν τε τὸν Σεδεκίαν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀφιεροῦνται ὀλίγισται γραμμαὶ (στχ. 20—21), ἴσως διότι τὰ αὐτὰ προελέχθησαν καὶ ἐν ἄλλῃ ἀκολουθίᾳ λόγου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προφήτου, ἐν τῷ 12ῳ κεφαλαίῳ (στχ 12—15). Ἡ τραγικὴ τοῦ ἀγῶνος ἔκβασις, ἡ πλήρως καὶ ὡς κατὰ γράμμα δικαιώσασα τὰς προρρήσεις τοῦ προφήτου, ἀναγράφεται ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῶν Βασιλειῶν (25, 1 κ. ἑξ.) καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς συλλογῆς τῶν προφητειῶν τοῦ Ἱερεμίου (52, 1 κ. ἑξ.), ὃν τρόπον ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ἀναγράφεται ἡ πλήρωσις καὶ ἑτέρας προφητείας τοῦ αὐτοῦ Ἰεζεκιὴλ, ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ ἐπιφερομένης καὶ κατακλειούσης τὸ ὅλον (στχ. 22—24), ἡ πλήρωσις τῆς προφητείας αὐτοῦ περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς ἤδη πρὸς τὸ τέλος φερομένης βασιλείας τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, δι' ἑτέρας βασιλείας τοῦ νέου Ἰσραὴλ, βασιλείας διαφόρου τῆς πρὶν καὶ ἐχούσης διάφορον ἡγεμόνα, ἐκτοῦ αὐτοῦ μὲν βασιλικοῦ γένους καταγόμενον, ἀλλὰ κατὰ πάντα ἀπαράβλητον τοῖς πρὶν βασιλεύσασι, ἀφανῆ τὸ πρῶτον καὶ ὅλως ἄσημον, ἐφεξῆς ὅμως μεγαλυνόμενον καὶ ὑπὲρ πάντας ἀνυψούμενον, αὐτὸν τὸν ἐκ σπέρματος Δαυῒδ προσδοκώμενον Χριστὸν, τὸν ἀσήμως καὶ ἐξ ἀσήμων γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀνακλιθέντα ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων, γενόμενον ὅμως ἱδρυτὴν τῆς βασιλείας ἐκείνης, ἥτις «ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ· ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων, ὅταν δὲ αὐξηθῇ, μεῖζον πάντων τῶν λαχάνων ἐστὶ, καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ» (Ματ. 13, 31—32). Ἑρμηνεύουσιν ἄλληλα τὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τὰ τοῦ προφήτου. «Τάδε λέγει Κύριος. Καὶ λήψομαι ἐγὼ ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τῆς κέδρου ἐκ κορυφῆς, καὶ δώσω ἀπὸ κεφαλῆς παραφυάδων αὐτῆς, καρδίας αὐτῶν ἀποκνιῶν, καὶ καταφυτεύω ἐγὼ ἐπ' ὄρος ὑψηλὸν, καὶ κρεμάσω αὐτὸν ἐν ὄρει μετεώρῳ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ καταφυτεύσω, καὶ ἐξοίσει βλαστὸν καὶ ποιήσει καρπὸν καὶ ἔσται εἰς κέδρον μεγάλην, καὶ ἀναπαύσεται ὑποκάτω αὐτοῦ πᾶν ὄρνεον καὶ πᾶν πετεινὸν ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ἀναπαύσεται· τὰ κλήματα ὑτοῦ ἀποκατασταθήσεται καὶ γνώσονται πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ, διότι ἐγὼ Κύριος ὁ ταπεινῶν ξύλον ὑψηλὸν, καὶ ὑψῶν ξύλον ταπεινῶν, καὶ ξηραίνων ξύλον χλωρὸν καὶ ἀναθάλλων ξύλον ξηρόν. Ἐγὼ Κύριος λελάληκα καὶ ποιήσω».

Οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ὑπὸ τὰ **ξύλα** ἢ **δένδρα** νοοῦνται ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς. Μόνον ἔχει τὸ νῦν ἑβραϊκὸν κείμενον διαφορᾶς τινας πρὸς τὴν ἑλληνικὴν μετάφρασιν, καὶ ὄχι μόνον ἐλλείπουσιν ἀπ' ἐκείνου αἱ δυσνόητοι λέξεις «**τὰ κλήματα αὐτοῦ ἀποκατασταθήσεται**», ἀλλὰ καὶ τὰ πρότερα ἀπαιτοῦσιν ἔν τισιν ἄλλην ἐξήγησιν· «**καὶ λήψομαι ἐγὼ ἐκ τῶν ἀκροφύλλων τῆς κέδρου τῆς ὑψηλῆς καὶ** δώσω (στήσω;) ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν κλάδων αὐτῆς ἁπαλήν τινα ἀποκνιῶ (=ἀποκόψω), καὶ φυτεύσω ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ τοῦ Ἰσραὴλ φυτεύσω αὐτὸν», κτλ.

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΩΤΥΠΩΝ,

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ὁ ἀπὸ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Εἰς τὸν ἀνέκλειπτον βίον ματαστὰς, συνεπλήρωσε τὰς ἡμέρας τοῦ ἐπὶ γῆς πεντάθλου ὁ πέντε ἔτη καὶ μῆνας ὀκτὼ τὰς ἡνίας τῆς Μ. Ἐκκλησίας κρατήσας πατριάρχης τῆς Νέας Ρώμης Γερμανὸς Ε' ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος, ὁ κατὰ κόσμον Καβακόπουλος. Τὴν πατρίδα δυζάντιος καὶ θρᾷξ ἐκ γονέων, μαθητὴς καὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, καὶ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις θεολογικῆς τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τὴν πατρικὴν προστασίαν τοῦ πολὺ τὸ κλέος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς θεολογίας ἀραμένου Διονυσί υ ἀρχιμανδρίτου Κλεόπα, ἐφοίτησε καὶ εἰς τι τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίων, παρασκευαζόμενος εἰς ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων τῆς θεολογικῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου σχολῆς. Ἐν αὐτῇ βραχὺν χρόνον διδάξας ὁ Κλεόπας ἠναγκάσθη 'ν' ἀποσυρθῇ τῷ 1857, νοσῶν ἐπικινδύνως, καὶ ἦλθεν εἰς Κπολιν, ὅπου μετέβη καὶ ὁ ἀείμνηστος Γερμανός. Εἰς τὴν θεολογικὴν καταταχθεὶς τῆς Χάλκης σχολὴν, ἀπελύθη τῷ 1863, ἡλικίαν ἄγων εἰκοσιν-ὀκτὼ ἐτῶν, ἤδη «νεανίσκος ἰσχυρὸς ἐν Χριστῷ», κατὰ τὴν ἀποστολικὴν λέξιν. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Πατριαρχείου Κπόλεως ταχθεὶς ἀμέσως, διωρίσθη διάδοχος τοῦ τότε θανόντος πορτάρη τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ κατὰ σεπτέμβριον τοῦ 1863 ἐκλεγέντος οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Σωφρονίου Γ' τοῦ ἀπὸ Ἀμασείας, μετονομάσαντος τὸν τίτλον εἰς Μέγαν ἐκκλησιάρχην. Εὐδοκίμως διεξαγαγὼν ἐπὶ δέκα μῆνας τὰ τῆς θέσεως ταύτης καθήκοντα, προεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ μεγάλου ἀρχιδιακόνου μετὰ τὰ μέσα αὐγούστου τοῦ 1864, τοῦ τέως ἀρχιδιακόνου Γενναδίου Παπαρρούση τοῦ ἐξ Ἠπείρου χειροτονηθέντος μητροπολίτου Γρεβενῶν.

Τριετίαν μόλις μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ παραδειγματικῆς δραστηριότητος ἐκπληρώσας τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐχειροτονήθη κατὰ μάρτιον (13) τοῦ 1867 μητροπολίτης Κῶ, τοῦ ἀπὸ Σερρῶν οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γρηγορίου ΣΤ' τὸ δεύτερον κοσμοῦντος τὸν θρόνον. Τὰ κοινοτικὰ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ συντάξας καὶ ρυθμίσας, διεκπεραιώσας δὲ καί τινας ἐξαρχικὰς ἀποστολὰς εἰς τὰς ἐπαρχίας Καρπάθου καὶ Κάσσου καὶ Ρόδου, προσεκλήθη κατὰ μάρτιον τοῦ 1874 μέλος συνοδικὸν ὑπὸ τοῦ τὸ δεύτερον διέποντος τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἰωακεὶμ Β' τοῦ ἀπὸ Κυζίκου, ὅστις, ὑποσχόμενος, τῇ συγκαταθέσει τῶν δύο Σωμάτων, 'να καλέσῃ τοὺς ἀρίστους τῶν ἀρχιερέων, πέμπτον μετὰ τοὺς μητροπολίτας Λαρίσσης, (τὸν εἶτα Δέρκων καὶ πατριάρχην Ἰωακεὶμ), Μιτυλήνης Μεθόδιον Ἀρώνην, Χίου Γρηγόριον (τὸν εἶτα Σερρῶν καὶ Ἡρακλείας) καὶ Προύσης Νικόδημον, ἔταξε τὸν ἄσημον τότε Κῶου, ὃν μετὰ διετίαν προήγαγεν εἰς τὴν μητρόπολιν Ρόδου, παυθέντος τοῦ μητροπολίτου αὐτῆς Συνεσίου τοῦ ἀπὸ Τζερβενοῦ.

Οἱανδήποτε καὶ ἂν ἀνέθετεν εἰς τὸν Κῶου Γερμανὸν ἐντολὴν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνοδικὴν περίοδον, εἴτε εἰς τὴν τῶν τότε χρόνων ἐθνοσυνέλευσιν τῶν νέων κανονισμῶν, εἴτε εἰς τὴν κεντρικὴν ἐκπαιδευτ. ἐπιτροπὴν, εἴτε εἰς τὴν ἐφορίαν τῆς τότε (1875) συσταθείσης στοιχειώδους ἱερατικῆς σχολῆς, εἴτε εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ διοικοῦντος καὶ συντηροῦντος αὐτὴν ἱερατικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, διεξήγεν αὐτὰς ἐννομοσύνῃ, ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὸ ἔργον, ἐν ζήλῳ. Τὸν αὐτὸν δὲ ζῆλον ἐπεδείξατο καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ὡς συνοδικοῦ μέλους ὑπηρεσίαν, ἀπὸ τοῦ 1886—1888, ὅτε ἐξελέγη μητροπολίτης Ἡρακλείας, ἀποχωρήσας ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου· κατὰ τὴν ὡς συνοδικοῦ διετῆ διαμονὴν, ὑπὸ τοὺς πατριάρχας Ἰωακεὶμ Δ' καὶ Διονύσιον Ε', διεκρίθη καὶ πάλιν ὡς πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Μ. Συμβουλίου, τῆς ἐφορίας τῶν ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, τῆς θεολογικῆς σχολῆς, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου. Εἰς τὴν μέριμναν αὐτοῦ ὀφείλονται τῶν πλειόνων παρ' ἡμῖν ἐπιτροπῶν καὶ σωματείων οἱ κανονισμοί.

Τὸ τρίτον προσεκλήθη συνοδικὸς τῷ 1890, θανόντος Σωφρονίου τοῦ Νικαίας, ὃς ἐχρημάτισεν ἐπὶ διετίαν περίπου ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ πατριάρχου Διονυσίου. Τὰς αὐτὰς σχεδὸν ἐντολὰς ἀνεδέξατο, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν τὸν αὐτὸν

ἐπεδείξατο ζῆλον, καὶ τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς πατριάρχας Διονύσιον καὶ Νεόφυτον. Ἀποχωρήσας ἐκ τῆς Συνόδου τῷ 1894 προσεκλήθη τὸ τέταρτον ὡς συνοδικὸν μέλος μετὰ διετίαν, μείνας μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1897, ὅτε, πρὸς τὸν διορισμὸν τοῦ σέρβου συγκέλλου Φιρμιλιανοῦ ὡς πρωτοσυγκέλλου τῆς μητροπόλεως Σκοπίων ἀντιτιθέμενος, ἀπεσύρθη τῶν συνοδικῶν ἐργασιῶν, ἦδη μητροπολίτης Χαλκηδόνος ὤν. Ἔμενεν ἐν τῇ μητροπόλει ταύτῃ ἀπὸ τοῦ 1897 μέχρι τέλους ἰανουαρίου 1913, ὅτε ἀνεδείχθη οἰκουμενικὸς πατριάρχης. Ὡς Χαλκηδόνος μητροπολίτης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἰωακεὶμ Γ' συνοδικὸς, διατελέσας τοιοῦτος ἀπὸ τοῦ 1910—1912, συνετώτατα πολιτευθεὶς καθ' ὅλην τὴν περίοδον ταύτην, ἐκτὸς βραχείας ἐν Βιέννῃ, διὰ λόγους ὑγιείας, διαμονῆς.

Ὑποψήφιος ὢν εἰς τὸν πατριαρχικὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἀπὸ τοῦ 1891 διεγράφετο ὑπὸ τῆς Ὑψ. Πύλης καὶ τότε καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη, καὶ τῷ 1897 καὶ τῷ 1901, ἕνεκα τῆς ἐμμονῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ θάρρους, ὅπερ ἐπεδείξατο κατὰ τὴν τῷ 1890 ὀξύτητα τοῦ προνομιακοῦ ἡμῶν ζητήματος. Ἐκλεγεὶς δὲ πατριάρχης, εὑρέθη ἐν μέσῳ δυσκολωτάτων περιστάσεων, καθ' ἃς οἱ χριστιανοὶ καὶ μάλιστα οἱ ἕλληνες ὀρθόδοξοι διέτρεχον φοβεροὺς κινδύνους. Ὁ πατριάρχης Γερμανὸς ἔπραξε τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐφ' ὅσον ἦν ἡμῖν ἐφικτόν τε καὶ δυνατόν. Παρῆλθον ἀπὸ τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ δύο ἔτη καὶ δύο μῆνες. Οἱ διοικοῦντες κράτη καὶ λαοὺς, οἱ κρινόμενοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐμπαθῶς πρέπει 'να κρίνωνται μετὰ θάνατον ἐν νηφαλιότητι, ἐν ἀμεροληψίᾳ, ἐν δικαιοσύνῃ, οἱ δὲ κριταὶ θὰ ἔχωσι βεβαίως ὑπ' ὄψιν, περὶ τῶν προαποιχομένων, ὡς μὲν ἀνθρώπων, ὅτι, κατὰ τὸν Κυρήνης Συνέσιον «πᾶσα δυσμένεια τῷ δίῳ τούτῳ συναποτίθεται» —ὡς δὲ ἀρχηγῶν λαῶν, ὅτι εἰς μεγάλας καὶ φρικτὰς ἀναστατώσεις, οἷα ἡ παρελθοῦσα τετραετὴς καὶ παγκόσμιος, ἀπαιτεῖται μεγίστη τῶν ἀρχηγῶν περίσκεψις, ἵνα μὴ τὸ μᾶλλον ἀκίνδυνον νομιζόμενον τόλμημα συνεπισύρῃ καταστροφάς. Τὸ ἔργον τοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ Ε' θὰ κρίνωσί ποτε μετὰ κεκαθαρμένου νοὸς οἱ μέλλοντες ἱστοριογράφοι, καὶ πρὸς τοὺς πρὸ αὐτοῦ πατριάρχας ἀντιβάλλοντες, θὰ ἀποφανθῶσι πῶς καὶ πόσον ἐπωφελῶς ἐκράτησε τῆς πατριαρχικῆς ἀρχῆς ἐν μέσῳ τῆς παγκοσμίου συρράξεως, ἥτις, στέμματα δυναστειῶν μακροβίων καταργήσασα, προσέθηκε καὶ ἓν στέμμα εἰς αὐτὰ ἱερὸν, τὸ τοῦ ἡμετέρου πατριάρχου. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μία παρεξήγησις. — Τὸ ἐγκριτον ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Church Times» τῆς 26ῆ Νοεμβρ.(ν. ἡ.) ἀναφέρον τὴν ἀποχώρησιν ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου Ἀθηνῶν τοῦ Σ. Μ]λίτου κ. Μελετίου χαρακτηρίζει ταύτην ὡς **κατ' ἀνάγκην** γενομένην συνεπείᾳ τῆς ἀποτυχίας κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου. Προφανῶς ἐξ ὅσων γράφονται ἐν τῷ συντόμῳ σχετικῷ ἄρθρῳ, ἐξάγεται ὅτι ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ γράφοντι ἡ ἰδέα ὅτι ἐν Ἑλλάδι κατὰ **κανόνα** ἡ ἀλλαγὴ ἑκάστοτε τοῦ Ὑπουργείου ἐπιφέρει ὡς ἄμεσον καὶ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἀλλαγὴν καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἄρχοντος. Τοῦτο ἱστορικῶς δὲν εἶνε βάσιμον. Ἡ περίπτωσις τοῦ σεβασμ. κ. Μελετίου **ἀσχέτως ὅλως πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος**, εἶνε μία σπανιωτάτη ἐξαίρεσις κατ' οὐδὲν δυναμένη νὰ ἀλλοιώσῃ τὸν γενικὸν κανόνα.

Μία ἀντίφασις. — Ὁ «Informé» τῆς ἐνταῦθα γαλλοφώνου ἐφημερίδος «Bosphore» σχολιάζων ὑπὸ τὸν τίτλον «Le Patriarcat Œcuménique et le gouvernement grec» τὴν στάσιν τοῦ Πγείου ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἡμέρας, ἐν ᾧ ἐν ἀρχῇ παρατηρεῖ ὅτι ἀντέστη τοῦτο ἐπὶ αἰῶνας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ξένης βοηθείας, εἰς ὅλας τὰς γενομένας αὐτῷ πιέσεις, κρατοῦν ὑψηλὰ καὶ εὐθαρσῶς τὴν σημαίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ . . . . .» ἐπιφέρει περὶ τὸ τέλος τὰ ἑξῆς: «Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐπιδοκιμάζομεν ὑφ' ὅλας τὰς ὄψεις τὴν στάσιν τοῦ Οἰκ. Πγείου, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσον ἡ ὀρθοδοξία δὲν ἐσυνήθισεν ἡμᾶς **μέχρι σήμερον** μὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτὴν ἀπέναντι πολιτικῶν ἀρχῶν». Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξαίρει ἐν ἀρχῇ, δὲν εἶνε λοιπὸν ἡ προσπάθεια νὰ τηρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του τὸ Πγεῖον ἀπέναντι τοιούτων ἀρχῶν; Δὲν εἶνε δύσκολον ψυχολογοῦντες τὸν ἀρθρογράφον νὰ δῶμεν διὰ μέσου τῶν γραμμῶν

του ποῖον εἶνέ τὸ πραγματικὸν κέντρον τῶν ἰδίων του σκέψεων. Ἐὰν δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν ὅπως ἀποκρύπτωνται καὶ ὅσα τυχὸν ἔχει ἡ ὀρθοδοξία τρωτά, ἔχομεν ἐν τούτοις τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ παραβλέπωνται καὶ αἱ δυσμενεῖς πολιτικαὶ συνθῆκαι ὑφ' ἃς ἐξαιρετικῶς αὕτη ἔβίωσε. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ στοιχειώδης δικαιοσύνη.

Ἐπεβαλλομένη μέριμνα—Ἐγράφη καὶ ἔπανελήφθη μετ' ἐπιμονῆς ὅτι ἀποδεικνύονται βασιμώτατα αἱ πληροφορίαι περὶ ἀπειλουμένης καταρρεύσεως τοῦ Μεγάλου Ἱστορικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁ. Σ. Τ. Οἰκουμεν. Πατριαρχεῖον καὶ ὡς νόμιμος κληρονόμος καὶ δικαιοῦχος, καὶ ὡς ἐνδιαφερόμενον ὑπὲρ τῆς προφυλάξεως τῶν ἀπαραμίλλων ἀριστουργημάτων τῆς Χριστιανικῆς Τέχνης, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητον καὶ ἀπαθές. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 12 τρέχ. ἠσχολήθη μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης σοβαρότητος περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Κλῆσις

Ἀριθ. Πρωτ. 9302

Ὁ Γεώργιος Νάσσου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως κάτοικος Ἀρτάκης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Νάσσου, τὸ γένος Ἰορδάνου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς κατοίκου Κ]πόλεως (Δζιβαλῆ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 2

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπ.) **Ἀριστ. Δ. Χαμουδόπουλος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 9040

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 207 καὶ ἡμερομ. 2 Νοεμβρίου 1920 ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τοῦ Ἀθανασίου Σούτιτου καὶ τῆς Εὐαγγελίας Ἀθ. Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντῆ Στρέκα ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 77, 79, 155, 156, 201 καὶ 207 τῶν Πηχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6945 καὶ ἡμερομηνίαν 1 Σεπτεμβρίου 1920 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τοῦ Ἀθανασίου Σούτιτου κατὰ Εὐαγγελίας Ἀθ. Σούτιτου, τὸ γένος Διαμαντῆ Στρέκα, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Ὁρίζει ἵνα τὰ κοινὰ τῶν διαδίκων νόμιμα τέκνα Βασίλειος καὶ Σοφία μένωσι, ὡς διατρέχοντα μάλιστα ψυχικὸν κίνδυνον, καὶ ἀνατρέφωνται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ τῆς διαζεύξεως πατρὶ αὐτῶν,

Διατάσσει ἵνα ἀντίγραφον τοῦ παρόντος διατακτικοῦ δημοσιευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Πρωΐας», καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς τε ἐρημοδικησάσῃ καὶ ὡς ἡττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια ὀκτακόσια δώδεκα (ἀριθ. 812) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Νοεμβρίου 1920.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν**

Ὁ Α' γραμματεὺς

(ὑπ.) **Ἀριστ. Χαμουδόπουλος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΜΑ' Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 31 Δεκεμβρίου 1920 ΑΡΙΘΜ. 52

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πρόεδρος τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς † ὁ Δαρδανελλίων ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης
ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος Μ. Ι. Γεδεών

Διευθυντὴς καὶ συντάκτης
Β. Ἀντωνιάδης καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Συνδρομὴ ἐτησία προκαταβαλλομένη λίραι τουρκ. 2. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 50.

«Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» εὔχεται εἰς τοὺς συνδρομητάς της τὸ Νέον ἔτος αὔσιον κατὰ πάντα.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ Α. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐν ἀκόμη προστίθεται εἰς τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἐτῶν τῆς Ἀ. Ἐκκλησίας. Ἂν τὴν βαρύτητα τῶν ἐτῶν ἀποτελοῦσιν οὐχὶ ἁπλῶς τὰ γεγονότα, ὡς τινες μεταβολαὶ ἐξωτερικαὶ καὶ παραλλαγαὶ μιᾶς κινήσεως, μιᾶς ζωῆς, ἀλλ' ἡ φύσις αὐτὴ τῶν γεγονότων, ἀσφαλῶς τὸ δῦον ἔτος δὲν εἶνε ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἀπὸ τὰ κοινὰ καὶ συνήθη. Τὸ 1920 ὑπῆρξεν ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐχάραξαν πολὺ βαθύτερον τὴν διέλευσίν των καὶ ἐσημείωσαν σπουδαιοτάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Ἀ. Ἐκ]σίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὔτε ὁ τρόπος οὔτε ὁ βαθμὸς τῆς ἐπιδράσεως καὶ ἐπενεργείας του ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου ὁ αὐτὸς ἐν μιᾷ ἑκάστῃ τῶν θυγατέρων τῆς Ἀ. Ἐκ]σίας. Ἡ ἐκδήλωσις ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὰ προκαλέσαντα αὐτὴν αἴτια καὶ τὰς τοπικὰς συνθήκας. Βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι παρουσιάζει κοινὸν γνώρισμα ἡ ἐκδήλωσις αὕτη παρ' ὅλαις ταῖς ἐπὶ μέρους ὁμοδόξοις Ἐκκλησίαις. Τοῦτο δύναταί τις νὰ καθορίσῃ ὡς ἀγῶνα πρὸς ἀνάκτησιν ἀπολεσθέντων καὶ ἀνωτέρᾳ βίᾳ ἁρπαγέντων πραγματικῶν ἢ ὑποτιθεμένων ὡς τοιούτων δικαίων, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ στοιχείων ξένων τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ ὑπεισέδυσαν εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν των ὀργανισμὸν καὶ κινδυνεύουσι πάντοτε ν' ἀποβῶσι κακοήθεις ὄγκοι, ἐπιζήμιοι εἰς τὴν ἀπαραίτητον εὐρωστίαν καὶ εὐεξίαν τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τόνωσιν τούναντίον τῶν ὑγιῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ στοιχείων καὶ ἐνίσχυσιν αὐτοῦ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς νέων, ἀλανθάστου ὠφελείας καὶ χρησιμότητος, καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν δι' ὅλων τῶν ἀμυντικῶν ὅπλων, τῶν «δεξιῶν καὶ ἀρι-

στερῶν» καὶ ἐξουδετέρωσιν τῶν εἴτε φανερῶν καὶ ἀποκεκαλυμμένων ἐχθρῶν εἴτε ὑπούλων καὶ ἀφανῶν ὑπονομευτῶν τοῦ πληρώματος αὐτῶν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἔληξεν καὶ ὅτι οἱσίως ἔληξεν ὁ πολυμερὴς οὗτος ἀγὼν τῆς Ἀ. Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκ]σία τῆς Ρωσσίας ἡ περισσότερον τῶν λοιπῶν δοκιμασθεῖσα ἐπ' ἐσχάτων, ἐγκολούθησεν ἀτυχῶς καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο χειμαζομένη δεινῶς. Ἀπερροφημένη ὑπὸ τοῦ προέχοντος σοβαρωτάτου ζητήματος τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς δὲν εἶχεν εὐλόγως, οὔτε τὴν εὐκαιρίαν ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ μέσα πρὸς δρᾶσιν ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων· ἀποβλέπει μετ' ἐλπίδων μεγάλων εἰς τὸ ἀνατέλλον νέον ἔτος. Ἡ τῆς Ρουμανίας εὐλογηθεῖσα δαψιλῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς **Ποιμένα καλὸν** προέκοψε πολὺ ἐν τῷ πολυμερεῖ τούτῳ ἀγῶνι, κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, προμνηστεύεται δὲ μείζονα προκοπὴν καὶ ἐπιτυχίαν κατὰ τὸ νέον. Εὐμοιρήσασα τῆς αὐτῆς εὐλογίας καὶ ἡ τῆς Σερβίας προύχώρησεν ἁλματικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀνακαινισμοῦ καὶ τῆς ζωογονήσεως, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ κλονίσῃ τὸ οἰκοδόμημα αὐτῆς ἡ σφοδρά πως καὶ βιαία μεταρρυθμιστικὴ κίνησις. Δύναταί τις νὰ ἀναμένῃ μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ νέον ἔτος θέλει παρουσιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην μὲ πολλὴν ζωτικότητα καὶ ἀκμὴν οἵαν ἐν τῷ παρελθόντι δὲν εἶχεν. Ἡ Ἐκ]σία τῆς Ἑλλάδος, αὐστηρῶς εἰπεῖν, δὲν ἔπραξεν ὅ,τι αἱ εὐνοϊκαὶ τοπικαὶ συνθῆκαι ἐπέτρεπον νὰ πράξῃ, καὶ εἴτι ἔπραξεν ἄξιον λόγου εἶνε ἀσήμαντον ἀπέναντι τῶν ὅσα ὤφειλε καὶ ἠδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ· ἡ ἔλλειψις συστηματικῆς καὶ μεθοδικῆς ἐργασίας εἶνε προφανὴς· ἡ σπουδὴ καὶ τὸ πρόχειρον προβάλλει εἰς τὴν γενικὴν γραμμήν. Τὸ κλεῖον ἔτος παραδίδει ταύτην εἰς τὸ διάδοχον κἄπως ἀνώμαλον. Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως κατὰ τὸ νέον εὕρῃ τὴν ἐκ]κὴν αὐτῆς γαλήνην, ὅρον ἀπαραίτητον πρὸς καρποφόρον δρᾶσιν, ἣν ζηλοτύπως ἀναμένουσιν οἱ Πανέλληνες. Ἡ Ἐκ]σία Κύπρου ἀνέπτυξεν οὐκ ὀλίγην δραστηριότητα κατὰ τὸ 1920· μία εὐγενὴς ἐκκλησιαστικὴ φιλοτιμία καὶ ζῆλος ἀκραιφνὴς χαρακτηρίζει τοὺς ἐργάτας της ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέχρι τοῦ κατωτέρου κληρικοῦ· τὰ συστατικὰ ταῦτα ἐγγυῶνται περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος.

Ἡ Π]χικὴ Ἐκ]σία Ἀλεξανδρείας ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος τὴν ὁμαλήν της πορείαν μὴ παρουσιάσασα εὐτυχῶς τὴν ἐλαχίστην ἐσωτερικὴν διατάραξιν. Ἡ ὁμαλὴ καὶ μεμετρημένη ἐνέργεια προτιμωτέρα πάντοτε, ὡς ἀσφαλεστέρα, τῆς ἐσπευσμένης καὶ σπασμωδικῆς, ὡς ἐπικινδύνου. Ὡσαύτως ἡ τῆς Ἀντιοχείας διήνυσε τὸ διάστημα τοῦτο ὁμαλῶς. Ἀναλόγως τῶν μέσων ἅπερ διαθέτει καὶ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας βιοῖ, πρὸς δὲ καὶ τῶν ἀναγκῶν, αἱ ὁποῖαι περικυκλώνουν αὐτήν, εἶνε θαυμαστὸν ὅτι κατορθώνει νὰ ἐπιπλέῃ· εὐχόμεθα ὅπως ἡ διατηρήσασα μέχρι τοῦδε αὐτὴν θεία δύναμις, ἐξακολουθῇ καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος νὰ διατηρῇ καὶ περιφρουρῇ αὐτήν. Δυστυχῶς ἡ Ἐκ]σία τοῦ Ἀδελφοθέου ὄχι μόνον ὑπελείφθη καθ' ὅλα τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀλλ' ἐκλονίσθη καὶ ἐσωτερικῶς ἐξ αἰτίας λυπηρᾶς διαιρέσεως μεταξὺ τέκνων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς Μητρός. Τὸ κακὸν δὲν εἶνε νέον· χρονολογεῖται ἀπὸ μακροῦ καὶ ἡ ἑκάστοτε ἀναβίωσις αὐτοῦ ἐπιφέρει ὀδυνηρὰς ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως συνεπείας καὶ καταστροφάς. Τὸ κακὸν προδίδει κατάστασιν πολὺ νοσηράν. Ἡ συναίσθησις ἀπὸ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων τῶν ἰδίων σφαλμάτων καὶ ἡ εὐγενὴς αὐτοθυσία καὶ ὑποταγὴ εἰς ὑψηλότερα ἰδανικὰ τῶν Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων, τῶν φρουρῶν τούτων τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου, θὰ φέρῃ τὴν ἄμεσον τοῦ κακοῦ θεραπείαν. Εἴθε ἡ θεραπεία νὰ εἶνε δῶρον τοῦ νέου ἔτους εἰς τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προκαθημένην τῶν ἀνωτέρω Ἐκκλησίαν τῆς Νέας Ρώμης διήνυσεν αὐτη καὶ τὸ ἔτος τοῦτο τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου στερουμένη τοῦ **Πρώτου Της**, τοῦ ἀνωτάτου ὑπευθύνου της ἄρχοντος· ἡ ἔλλειψις αὕτη εἶνε σπουδαιοτάτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε καὶ κατὰ τὸ 1920 ἡ μᾶλλον ἐμπερίστατος τῶν λοιπῶν· τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα ἐκληροδότησαν εἰς αὐτὴν αἰῶνες τόσοι δουλείας καὶ τυραννίας πρωτοφανοῦς μακρὰν τοῦ νὰ ἔχωσιν ἀποσεισθῇ ἐπεβαρύνθησαν ἔτι μᾶλλον ὑπὸ νέων μεριμνῶν καὶ φροντίδων, τὰς ὁποίας ἐγέννησαν οἱ ἐνεστῶτες καιροί. Αἱ ἐκ τοῦ παρελθόντος της ἀπορρέουσαι μεγάλαι ὑποχρεώσεις, καὶ αἱ ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς θέσεως

προήγαγον αὐτὴν νὰ κινηθῇ ζωηρότερον καὶ πολυμερέστερον καὶ πρὸς τὰ ἔσω καὶ πρὸς τὰ ἔξω. Δύναταί τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ συντελεσθεῖσα ἐπὶ τοῦ καθαρῶς ἐκκλησιαστικοῦ ἐδάφους ἐργασία κατὰ τὸ 1920 εἶνε ἔκτακτος καὶ ἀσυνήθης ἐν τοῖς πλείστοις. Τὸ μόνον ὅπερ ἔχει τις νὰ παρατηρήσῃ εἶνε ἡ ἔλλειψις τῆς σφραγίδος τοῦ κύρους, ἡ ὁποία θὰ προέδιδεν ἀναμφιβόλως δύναμιν καὶ ἰσχὺν εἰς αὐτήν. Θὰ ἦτο εὐκταῖον ὅπως τὸ ταχύτερον ἐτίθετο τέρμα εἰς τὴν χηρείαν τοῦ Θρόνου καὶ ἀπεδίδετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ὕπατος αὐτῆς ἀρχηγὸς καὶ Πατήρ· ἡ παράτασις τῆς χηρείας ἀναποφεύκτως θὰ παρουσιάζῃ καὶ περισσότερα τρωτά. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ νέον σωτήριον ἔτος θέλει δωροφορήσῃ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην.

Τὸ 1920 καταλίπει τὴν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησίαν εἰς σάλον ἐσωτερικόν, λόγῳ τῆς ἐχθρικῆς στάσεως πρὸς αὐτὴν τῆς Πολιτείας. Μὴ θεωροῦντες αὐτὴν ξένην πρὸς τὴν Ἀ. Ορθόδ. Ἐκ]σίαν, εὐχόμεθα εἰλικρινῶς ὅπως καταπαύσῃ ὁ σάλος οὗτος καὶ κατορθωθῇ τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κυρίου ἡ ἀνασύνδεσις αὐτῆς μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, λυτρουμένης ἐκ τῆς ἐπιβλαβοῦς ἀπομονώσεως.

Ἀρχιγραμματεὺς † Ἀρχιμ. **Διονύσιος**

ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΤΙΩΣ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΓΑΜΗΛΙΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΩΝ, ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ, ΔΙΠΛΟΤΥΠΩΝ,

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΝΕΚΡΩΣΙΜΩΝ ΚΤΛ.

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΥΘΗΝΙΑ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΑΤΑΚΤΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ 49 ἀριθμοῦ)

§ 29. Τὸ **Δεδεαγὰτς** εἶναι ἐπίνειον τῆς Θρᾴκης πρὸς τὸ Αἰγαῖον, σταθμὸς τοῦ ἐξ Ἀδριανουπόλεως Εὐρωπαϊκοῦ σιδηροδρόμου καὶ τοῦ ἐκ Κπόλεως πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην (= 841 χλμ.), πόλις νεωτάτη καλῶς ἐρρυμοτομημένη. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τοῦ Δεδεαγὰτς(1) μεγάλη· ὅλαι αἱ ἀτμοπλοϊκαὶ ἑταιρεῖαι διατηροῦσι πρακτορεῖα. Ἐξαγωγὴ σίτου, κριθῆς, ἀραβοσίτου, σικάλεως. Οἱ τοῦ Δεδεαγὰτς κάτοικοι εἶναι οἱ πλεῖστοι Αἴνιοι, τὴν ξυλείαν τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἐξ Αἴνου εἰς τὴν νέαν αὐτῶν πατρίδα ἢ ἀποικίαν μετακομίζοντες καὶ δι' αὐτῆς νέας κατοικίας ἀνεγείροντες. Ὁ μακαρίτης *Dumont*, πολὺ πρὸ ἐμοῦ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ πρὸς τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον Ἐκθέσει αὐτοῦ 1871 σ. 18) ὅτι ἡ Αἶνος *sé dépeuple tous les jours*, οὐχὶ βεβαίως ἕνεκα τῶν ἐμπορικῶν μόνον λόγων ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιπολαζόντων ἑλείων πυρετῶν, οἵτινες τρέφονται ἐκ τῶν λιμναζόντων ὑδάτων τοῦ τε ποταμίου καὶ τῆς Στεντορίδος λίμνης. Ἡ τῶν ἑλῶν ἔκτασις ηὔξανε δυστυχῶς ἕνεκα καὶ τῆς ἀμελείας τῶν ἀρχῶν. Αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ποταμοῦ δὲν ἦσαν ἄλλοτε κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἀφυσγετοῦ, διετείνοντο δὲ ἐν τῇ μεσογαίᾳ κανονικῶς, ὡς ἐπίσης ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ἤτοι τῆς ἀντιπέραν τῆς Αἴνου καὶ αἱ περὶ τὴν ὁμώνυμον Τραϊανούπολιν, τὴν πρωτ: τῆς ἐπαρχίος Ροδόπης. Ἐκ τοῦ πράγματος δὲ τούτου ἐξηγεῖται ὅτι καὶ λιμὴν ἐν Αἴνῳ κυρίως δὲν ὑφίσταται, τὰ μεγάλα δὲ πλοῖα ἀναγκάζονται ἵν' ἀγκυροβολῶσιν εἰς ἀπόστασιν τριῶν καὶ τεσσάρων μιλίων, καιροῦ συγχωροῦντος, ἐὰν θέλωσιν ἵνα φορτώσωσι καὶ ἐκφορτώσωσι τὰ ἐμπεπιστευμένα αὐτοῖς φορτία. Ἐὰν ληφθῇ διὰ τὴν διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων τοῦ Ἔβρου ἡ προσήκουσα πρόνοια ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων,

(1) Μυστακίδου Γεωγρ. Ἐγχειρίδιον τ. Α' σ. 124.

καθαρισθῇ δὲ καὶ ἀνοιχθῇ ἡ κατὰ 3—5 χλμ. περιοχὴ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ἱστορικοῦ ποταμοῦ, ὀλίγη δὲ καλὴ καὶ ἐπίμονος θέλησις τῶν κατοίκων, ἐὰν ἔμειναν, ἁρμοδίως ὑποβασταχθῇ, ἡ Αἶνος ἐντὸς δεκαετίας ἀναλαμβάνει, χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ τῆς ἐμπορικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ τὸ Δεδεαγάτς.

Τὸ κλῖμα τοῦ τόπου καθόλον νοσηρὸν—ἔλειοι, ἰσχυροὶ πυρετοὶ—ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ρώσων ἕνεκα τῆς μετοχετεύσεως ὕδατος ἐξ ὡριαίας ἀποστάσεως τὸ τοῦ Δεδεαγὰτς κλῖμα ἐβελτιώθη πως. (**Σημ.** 1882).

ΙΑ'.

§ 30. Ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἐκθέσει ἐκείνῃ, τῇ ἀνεκδότῳ καὶ ἐν τῇ ἐκδεδομένῃ ὑπὸ τοῦ Μελιρρύτου περιγραφῇ, ἣν ὑπέδειξα τοῖς ἐγγύτερον ἐνδιαφερομένοις, σημειοῦμαι ἐνταῦθα τὰ κατ' ἐμὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς Διατριβῆς μου ταύτης συμβάλλοντα καὶ χρήσιμα.

Λούτζια κιοΐ, **Ἴλιτζα**, κατὰ τὸν χάρτην τοῦ τουρκικοῦ ἐπιτελείου(1:300000 ἔκδ. 1303) καὶ τὸ **Ρουμῖζοϊκ**, **Οὐρουμῖζικ** ἐν τῷ τουρκικῷ, τὴν **Μάκριν** καὶ τὴν **Μαρώνειαν**. Τὸ μὲν **Λούτζια κιοΐ**, Λίτζια κοινότερον, ἀπέχει τῶν Φερρῶν τρίωρον πρὸς τὰ ΝΔ· παρὰ τὸ χωρίον εὑρηνται θειοῦχοι πηγαὶ θερμαὶ ἀναρρίπτουσαι ἰαματικὰ ὕδατα, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα, καὶ **Αἶζα**, κώμη ΒΔ τῆς Φιλιππουπόλεως (χισσὰρ) ὀκτάωρον ταύτης ἀπέχουσα, ἔχουσα θερμὰ μεταλλικὰ ὕδατα, καλλίτερα τῶν τῆς πάλαι Τουρκίας, ὡς βεβαιοῖ ὁ μακαρίτης Ζωηρὸς πασσᾶς ἐν Ἑ. Φ. Συλλόγου τ. ΣΤ' σελ. 374. Πρβλ. δ' Ἰλιτζα-κιοΐ καὶ χωρίον ΒΔ παρὰ τὸ **Βαλι-Κεσὲρ**, ὅπερ ὁ *Kiepert* ἐν *Sitzungslb. d. Berl. Akad.* 1894, 919 ὡς τὴν **Γέρμην** θεωρεῖ τῆς Μυσίας καὶ **Ἴλιδζα**, κωμόπολιν ἐν ἀνοικτῇ πεδιάδι παρὰ τὴν Ἐρζερούμην ἐν τῇ ὑπωδιοικήσει Ὄδα συχναζομένη ἕνεκα τῶν θερμῶν μεταλλοῦχων πηγῶν(ἐμοῦ Γεωγρ.). Τὴν 21 Μαΐου ἄλλοτε (καὶ νῦν;) πολλοὶ προσήρχοντο πρὸς λοῦσιν καὶ ἴασιν ἅμα δὲ καὶ πόσιν ἀκόρεστον ἐκ τῶν ὑδάτων τούτων πρὸς θεραπείαν. Αἱ σημειώσεις μου διὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἀναγράφουσιν ὅτι τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο **Τραϊανούπολις**, ἐνῷ κατὰ τὸν Μελίρρυτον τὸ **Ρουμῖζοϋκι** κατὰ τὸν ρωσικὸν χάρτην ὑπὸ κλ. 1: 210000 **ΟὐρουΝῖζικ** ΝΔ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῶν Φερρῶν ἐγγύτερον ὅμως ἢ τὸ **Λούῖζα-κιοΐ** πρός τε τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν καὶ τὸν ροῦν τοῦ Ἔβρου κατέχει τὴν θέσιν τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης μητροπόλεως **Τραϊανουπόλεως**, τότε ὑπὸ 220 οἰκογενειῶν οἰκούμενον (νῦν;) Τὸ **Λούῖζα κιοΐ** ἦτο βουλγαρόφωνον, ἀσπασθὲν μὲν τὸ σχίσμα, ἦτοι μὴ ἀναγνωρίζον τότε τὸν μητροπολίτην Μαρωνείας, ὅστις ἀντικατέστησε τὸν Τραϊανουπόλεως, ἀλλὰ πάλιν εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἐπανελθόν. Οἱ ἡμίσεις κάτοικοι ἦσαν πρὸ τεσσαρακονταετίας Μουσουλμάνοι, ἐνῷ οἱ τοῦ **Ρουμῖζοϊκ** ἦσαν χριστιανοὶ καὶ δὴ ἕλληνες (=ρωμαῖοι) ἀμιγεῖς.

§ 31. Περὶ τῆς **θέσεως** τῆς ΤΡΑΪΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ νῦν οὐδὲν δύναμαι θετικώτερον ἵνα προσθέσω, διότι ἀγνοῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοῦ κ. Οὐσπένσκη **ἐπὶ τόπου** ἐρευνῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἀπέχω πολὺ τῆς πραγματικότητος, καίτοι αἱ σημειώσεις μου ἀνάγονται εἰς κύκλον ἐτῶν νεανικῶν, ἐὰν ὑπομνήσω ὅτι ἐπὶ τοῦ **Δορίσκου** (καὶ **τεῖχος Δορίσκος** παρὰ **Σκύλακι**· (πρβλ. § 12,21,23,25,26,) τοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Ἔβρου, ἐνῷ ὁ μὲν Δαρεῖος ἔκτισε τῷ 512 π.Χ. φρούριον, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος ὁ κομπορρήμων Ξέρξης τῷ 480 κατεμέτρησε τὸ στράτευμα(1) ἱδρύθη ἡ **Τραϊανούπολις**, δέκα χλμ. πρὸς Δ τοῦ Φερεδζίκ(2) καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ *Kiepert* ὁριζομένη τοποθεσία τῆς πόλεως μεταξὺ Κυψέλλων καὶ Διδυμοτείχου δὲν εἶναι

(1) Πρβλ. **Ἡρόδοτ.** Ε', 98, Ζ', 25, 58—107 κ. ἑ.

(2) Ὅρα τοῦ μακαρίτου Lolling, Hellen. Landes K: σ. 230 ἐν τῷ III τόμῳ τῶν Handb: τοῦ Iwan Mueller καὶ Kiepert, Neuer Atlas v. Hellas u d. Hellen: Colonien.

ἐπιτυχής. Καὶ παρὰ *Spruner* ὁμοίως (ὅρα *Dumont*, Ἔκθεσιν σελ. 35). Ὁ *Viquesnel* ἐν τῷ χάρτῃ τῆς Θρᾴκης τῷ 1854 ὀρθότερον, ἐπιτυχέστερον, σημειοῦται τὴν ὕπαρξιν τῆς Τραϊανουπόλεως μεταξὺ Οὐρουμδζὶκ καὶ Λούδζα κιοΐ. Ὁ *Dumont*(1) ἄλλως τε εἶχε δημοσιεύσει ἐπιγραφὴν ἔν τινι κρήνῃ τετειχισμένην δεξιᾷ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν ἐκ τοῦ **Οὐρουμδζὶκ** πρὸς τὸ **Λούδζα κιοΐ**· οὐδὲν πλέον γράφουσαν ἢ τὸ «ἐν Τραϊανουπόλει Μακεδονίας».

Δὲν ἐπιθυμῶ δὲ ἵν' ἀντιπαρέλθω ἐν σιγῇ γνωστόν μοι μολυβδόβουλλον τῆς ἐκκλησίας **Τραϊανουπόλεως**, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ *Schlumberger* ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ **Σιγιλλογραφίᾳ** καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου κ. Κωνσταντοπούλου ἐν τῇ **Δ ε.** τῆς **Νομισμ. Ἀρχαιολογίας** τοῦ κ. Σβορώνου (τ. Ε', σελ. 153, 1902). Ἡ Μ. Θ(εο)ῦ ἡ **Τραϊανουπολίτισσα** ἐν τῷ μολυβδοβούλλῳ παρίσταται ὀρθία μετὰ ποδήρους ἱματίου καὶ καλύπτρας, κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ βρέφος, ὅπερ φαίνεται ἕτοιμον ἵνα ἐκτείνῃ τὴν δεξιὰν εἰς εὐλογίαν, ἐν γένει δὲ κατὰ τύπον ὅστις, κατὰ τὸν κ. Κωνσταντόπουλον εἰδικόν, διὰ τὴν τεχνοτροπίαν προβάλλεται ἄξιος μελέτης.

Ὀφείλω ὅμως ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἵνα προσθέσω ὅ,τι κατὰ Μάϊον τοῦ 1882 ἐσημειούμην περὶ τῶν μερῶν τούτων καὶ τῇ δημοσιότητι διὰ τοῦ «Νεολόγου» παρέδιδον . . . . ὅτι τὰ Ὕψαλα ὁ μὲν πανδαμάτωρ χρόνος διέσωσε ἐκ τῶν ἀρχ: **Κυψέλλων** ἑξάωρον τῆς Αἴνου ΒΑ, ἕδρας ἐπισκόπου, ἐν τουρκικῷ χωρίῳ, τὴν δὲ Τραϊανούπολιν, ἧς ὁ θρόνος ἤκμαζε τὰ μέγιστα, ὑφ' ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Διδυμοτείχου ἐτέλει παρέδωκεν εἰς λήθην, διότι τανῦν εἶναι ἔρημος, κέκληται δὲ ὑπὸ πολλῶν **Δράνα** (σ'τὴν Ντράνα) **ἢ Λίδζα** ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ θερμῶν ὑδάτων, οὐ μακρὰν τοῦ Φέρεδζικ . . . .

(ἕπεται τὸ τέλος)

(1) Inscript: et Monuments fig: de la Thrace 1877 σ. 54 ὑπ' ἀρ. 107.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μεγάλη ἦτο ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν εἰς ἁπάσας τὰς Ἱ. ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων. Ἐν τῷ Π]χικῷ Ναῷ τὴν Ἱ. λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς μετὰ τῶν Σεβ. Μ. Πισιδείας, Ἀγκύρας, Βάρνης, Σηλυβρίας καὶ Χαλδίας. Αἱ συγχαρητήριοι ἐπισκέψεις πρὸς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν ἐξηκολούθησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀπὸ μέρους τῶν ὁμογενῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πάσης κοινωνικῆς τάξεως καὶ καταστάσεως.

Οἱ κληρονόμοι συγγενεῖς τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε' ἐδήλωσαν ὅτι σεβόμενοι θὰ πραγματοποιήσωσι τὴν δωρεὰν αὐτοῦ πρὸς **ἀνέγερσιν** ἰδιαιτέρου κτιρίου Βιβλιοθήκης τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Ἀκαδημίας, καὶ σχολῆς ἐν τῇ Κοινότητι Βαλατᾶ.

Μνημόσυνον Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Ε' ἐν τῷ ναῷ τῆς τῆς Ρωσσικῆς Πρεσβείας. —Οἱ ἐκ τῶν παρεπιδημούντων ἐνταῦθα Ρώσσων ἀρχιερέων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κιέβου κ. Ἀντώνιος καὶ ὁ Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου κ. Ἀναστάσιος δι' ἐπιστολῆς αὐτῶν πρὸς τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν ὑποβάλλοντες ἐκ μέρους καὶ τῶν λοιπῶν Ρώσσων ἀρχιερέων καὶ τοῦ λοιποῦ ἱερατείου τῶν προσφύγων τὰ συλλυπητήρια αὐτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Πα]χου Γερμανοῦ τοῦ Ε', οὗ, ὡς λέγουσιν, «ὁ ὁμολογητικὸς ὡς εἰπεῖν ἄθλος (Σ. Σ. κατὰ τὸ ζήτημα τῶν Προνομίων) τυγχάνει γνωστὸς εἰς πάντας τοὺς ζηλωτὰς τῆς ὀρθοδοξίας», πληροφοροῦσιν ὅτι μὴ δυνηθέντες νὰ παραστῶσιν, ὡς ἐπεθύμουν εἰς τὴν κηδείαν αὐτοῦ, ὡς μὴ ἐγκαίρως λαβόντες γνῶσιν αὐτῆς ἐθεώρησαν καθῆκον καὶ ἐτέλεσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ρωσ. Πρεσβείας τῇ 21 Δεκεμβρίου μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιέβου.

Ἠθικὰ Διδάγματα.— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἐκδίδονται χάριν τοῦ λαοῦ ἐπιμελείᾳ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἑλλήνων Θεολόγων διδάγματα ἠθικά. Ταῦτα συντάσσονται ὑπὸ εἰδικοῦ προσώπου. Εἶνε ποικίλης φύσεως καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς ὅλας τὰς τάξεις, καὶ ἡλικίας, καὶ καταστάσεις. Συνιστῶνται θερμῶς εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας. Ἔχουσι πολλὰ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτῶν. Ἂς κρατῶσι συνέχειαν οἱ λαμβάνοντες διὰ νὰ ἀπαρτήσωσι τόμον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἡ τιμὴ ἑκάστου 2,50 Γρ. μόνον.

Ἔκθεσις πεπραγμένων Ἱερᾶς Συνόδου.— Ἐνεκρίθη Συνοδικῶς ὅπως καταρτισθῇ Ἔκθεσις περιέχουσα ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς συντελεσθεῖσαν πνευματικὴν ἐργασίαν παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἥτις καὶ θὰ ἐκτυπωθῇ πρὸς διανομήν.

Γενικὸν Ἐκκλησ. Ταμεῖον.— Διὰ Βασ. Διατάγματος ἀπαλλαγέντες τῶν ἐν τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου καθηκόντων των οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Νικοπόλεως Ἰωακεὶμ καὶ Μιτυλήνης Κύριλλος ἀπέρχονται ὁσονούπω εἰς τὰς οἰκείας αὐτῶν ἐπαρχίας.

Ἄξιοι τοῦ Μαυρογενείου Βραβείου Ἀρετῆς.— Ἐκρίθησαν παμψηφεὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς ὁ Ἀρχιμ. κ. Νικηφόρος Καζᾶς, ἐκ τῶν ἐφημερίων τῆς Κοινότητος Πέραν, καὶ ἡ ἐν Χάλκῃ κ. Καλλιρόη Νικολαΐδου.

Τὸ ζήτημα τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἱερέων ἐν τῇ Σερβικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐν τοῖς σερβικοῖς φύλλοις ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς ἐπίσημος κοινοποίησις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσημος Κοινοποίησις

Βελιγράδιον, 15 Δεκεμβρίου

Μετὰ μακρὰν μελέτην τοῦ ζητήματος τοῦ δευτέρου γάμου τῶν ἱερέων καὶ ἀνταλλαγὴν σκέψεων μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου ἀπεφήνατο ὅτι ὁ δεύτερος γάμος τῶν ἱερέων δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτραπῇ. Ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν κατάργησιν μιᾶς θετικῆς διατάξεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων ἄνευ κινδύνου καταργήσεως οὕτω τῆς ἑνότητος μετὰ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ ἐν τοῖς παροῦσι ἀνωμάλοις καιροῖς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπιζημίας συνεπείας διὰ τὰ συμφέροντα καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους τῆς Σερβίας.

Κατὰ τὰ σερβικὰ φύλλα ὑπὲρ τοῦ δευτέρου γάμου εἰχονίζαποφανθῆ ὁ Πατριάρχης Δημήτριος, ὁ Νύσης Δοσίθεος, ὁ Ζίτσης Νικόλαος, ὁ Σβορνικίου Ἱλαρίων, ὁ Βανιαλούκας Βασίλειος καὶ ὁ Κετίγνης Γαβριὴλ Δόζιτς.

Κατ' αὐτοῦ δὲ οἱ ἐξῆς ἀρχιερεῖς: Ὁ Πακράτσης Μύρων, ὁ Τεμισβάρης Γεώργιος, ὁ Βούδας Γεώργιος, ὁ Ζερέμης Ἱλαρίων, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Σαραγέβου Πέτρος, ὁ Σκοπίων Βαρνάβας, ὁ Βοκο-Κατάρου Κύριλλος, ὁ Τίμσκη Εἰρηναῖος, ὁ Σαβάτσης Ἐφραὶμ, καὶ ὁ Βιτωλίων Ἰωσήφ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Κλῆσις

Ἀριθ. Πρωτ. 9302

Ὁ Γεώργιος Νάσσου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ἐκ κώμης Ὀθωμανὸς, τέως κάτοικος Ἀρτάκης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 9 π. μ. μετὰ παρέλευσιν ἑξήκοντα καὶ μιᾶς (ἀρ. 61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Αἰκατερίνης Γ. Νάσσου, τὸ γένος Ἰορδάνου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς κατοίκου Κ]πόλεως (Δζιβαλῆ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 Νοεμβρίου 1920

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπ.) Ὁ Φιλιππουπόλεως **Βενιαμὶν** 1

Ὁ Α' Γραμματεὺς

(ὑπ.) Ἀριστ. **Δ. Χαμουδόπουλος**

Ὑπεύθυνος Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ